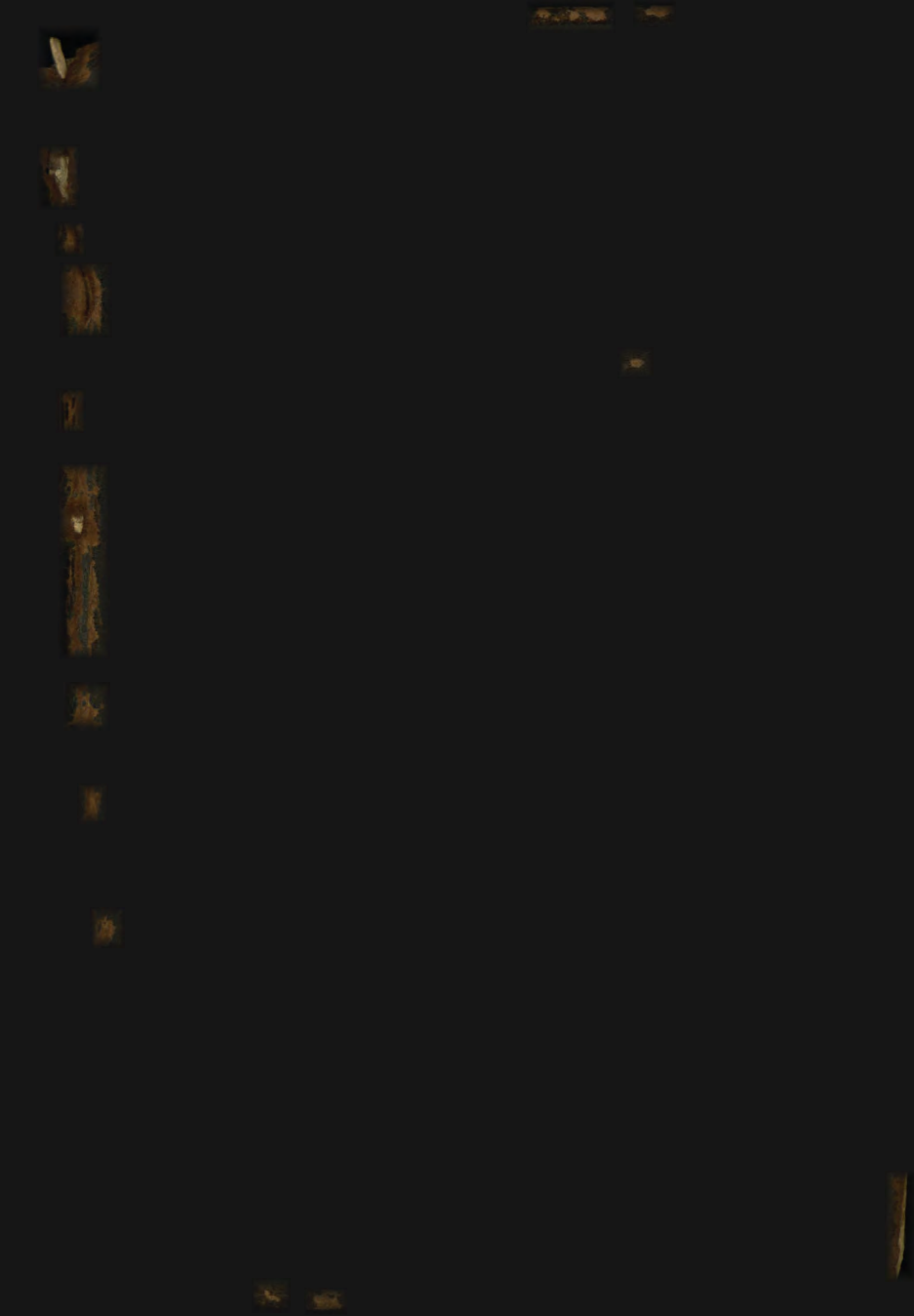

JULIAN.

SATO

T64

4 plasm vol 1250
Elder P. ... of ...
early 1801-4

T64

8.

D000

M. 22

\$3500

SULIAN THE
APOSTATE

EDITIO PRINCEPS

Σ/τ α/β Σ/τ α/β

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ *καμ-α/β*
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ *α*
τῶν ὁμοιωμάτων. *†*
JULIANI IMPE- *George Dainkety*
RATORIS OPERA *137*
qua extant omnia. *α/β*

PETRO MÄRTINIO MOREN-
 tino Navarro, & Carolo Cantoclaro Confi-
 liario Regio, supplicumque libellorum in Cu-
 ria magistro, latina facta, emendata, & aucta.

Ejusdem Martinii prefatio de vita Juliani.

His accesserunt Epistolæ aliquot nondum prius editæ.

ADDITUS PRAETEREA EST A
Carolo Cantoclaro liber ejusdem Juliani πρὸς βασιλέως, &
á Theodoro Marcilio ἕμεις εἰς βασιλέα Ἡλίου, ab
ijsdem recogniti & illustrati.

Una cum variis lectionibus ex vetustis codici-
bus manuscriptis.

PARISIIS,

Apud Dionysium Duvallium, sub Pegaso,
 in vico Bellovaco. 1583.

Cum privilegio Regis. L
Liber Johannis Montfortii

SUMMA PRIVILEGII.

Authoritate Regia sancitum est, nequis *Juliani Imperatoris opera, græ. lat. à Petro Martino Morentino Navarro, C. Cantoclaro Consiliario Regio, libellorumque in curia supplicum magistro, & Theodoro Marcilio edita, imprimat, aut alibi impressa in hoc regno dividat: præter Dionysium Duvallium, Academiæ Parisiensis librarium & typographum, ante novennium ab editione absoluta proximum. Qui secus faxit, librorum confiscatione & pœnis Regio diplomate declaratis multabitur. Datum Parisiis decima sexta Decembris, 1580.*

De consilii sententia.

Signatum.

B O U R S I N.

COLIGNIO

CARDINALI CASTEL- LONIO PETRUS MARTINIUS

Morentinus Navarrus, S. petri *Rabbi Scho
Lani*

SPERO equidem (Cardinalis amplissime) neminem fore, qui mihi jure succenseat, si Juliani Imperatoris monumenta in vulgus edidero. Etenim ut impietatis & tyrannidis scelera, quibus se homo ille miserè implicavit, nefaria & odio digna esse concedā: eloquentia quidem certè geniique clarissima lumina nihil opinor, mereat, cur una cum illis extinguantur. Alioquin tollantur è medio Demosthenes, Cicero, Horatius, Virgilius, Plato, Aristoteles, & uno nomine omnes elegantis & polite literaturæ authores, poëta, oratores, philosophi: denique humanitatis & prudentiæ artes omnes tollantur, quod ferè à superstitiosis aut impiis hominibus tradite sint. Quod si fieret, quæ, queso, rempublicâ hodie teneremus? At è Latinis Lucretius, è Grecis Porphyrius & Lucianus Græcè & Latine leguntur editi: & tamen qui horum monumenta extare conquærantur, esse arbitror neminem. Pertinet enim ad historie fructum in primis atq; ad antiquitatis notitiam, non solû illos aliquando vixisse, sed etiam qui qualesq; fuerint, cognoscere. At fuerunt impii. Esto, siquidem & horum exempla valent ad homines deterrendum, atque ab impietate revocandum: hinc ille infelix Theseus exemplo sue miserie clamat apud inferos, sicut est apud Virg. 6. Æneid.

Discite justitiam moniti, & non temnere divos.

Est autem Juliani historia præcipua cujusdam attentionis atq; animadversionis. Fuere in eo nature atq; ingenii dotes eximia, magna virtus ac propè singularis in belli & pacis rebus administrandis, accesserat ad hæc tot bona vera pietatis cognitio, amplius etiam vite testimonio ornata: sed homo imperii cupiditate flagrans, magicis ludibriis atque artibus captus, Christo renuntiavit, & summi potestatem imperii adeptus, crudelissimè Christianos vexavit, scholis eos prohibuit, magistratibus movit, bonis spoliavit, Athanasium expulit, deniq; modis omnibus Ecclesiam turbavit atque afflixit. Commodum igitur erit, & quis temporum illorum status, & qui sensus bonorum fuerit, ex his monumentis recordari.

Enimvero quanta demum voluptas fuerit Ecclesie tantis malis perfuncta ac liberata, non modò actorum laborum meminisse, sed & hostes, à quibus toties vulnerata sit, pulsos, & castra deserta & eorum ducem prostratum ac jacentem intueri? Sic nempe Trojani illi longæ obsidionis tedio defatigati, cum hostes amotos vident, letantur, ut ait idem poeta 2. *Aeneidos*,

Ergo omnis longo solvit se Teucria luctu:

Panduntur portæ, juvat ire, & Dorica castra,

Desertosque videre locos, littusque relictum:

Hic dolopum manus, hic sævus tendebat Achilles.

Quare ad illam historie utilitatem hæc voluptas his legendis accesserit. Quamobrem si nulla in his scriptis eloquentiæ aut ingenii gratia appareret, attamen nemo, ut opinor, ægrè ferre debebit, illa utilitatis & voluptatis commoda per nos secum esse communicata. Quod autem ad editionis fidem attinet, quoniam exemplar unicum ex P. Rami bibliotheca nactus eram, idque locis aliquot vitiosum, veterem lectiõnẽ, ubi peccare videbatur, ex nostro sensu mutavimus, sed in margine quemadmodum antea legeretur, admonuimus. Accipies igitur (Cardinalis amplissime) & hoc editionis munusculum, & me ejus authorem ea humanitate, qua sales omnes accipere, in quibus aliqua virtutis ac bonæ voluntatis significatio appareat. Multe sunt atque illustres in omni genere laudes tue, sed una imprimis, quandiu erunt literæ, predicabitur atque in celum feretur, quòd Academiam Parisiensem tuervis, ornas, amplificas: quòd tua liberalitate multorum studia sustentas: quòd denique bonos & doctos singulari studio atque amore complecteris: Quòd verò P. Ramum preceptorem meum eximie diligis, non dico me unum, sed omnes qui ubique terrarum sunt, veræ institutionis amantes ejus vigilis excitatos & adjutos in perpetuum tibi devincis, atque allicis ad te amandum, omnique officio prosequendum. Habeo autem & alia nonnulla, ut in ceteris Hebream grammaticam logico artificio à nobis elaboratam, quæ in tuo nomine propediem edetur, si hæc tibi non ingrata accidisse cognovero. Vale. Lutetia, Calend. Maji, 1566.

P. MARTINII

13
P. MARTINII

MORENTINI NAVARRI

PRÆFATIO IN JULIANI

Imperatoris Misopogonem, ubi

authoris vita ex variis præ-

cipuè Marcellini locis

differitur.

JULIANUM Imperatorem singulari ingenio & eloquẽtia fuisse monumenta ejus declarant: cæterarũ etiam virtutum principe dignarũ laudes & non mediocres in historia tribuuntur, ut, si vera sunt, quæ de eo memorantur, non dubitem eum parte ista cum summis principibus cõferre: verũ laudes istas omnes una impietatis & ἀποκαΐας macula in perpetuũ delevit atque extinxit. Magnum est hoc exemplũ & imprimis considerãdum, ut & principes & privati homines tãtæ & tam miseræ ruinæ periculum extimefcant, Deum optimũ maximumq; sincerẽ colendum sibi putent, veram pietatẽ verẽ & seriõ amplectantur, neq; puerilem aliquem ludum jocumque arbitrentur esse, omninoq; certissimum Christi oraculum illud secum reputent, πολλοὶ εἰσιν κλητοὶ, ὀλίγοι δὲ ἠκλεκτοὶ, multi sunt vocati, pauci verõ electi. Quare ut tota hæc res facilius perspiciatur, & propositæ orationis argumentũ è suis causis explicetur, Juliani vitã primum ex natura & educatione, deinde ex moribus ipsius cognoscenda est. Ad naturam tum patria & parentes, tum naturalis animi & corporis habitus pertinet. Patria igitur ei fuit Byzantium, urbs Thraciæ nobilis & copiosa, tunc imperii sedes ac domicilium, quæ postea Cõstantinopolis & nova Roma dicta est. Parentes patria non minus nobiles & clari fuere. Pater quippe fuit Constantius magni illius Constantini frater, mater Basilina nomine, jam inde à majoribus nobilis, ait Marcellinus: quibus tamen non

A iij

1
2
patria
parentes
Nepos Constantini Magni

multum frui potuit : pater siquidē post fratris Constantini obitum ab imperii successoribus oppressus est : mater veró paucis mēsis post editum in lucem Julianum excessit ē vita. Itaque puer admodum cum fratre Gallo, quem unicum ex patre habebat, eumq; incertæ & penē afflictæ valetudinis ab omni solatii ac præsidii spe inops relictus est, eademque prorsus quæ patrem antea, filium utrunque ruina oppressisset, nisi illū ætas, hunc valetudo periculo liberasset. Atque hæc naturæ semina fuere in patriæ ac parentū splendore. At in animo & corpore varia fuit naturæ affectio. Animus quidem ei fuit levissimus: itaq; (ait Marcellinus lib. 22.) præfectis proximisq; permittebat, ut fidenter impetus suos aliorum tendentes, atque decebat, monitu oportuno frænarent: mōstrabatque subinde se dolere delictis & gaudere correctio-
 } ne. Corporis veró mediocris habitus sic ab eodē describitur libro vicesimo quinto : Figura (inquit) talis utique membrorum : mediocris erat staturæ, capillis tanquam pexisset mollibus, hirsuta barba in acutum desinente vestitus, venustate oculorum micantium flagras, qui mentis ejus angustias indicabant, superciliis decoris & naso rectissimo, ore paulo majore, labro inferiore diviso, opima & incurva cervice, humeris vastis & latis, ab ipso capite usque ad unguinū summitates lineamentorum recta compage, unde viribus valebat & cursu. Hic per mētis angustias eadē quæ supra, levitas notatur : sed firmitas additur corporis, unde magna bellicæ laudis pars sit postea consecuta. Sed de tota hac re copiosior est & liberior Gregorii Nazianeni oratio : qui eum Athenis vidit adolescentem, & ex animi corporisque habitu futuros ejus mores deprehendit : sic autē loquitur libro secundo cōtra Julianum : Tum (ait) sensi me non malum hominis conjectorem fuisse, quamvis non sim unus ex iis, qui ingenio ad istas artes bene nati sunt. Sed me divinandi compotem efficiebat ingenii inconstantia & mirabilis commotio, siquidem vates est optimus, qui rectē novit conjicere. Nullus quippe boni signum mihi videbatur esse ceruix prona, humeri vibrati & subsilientes, oculus errans & circumductus & furiosē intuens, pedes instabiles & claudicantes, irrisor, contumeliam spirans & contemptum

Animus.

Habitus corp.

emptum, vultus conformationes ridicula, idem præ se
 ferentes risus, immoderati & effusi, nutus & renutus sine
 ratione, sermo hæsitans & concisus spiritu, percontatio-
 nes ineptæ & stultæ, responsiones nihilo istis meliores,
 in sese incurrentes, non constantes, nec doctrinæ ordine
 progredientes. Quid singula persequar? talem ante ope-
 ra vidi, qualé in operibus cognovi. Hæc ille, unde intel-
 ligimus instam atq; ingentam huic homini perpetuam
 levitatem & inconstantiam, ut erroris inde cōsecuti pri-
 ma jam causâ teneatur. Ergo natura talis fuit. Quid e-
 ducatio, quibus magistris, quo studiorum atque artium
 genere tractata & excolta est? Post annum septimum æ-
 tatis præceptori traditus fuit Mardonio eunuchō, qua
 de re ipsemet in Misopogone hunc in modū Antiochē-
 ses affatur: Vultis (ait) nomen pædagogi & genus proferam?
 homo barbarus & genere Scythæ is fuit, eodemque nomine atq;
 ille, qui Xerxē ad bellum in Græciam, nobileque Argos induxit.
 Hoc autem nomē quod ante viceſimum annum honoris, nunc contumeliæ causâ
 appellatur, Eunuchus erat, sub meo avo educatus, ut matrem
 Homerī atque Hesiodi poemata exponeret. Cum autem illa
 paucis post mensibus mortua, me primum & solum filium reliquisset,
 tum ego tanquā virgo orba & deserta, multis erepta calamitatibus,
 puella & tenera, post annum septimū ipsi traditus fui. Ab hoc
 igitur præceptore ad publicas scholas Constantinopoli deducebatur,
 ibique puerilem ætatem grammaticis ac rhetoricis studiis
 exercuit: Nicoclem Lacedæmoniū grammaticæ artis magistrum
 habuit, Ecebolium sophistam rhetoricæ: porro hic magister
 discipuli fortunam postea secutus à Christianis ad ethnicos
 descivit, tandemque Juliano extincto ad Christianos reversus
 pro foribus templi prostratus clamitabat, Calcate me salem
 insipidū. Attamen Juliano hæc schola no minus pietatis & religionis,
 quam ingenii ac literarū fuit. Itaque publicum in ecclesia
 munus anagnostæ obivit, populoq; audiente sacros libros
 recitavit, neque quicquā sibi majus & uberius ad gloriam
 posse contingere quā pietatem arbitrabatur. Ergo his
 magistris atque artibus deditus brevi tantam est apud omnes
 famam & auctoritatem consecutus, ut

2 Educatio

Julianus Anagnosta in pietate tanto q. rariis precibus

imperio administrādo idoneus esse dicitaretur. Itaque ne qua inde novatū rerum occasio existeret, ab hac prima schola Nicomediā discedit. Florebat tum in ea urbe Libanius Rhetor, magna eloquentiæ laude, sed superstitioni ethnica imprimis addictus: quocirca ab ejus schola sese primò cōtinebat, & domi tantūm libros ejus lectitabat, quòd iis mirificè delectaretur: at postea Libanii paulatim consuetudine depravatus, non tantūm in scholam ventitare, sed etiam Græcorum more in Christianos declamare audebat, tanquam exercendi ingenii gratiā velleret incredibilem aliquam thesin dicendo probabilem reddere. Hæc altera Juliani schola fuit: schola, inquam, erroris & impietatis magistra: rectè siquidem ex Menandro ait Paulus,

φθείρουσιν ἦδη χρυσὰ ὀμλίαι χαρκαί.

Corrumpunt mores bonos congressus mali.

Sed tamen in hac schola tales ei meditationes eloquentiæ fuere. Philosophiam ibidem percepit. Erat eo tempore philosophia nō Platonica omnino aut Aristotelica, sed ex utraque mista: cujus instituti & Porphyrius paulo ante, & tunc Jamblicus principes ferebantur: Jamblici summa erat auctoritas apud omnes: itaq; hunc philosophū imprimis coluit & amavit, magnisque honoribus ac præmiis affecit. Philosophiā igitur ejusmodi habuit: hinc se τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους ἑυλατῶσθαι δὲ γυμνάτων, Platonis & Aristotelis decretorum studiosum appellat in epistolis: quam ad rem multum quoque eunuchi illius, de quo antè dixi, præceptoris opera usus est, sicut ipse in Misopogone declarat Antiochenisibus, cum vitæ suæ culpam ironia quadā in eum rejicit: Sæpe (ait) nomina hæc, ut opinor, audita sunt, tantopere videlicet exagitata & derisa, Plato, Socrates, Aristoteles, Theophrastus. Illis senex iste cum nimis stultè ac simpliciter obsecutus esset, postea me puerum & discendi cupiditate flagrantè nactus, persuasit, si illorum vestigiis vellem insistere, meliorem me, non quidem cæteris fortasse hominibus (neque enim cum illis mihi certamen esse) sed meipso omnino futurum. Ego verò (quid enim aliud fecissem?) seni obsecutus non possum jam quippiā mutare, quāvis maximè cupiam, meque incuso quod omnibus

declamator in
Christi nos.
a Libanio edocuit.

i Porphyrii
& Jamblici.

bus vitiis liberum aditum non patefaciam. Sed in mentem veniunt ea quæ apud Platonem Atheniensis hospes differit, Dignus est honore, qui nihil peccat : qui verò alios etiam ab injuria deterret, plus quam duplici honore dignus est. Ille enim uni, hic pluribus par est, qui scelus aliorum indicat magistratibus : at qui socium præterea se adhibet in puniendâ injuria, hic magnus vir in civitate, & perfectus est, hic victor in virtutis certamine pronuntietur. Hæc me docebat senex ille. Atque hæc fuit adhuc Juliani philosophia. Interea Nicomediam venit Maximus Ephesius philosophus, qui ob magicas artes atque imposturas postea est à Valentiniano Imperatore capitis supplicio multatus : hic Juliani corruptor alter fuit, eumque docuit, ut ait Nazianzenus, impietatem ὅση τε πᾶσι ἀστρονομίαν καὶ τὰς θρησκείας καὶ φαντασίαν προγνώσας περιλάβεται, καὶ πᾶσι ἐπιμένει τούτοις γουλιμῶν, quæ & in astronomia & natalitiis & specie divinationis ludificatur, horumque comite magica. Hunc autem philosophū quāri semper fecerit, epistolæ ad eum honorificis verbis conscriptæ declarant. Ex hac schola Athenas deinde commigravit καὶ ἰσορίαν τῆς ἐλλάδος, καὶ τῆν ἐκεῖσα παιδευτηρίων, ad Græciam visendam, scholamque regionis illius cognoscendas, ait Gregorius, ubi eum ipsi cognitum fuisse supra docuimus. Ergo Juliani doctrina talibus magistris atque artibus instituta est : ut hinc jam erroris altera causa facile appareat. Atque adhuc semina duntaxat videmus tum naturæ, tum doctrinæ : fructus deinceps in moribus videamus. Marcellinus lib. 14. generatim eos attingit, cum Galli fratris mores cõparat. Tantum (inquit) à temperatis moribus Juliani differens fratris, quantum inter Vespasiani filios fuit Domitianum & Titum. Hic Gallus Domitiano, Julianus Tito confertur. Ac sanè videtur ab animi moderatione ac modestia non abhorruisse, cum ex omnibus imperatoribus Marcum philosophum imprimis amaverit, sibi que imitandum proposuerit : qui certe fructus non tam naturæ fuit, quam doctrinæ : quæ ut ait Ovidius,

Emollitque animos, nec sinit esse feros.

Sed tamen hanc morum moderationem tranquillitatemque quidam æstus ambitionis perturbavit : ut hæc tex-

Maximus
Ephesius

ria causa ad duas illas superiores, de quibus antea in natura & educatione diximus, adjuncta, facile hominem à vero rectoq; deductum in fraudem ac scelus præcipitaverit. Veruntamē jam mores ipsius in singulis virtutum partibus videamus. Ac primū fortitudo qualis fuit? Adolefcens nondum tertium & vicēsimum annum egressus Cæsar creatus est octavo idus Novembres Arbetione & Lolliano cos. cū quidem barbari Gallias vastarent, & Imperator cum eis bellum gerere timore prohiberetur. Constantium (ait Marcellinus lib. 15.) exagitabant assidui nuntii deploratas jam Gallias indicantes, nullo renitente ad internecionem barbaris vastantibus universa: æstuanque diu qua vi propulset ærumnas ipse in Italia residens, ut cupiebat (periculosum enim existimabat se in partem contrudere longe dimotam) reperit tādē consilium rectum, & Julianum patrualem fratrem haud ita dudum ab Achaia contractum accitu, etiam tum palliarum in societatem imperii asciscere cogitabat. Atque id postea perfecit, & Helenam sororem præterea ei nuptum dedit. Julianus interea non ignarus quantis periculis objiceretur, non tam se ad honorē, quā ad mortem vocatum arbitrabatur: itaque quo die purpura indutus regio more in aulam invecus est, hunc ex Homero versiculum dicitur usurpasse,

Ἐμβαλε πορφύρεος θανάτος καὶ μοῖρα κραταιή.

Cepit purpurea mors, & parca violenta.

Murmurans etiam sæpe audiebatur, nihil se amplius affectum, quā ut occupator interiret. Hinc illa tacita conquestio in Misopogone, se ad Gallos, Germanos, Hercyniamque silvam, ut tanquā venator cum feris bellaret, esse relegatum. Et alio loco: Videbatur (inquit) neuter nostrum velle: neque is qui hunc honorem vel gratiam vel quocunque alio nomine vultis appellare, libenter dabat: & qui accepit (dii sunt testes) verē & ex animo recusabat. Hæc ille de seipso loquitur. Et certē (ait Marcellinus) illud rumore tenuis ubiq; jactabatur, quod Julianus non levaturus incommoda Galliarum electus esset, sed ut posset per bella deleri sævissima, rudis etiam tum ut æstimabatur, ac ne sonitum quidē duraturus armorum. Veruntamen rudis iste adolescens, & in Academi-

miz

mors:

1

acute

mie umbra, non in sole ac pulvere militari educatus, tā-
 tis periculorū fluctibus objectus, quid fecit? Si provin-
 ciam sibi commissam tueri, atque injuriam tantum pro-
 pulsare, non hostem lacessere voluisset, tamen rem ma-
 gnā prastitisse merito judicaretur. At lacsessivit, & qui
 aliis terrori esse consueverat, ipsum sibi timere coegit.
 Nihil dico quanta celeritate barbaros Gallia expulerit,
 qua virtute nobiles & antiquas urbes Augustodunum,
 Autosidorum, Tricastas, Remos defenderit, nihil deniq;
 ceteras res ab eo in Gallia & Germania gestas com-
 memoro: hoc tantum dico quod omnes uno-pre scriptores
 illius ætatis prædicant, septem rotius Germaniæ po-
 tentissimos reges uno ingenti difficillimoque prælio ad
 Argenteratū ab eo devictos, principemq; eorum Cho-
 nodomarium captum Romam ad Constātium missum
 esse, omninoque res Galliæ accisas atque afflictas in in-
 tegrum statū ab eo restitutas fuisse. Sed hæc laus etiam
 miserrima ambitionis labe contaminata est, cum se Au-
 gustum salutare voluit: unde bellū civile atrocissimum
 esset consecutū, nisi mors penē repentina Constantium
 ante sustulisset. Quo accepto nuntio Julianus, primō
 Constantinopolin ad imperium constituendum, deinde
 Antiochiam ad bellum Persicum profectus est. Atq; hic
 animadvertendum est quod in historia narrat Socrates,
 Julianū Pythagorea quadam μετεμυώσας persuasum se
 Alexandrum esse credidisse. Itaque similem fortasse glo-
 riam ē Persis devictis sperabar: sed tamen res omnino
 aliter cecidit, ut post intelligetur. Quare videmus ma-
 gnā profus in hoc imperatore virtutis hujus laudem
 enituisse: ne quis putet literarum sapiētiaq; studia bel-
 licis laudibus officere, aut corporis viribus magis quam
 animi prudentia res magnas administrari. Sed fuerit e-
 jusmodi fortitudo, quid temperantia? Prorsus admirā-
 da, tum domestica, tum externa: ac domestica quidē in
 victu, somno, & venere. de victu & somno Marcellinus
 lib. 16. Phasianum (ait) & vulvam, & sumen exigi vetuit
 & inferri, munitis militis vili & fortuito cibo conten-
 tus. Hinc contingebat, ut noctes ad officia divideret tri-
 partita, quietis & publicæ rei, & mufarū: quod factitas-
 se Alexandrū legimus Magnum, sed multo hic fortius.

pat. cum se
 esse Alexandrū

temperantia

Ille nanque ænea concha supposita, brachio extra cubile protento pilam tenebat argenteam : ut cum nervorum rigorem sopor laxasset, infusus geitaminis lapsi tinnitus abrumperet somnum. Julianus verò absque instrumēto quoties voluit, evigilavit: & nocte dimidiata semper exurgens, non solum in stragulis, vel stragulis sericis ambiguo fulgore nitentibus, sed ex capete & σιούρα, quam vulgaris simplicitas Σιούρα appellat. Hoc idē de se prædicat Julianus in Misopogone, cū se propterea invisum Antiochenis esse conqueritur. Domestica autem (inquit) noctes insonantes in stragulo, & victus omnis expertis saticitatis, mores acerbos efficiūt, & delicata urbi repugnātes. Nolite tamē putare vestra causā id a me fieri : gravis quidā & stultus error jam inde a puero me induxit, ut ventri bellū facerem. Neq; enim eum permitto epulis expleri. Itaq; rarissime omnium minime cōtigit vomere, & memini id mihi accidisse ex quo Cæsar sum factus, semel tantū, neq; id cibi copia, sed casu. Ergo ad hūc modū illē de sua in vicin sumnoq; temperantia penē gloriatur. Hinc porrò scuta est temperantia in venere : qua de re Marcell. lib. 25. Primū (inquit) ita inviolata castitate enituit, ut post arastan conjugem nihil anquā venerēū attingeret. Uxorē autem amisit paulo post Augusti honorem susceptū, cūm filiolū infantem ex eadem antea in Gallia amisisset. Mox perges idem auctor : Quam labē (ait) in adulto robore juvenutis ita cautē vitāvit, ut ne suspicione quidem tenus libidinis ullū, vel secretioris vitæ ministris incusaretur, ut sepe contingit. Et lib. 24. cum prædam bello Persico captam commemorat. Ex virginibus (ait) quæ speciosæ sunt saptæ, ut in Perside, ubi foeminarum pulchritudo excellit, nec contrēctare aliquam voluit, nec videre, Alexandrum imitatus & Africanus, qui hæc declinabant, ne frangerentur cupiditate, qui se invictos a laboribus ubique præstiterunt. Quin etiam tonsores & coquos ejecit tanquam deliciarum atque intemperantiæ ministros. Marcellinus lib. 22. Evenerat (inquit) ut ad demendum imperatoris capillū tonior venire præceptus, introiret quidam ambitiosē vestitus. Quo viso Julianus obstupuit, Ego, inquit, non rationale mulli, sed tonforem acciri. Interrogatus tamen ille quid

Vulgò apud
Marcellinum
malè legitur
ενοίρα &
Susianam.

capillus

Scam no perdidit

quid haberet ex arte compédii, vicenas diurnas respondit annonas, totidemque pabula jumentorum (quæ vulgo dictitant capita) & annum stipédium grave absque fructuosis petitionibus multis. Unde motus omnes hujusmodi cum coquis similibusque aliis, eadem accipere pené consuetos, ut parû sibi necessarios, data quò velint eundi potestate, projecit. Atque hæc temperátia fuit domestica: sequitur externa in theatris & ludis: cuius item gloriatio quædam est vituperationis specie in Misopogone. Arceo (inquit) me ipsum á theatris per summam stultitiam, neque in aulam admitto scenâ, nisi anni principio, præ animi stupore, tâquam pauper agricola tributum aliquod pendens iniquo domino: at tum quoque cû illuc introivi, similibior sum ~~deestâti~~ eos ludos, quàm spectanti. Idem paulo post, Attendite, magis est novum & admirabile quod dicam. Semper odi Circenses, perinde ut forum, qui obstricti sunt ære alieno. Itaq; rarò ad eos venio, nempe in deorum feriis, neque ibi diem consumo, quod meus patruelis, avunculus, & Germanus ex patre faciebant: sed spectato sexto feré cursu, neque id magna cum voluptate, imò hercle cum molestia & fastidio, libens discedo. Atque hunc quidem solius doctrinæ fructum esse idem ait. Docuit me præceptor meus, cum ad magistros irem, terram, non theatrum aspicere, plurisque mentum capitis mei æstimare. Sæpenumero mihi puero dicebat præceptor ille, Ne sinas te á tuorum æqualium multitudine in theatra induci, neque ulla ejus spectaculi cupiditate tenearis. Circenses requiris? apud Homerum eos elegâtissime descriptos reperies, capè librum & lege. Histriones audis saltatores? sine eos valere: fortius saltât juvenes apud Phæacas. Habes illic citharæcedum Phegium & cantorem Demodocum. Sunt etiam apud eûdem multæ stirpes, quæ majore cum voluptate audiuntur, quàm nostræ spectantur.

Sic quondam Deli sacras ad Apollinis aras,

Proceram viridi conspexi in gramine palmam.

Quid Calypsonis insula opaca arboribus? quid Circes antra? quid hortus Alcinoi? crede mihi, nihil videbis jucundius. Ergo temperantia hæc magna in principe fuit, & ad doctrinæ diligentiam referenda. Interea tamen ina-

nis quædam loquacitas, & indecora actio in eo notata est. Cum die quodam (ait Marcellinus) ei causas spectanti venisse nuntiatus esset ex Asia philosophus Maximus, exiit indecore: & qui esset, oblitus, effuso cursu à vestibulo lóge progressus, exosculatum susceptumque reveréter secum induxit, per ostentionē intempestivam nimius captator inanis gloriæ visus. Hæc levitas naturalis & insita ei fuit, ut antea patuit, neque doctrina ulla tolli potuit. Sed quoniã temperatiã perspeximus, prudentiam in omni doctrinæ parte videamus. Ingenium discendi cupidissimū arguit epistola ad Ecdicium quandam prefectū Ægypti, qua Georgii episcopi Alexandrini libros efflagitat: Quidam (inquit) equis, alii avibus, nonnulli feris delectantur. Ego verò inde usque à pueritia librorum cupiditate arsi. Isocrates ait, ἰδὲν ἦς φιλομαθῆς, ἔσθι πολυμαθῆς: Ergo hæc φιλομαθῆς Julianο πολυμαθῆσαν reperit. Quid igitur, humanitatis artes Grammatica, Rhetorica, Logica, quales in eo fuere? Grammaticæ & Rhetoricæ artis magistros antea vidimus, quibus artibus logica etiam continebatur: verum ex ejus scriptis clarius certiusque argumētum doctrinæ repetamus. Verisimile est in illo otio scholarū ac studiorum, antequam Cæsaris honorem contingeret, multa ab eo scripta esse, quæ temporis injuria perire, ex quibus tantū nominantur orationes aliquot ad Jamblichum missæ, ut constar ex quadam ad illum epistola: at postquã ad rempublicam accessit, diligentius etiam studia hæc tractavit atque excoluit. Ex his vigiliis Suidas commemorat τῶς κελομενους καίστερας, librum qui inscribitur, Cæsares: πρὸς τριῶν χρημάτων, de tribus figuris: κρόνια Saturnalia: πρὸς τῶν πόνων τὰ κακὰ κατὰ τῶς ἀπειθῶντων, unde mala oriuntur secundum indoctos: πρὸς τῶν κύνων Ἡράκλειον, ad canem Heraclitum: πρὸς κωνιστίον, quomodo sit cynica vita instituenta: quæ opera, quod sciam, omnia perire: extant quadam orationes Venetiis, & symposium alicubi in Italia, item hymnus in Solem: neque enim poëticam neglexit, ut declarant duo epigrammata non in venusta, quæ servaris numeris pené totidem verbis latina fecimus: ea sunt hujusmodi.

I O T A I A -

Quidam

Scripta

deponitur

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

εἰς εἶνον ἀπὸ κριθῆς.

Τίς; πύθοσ' εἰς δόνουσ'; μὰ γὰρ τὴν ἀληθεῖα βράκχον,
οὐ σ' ἐπιγιγνώσκω· τὸν διὸς οἶδε μόνον.
Κεῖνος νέκτωρ ὄδωσθ', οὐ δὲ τράζον. ἢ ῥά σε κελευθὸς
τῆ πενή βοτρύον τβύξαν ἀπ' ἀπεχύων.
Τῶ, σε χρεὶ καλὴν δημήτριον, οὐ δόνουσον,
πυροβλήν μᾶλλον, καὶ βρόμον, οὐ βρόμιον.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

εἰς τὸ ὄργανον.

Αἰοίμω ὄροιο δονάκων φύσιν. ἢ που ἀπ' ἄλλης
καλκίης πύχα μᾶλλον ἀνεβλάστησεν ἀρούρης.
Αρχοί, οὐδ' ἀνέμοισιν ὑφ' ἡματίροις δονέονται,
ἀλλ' ὑπὸ ταυρείης προσερῶν ἀπήλυτος ἀκτῆς
νέρθων εὐσηρήτων καλάμων ὑπὸ δίξων ὀδύβη.
καί τις ἀτὴρ ἀγέρωχεσ' ἔχων τὰ ἀκίλυα χίρῶς
ισκπι ἀμφαφρῶν κενόσας συμφράδμονας αὐλῶν.
οἱ δ' ἀπαλὸν σικρῶντες ἀποβλίθουσιν αἰοιδίῳ.

Juliani imperatoris in vinum hordeaceum;

Quis Dionyse? aut unde es? Bacchum namq; per ipsum,

Te ignoro: solum nosco Jovis puerum.

Bacchus nectar olet, tu hircum: te Gallia nempe

Vitis inops spicis extulit & gravidis.

Ergo te fas est Cerealem, non Dionyson

Dicere, spicigenamq; & Bromon, haud Bromium.

Juliani imperatoris in organum:

Quam cerno, alterius naturæ est fistula: nempe

Altera produxit fortasse hanc ænea tellus:

Horrendum stridet, nec nostris illa movetur

Flatibus, at missus taurino & carcere ventus

Subtus agit laves calamos, perque iras vagatur.

Mox aliquis velox digitis, insignis & arte

Adstat, concordēs calamis pulsatque tabellas:

At illæ subito exiliunt, & carmina miscēt.

Magni igitur doctrinæ testes hactenus fuere, ad quos
nunc duo accedūt, μισσώγων & epistolæ: sed de illo di-
centur postea: nam ad cæteras prudentiæ partes pergen-
dum est. Quid ergo, in mathematicis, physicis, theologi-
cisque rebus quæ fuit ejus prudētia? Astrologiam ab eo

ceptam antea cognovimus : unde sequitur Arithmetica & Geometriã, artes scilicet naturã priores, ei non incognitas fuisse : sed Astrologiam divinationũ sophismatis, ut physicam magicis imposturis corruptã perverfamq; habuit. In quadã ad Oribasium epistola somnium suum narrat de gemina arbore, qua se Constantiumque significat. Tale quiddam (inquit) hodie vidi : Arborem proceram in magno quodã triclinio instam putabam, quæ in terrã se inflecteret, eique aliam parvam, teneram & valde florẽtem ad radices agnatam. Angebat me autem vehemẽter metus de exigua illa arbore, ne unã cum majore avelleretur, & cum propiũs accessissem, cerno magnam arborẽ humi prostratam, parvam autem erectam quidem, sed à terra suspẽsam. Quod cùm viderem, æstuans, Heu (inquam) quãta arbor, & tamen periculum est, ne furculus quoque ei agnatus intereat. Hic quidam mihi ignotus omnino, Contemplare (ait) diligenter, & bono sis animo : radice enim humi manente, parva illa arbor manebit, firmiusq; hærebit. Hic planẽ se Constantio successurum indicat. Eodem ferẽ pertinent illa, quæ narrat Marcellinus lib. 21. Cùm apud Parisios (ait) Cæsar Julianus quatiẽs scutum variis motibus exerceret in campo, axiculis, quis orbis erat compaginatus, in vanum excussis, ansa remanserat sola : quam retinens valida manu stringebat : territisque ut omine diro præsentibus cunctis, Nemo, inquit, vereatur. habeo firmiter quod tenebam. Item cùm apud Viẽnam postea quiesceret sobrius, hora mediæ noctis imago quædã visa splendidiõr, hos ei versus heroos modõ non vigilanti apertẽ dixit, eadem sæpius replicando, quibus fretus nihil aspẽrum sibi supereffe existimabar,

*Ζὸς ὅταν ἐκ πλατὺν τέρμα μὲν κλυτὸν ὑδροχόοιο,
παρθενικῆς δὲ κρόνος μοίρη βραίνῃ ἐπὶ πέμπῃ
εἰμοσῆ, βασιλδὸς κοιναντίος ἀσιδὸς αἴης*

Τέρμα φίλου βιοτοῦ συζυγῶν καὶ ἐπὶ δάμων ἕξ.

Jupiter ubi transierit latum terminum inclyti aquarii,

Virginisque Saturnus partem venerit ad quintam &

Vicesimam, rex Constantius in Asia terra

Terminum charæ vitæ tristem & lamentabilem habebit.

Ex hac magica vanitate in falsam, impiam, & superstitionosam

tiosam theologiam prolapsus est. Occulté (ait Marcellinus) Mercurio supplicabat : utq; omnes nullo impediente ad sui favorem illiceret, adhærere cultui Christiano fingebat, à quo jampridē occulté desciverat, arcanorum participibus paucis aruspicinæ auguriisque intentus, & cæteris quæ deorum semper fecere cultores. Atque hæc quidem simulatio tantisper fuit, dum vixit Constantius: at eo mortuo plané religionem mutavit, & callidē interim populi dissensionē fovebat, ut securius regnaret. Ubi veró (ait idem libro vicefimo secundo) abolitis quæ verebatur, adesse sibi liberum tempus faciendi quæ vellet, advertit, pectoris patefecit arcana : & plané absolutis decretis, aperiri templa, arisq; hostias admoveri & reparari deorū statuit cultum. Utque dispositorum roboraret effectum, dissidentes Christianorum antistites cum plebe discissa in palatium intromissos monebat, ut civilibus discordiis cōsopitis, quisque nullo vetante suæ religioni ferviret intrepidus. Quod agebat ideó obstinate, ut dissensiones augente licentia, non timeret unanimantem postea plebem. Hæc igitur religio satis hominis theologiam declarat. In sacris veró faciendis inepté fuit superstitiosus, atque ipsis etiam ethnicis ridiculus. Superstitiosus (ait Marcellinus lib. 25.) magis quàm sacrorum legitimus observator, innumeras sine parsimonia pecudes mactās, ut æstimaretur, si revertisset de Parthis, boves jam defuturos : Marci illius similis Cæsaris, in quem id accepimus dictum, *οἱ λαοὶ πρὸς μαρκῶ τῷ καίσαρι ἄν σὺ νικήσης, ἡμεῖς ἀπωλόμεθα*, id est, candidi boves Marco Cæsari : Si tu viceris, nos perimus. Quanto veró Christianæ religionis odio flagraverit, libris adversus eam conscriptis & editis declaravit. Theologia igitur ejusmodi fuit. Fertur tamen de animi præstantia egregiè sensisse. Hinc illa sané nobilis ejus vox, Turpe esse sapiēti, cum habeat animum, captare laudes ex corpore. Atque hæc de prudentia, quid justitia, qualis fuit ? Constantio summi imperium eripuit : summa hæc fuit iniquitas. Christianos veró licet non gladio & aperta vi, ut cæteri ante eum tyranni, attamé iniquissimis & acerbissimis legibus miserrimé vexabat. Extant in epistolis duo in eos edicta : alterum, quo scholis interdicat : alte-

Malé apud
Marcellinū
συνηκὸν λε-
gitur.

επιπύλλ' Ἰμπε-
ριου :

2
 rum qua bona fortunaq; eis eripit: improbiſſimé etiã
 cavillatus, ſe id agere, *ἵνα εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν θυο-
 δώτερον προέλθῶσι*, quo faciilius in regnum cælorum ve-
 niant. Prioris edicti meminit Marcellinus lib. 22. Illud
 autem (inquit) inclemens obruendum perenni ſilentio,
 quod arcebat docere magiſtros rhetoricos & grãmati-
 cos, ritus Chriſtiani cultores. Quin etiã militiæ muneribus
 & magiſtratu gerendo eiſdem interdixit, quod dice-
 ret euangelium eis gladii poteſtatem adimere, ut tradi-
 dit Socrates in hiſtoria eccleſiaſtica. In quo perverſe &
 malitioſe euangelii auctoritatẽ uſurpabat, quæ non pu-
 blicam vindictã prohibet, ſed privatã. Chriſtianos
 etiam de injuriis conquerentes rejiciebat illudens, *ὁμεί-
 τερον ὁ κακοπαθεῖν*, veſtrum eſt injurias perferre. Judæos
 odio Chriſtianorum beneficiis auxit, & ad templum re-
 ſtaurãdum hortatus eſt: qua de re extat edictum in epi-
 ſtoliſ. At id Judæi contra Dei decretum fruſtra magnoq;
 ſuo incommodo tentarunt. Teſtis eſt Marcellinus libro
 viceſimo tertio. Ambitioſum quondã (inquit) apud Hie-
 roſolymam templum, quod poſt multa & interneciva
 certamina obſidente Veſpaſiano, poſtea que Tito agrẽ
 eſt expugnatũ, inſtaurare ſumptibus cogitabat immo-
 dicis, negotiumque maturãdum Alypio dederat Antio-
 cheniſi, qui olim Britãnias curaverat pro præfectis. Cũ
 itaque rei idem fortiter inſtaret Alypius, juvaretq; pro-
 vinciæ rector, metuendi globi flammaram prope fun-
 damenta crebris aſſultibus erumpẽtes, fecere locum ex-
 uſtis aliquoties operantibus inacceſſum: hocque modo
 elemento deſtinatius repellente, ceſſavit inceptũ. Atque
 hoc tantum in Chriſtianos odium ne in cauſſis quidem
 diſceptandis deponeretur: quid enim quiſque litigãrium
 coleret, interrogabat. In hac tamen principis iniquitate
 ſtudio illud æquitatis tuẽdæ apparuit, quod quædã in
 jure civili reformaverit. Jura (inquit Marcellinus libro
 viceſimo ſecũdo) correxit in melius, ambagibus circũ-
 cifis, indicantia liquidẽ quid juberent fieri vel vetarent.
 Oderat etiam delatores: itaque cũ locupletem muni-
 cipem quidam apud Julianum læſæ majeſtatis argueret,
 converſus ad comitem largitionũ, Jube, inquit, huic dari
 purpurea pedum tegmina ad adverſarium perferenda.
 Delphi-

Confirmatio
 in Chriſtianos:

Hic eſt...

Hic eſt...

24 for in unit
 Jus:

VARIÆ LECTIONES.

- ibid. γέρων τὰ δνείδω
 10 ἡμῖν ἔστιν ὑπὲρ
 15 πῶ συγγνώμῳ
 19 κουρβίλῳ] κουρέων
 20 σμικρίνῳ] σμικρίνῳ
 P. 75. l. 6. μήκανος] μύκανος
 16 αὐτοῦς deest in v. c.
 22 δὲ τῶν σύρων
 P. 76. l. 6. παθαστικῶς] παθαστικῶν
 8 φάαυρος] φράμφυρος
 ibid. ἥδη] εἶδη
 12 κρέα] κρέα
 ibid. πρόσβεται] πρόσβεται
 13 τε deest in v. c.
 14 καὶ deest in v. c.
 ibid. σκαυτοῦ] εἰαυτοῦ
 17 μαρκαθωνομάχῳ] μαρκαθωνομάχων
 18 δ' ἔς ἀνδρας] δὲ ἀνδρα
 22 ἀρεβλέπουσιν] ἀρεβλέφουσιν
 ibid. χόρως] χοροῦς
 P. 79. l. 2. ἐμοὶ] ἐμὲ
 ibid. ῥιπῶντι] ῥιπῶντα
 3 ὄμματα κροῖπιν ὅπως
 4 ὁ πρόπος ἔσσυχορεὶ deest in v. c.
 7 πῶ deest in v. c.
 8 φοιτῶντα] φοιβῶντα
 9 ἰδῆν] εἶδον
 ibid. νομήσει] νομήσει
 14 οὐν deest in v. c.
 15 ἔμαυτῶ] ἐμοῦ
 ibid. μισήσεται] μισήσετε
 P. 80. l. 10. τῶ βιβλίῳ] τῶ βιβλίῳ
 P. 83. l. 1. τοῦς deest in v. c.
 5 ἀργος deest in v. c.
 ibid. δὲ] δὴ
 8 τῶ ἐμῶ] τ' ὡμῶ
 9 ἀγάγῃ] ἀγάγοι
 10 ἐπὶ] ἐπεὶ
 12 ὡσπερ τις ἀμήτωρ πατρθενος] ὑπὸ τῆς ἀμήτορος πατρθενον
 15 ἐκείνς ταῦτα ἐπέπεισεν
 16 ἔδ'] οὔτε
 23 ἀρχων] ἀρχῶν
 P. 84. l. 1. ἀρχων] ἀρχῶν
 ibid. εἰς deest in v. c.
 2 ἔδωκεν] ἔδωκεν
 3 πείθητε, μοὶ καὶ
 8 εἰ deest in v. c.
 9 παιδαγωγὸς εἰ προέγνω
 12 ἀπομαθεῖν] μεταμαθεῖν
 ibid. περότερον] περότερον
 13 ἢ deest in v. c.
 ibid. ἀντεράφῃ] ἐντεράφῃ
 14 φύσις φύσῃ μαχέσται
 15 παχάλεπον] παχάλεπτον
 16 ἀλλωσε καὶ ματῶ
 ibid. ἐβηνομοῦν τῆς χαλεπότητος
 18 παθῶν] μαθῶν
 21 ἔδ' εἰ] ἔδ' εἰ
 P. 87. l. 8. ἐκείνοισ] ἐκείνων
 16 ὅσα ὁ ἀθλωαῖος
 19 ἐκείνς] ἐκείνος
 20 ὅ] οὐ
 22 ἐνυκολάζων ἀνθρώεις
 P. 88. l. 1. ἀρχουσιν] ὁ μέγας
 10 ἰδιωτῶν] ἰδιώτε
 14 ἔμαυτῶ] ἔμαυτῶ
 15 ὅς] αὐτῶς
 20 ποδῆσι] ποδῆσι
 21 οἶδ' καὶ παρ' ὑμῖν
 P. 91. l. 3. δὲ deest in v. c.
 6 ἐπιτρέψασί] ἐπιτρέψασί
 8 ἔχων] ἔχω
 10 αὐτῶ] αὐτοῦς
 11 ποθῆμεθα] ποιήμεθα

VARIÆ LECTIONES.

- 13 τῶν ὧ μωρὲ πρὸς νεώτοις
 14 ἀφείδαι] ἀφείς P.108.1.1. πρῶτον] πρῶλιν
 P.92.1.2. ἐθέλη] ἐθέλης 12 καὶ μεγαλοτέρων] καὶ μεγα-
 13 ὑπ'] ὑπέρ λαστοταρον
 19 ὄσα] ὄσων 14 ἅπασιν τὰ δεεστ in v.c.
 P.95.1.6. ἐβρίζοντες] ἐξεβρίζοντες 21 ἐκ δεεστ in v.c.
 12 δὲ κ' ἀκροῦσθαι P.III.1.1. ὃ δὲ δὴ
 P.96.1.1. γυναιξὶν ἀρχὴν αὐτῶν 2 καὶ μίαν δεεστ in v.c.
 4 πειρώμεθα] πειρώμεθα 7 ἐμοῦ] ἐμὲ
 7 σιωπῆσθαι ταύτης] οὕτως 10 δεῖ] χρῆ
 κακῆς σιωπῆσθαι 12 γε αὐτοὶ
 17 εἰς τοὺς θεοὺς 15 ὁμοδύλους πρὸ ἐμοῦ
 ibid. ἔπειτα] εἴτα 17 αὐτῶν] ἐαυτῶν
 P.100.1.3. ἐμβάλλοντες] ἐμβα- 19 ἀνέτριψαν] ἀνέτριψαν
 λόντες 20 δέδοται] δέδοται
 9 προσελόμενος] προσελόμενος P.112.1.9. λαθόντες] λαθόντες
 11 προσκείμενον] προσκείμενον 17 πρὸς τοὺς ἀπιστοῦντας
 15 μοι τῶν κοίτων 22 ἀριθμωμένων] ἀριθμωμένω
 19 παρόντων οὖν] παρώντων P.115.1.5. ἀπολαύσθαι] ἀπολαύσθαι
 21 μαχα, δεεστ in v.c. (νοῦν 10 λυκῆ δ' ἐδῆτε] λιτῆ δὲ
 P.103.1.6. ἅμα καὶ πρὸς τοὺς 17 ἠρώμω] ἠρώμω (ἐδῆτε
 8 ἀναπέριπτον] ἀναπερί- 20 20 ἠντρεπισσῶν] ἠντρεπι-
 πρῶτων 21 ὧ] ὃ (5αι
 16 βρεμῆσθαι] ὠρμηῆσθαι πῶ P.116.1.10. αὐτῆς] αὐτῆς
 17 ἀκροφίλω] ἀκροφίλω 12 ἐορίσας] χεῖρὶ δαπανόμενος
 22 ἀφιληνοεστέρης] ἀφιληκε- καὶ δι' εἰς πολλὰς ἡμῶν, πλεῖ-
 στέρης στα ἐς τὰ δεῖπνα τῆ
 P.104.1.3. γυμναζήσασθαι βύβλη- P.119.1.17. ταῦτα ἀνὴρ ἀγαθὸς
 σθαι φράσσω 21 προσκίτθον] προσκίτθον
 8 φιλοσόφων ὅ] φιλοσοφον, P.120.1.4. οἶμαι δεεστ in v.c.
 13 ὧ] ὧ (καὶ 12 πολλὰ] παρ
 16 ἐκείνους καὶ θρασυτέροισι κα- 15 γὰρ δεεστ in v.c.
 σάτω, δεεστ in v.c. 18 χερσίντιζέσθαι] χερσίντι-
 19 σφροδόμενος] σφροδόμενος ζέσθαι
 20 ἔμαλε] ἐμαλῶν P.123.1.1. κοινόνος] κοινόνος
 22 πολέμων] ὁμιλῶν 3 πέπειχται] πέπειχται
 P.107.1.4. κατὰ] ματὰ 4 ἐπιθίξασθαι] ἐπιθίξασθαι
 5 ἦγε] ἦτε 17 ἐπίθιξαι] ἐπιθίξαι
 7 ἐπιτιθίξαι] ἐπιτιθίξαι 20 οὐς] ἄ
 8 διδάμονεσάτω] διδάμονε- P.124.1.9. τὰς προσασίας] πῶς
 προσασιαν 19 οἶμαι

VARIÆ LECTIONES

IN JULIANI MISO-

rogonem & Epistolas ex vetustis

codicibus manuscriptis.

- Pag. 32. linea 5. σιμνὰ καὶ deest in vetustis codicibus.
- 7 μουσῶν] μοιρῶν
- 17 τὰ] τῶ
- ibid. μουσικῶ] μουσικῶ
- 18 ἐλευθέροις] ἐλευθέροις
- 20 ἢ] ἢ
- ibid. ἀνετίθετο τοῖς πλουτοῦσιν] ἐδόκεν τὸ πλουτεῖν
- Pag. 35. l. i. ἐμῆς] ἐμοί
- 3 μὲν deest in v. c.
- ibid. ὑπὲρ τῶν Ῥωμῶν
- 6 ἀσμενίζοντας] ἀδοντας
- 10 μετὰ μεγαλοφροσύνης] ὁ-περ ὁ ἰσθμίας, οὐκ ἀπὸ τῆς ἰσθμίας μὲν ἕξως, ἀπὸ δὲ τῆς ὁμοίας ὡς ἐμαυτὸν πείρω μεγαλοφροσύνης
- 16 γράφειν ἕτε ἐπαίους οὕτω φόρους,
- 17 εἶργει] εἶργειν,
- P. 36. l. i. τοῦτον] τουτονί
- ibid. αὐτὸν] αὐτῷ
- 16 ἔχω] deest in v. c.
- P. 39. l. 4. λαβροτάτου] λαβρότητος
- ibid. ἀπλασάκου] ἀπλότηκος
- 5 λέων] λίαν
- 6 ἀπὸ] ὑπὸ
- 7 γναθίων] γνάθων
- 11 πλοκῆ μου] καλᾶ μου
- 17 γὰρ deest in v. c.
- 18 γ' ἀν' ὑμῖν
- 20 οὐκέτι φράσω μὲν] ἔκ' ἔστι καὶ ἀσπῖνοσκειτε φράσω μὲν
- P. 40. l. 6. δὴ] δὲ
- 7 ἐδέν] ἐδένα
- 9 μίμων] βίμων
- 15 τοὺς ἵπποδρομίας] τὰς ἵπποδρομίας
- 17 φοιτῶ ἐν τῇ ἑορτῇ] φοιτῶν ἐν ταῖς ἑορταῖς
- 21 καὶ] μὴ
- ibid. καὶ] μὴ δὲ
- P. 43. l. 8. ἀπάτη καὶ τα περὶ α-πὶ (εἶσα)
- 9 γὰρ] δὲ
- 12 ὑπὸ] ἀπὸ
- 16 παρὰ] πᾶσι
- 17 Δουκετίαν] δουκετίαν
- 20 πᾶσαν τὸ τεῖχος καὶ ἀλαμ-βάνη
- 22 μείζον] μείζων
- P. 44. l. 3. παρέχεν] παρέχων
- 4 δὲ καὶ ὁ
- 5 περὶ αὐτάτος] περὶ αὐτῶν ἕτε ὑπὸ
- 6 φασι deest in v. c.
- 16 πυρρῶ] πυρρῶ
- 18 δένδρεσι] δένδροις
- 19 σφοδρότερος] σφοδρότερον
- 22 κρύσταλλα] κρύσταλλα

V A R I Æ L E C T I O N E S .

- P. 47. I. I. ποιῆν ἦδη ῶν
 2 οὖν deest in v. c.
 4 ῶ deest in v. c.
 ibid. οὐπερ] ὡπερ
 19 παμπλήθῃ] παμπλήθει
 ibid. ἀτμῶ] ἀτμῶς
 21 μοι] δέμοι
 ib. ἔδησα et ἦν desunt in v. c.
 P. 48. I. 5. ἂν deest in v. c.
 7 προσετίθει] προσετίθει
 22 ὦ deest in v. c.
 P. 51. I. 5. τῆν] ῶν
 6 ἀρτηρήφοι] ἀρτήφοι
 7 πρῆσβύτεροι] πρῆσβύτατοι
 16 βύρνεσάτων] ἀρνεσάτων
 P. 52. I. II. θεῖτο] θεῖτο
 12 δὲπεπύσε] ἀπεπύσε
 16 οὕτως] ὄντως
 P. 55. I. 5. ἡμέτερον] μὲν
 9 μὲν deest in v. c.
 12 ἀφελώλεκας] ἀφελέλοιπαε
 18 βύτραπελείας] βύτραπε-
 λίας
 P. 56. I. 2. δύσροφε] δύσροπε
 11 αὐτῶν] ἄλλων
 14 πρέποι] πρέπε
 15 σωφροσύνη] σώφροσι
 ibid. δύτυχη deest in v. c.
 16 τε & εἰδῶσι desūt in v. c.
 P. 59. I. I. γραῖν] γρῶν
 3 τῆς γραμμάτων ἢ θυραθέ-
 ρων
 4 τοῦτω] τῶ
 6 οὐδ'] οὐτέ
 11 ἀνθρώπου μάλλον δὲ ἀντὶ
 θεῶν, τοῦ ἀνθρώπου ἡμᾶς,
 12 καὶ deest in v. c.
 18 ἂν deest in v. c.
 ibid. λέροι] λέργ
 20 πρὸς τοὺς θεούς
- 21 καὶ deest in v. c.
 P. 60. I. 3. ὄρωμοσῶς] ὄρωμοσῶν τε
 4 ἀρμόσις] ἀρμόσι
 P. 63. I. I. ἐκλίψχενυσιν] ἐορίάζουσιν
 4 κόρος] κῶρος
 6 διμητέρος, δήμητρος
 8 εἰσήλασθ] εἰσήλαθον
 14 Φιλίον διὸς τὰς
 18 αἶ] ὀπόσαι
 P. 64. I. 7. δ' αὐτοῖς] δὴ αὐτῶν
 8 τὰ] τοῖς
 ibid. σκώμματα] σκώμμασι
 13 ἀναλέξασ] ἀνελίξας
 ibid. ἀριθμὸν] ἀριθμῶν
 14 ποτὲ ῶν ἐπώνυμον τῆς
 15 σωώμικται] σωώμιαι
 P. 67. I. 3. ῶ κατ' αὐτῶν] τῶ κατ'
 αὐτῶν
 7 ἰατρῶ] ἰατρῶν
 10 γνοβόροι μελεδῶνες] αἰ-
 γνοκόροι μελεδῶναι
 12 τηκεδῶνος] τηκεδόνος
 16 ὄρων] ἀφορῶν
 P. 68. I. 19. ἐβλάσκη] ἐβλάσκησεν
 P. 71. I. I. καίτοι ῶτε ἐπιφῆς] τοῦ-
 ῶτε ἐπιφῶς
 6 ἀθωαίοις] ἀθωαίοισι
 9 ἀραβίοις] ἀράβίοισι
 13 ἐμμοσῶν] ἐμμόσων
 16 πρῶτων] πρῶτως
 17 ζηλῶσιν] ζηλῶς
 18 πρῶφερω,] πρῶφερομαι
 19 χροῖτινπιήσιν] χροῖτινπι-
 ῆσιν
 P. 72. I. 5. μαλάττειν] εἶκην
 6 μηδὲ ὦ τοῖς
 ibid. ἔξαπαιτούσι] τῶ ἔξαπα-
 τῶσι
 8 καὶ τὰ ποιαῦτα deest in
 v. c.

ibid.

Delphidio etiã oratori vehementer quendam accusanti, & præ argumentorũ inopia tandem exclamanti, Ecquis florentissime Cæsar, nocens esse poterit usquam, si negare suffecerit? respondit Julianus, Ecquis innocēs esse poterit, si accusasse sufficiet? Hanc animi æquitatem in principe laudo: quæ sequuntur, speciem habent clementiæ. Cũ bellum pararet Constantio, militesque omnes uno excepto Nebridio cōsentirent, ob eamque causam periculum Nebridio crearetur, paludamento eum texit Imperator: cumque ille abjectus & supplex dextrã poposcisset: Ecquis ait, præcipuum amicis servabitur, si tuam manum tetigeris meam? Lucilliano verò præfecto in causa penè consimili cũ purpuræ adorandæ facta esset potestas, isque jam nonnihil ex metu recreatus diceret, Incauté, ô Imperator, & temerè cum paucis, alienis partibus te commisisti: Julianus subridens respondit, Hæc verba prudentia serva Cōstantio: majestatis enim insigne non ut cōsiliario tibi, sed ut desinas pavere porrexisti. Ergo hæc animi moderatio æquitasque hæcenus laudetur. At quod sequitur, nequaquam sapiente & politico principe dignum videatur. Cũ enim Constantinopoli decedens Antiochiam venisset ad bellum cum Persis gerendum, & in ea urbe hyemare statueret, nulla probabili ratione adductus, sed inani tantũ gloriæ cupiditate, quo popularis princeps videretur, legitimam annonæ præcium diminuit: quæ res famem & inopiam civitati, Juliano verò summum odium peperit. Atque ut erat populus Antiochensis nativa quadam ingenii libertate facetus & dicax, variè Julianum cavillabatur. Marcellinus libro 22. Ridebarur (inquit) ut cercops, homo brevis, humeros extentans angustos, & barbam præ se ferens hircinam, grandiaque incedens tanquã Orhi frater & Ephialtis, quorum proceritatem Homerus in imensum tollit. Idemque Victimarius pro Sacricola dicebatur, ad crebritatem hostiarum alludentibus multis: & culpabatur hinc opportané, cũ ostentationis gratia vehens licenter pro sacerdotibus sacra, stipatusque mulierculis lærabatur. His Marcellini verbis duo præcipuè in Juliano notantur, persona & religio: tertium ex Misopogone addatur, de numi caractere. Is erat taurus in

} ara supinus, quo significabat Julianus veterem morē sa-
 crificiorum à se revocatum : at Antiochēses interpreta-
 bantur mundum à Juliano esse subversum. Ergo ad ejus-
 modi convitia ulciscēdum editus est Misopogon, cujus
 summa breviter jam exponenda est. In eo tria ferē cri-
 1 mina objiciūtur Antiochensibus : primum est intempe-
 2 rantia, quod ludis & theatris dediti sint : alterum impie-
 3 tas, quod neglecta patrum suorum religione, Christum
 pro Jove & Apolline colant : tertium & postremum est
 iniquitas magistratum, qui locupletum avaritiam, ex
 qua fames in urbe orta sit, tolerant ac dissimulēt. Atque
 in hac oratione cum re ipsa Antiochenses vituperentur,
 tamen contrarium simulatur : perpetua siquidem ironia
 σοκρατικῶς adhibetur, qua Julianus videtur non Antio-
 chēses, sed seipsum accusare, quod eorum mores imitari
 nequeat. Inducitur enim tanquam dialogismo populus
 Antiochenfis disserens in Juliani barbā (unde *μισοπύγων*
 appellatur) & omnino in totam ipsius personā ac vitam,
 quod aliena sit ab omni voluptate, quod nimis religio-
 sa, quod deniq; in judiciis nimis severa : quæ omnia Ju-
 lianus ironicē sua esse crimina fatetur, eorumq; veniam
 deprecatur, culpam in præceptorem conferens, à quo sit
 jam inde à puero edoctus temperanter, religiosē, justēq;
 vivere : deinde se adolescentiam inter Gallos egisse, ho-
 mines asperos & bellicosos & deliciarū ignaros. Hujus
 iraque vituperationis summa est in hoc syllogismo,

Qui aliorum moribus repugnat, merito ab iis accusatur:

*Julianus Antiochensium moribus repugnat, quia volupta-
 tes contemnit, quia impietatem & injustitiā coercet,
 quæ illi arte tenent ac tuentur:*

Quare merito ab iis accusatur.

Tandem hæc ironica vituperatio concluditur seria
 vituperatione hujusmodi :

Qui beneficia dat ingratis, stultus est:

*Julianus dedit beneficia ingratis, cum Antiochenses non-
 dum cognitos laudavit, auxit, aluit :*

Stultus igitur est.

Hæc summa est universæ orationis, in qua pleraque
 sunt falsā & aliena. Nam quod impietas Antiochensibus
 objecta est, ideo fit, quod illi spreta majorū suorum su-
 persti-

Summa

perfititionem Christianam religionem amplexati essent, quam sceleratissime Julianus ἀθεώτητα solebat appellare. Hæc igitur calumnia est. Quod de deliciis ait, etsi aliquid est, tamē multa jam Christiana religio correxerat. De urbis autem fame & inopia frustra magistratus accusantur, cūm Julianus ipse ejus auctor fuerit. Quod etiam Marcellinus, licet multus in Juliani laudibus, confirmat lib. 22. Nulla (inquit) probabili ratione, susceptæ popularitatis amore, vilitati studebat venalium rerum, quæ nonnunquam secus quā convenit ordinata, inopiam gignere solet & famem, & Antiocheni ordine id tunc fieri, cūm ille juberet, non posse, apertē monstrāte, nusquam à proposito declinabat, Galli similis fratris, licet incruētus. Quocirca in eos deinceps sæviens, ut obtretractores & cōtumaces, volumen composuit invectivum, quod Antiochēsē vel Misopogonem appellavit, probra civitatis infensa mente dinumerans, addenque veritati complura. Hæc Marcellinus, unde intelligimus rhetoricos colores in ea oratione ad veritatem obscurādam adhibitos esse. Gregorius Nazianzenus in extremo libro secundo cōtra Julianum orationis hujus meminit his verbis: οὗτος ὁ λόγος σοι τῶν πορφυρίων ἄδυσμάτων καὶ ληρημάτων, οἷς ὑμεῖς ὡς θεῖαις φωναῖς ἀγάλλεσθε, ἢ τῆ σὲ μισοπώγωνος εἶπ' οὖν ἀντιοχείου. ἀμφοτέρω γὰρ ἐπιγράφει τῶ λόγῳ. οὐ τί χριστιανοῖς ἀτιμότερον, ὄν τό τε μὲν ἢ πορφυρὸς μέγαν ἐποίησεν, καὶ οἱ πάντα τὰ σὰ θαυμάζοντες κόλακες. νῦν δὲ πώγων ζῆσι πῶδι φθιρόμυθος καὶ πῶδι στυρόμυθος, καὶ τοῖς συμπεπνηκόσιν ὁμοῦ γελάμυθος, ἐν ᾧ σὺ τῶ μὲν ἀπῶδι τῆ σῶματος, καὶ τῶ μὲν δὲ πώποτε τυχεῖν ἀπεπήσας ἐξ ἀπλησίας μέγα φουσῆς, ὡς δὴ τι θαυμάσιον λέγων. ὅτι δὲ χριστιανοὺς ἤλασας ἕτω πικρῶς, καὶ τοσοῦτον ἔθνος καὶ οὕτως ἱερὸν παρανόλασας, ἐκὼν παρατρέχας. καίτοι γε ἐνὸς μὲν ἀνδρὸς ἀπεπήσοντας ἢ ἐρυγὰς φουσκῆς ἀφέντος, τί παρὰ τοῦτο τῶ κοινῶ βλάβος; τοσοῦτος δὲ διωγμοῦ κινηθέντος καὶ τοσοῦτης καινοτομηθείσης συγχύσεως, πῶς οὐκ ἀνέγκη πᾶσα τὰ βρωμαίων ἔχθρην κερῶς; id est, Hæc oratio tibi est à Porphyrii mēdaciis ac nugis, in quibus vos tanquam divinis vocibus exultatis, vel à tuo Misopogone sive Antiocheni (utrunque enim inscribis ei orationi) quo quid Christianis ignominiosus? quem tunc quidem purpura magnum faciebat, & omnia ad-

mirantes assentatores : at nunc barba est undique corrupta vilsaque, & suis auctoribus simul derisa: in qua tu & frugalitate corporis, & ex eo quod nunquam incidiris in cruditatem ex saturitate, magnopere tumes, quasi mirabile aliquid dicas. At quod Christianos tam acerbè expuleris, & tantam tamque sacram gentem pro nihilo habueris, lubens præteris : quanquam quod unus aliquis in cruditatem incidere, aut ructus naturales emiseric, quid inde capit respublica detrimenti ? at tanta persecutione excitata, tantaque in rempublicam perturbatione inducta, nonne omnino necesse est res Romanas in misero statu versari ? Hactenus igitur de Misopogone. At Julianus exacta hyceme cæptâ expeditionem persequens Antiochia decessit, ubi cum ad Ctesiphontem urbem Persarum præcipuâ ventum esset, incerto vulnere ictus periiit anno ætatis altero & tricesimo . Cæsar fuit sexenniū, Augustus verò sesquiannum & unū mensem. Porro de ejus obitu duo apud Suidam oracula leguntur, quæ tamen ego unum esse puto, sed ὕστερον πρότερον collocatum. Sic igitur apud illum lego : ἔστι δὲ καὶ ὁ χρισμὸς ὁ δοθεὶς αὐτῷ ὅτε πρὸς κτυσιφῶντα δῆξο.

Π Ε Ρ Ι Τ Η Σ Τ Ε Λ Ε Υ Τ Η Σ

Ιουλιανοῦ χρισμὸς.

Τηχθέων ποτὲ φῦλον σνήρατο μητίετα Ζδὺς
 Ἐχθισον μακάρεσσιν ὀλύμπια δάματ' ἔχουσι.
 Ρωμαίων βασιλδὺς Ιουλιανὸς θεοῦδης,
 μαρνάμφοσ περσῶν πόλιασ καὶ τείχεα μακρά.
 Ἀγχεμάχων διέπερσε πυρὶ κρατερῶ τε σιδήρω,
 Νωλέμεωσ δ' ἑδάμασσε πόλιασ τε καὶ ἔθνεα πολλά.
 Ἀλλὰ καὶ ἰσπερίων ἀνδρῶν ἀλαμανικὸν οὔδεισ
 τσμίνας πυκναῖσιν ἔλων ἀλάπαξον ἀρούραισ.
 Ἀλλ' ὅπουταν σκήπτροισι τοῖσ περσῆιον αἶμασ
 ἀχρὶ σελδουκείσ κλονέων ξιφίεσσι διμιάσασησ,
 ἀή ποτε σε πρὸσ ὀλυμπον ἀγῆ πυριλαμπέσ ὄχρημασ.
 Ἀμφὶ θυιλαίησι κικώμφοσον ἄν τροφάλιγξι,
 Ρίφαντα βροτέων ἔθεων πολὺληπον ἀνίλω.
 Ηξῆσ δ' αἰθερίου φάειοσ πατρῷιον αὐλῶ,
 Ἐθῶν ἀποπλαγχθεὶσ μαροσπίον ἐσ δέμασ ἤλθεσ.

Id est, Est verò etiam oraculum ipsi redditum, cum ad Ctesiphontem esset.

De

*Annus 311
 1708/1709.*

VARIÆ LECTIONES

- δύναμιν, ἐπιχειρήτι 19 ἑκατὸν] ἑκατον
 6 ἠνχόμεν] πάλαι τε δὲ- P. 220. l. 1. τῶ τῶν ἑκατὸν
 16 τῶν ἄλλων] εἶναι (χρμα 6 ἑκατοντα πένδης] ἑκατον] ἑ-
 17 τῆτ'] τέτων δους
 P. 203. l. 1. ἐπι] ἐχί 7 ἑκατοντακρήπιδης] ἑκα-
 ibid. δέοντος, deest in v.c. τονκρήπιδης
 2 ἀν καὶ τὸ 12 καὶ] ἢ 8 ἀνδρῶνας] ἀνδρῶν
 15 ὁ δὴ καὶ 10 τῆ τῆ ἀριθμοῦ
 16 ἐκ φύσεως] ἐκφάσεως 14 ὅδε] ἢ δε καὶ δικαστῶν
 P. 204. l. 3. χάριν τῶν ἐσεσμάτων 15 καὶ deest in v.c.
 προτίθεσθαι 19 καλὸν τὸ εἰς χεῖρμα
 13 παραγέλωμασι] Ald. πα- 20 πάντως] πάνυ
 ραγέλωματι 22 εἰ δὲ χάρος ἐτέρας προσ-
 14 ἐκίθεις] ὀπιθεῖς, sic etiā Αἴττω deest in v.c.
 Ald. P. 223. l. 5. εἰγνήσιος deest in v.c.
 ibid. ἀκλυόχαις] ἀκλυόχαις 8 τὸ δὲ διαγραφῆς
 P. 207. l. 5. ἀνέχονται] ἀνέχεται ibid. ὑποσπείθεσθαι] πρᾶπείθεσθαι
 13 μονιμώτερον] Ald. νομ- P. 224. l. 7. Ald. λερομούλω εἶ-
 μώτερον ναι παρ' ὑμῖν
 18 τῆ] πρὸς τὸ παρ' 11 ὑμῖν τὸ ἀμέριμον
 20 κρατοῦν] κρατοῦντι P. 227. l. 15. τὰ] τὸ
 22 νικῶν] νικῶντι 16 καὶ] ὁ
 ibid. ἀπφρότερον] ἀπφρότως P. 228. l. 8. τοῖς γαλιλαίοις deest
 P. 208. l. 4. σύμπασιν] ἀπασιν in v.c.
 P. 211. l. 14. καλῶν] καλῶν P. 231. l. 16. ἡμῖν] Ald. ὑμῖν
 16 μετ' ἄλλας] ἐπ' ἄλλοις P. 232. l. 21. οἱ] οἱ
 17 σοίχω] σοίχω, sic etiam P. 235. l. 5. τυρίον] χωρίον
 18 αὐτῶ] αὐτὸ (Ald. 6 τῆς deest in v.c.
 19 δέρας] δέρας 10 τῆς deest in v.c.
 P. 212. l. 9. ὑπὲρ] πᾶσι 17 νέων καὶ λῶ
 ibid. αὐτῶν] αὐτῆ P. 236. l. 2. μέσον] μέσων
 14 ἀγνοῶ] ἀγνοῶν ibid. τοίχω] τριχίω, sic e-
 P. 215. l. 11. τῶ] τῆ tiam Ald.
 ibid. φαίνουσα καὶ εἰς P. 239. l. 16. Ald. δίκλω] νίκλω
 13 τῶ] τῶ P. 240. l. 9. λίαν] ἄρα
 P. 216. l. 4. εἰς] πρὸς 10 μήκη deest in v.c.
 14 τὸ] τῶ P. 243. l. 5. σε μετεκάλεσα] ἐ-
 15 πειροφῆ καὶ ξυμείληφον μέτε καλέσαι, Ald. πρώτως
 P. 219. l. 2. τῆ] τῶ ἐμέτε καλέσαι
 14 ἑκατὸν] ἑκατον 9 κρείπλον] κρείπλονα

VARIÆ LECTIONES.

- 10 τῶ deest in v.c.
 13 βάρβαρος] βαρβαρικὴ
 15 ληίς] λίς, sic etiam Ald.
 17 προβατίων] προβατα-
 γρίων, Ald. προβατίων
 18 γινώσκων ὅσον] γινώσκην
 P.244.1.7. ὕμνοις] νόμοις (ὅσος
 21 ἔρρωμένος] ἔρρωμένως
 P.247.1.14. παθῶν] παθῶν
 19 ζηλώσας] ζηλώσας
 ibid. καὶ deest in v.c.
 21 φιλοτιμήσεται] φιλοτι-
 μήσεται
 P.248.1.5. ἔτοιγες] οὔτις τις
 13 αὐτὰ] αὐτίς
 17 αὐτῶ σοὶ τῆν φοιτῶντων
 22 λύρας ποικίλων] λύρα
 ποικίλη
 P.251.1.2. κέρασας] κίρας
 6 φύλακα] φυλακῆ
 8 λιγύπην] λιγύπη
 10 λάθην] λάθοι
 19 ὡς] Ald. εἰς
 20 κορυφῶν καὶ ὧν
 22 ἀκραφνῆς] ἀκραφνῆ
 P.252.1.3. νικῶς] νικᾶς
 5 ἀγασῶς] ἀγασῶς
 7 ταχθεῖς] τεχθεῖς
 9 πνύματι] νδύματι, sic e-
 tiam Ald.
 10 ἀνεβίω] ἀνεβίω
 11 ἐπὶ σοὶ ἐκεῖνο γὰρ ἔπος
 15 πῦρ ἀντι τῷ (deest i v.c.)
 17 εἶς γε] εἶ γῆ
 20 χρόνον] χρόνος
 P.255.1.6. παραπέμπην] παρα-
 πεμφθῆναι
 7 ἀνεπίγραφος ὑπὲρ λε-
 γείων] ἱελιανός ἀρχεῖοις
 9 αὐτῆς] αὐτῶ
 20 ἐκεῖθεν] ἤλθεν
 P.256.1.14. αὐτοῖς] αὐτοῦς, sic
 P.260.1.9. τε] δὲ (etiā Ald.
 21 οἷς] εἰς
 P.261.1.13. βούς, Ald. βιός
 P.263.1.3. εἶ] ἦ
 14 ἔχοντας] ἔχοντες
 15 ἦ] ἦ
 20 πρόθετον] προθεμεσίω
 P.264.1.7. χρῆ πρὸ αὐτῶν διο-
 γνήσῃ
 14 προθύμως] προθύμοις
 P.267.1.9. αὐτῆ] αὐτῶ
 13 ὀλίγων] ὀλίγον
 19 κελόν] καὶ
 P.268.1.1. ἀπαμάξην] ἀπαμάξῃ
 4 δ' deest in v.c.
 13 Ald. ἀθρόως πῦρ τῶ πῶ
 17 Ald. ὑπερῆδαι] ἀφρηῆδαι
 P.300.1.10. Ald. κακός] κακὸν
 18 Ald. οἶμαι] εἶναι
 P.303.1.3. Ald. γηνόμφοι] γηνό-
 μοι
 P.304.1.2. τις deest in Aldo
 3 εἰσὶν deest in Aldo
 12 Ald. ὑπὲρ] ὑπὸ
 P.305.1.9. Ald. δὲ] τῷ
 P.319.1.3. Ald. ὠήθη] ὠήθη.

ERRATA.

Pag. 187. lin. 8. lege ἀνθρώπους, 204. 2. Φαρμάκας, 272. 14. λῶ,
 304. 14. διδύσκην 312. 7. ἐκεῖνοις.

FINIS.

VARIÆ LECTIONES.

19 οἶμαι] οἰομαι	ἀνθρωπον ἄλλον
ibid. τὸ] τῷ	14 πένητα, καὶ ἐκ
20 ναὶ deest in v. c.	15 ὑμῖν] ὑμῶν
P. 127. 1. 2. ἔκ & τὰ defunt	16 συρφετὸν] συρφετῶν
3 ἑδ'] ἑδ' ἐν (in v. c.	17 ἀποροῦντα] ὑποροῦντα
6 ἑδ' ἔμοι] ἑδέμοι	19 τὰ deest in v. c.
7 ὅς] ὃ	22 πρᾶξαι deest in v. c.
9 ἐπέσκη] ἐπεξῆλθε	P. 136. 1. 7. διελέχθω] διηλέχθω
11 πρῶτερα ἀρχῆν τῶν πο- λιτῶν] πρῶτης ἀρχόντων	21 ὀδῶς] ὀδοῖς
12 ἀόμεζά τε] οἰόμεζά τε	P. 139. 1. 3. μέτρων] μέτρον
15 ἀθυμέλιτον] ἀθυμήλιον	4 ἀνήλωθ] ἀνάλωθ
22 ἰκτιῖνος] ἰκτιόνος	7 μεδίου ἀναλίσκην σίτου πάντας
P. 128. 1. 9. ὑμῖς αὐτοὶ σωροῦτε	9 μέτρα] μέτρον
17 φανεροῦς,] φανερόν	14 γίνεσθαι] γένεσθαι
20 δὴ] δὲ	ibid. λιμόν] λοιμόν
P. 131. 1. 1. ἐξείαθητε, deest ἰ v. c.	15 δώματι:] τῷ δράματι
ibid. ἰόντα ἀμύνασθαι:] ἰόντες ἀμύνηθε:	18 ἀπέδοντα πλείονος ἐβά- ρην] ἐβάριον
4 εὔ, deest in v. c.	20 τῷ τῷ] τῷ τῷ
5 ἐρρασιμῶνον] ἐρρασιμῶνος	P. 140. 1. 3. ἐγὼ deest in v. c.
7 ἐδξέ μοι] ἐνέδξέ μοι	10 καλῶς] κακῶς
ibid. πρῶσθην deest in v. c.	11 ἀλυκτῆρα βροτείων,] ἀ- λυκτῆρα βροτόν
19 αὐτοπρόσωπον] αὐτοπρό- σωπος	12 ἡ deest in v. c.
P. 132. 1. 9. ἑδ'] ὄν δὲ	P. 143. 1. 12. λαμπροῦς:] καλῶς,
14 ἀραπήσθην] ἀραπήσομαι	17 κλέρους οἶμαι περιχαλῆς
19 ἀργύρου] ἀργύριον	20 ἀνεξέτασεν] ἐξετασέν
ibid. φόρους δὲ παμπληθεῖς	P. 144. 1. 5. σε, Aldus δὲ
P. 135. 1. 2. ὑμῖν καὶ ἀπὸ	6 τῷ μου] τ' ἑμοῦ
5 ἐλομοῦς] ἐλομοίσις	7 ὅς] ὃ
9 ἄλλως] ἄλλω	10 τοῦτους ἢ πρῶτης,
12 ὑπέβαλετε] ὑπέβαλετε	12 μοι, καὶ ἐπιβῆτε
ibid. καὶ deest in v. c.	16 μοῖτοι] μὲν δὲ,
13 τῶν ἀνθρώπων ἄλλων] τῶν	P. 151. 1. 10. Αφροδύτη Ald. Αφρο (δίτη)

Variæ lectiones in Epistolas.

P. 156. 1. 12. βελτίς] Ald. βελίς	16 Αἰγυπίων] Αἰγύπτω
14 τῶζε] τῶτα	18 γε]. τε

VARIÆ LECTIONES.

- 22 θεοῖς] θεοῖσιν
P.159.1.2. καὶ πάσης
4 πῶς] ὅπως
7 καταφρονεῖσθαι, μὰ τῆς
8 οὕτως ἀν' ἴδιμ
12 διώκεσθαι] διώκεσθω.
P.160.1.2. ΗΛΘΕΣ] ἤλυθες sic c-
tiam Ald.
11 αὐτὸν] αὐτῷ
ibid. μέγα λικνῶται] σμικρὸν
12 ὦν Ald.] ὤς
13 ὀνειμύχωνται] ἐφύχεται
19 δέχεσθαι] ἔχεται
20 Ἀλέξανδρος ἦδη γὰρ
P.163.1.7. Φαίαικος] Φαίακος
9 δέη,] δέει,
12 ὑπάρχω] ὑπέρχω
13 μὲν] ἄλλων
ibid. δέ] ἄλλων
17 χρυσίον μόνον ἀποπλήστω
19 ὑποδιανοσόμενος] διανοσ-
μέους
P.164.1.1. τῶν δουρῶν καλι-
λαίων
6 γεωργίς] γέωργος
7 γέρας] γέρας
8 ἄλλως πῶς γένοίτο
10 ἤξων ἐπίσταμαι δὲ ἐγὼ τὰ
γεωργίαι βιβλία, καὶ εἰ μὴ παν-
τὰ πολλὰ μόντοι μετέδωκε.
P.172.1.11. πατροκόλης] πατρο-
κόλης
12 θρησκεία] θεοθεμονία
P.175.1.1. Ald. οἷς μὴ, πάρερον
3 πάντος Ald. πάντες
P.179.1.9. ἐπιχρημάτια] ἐπι-
χέρημα
P.180.1.9. μάρτυρι] μάρτυρι
10 ἀληθῶς] ἀλεθῶς
P.183.1.11. ὀμίλῳ] ὀμίλῳ
12 ῥέπων] ῥέπων
P.184.1.2. διαμυρεῖ] διαμυρεῖ
5 ἀνδρομένῳ ἔμαθιμα
7 ἢ τὲ σωτηριεῖν
11 ἐμαυτῷ] ὅν αὐτῷ
P.187.1.1. διορθώσῃ] διορθώσῃ
2 ἔως] ὅπως
14 χεῖρ] χεῖρ
16 ὑπολείπων] ἀπολείπων
P.188.1.5. ἀχρηνέστερα] ἀχρηνέστερα
21 ἐπὶ μὲν] ἐπιβίωσαι
P.191.1.3. Ald. ἔχουσι πηροῖς μα-
τέρχημα
12 βυφραίνων] βυφραίνης
P.192.1.2. εἰκόσων] εἰκόσων, Ald.
εἰκόσων, ἄντις περὶ πᾶν
9 καὶ deest in v.c.
20 ἡμῖν deest in v.c.
P.195.1.2. ἀν deest in v.c.
6 καὶ συναγωνισίῳ deest
21 μόνος] μόνον (in v.c.
22 τοῖς] τῶν
P.196.1.14. ἡμῶν δὲ διπλῆ
20 ὁ λογοποιός, Ald. ὁ λόγος
ποιός
P.199.1.14. ὑπάρχω] ἄπερ ὑπάρχω
15 μαλικταῖς] μαλικταῖς
ibid. εἰπὴν ῥήτορας ὦ
17 ἀπίφρον] διαπέφθοντος
18 ὕδραν, ὅ τῶν
ibid. μὲν] φημι
20 ἀποφθαλιμῶντα,] ἐπο-
φθαλιμῶντα
22 τοῖς deest in v.c.
P.200.1.1. μὲν οὖν δὴ
2 μουσῆ] μουσῆ
ibid. λογός] λέγεται
3 ἀν deest in v.c.
5 διακασήριον ἀποκεκλήρωται
σὺ δὲ ὦ φίλε πῆρ εἰ καὶ παρὰ
δύναμιν,

De morte Juliani oraculum,

Terrigenum quondam genus delevit' prudens Iupiter
 Inimicissimum beatis caelestes domos incolentibus:
 Romanorum Rex Julianus divinus
 Pugnans, Persarum urbes & mœnia longa
 Bellicosorum vastavit igne duoque ferro,
 Fortiterque domuit urbes & gentes multas:
 Quin & occidentalium virorum Alemanicum solum
 Pugnis crebris capiens, vastavit agros.
 At postquam sceptris tuis Persicum sanguinem
 Usque ad Seleuciam quatiens gladiis domueris,
 Tunc te in cælum aget lucidum vehiculum
 Undique procellis missum in turbinibus,
 Abjecta mortalium morum laboriosa cura:
 Venies autem ad ætheriæ lucis paternam mansionem,
 Unde Demigrans humanum in corpus venisti.

Quamobrem hæc vitam Juliani imperatoris descriptam & expositam habemus; Magnas omninò laudes ejus principis in omni genere virtutis perspeximus, summum tamen illud *ἀρεσκίας* scelus è tribus causis
 1. ortum, nature levitate, doctrinæ in magicis præcipue
 2. artibus perversitate, denique imperii cupiditate, turpissimam ei labem & miserrimū vitæ exitum attulit. Quare
 3. si quis hoc exemplum diligenter & accuratè animadverterit, omnes ille quidem virtutes amabit & coler, sed pietatem omnium virtutum *κρητιστα* & fundamentum, imprimis exquirer, & cognitam arctè tenebit, neque se unquam ab ea divelli patietur.

*Causa Aposto-
 CIA*

ΕΙΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΝ

τὸν αὐτοκρατορα.

Ρωμαίων βασιλεὺς τε μέγας, κρατερός τ' ἀρχμητής
 Πολλὸν ἀεγύσιος παραμάσιν ἠδὲ λόγους
 Ἰμπερίῳ Χειρὸν σφίλι καὶ ἰσχυρὸν μνηθεῖς,
 Ὡλετ' ἀφιστάμενος, καὶ αὐτὰ διώξει πάλιν
 Οὐκ ἔλαθ' ἐν, φασὶν εὖγε, διαμώρες ὅστις ἄλλοι
 Εἶχε ἴσον, πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφαίνη.

Γ. Μαρτίνου

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

× Μισοπώγων, ἢ Αντιοχησ.

 Νακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ
 ἐποίησεν μέλη σεμνὰ καὶ ῥαβ-
 εῖντα· ὅθεν ἔλαχεν ἐκ
 μουσῶν. Αὐτὸς δὲ ἔκετι, οὐδὲ
 Ἀρχιλόχῳ τῷ Παρίῳ τὴν μουσικὴν ἔδωκεν ὁ
 θεὸς εἰς ἀφροσύνας καὶ ἠδονὰς βέλτα, μορφεῖν
 γὰρ ἄλλοτε ἄλλως ἀνάλαξον ἄνθρωποι, τῆ μοσικῆ
 ἰσχυρὸς ἦντο ἐχρῶντο, κουφότερα ποιῶντες
 αὐτοῖς ὅσα ὁ δαίμων ἐδίδου, τῆ εἰς τοῖς ἀδι-
 κησῶν λαοδολία· ἐμοὶ δὲ ἀπαρηρῶν ὁ νό-
 μος, ἐπὶ ὀνόματος ὡσαυτοῖσιν, καὶ ἀπασὶ τοῖς
 ἀλλοῖσιν ἀπὸ τῶν ἀδικουμένων μὴ ὁδὸν,
 εἶ) δὲ ἐπιχρησῶντες δυσμενῆς· ἀφαιρῶνται
 δὲ τὰ ἐν τοῖς μέλεσι μοσικῆ ὁ νῦν ἐπικρα-
 τῶν ἐν τοῖς ἐλάθεσι τῆ παιδείας βόπος· ἀ-
 γρὸν γὰρ εἶ) δοκεῖ νῦν μοσικῆν ἐπιτηδύην,
 ἢ πάλαι ποτὲ ἀνετίθετο τοῖς πλουτοῦσιν ἀδι-

× An anti-al confession of his own faults a
 of his intentions & effeminate manners
 of Antioch. Gibbon Hist. 1. 149 150. — see also
 the preface to his satire p. 27. —

33

JULIANI IMPERA-
TORIS MISOPOGON,
vel Antiochensis.

M ACREON poëta multa fecit carmina gravia & lepida, quoniam ei musæ ludēdi facultatē obtulere. At Alcæo & Archilochō Parionō dedit Deus musas ad amœnitatē voluptatēq; cōvertere. Nam cū varias injurias & molestias perpeti cogerētur, ad id musis suis utebantur: ita leviora reddebant quæcūque Deus ipsis dederat, sua erga adversarios maledicentia.

² At mihi lex vetat (sicut & cæteris, opinor, omnibus) nominatim eos accusare, qui nulla injuria affecti, tamen inimici, spōte esse volunt. Carminum præterea musicam mihi detrahit, quæ apud liberales animos hodie valet, disciplinæ consuetudo. Turpe siquidem videtur nunc musicam instituire, quæ jam pridem malis divitibus consecrata

I Proœmium est institute vituperationis per dissimilitudinem quorundam poetarū cum Juliano: A-nacreon lustu vario carmine, Alcæus & Archilochus inimicos etiā uli sunt: at Juliano neutrum conceditur, & tamen utriūque quodammodo faciet, dum musis utetur ad seipsum vituperandū. Protafis præcedit. 2 Antapodosis.

C

est: Attamen non idcirco musarú praesidio, quoad potero, abstinere. Enimvero barbaros eos qui trans Rhenum incolunt, vidi rustica carmina verbis facta similibus clangorum, quos asperé clamantes aves edunt, studiosé amplecti, & carminibus delectari. Solent enim, opinor, mali musici ingrati molestique esse iis, á quibus audiuntur, cum sibi ipsi natura sint jucundissimi. Quare cum id ipse consideraré, sic mecum tacitus, & quidem magna cum fiducia dicebam, Certé mihi canam, & musis. Carmen au-

3 Adhuc pro-
oemium fuit:
sequitur iro-
nica vitupe-
ratio. Differe-
tur auté pri-
mú caput as-
sumptionis de
contemptu mol-
litiae ac volu-
ptatum, pri-
mum in per-
sona, deinde
in vita. In
persona sunt,
barbae proli-
xitas, squalor
capitis, un-
guium, digi-
torum, totius
corporis.

tem soluta oratione factum est, multa-
que & gravia maledicta continet, non in
alios me hercule (quomodo enim, cum
lex id prohibeat?) sed in ipsum poetam
atque auctorem. Etenim scribere in se-
ipsum laudationes aut vituperationes
nulla lex prohibet. Me veró si maximé
vellem laudare, non possem: at vitu-
perare infinitis modis potero. ³ Et pri-
mú á persona ordiar. Huic enim, quód
(ut arbitror) natura non multum pul-
chritudinis ac venustatis dedisset, ipse
morositate quadam & acerbitate animi,

longam

κως. οὐ μὲν ἀφέξομαι ἀλλὰ τούτο τῆς ἐμῆς
 διωκτῆς ἐκ μουσῶν ὀπικουρίας. ἔθεασά-
 μιν μύθοι καὶ τοῖς ὑπὸ Ρίον βαρβαρὺς
 ἀγρία μέλη λέξῃ πεποιημένα πῶσα πλι-
 σια ταῖς * κλαγῆς τῶν βαχὺ βοώντων ὀρνί- ἔργ. κρωϊμοῖς
 θῶν ἀσμενίζωντας καὶ δὲ φραγονόμους ἐν τοῖς
 μέλεσιν. εἶ γὰρ οἶμα, συμβαίει τοῖς φαύλοισ
 τιῶ μοσικῶν, λυπηροῖς μὲν τοῖς θεάτρους,
 φύσῃ δὲ αὐτοῖς ἠδίοις. ὁ δὲ αὐτὸς Σιωνόσας,
 εἶωθα πρὸς ἐμὴν λέξαν μὲν μεγαλοφρο-
 σιώνης, ὅτι δὴ ταῖς μουσῆς ἄσω, καὶ ἐμῶ-
 τῶ. ὁ δὲ ἄσμα πεζῆ μὲν λέξῃ πεποιήται,
 λαιδερίας δὲ ἔχει πολλὰς καὶ μεγάλας, ὅσπερ
 εἰς ἄλλοις μὲν Δία· πῶς γὰρ, ἀπαρηθύνοντος
 τοῦ νόμου; εἰς δὲ τὸν ποιητὴν αὐτὸν, καὶ τὸν συγ-
 γραφέα. ὁ γὰρ εἰς ἑαυτὸν γραφὴν ἐπαίνοισ ἢ
 ψόγοις, εἶργῃ νόμος οὐδεὶς. ἐπαίνον μὲν δὲ καὶ
 σφόδρα ἐθέλων ἐμῶτον, ὅσπερ ἔχω, ψέξαν δὲ
 μυρία καὶ πρῶτον ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ πρῶ-
 σώπου. τούτῳ γὰρ οἶμα, φύσῃ μὴ γερονόπι-
 λίαν καλῶ, μήδ' εὐπρεπεῖ, μήδ' ὠραίῳ, ὑπὸ
 δυσροπίας καὶ δυσκαλίας αὐτὸς πρῶτος ἔθηκε

τὸν βαθιὸν τῆτον πώγωνα, δίχας αὐτὸν παρὰ
 τὸν ἄλκιμον, ὡς εἴκειν, οὐδενὸς μὲν δόλου, τῆ δὲ μὴ
 φύσιν ἡμέσθαι κολόν. Ταῦτά τοι εὐχετόντων
 ἀνέχουσι τῆ φθέρων, ὡς περ ἐν λοχμῆ τῆ
 θηρίων. ἐαδίην δὲ λάβρωσι, ἢ πίνην χαμδὸν οὐ
 συγχεσῶσι· δεῖ γὰρ οἶμα, πρὸς ἑσχὴν μὴ
 λαθῶ συγκαταφαγῶν τοῖς ἀρτοῖς τὰς τεί-
 χας. ὡς δὲ τῶ φιλεῖσθαι καὶ φιλεῖν ἥκιστα
 δόλω. καί τοι καὶ τῆτο ἔσχην εἴκειν ὁ πώγων, ὡ-
 σπερ τὰ δόλω, λυπηρὸν, ἐκ ἑπιβέπτων καθα-
 ρὰ λείοις, καὶ ἀφ' αὐτοῦ οἶμα, γλυκερωτέ-
 ροις χείλεσι χεῖλη πρὸς μαθήην, ὡς ἡδὴ ηὐ
 ἔφη τῆ ἔργασα μύκων τῶ τὰ Πανί καὶ τῆ
 Κωμιοπῆ εἰς τὸν Δάφνιν ποιήματα. ὑμεῖς ὅ
 φατέ καὶ θοινία δὴν πλέκειν ἐνθένδε, καὶ ἐποί-
 μος παρέσχην ἔχω, ἢ μόνον ἔλκειν διωηθείη-
 τε, καὶ μὴ τὰς ἀτείπης καὶ μαλαχὰς ὑμῶν
 χεῖρας ἢ βαχύτης αὐτῶν δὴν ἔργασται νο-
 μίσθη δὲ μηδεὶς δυσχεραίνην ἐμὲ τῶ σκώμμα-
 τι. δίδωμι γὰρ αὐτοῖς τὴν αἰτίαν, ὡς περ οἱ βρά-
εργ. λῖαν γοῖ τῶ γλύφον ἔχων, ἔξον, οἶμα, * λῆσον αὐτὸ ποιῆν
 καὶ ψιλόν, ὁποῖον οἱ καλοῖ τῶ πᾶδων ἔχουσι,
 ἀπα-

longam istam barbam addidi, quasi pœnas ab ea exigens, nulla quidem alia de causa, nisi quod naturâ elegantior non fuisset. Ideo discurrentes in ea pediculos perfero, tanquam feras aliquas in sylva: neque largé edendi aut bibendi mihi potestas est: cavendum enim esse arbitror, ne imprudens pilos unâ cum pane devorê. Nam de accipiendis dandisve osculis nihil laboro. Tamen ad cætera hoc habere videtur incommodi barba, quod non sinit pura puris, eoque suavioribus, ut opinor, labris labra adjungere: quod olim etiã ⁴ quidam usurpavit, qui Pane & Calliope propitiis in Daphnin fecit poëmata. At vos etiam funes ex ea necti oportere dicitis. Equidem id vobis perlibenti animo concedam, modó pilos possitis extrahere, neque eorum asperitas vestras molles & delicatas manus offendat. Neque veró quispiam existimet me maledicto isto gravius commoveri. ipse enim causam præbeo, qui hircorum similem barbam gero, cum possem eam lævem glabrâq; efficere, qualem habent formosí pueri,

⁴ Theocr.
Idyll. 12.

C iij mulie-

mulieresque omnes, in quibus naturâ inest amabilis, decor, & venustas. Nam vos in senectute etiam vestros liberos imitamini, & pro ista vestra delicatissima vita, & simplicissimis fortasse moribus, studiosè eam glabram facitis, & virum non ut ego ex genis, sed ex fronte ostenditis. Sed enim ego hac prolixitate barbæ non contentus, caput habeo prætereá squallidum, raró rondoer, raró ungues seco, ac digitos etiam ex coma ferè nigros habeo. Quód si etiam arcana vultis nosse, pectus mihi est horridum atque hirsutum, ut leonibus ferarum regibus, neque unquam læve illud feci, tanta est animi mei asperitas atque abjectio: neque enim partē ullā corporis lævem mollemve effeci. Dicerem veró vobis, si qua mihi esset verruca, ut Cimoni: nunc nihil aliud dicam: non enim satis mihi fuit corpus habere ejusmodi, sed vitam prætereá vivo perausterá ac perdifficilem. Arceo
meip-

§ Vita ostenditur aliena ab omni voluptate, primum externa in theatris, possessionibus ludis Circensibus: deinde domestica in somno & cibo.

ἀπασά τε αἰγμωαῖκες, αἷς φύσφι παρόσεισθ' ὅ
 ἐράσιμον. ὑμεῖς δὲ καὶ ἐν τῇ γῆρα ζηλουῦ-
 τες τοῖς ὑμῶν αὐτῶν ἕεας, καὶ τὰς θυγατέρας
 ὑπὸ λαβροτάτου βίου, καὶ ἴσως ἀπλουςά-
 τα ἔσπου, λῆθον ἔπιμελῶς ἐργάζεσθε, τ' ἀν-
 δρα ἀποφάινοντες καὶ παρὰ δόξιν ἰσχυροῦς ἀφ' ἑ-
 ἕμετώπου, καὶ ἔχ' ὡσπερ ἡμεῖς ἐκ τῆς γα-
 λίων. ἐμοὶ δὲ οὐκ ἀπέχρησε μόνον ἡ βαρῦτης
 τῆς γυναικός, ἀλλὰ καὶ τῆς κεφαλῆς παρόσεισθιν
 αὐχμὸς, καὶ ὀλιγάκις κείρωμαι καὶ οὐκ ἔχο-
 μαι, καὶ τοῖς δακτύλοις ὑπὸ τῆς πλοκάμου
 τὰ πολλὰ ἔχω μέλανας. εἰ δὲ βεβλεάσθ' ἐπι καὶ
 τῆς ἀπορρήτων μαθεῖν, ἔστι μοι ὁ σῆτος δασὺς
 καὶ λάσιον, ὡσπερ τῆς λεόντων, οἷον βασιλεύ-
 οισι τῆς θηρίων, ὅσθ' ἐποίησα λῆθον αὐτῶν πώ-
 ποτε ἀφ' ἑδυσκολίαν καὶ μικροσφρέπειαν.
 ὅσθ' ἐγὼ δὴ οὐκ ἔχω πὶ μέρες τῆς σώματος εἰργασά-
 μιν λῆθον, ὅσθ' ἐμαλακόν. εἶπον αὖ ὑμῖν, εἰ
 ἴης ἔγω μοι καὶ ἀκροχέρδων, ὡσπερ ὅτι Κίμωνι
 νικῶ δὲ οὐκέτι φράσω μὲν ἕτερον. ἐμοὶ γὰρ
 οὐκ ἀπέχρησθ' ὁ σῶμα εἶ) τοῖσδε, παρὸς δὲ καὶ
 εἴματα παλινάλεπος ἔπιτηδύεται. εἰργαῶ τῆ

θεάβρων ἐμψυχόν ἕως ἀβήκτηίας, εἰδὶ εἶσω
 τῆς αὐλῆς πρὸς ἀδέχουσι τῆ θυμέλιω, ἔξω τῆ
 νεομυλίας τῆ ἔποις, ἕως ἀγαθησίας, ὡσπερ
 ἵνα φόρον ἢ δασμὸν εἰσφέρων κὺ ἀποδιδούς
 ἀγρικοῖς ὀλίγα ἔχων, οὐκ ὀπίκει δεασότη.
 κὺ ἔτε δὴ εἰσελθὼν τοῖς ἀφοσιμύοις ἔοικα.
 κέκλημα δὲ ὁδὸν καὶ ταῦτα ἀκούων βασι-
 λαὶ μέγας, κατὰ τὸν ὑπαρχὸς ἢ γρατηγὸς,
 διὰ πάσης τῆ οἰκουμένης, ἀρξὴ τῆ μίμωρ
 καὶ τῆ ἠνιόχων. ὅσῳ ὑμεῖς ὀρῶντες ὀλίγω
 πωρότερον, ἀναμυμνίσκατε νῦν ἡῶς ἐκεί-
 νης, νοῦ τε ἐκείνου καὶ φρενῶν. ἡ μὲν ἴσως κὺ
 τῷτο βαρὺ, καὶ δεῖγμα ἐναργὲς μορθησίας
 ἔσπου. πωροσῆτημι δὲ ἐγὼ τι χαμνότερον. ἀεί-
 μισῶ κὺ τοῖς ἵπποδρομέας, ὡσπερ οἱ χηήμα-
 τα ὠφληκότες, τὰς ἀγρὰς. ὀλιγάκις οὕτω εἰς
 αὐτὰς φοιτῶ ἐν τῇ ἑορτῇ τῆ θεῶν, ὁδὸν διη-
 μερδύω, κατὰ τὸν εἰώθεσαν ὁ, τε ἀνεπίος ὁ ἐ-
 μός, κὺ ὁ θεῖος, καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁμοπάτεριος. ἔξ-
 δὲ τοῖς πηύτῃς θεώμυμος δρόμοις, εἰδὶ αὐτοῖς
 ὡς ἀνὴρ ἐρῶν τῷ πωροσῆματος, ἢ ναὶ μὰ δία
 καὶ μισῶν αὐτὸ κὺ ἀποσφερόμυμος, ἀσμενος
 ἀπαλ-

meipsum á theatris per summam stultitiam, neque in aulam admitto scenam, nisi anni Calendis, præ animi mei stupore, tanquam pauper agricola tributum aliquod pendens iniquo domino: ac tum quoque, cùm illuc introivi, videor iis defungi. Jam veró nullæ sunt mihi possessiones, cùm tamen rex magnus toto orbe appeller, tanquam præfectus vel dux, qui in solos histriones & aurigas imperium habeat. Quod cùm vos pauló anté videretis, adolescentiæ illius meæ, & ingenii ac mentis memoriam nunc mihi objicitis: etsi jam tum fortassis illa gravis & acerba erat, magnaque ac manifesta acerbitalis meæ signa ostendebat. Veruntamen attendite, magis est novum & admirabile quod dicam: Semper odi Circenses, perinde ut forum, qui obstricti sunt ære alieno. Itaque raró ad eos venio, nempe in Deorum feriis, neque ibi diem consumo, quod meus ⁶ patruelis, avunculus, & germanus ex patre faciebant: sed spectato sexto feré cursu, neque id magna cum voluptate, imó hercle cum molestia & fastidio, libens disce-

⁶ Constantius, Iulianus, Gallus

discedo. Sed de externis hætenus. Quanquam quota pars á me dicta est mearum erga vos injuriarum? Domestica autem, noctes insomnes in stragulo, & victus extra satietatem, mores acerbos efficiunt, & delicatæ urbi repugnâtes. Nolite tamen existimare vestra causâ id á me fieri, gravis quidam & stultus error jam inde á puero me induxit, ut ventri bellum facerem. Neque enim eum permitto epulis expleri. Itaque rarissimé omnium mihi contigit vomere: & memini id mihi accidisse ex quo Cæsar sum factus semel tantúm, neque id cibi copia, sed casu.⁷ Commodum autem fuerit historiam recensere, non quód eam admodum fore jucundam existimem, sed quód mihi proptereá mirificé conveniat. Ego olim eram in hybernis apud charam Lutetiam (sic enim Galli Parisiorum oppidum appellant) quæ insula est non magna, fluvio imminens, qui eam omni ex parte cingit. Pontes sublicii utrinque ad eam ferunt, raroque fluvius minuitur ac crescit,

sed

⁷ Digressio
de vomitu Iu-
liani, & urbe
Lutetia.

ἀπαλλάττομαι. ἀλλὰ τὰ μὲν ἔξω ταῦτα.
 Καί τοι πόσον εἰρηταί μοι μέγας τ' ἔμην εἰς ὑ-
 μάς ἀδικημάτων; τὰ δ' ἔνδον, ἀγχιπνοι νύκτες
 ἐνσιβάδι, καὶ Ἐσφὴ πρὸς ἡτίων κέρρα, πικρὸν
 ἦθος ποίης, καὶ βρυώση πόλις πολέμιον. ἔμην
 ἔμην γὰρ ἔνεκα τοῦτο ὅτι τηδύεται παρ' ἔ-
 μοῦ. δὴν δέ τις ἐκ παρδαλείου με καὶ ἀνή-
 πος ἀπάτη παρελαβόσα, τῆ γαστρί πολέμην
 ἔπεισεν. οὐ γὰρ ὅτι βρέπω πολλῶν ἐμπίμ-
 πλααζσίων αὐτῆ. ὀλιγάκις οἶν ἐμοὶ τῆς
 πύτων ἐμέσασσι σιύεβη. καὶ μέμνημα αὐτῶ
 παθῶν ἐξότου Καί τ' ἐγὼ ἐγρόμην ἀπαξ ἕως
 συμπλώματος, οὐχὶ πλησμονῆς. ἄξιον δὲ
 ἕπομαι θῆναι διηγήματος, οὐδὲ αὐτὸ πάνυ
 γρηλέντος, ἐμοὶ δὲ δὴ τοῦτο μάλιστα οἰκείου.
 ἐτύχθον ἐγὼ * χιμάζων τῶν τὴν Φίλιου ἔγρ. κοιμάζων
 Λόκεται ὀνομάζουσι ἢ ἕτως οἱ κελτοὶ τῆς
 Παρισίων τῆς πολίχνης. ἐστὶ δὲ οὐ μεγάλη
 νῆσος ἐκκειμένη τῷ ποταμῷ, καὶ αὐτὴν κύκλω
 πᾶσαν καταλαμβανέ. ἔξυλιναι δὲ ἐπ' αὐτὴν
 ἀμφοτέρωθεν εἰσάγουσι γέφυρας, καὶ ὀλιγά-
 κισ ὁ ποταμὸς ἐλαττοῦται καὶ μείζον γὰρ. τὰ
 πολλά

πολλά δὲ ἐστὶν ὁποῖος ὡρα θεοὺς καὶ χαιμῶνος
 ὕδαρ ἠδισον καὶ καθαρώτατον ὄραν καὶ πίνειν
 ἐθέλοντι παρέχον. ἅτε γὰρ ἦσαν οἰκουῦντας
 ὑδρὸ βέσσαι μάλιστα ἐνθεν χερή. γὰρ δὲ ὁ χαι-
 μῶν ἐκείνῳ παρὰ τοῦτος ὑποτῆς θερμῆς ὡς
 φασὶ τὸ ὠκεανοῦ. σάδια γὰρ ἀπέχεται τῶν ἐν-
 νακροσίων οὐ πλείω. καὶ δευτέρωθεν τυχὸν λε-
 πωτῆ τις αὐρα τῆ ὑδατος. εἴη δὲ δοκεῖ θερμό-
 τερον τὸ θαλάσσιον τὸ γλυκέος. εἴτε οὖν ἐκ
 ταύτης, εἴτε ἐκ ἰνὸς ἀγῆς ἀγῆς ἀφανοῦς
 ἐμοί, τὸ παρὰ τὸ ὅτι τοιοῦτον ἡμετέροισιν
 ἐχοῦσιν οἱ τὸ ζωεῖον οἰκουῦντες τὸ χαιμῶνα. καὶ
 φύεται παρ' αὐτοῖς ἀμπέλως ἀγαθῆ, καὶ συ-
 κῆς ἠδὲ ἰνὸς εἰσὶν οἱ ἐμνησθέντες, σκεπά-
 ζοντες αὐτὰς τῶ χαιμῶνος, ὡς περὶ ἰματίοις τῆ
 καλάμῃ τὸ πυρρὸν καὶ τοιοῦτοῖς ἰσίν, ὅσα εἴω-
 θεν εἶργαν τὴν ἐκ τῆ ἀέρος ὑπερβαλλούσης
 τοῖς δένδροισι βλάβειν. ἐγγύετο δὲ οὖν ὁ χαι-
 μῶν τῶ εἰωθότος σφοδρότερος, καὶ παρέφερον
 ὁ ποταμὸς ὡς περὶ ἰσὶν πλάκας ἴσες δὲ
 που τὸ φρύγιον λίθον, ὡς ἐκείνῳ μάλιστα τὸ λα-
 κῶν τοῦτου τὰ χρύσαλλα μεγάλα, καὶ ἐπάλλ-
 ληλα

sed qualis æstate, talis solet esse hyeme. Aquam præbet jucundissimam, & aspectu purissimam volenti bibere. Nam cum insulam habitent, ibi maxime eos aquari necesse est. Hyems est illic placidissima propter calorem (ut ajunt) Oceani. ⁸ Stadia enim abest non amplius nongenta, ac fortasse quædam tenuis aura illinc diffunditur: videtur autem maritima aqua dulci esse calidior. Sive igitur ob hanc causam, sive aliam mihi ignotam, ita se res habet: hyems ejus terræ incolis mitior est: præterea vites optimæ illic nascuntur: quin etiam ficus multi jam arte quadam extulerunt, cum eas per hyemem calamis tritici tanquam vestimentis contegerent, & aliis ejusmodi rebus, quæ cæli injurias arboribus prohibere solent. Eratum igitur hyems solito vehementior, & fluviis quasi marmoreas crustas prætervehebat (nostis lapidem Phrygium, cui persimiles erant candidi istius lapidis crustæ concretæ, magnæ, & aliæ ex aliis

8 Stadiū (ait Plin. lib. 2. cap. 23.) centum viginti-quinque nostros efficit passus, hoc est pedes 625. Itaque nongenta stadia faciēt 112500. passus, id est, nostras leucas 45, ut leuca italica & dimidium præterea contineat. Est autē hoc justum inter tridui.

aliis labentes) quin etiam fluvium conjuncturæ, & tanquam pontem facturæ videbantur. Cúm igitur in his rebus durior & agrestior essem, quám unquã antea, nequaquam cubiculum in quo quiescebam, calefieri patiebar, quo modo illic plæraque domicilia sub caminis calefiunt, cúm tamen ad ignis calorem excipiendú esset opportunum. Quod tum quoque accidit ob meam duritiam, atque in meípsum præcipué, ut veré dicam, inhumanitatem, qui me ad illum aërem tolerandum assuefacere volebam, cúm ejus præsidii maximé indigeret. Cumque hyems invalesceret, atque in dies fieret vehementior, ne tum quidem famulis meis permisi, ut domicilium calfacerent, veritus ne humorem qui in parietibus erat, commoverem: itaque accensum ignem, & candentes aliquot carbones inferri jussi. Hi veró etsi non multi erant, attamen multum vaporem é parietibus excitarunt, á quo cúm caput meum opletum esset, somnus me complexus est. Ac sané metui, ne suffocarer. Verúm raptus extra cubiculum, medicis sua-

sua-

ληλα φερόμενα· κὺ δὴ καὶ σίυεχῆ ποιῶν τὸν
 πόρον ἐμήγε, κὺ δὲ ῥόμα γεφουῶν. ὡς οὖν
 ἐν τέτοις ἀρχειώτερος ἢ ἔσιν ἠθες, ἐθάλ-
 πετο ἢ δὲ δαμάτιον ἐδαμῶς, ἔσφ' ἐκάτευ-
 δον· ὄνσφ' εἰώθη ἔσπον ἔσπ' ἑκαμίνοις ἔσ
 πολλὰ ἑ οἰκημῶν· ἐκεῖ θερμζήνεαζ, κὺ ταῦτα
 ἔχον ἀνταρεπῶς πωρὸς δὲ πωρὰ δέξααζ τὴν
 ἐκ πωρὸς ἀλέαν. Σωέβη δὲ οἰμζα, κὺ ἔτε δὲ
 σκαμότητα ἑ ἐμλί, κὺ τὴν εἰς ἑαυτὸν πωρ-
 τον, ὡς εἰχὸς, ἀπὸν θεσπίαν· ἐβλόμεν κὺ
 ἐμαυτὸν ἐλίζῶν ἀνέχεαζ τὸν ἀέρα ταύτης
 ἐνδεαζ ἐχρητα ἑ βοηθείας. ὡς δὲ ὁ χειμῶν ἐ-
 πεκεράτει, κὺ αἰεὶ μείζων ἐπεγίνετο, θερμλίωα
 μὲν ἔδ' ὡς ἐπέβρεφα τοῖς ὑπηρεταῖς δὲ οἰκη-
 μα, δεδιὼς κινήσασ τὴν ἐν τοῖς τοῖχοις ὑγρότη-
 τα, κομίσασ δὲ ἐνδον ἐκέλδουσα πῦρ κέκαυ-
 μένον, καὶ λαμπωρεῖς ἀποτέσασ πῶντε-
 λῶς μετείοις· οἱ δὲ καὶ σφ' ὄντες οὐ πολλοί,
 παμπληθῆ ἀπὸ τῶν τοῖχων ἀτμίω ἐκίνη-
 θαν, ὑφ' ὧν κὺ κατέδαρτον ἐμπιμπλαμῶνης
 μοι ἑ κεφολῆς. * ἐδῶσα μὲν οὖν ἀποπνιγῆ- ἐργ. ἐδῶσα.
 να· χρομαθεῖς δὲ ἔξω, τῶν ἰαβῶν παραμῆν-

των

των ἀπορρίψαι τὴν ἐντεθεισάν ἀρτί θροῦν,
οὔτι μὲν δία πολλὸν οὔσαν ἐξέβαλον, καὶ ἐ-
γρόμην αὐτίκα ῥάων, ὡς μοι γημέσθου-
φοτέραν ἢ νύκτιν, καὶ τῆς ὑπεραίας παρὰ τὴν
ὄ, τι παρ' αὐτὴν ἐθέλωμι. οὔτω μὲν οὖν ἐγὼ ἐν
Κητοῖς κατὰ τὸν Ἔ Μενάνδρου δύσκολον αὐ-
τὸς ἐμμαντῶ πόνους παροσετήσω. ἀλλὰ ἢ
κελτῶν μὲν ταῦτα ῥάων ἔφερον ἀρρηκία·
πόλοις δὲ βυδάμωσιν καὶ μακαρεία καὶ πολυ-
αἰθερος, εἰκότως ἀρρηκται, ἐν ἢ πολλοὶ μὲν
ὄρχης αἰ, πολλοὶ δὲ αὐληταὶ, μῦμοι δὲ πλεί-
οις τῶν πολιτῶν, αἰδώς δὲ οὐκ ἔστιν ἀρρηκ-
των. ἐρυθριαὶ γὰρ παρῆται τοῖς ἀνάνδροις, ἐπεὶ
τοῖς γε ἀνδρείοις, ὡς περ ὑμεῖς, ἔωθεν κωμά-
ζην, νύκτιν ἢ δὲ παθεῖν, ὅτι τῶν νόμων ἐπαρο-
σεῖτε, μὴ λόγῳ διδάσκον, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις
ἐπιδείκνυσθαι. καὶ γὰρ οἱ νόμοι φοβέουσι ἀλλὰ
τοῖς ἀρρηκται ὡς ὅστις ἀρρηκται ὑβρίσειν, οὐκ
ἐκ παρρησίας τοῖς νόμοις κατεπάτησεν· οἱ δὲ
ὅτι τέτοις εὐφρανόμηνοι δὴ ἦλον ποιήσιν, πολ-
λαχοὶ μὲν, ἐχ' ἠκιστα δὲ ἐν ταῖς ἀρρηκται, καὶ
ἐν τοῖς παρρηκται ἀπὸ μὲν τῶν κρότων, καὶ ἀπὸ

suadentibus , ut cibum , quem antea sumpteram , ejicerem , non multum ejeci , neque sane multus erat : ita me levarum sensi , adeo ut & nocte leviore usus fuerim , & postero die ad quidvis agendum paratus . Quare ad hunc modum ego apud Gallos , sicut ille apud Menandrum⁹ Discolus , labores novos mihi procreabam . Verum hoc facile Gallorum rusticitas ferebat .¹⁰ At civitas opulenta & florens , & hominum frequentia abundans jure succenset : in qua scilicet multi sint saltatores , multi tibicines , histriones plures quam cives , nulla in principes verecundia . Erubescant sane ignavi : at viri fortes , quales vos estis , mane debent comestari , noctu voluptati operam dare : leges parum vobis curae esse , non verbis docere , sed re ac factis demonstrare . Leges enim principum causa timentur . Quare qui principem violare ausus est , is multo etiam magis leges violavit . Quae vobis voluptati esse , cum alibi saepe , tum maxime in foro & theatri ostenditis : populus , plausu

⁹ Menandri fabula haec citatur ab Athenaeo in Diogenesophistis .

¹⁰ Antipodosis de Antiochenisum deliciis .

D

& clamore : magistratus , fama & nominis gloria , quam sumptibus istis feriisque celebrandis multo majorem pepererunt , quam Solon Atheniensis ex illa consuetudine , quæ ei cum Cræso rege Lydorum intercessit : omnes verò sunt formosi , proceri , glabri , recens barbati , juvenes & senes felicitatem Phæcum imitantur ,

Balneaque & vestes varias , stratumque cubile ,

recto & honesto anteponunt. ¹² Atque hæc cum ita sint , tamen rusticitatem , inhumanitatem , & duritiam tuam cum his deliciis convenire posse existimasti? Adeone tibi stulta est & vilis , ô hominum imperissime atque importunissime , quæ á clarissimis viris , dici solet , temperans hæc animula , quam tu ornari decorarique temperantia censere oportere? In quo sanè vehementer erras. Primum enim temperantia quid sit , nescimus : nomen solù ejus tenemus , quid ipsa valeat ignoramus . Quod si ea talis est , qualè tu nunc instituis , certè hoc scimus , Temperantiam esse diis & legibus servire ,

12 Profopopia est Antiochensis Julianum accusantis, ubi assuptionis tria capita obijciuntur, quod Julianus cogat Antiochenes esse temperantes, religiosos, & justos.

MISOPOGON. 51

τῆς βοῆς, ὁ δῆμος. οἱ δὲ ἐν τέλει, ὡς γινώσκοντες
 μύθεροι μάλλον εἶ) καὶ ὀνομάζονται πᾶσι
 πᾶσιν, ἀφ' ὧν εἰς θεῶν τοιαύτας ἐορθεῖς ἐδάπανον
 νησαν, ἢ Σόλων ὁ Ἀθηνῶνος ἀπὸ τῆς παρὰ
 Κροῖσον τῆς Λυδῶν βασιλεία σίνοισίας.
 καλοὶ δὲ πόμυτες, καὶ μεγάλοι, καὶ λεῖοι, καὶ ἄρ-
 τιγχοί, νέοι τε ὁμοίως καὶ παρ᾽ αὐτοῖσι ζη-
 λωτὰ τῆς ἑξουσίας τῆς Φαλακῶν,

Εἶματ' ἄρ' ἐξήμοισα, λῆξά τε θερμὰ καὶ Locus est
Odyss. 1.
 ὄνας,

ἀπὸ τῆς οἰκίας ἀποδεχόμενοι. τῶν δὲ σὺ ἀρε-
 κίαν, καὶ ἀπὸ μισθῶν, καὶ σκαμνότητα τού-
 τοις ἀρμόσειν ὑπέλαβες; οὕτως ἀνόητόν ἐστι
 σοὶ καὶ Φαῦλον, ὡς πόμυτων ἀνδρῶν ἀμα-
 ρήσατε καὶ φιλαπελημονέσατε τὸ λεγόμενον
 ἑκὼ τῆς ἀγρονομίας, σῶφρον τυτοὶ ψυ-
 χάειον, ὃ δὲ σὺ κοσμεῖς καὶ κληρονομίᾳ φερε-
 σιῶν χρηῖσται νομίζεις; οὐκ ὀρθῶς ὅτι παρὰ
 τὸν μῦθον ἢ φερεσιῶν ἢ ποτ' ἐστὶν οὐκ ἴσμεν
 ὄνομα δὲ αὐτῆς ἀκρούοντες μόνον, ἔργον οὐχ
 ὀρθῶν. εἰ δὲ ὅποιον σὺ νῦν ἐπιτηδύφης ἐστὶν,
 ἐπίστασθαι μὲν ὅτι θεοῖς χρηρὴ δουλεύειν καὶ νό-

D ij μοίς

servire , æquo jure cum æqualibus vivere : si qua in re excellas , moderatè id ferre : curare ac providere , ne á divitibus pauperes opprimantur , ob eamque causam molestias omnes exorberè , quales tibi persæpe accidisse verisimile est , ut inimicitias , iras , contumelias : deinde hæc omnia leniter ferre , neque irasci , neque animo indulgere tuo , sed eum regere & castigare diligenter : denique , si quis hoc quoque in parte aliqua temperantiæ numeret , abstinere palàm ab omni voluptate , quæ neque admodum honesta , neque turpis videatur , quòd existimes , non posse quenquam domi temperantem esse , si foris dissolutus sit , theatrisque delectetur : Si , inquam , talis temperantia est , tu te perdis , & nos perdis , qui servitutis ne nomen quidem audire possumus , neque erga Deos , neque erga leges : jucunda est enim in omnibus rebus libertas . Iam quantà est ista dissimulatio ? negas te dominum esse , neque hoc nomẽ pati potes , imò etiam

D iij irasce-

irascere (itaque multi jam te auctore nomen istud de imperio tanquam invidiosum sustulerunt, qui olim ei assueverant) & tamen nos servire cogis & magistratibus & legibus. Atqui quanto fuisset melius te dominum nostrum appellari, re autem ipsa liberos nos esse sinere? O te oculis quidem clementissimum, factis vero acerbissimum! Deinde enecas nos, cum divites in judiciis moderatos esse cogis, pauperes calumniandi libertate spoliis: dimissis vero scenis, histrionibus, & saltatoribus urbem nostram perdidisti, adeo ut nihil boni a te percipiamus, nisi quod odiosam istam severitatem septimum jam mensem perpeffi, vota quidem & preces, quo tantis malis eriperemur, ad vetulas dimisimus, quae circum sepulchra mortuorum assidue versantur: nos autem id quod volebamus, facietis nostris consecuti sumus, cum te convitiis quasi telis configeremus. At tu vir generose ac fortis, quemadmodum Persarum tela sustinebis, qui ad nostra convicia perhorrescis? ¹³ Age vero, lubet iterum me ducto aliunde initio

¹³ Secundum caput assumptionis de Juliano religione paulo copiosius proponitur.

ἀγρομακίης· ὥτε ἡδὴ ἐπεισας πλείους ἐθα-
 δας πάλαι γινωσκόμενος, ἀφελθὲν ὡς ἐπίφθορον
 τῆς ἀρχῆς τῆτο ὄνομα· δουλεύει δὲ ἡμᾶς
 ἀναγκάζεις ἀρχοῖσι καὶ νόμοις. καίτοι πόσω
 χρητήιον ἢ ὄνομα (εἰσάγει σε ἡμέτερον δεσπό-
 τιον, ἔργω ἢ εἰ μὴ ἡμᾶς εἶ) ἐλευθέρους; ὦ τὰ
 μὲν * ὄμματα παρὰ ὄτατε, πικρότατε δὲ τὰ
 ἔργα παρὰ τὸν δὲ ἰσῶσις ἀποκαμῆς, βιαζόμενος
 μὲν τοῖς φιλοσύναις ἐν δικαστηρίοις μετριά-
 ζειν, τοῖς πένητας ἢ εἰρήνης συκοφαντεῖν. ἀφίεις
 δὲ τὴν σκηνὴν καὶ τοῖς μίμοις, καὶ τοῖς ὄρχησας,
 ἀπολώλεχας ἡμῶν τὴν πόλιν, ὥτε οὐδὲν ἡμῖν
 ἀγαθὸν ὑπάρχει παρὰ σε, πλὴν τῆς βαρύ-
 τητος, ἀνεχόμενοι μὲν ἄεδονον τυτονί, ὅ
 μὲν δὲ χεῖρα παύτως ἀπομαζύωαι τῆς το-
 σάτου κακοῦ, τοῖς παρὰ τοῖς τῶφοις καμινδο-
 μένοις γρηθίοις (εὐχεσθῆσαι μὲν· ἡμεῖς δὲ
 αὐτὸ δὲ τῆς ἡμῶν αὐτῶν εὐβραπελείας ἐξερ-
 γασάμεθα, βάλλοντες σε τοῖς σκώμμασιν,
 ὡσπερ τοξόμασι. σὺ ἢ ὦ ἡμῶν, πῶς ἀνέξῃ
 τὰ Περωτῶν βέλη, τὰ ἡμέτερα βέσας σκώμ-
 ματα; ἰδοὺ, βέλομαι πόλιν ἀπὸ δήνης ἀρ-
 χῆς

* ἰσῶσις, ἐνό-
 ματα. Iulianus
 epist. ad
 sicut, vocabatur
 ius, παρὰ τοῦ
 τοῦ καὶ φιλο-
 σοφώτατος.
 Theod. lib. 3.
 cap. 15.

D iiiij

χῆς

χῆς ἐμμετῶ λαιδωρήσασθαι. φοιτᾷς εἰς τὰ
 ἱερά δύσκολε καὶ δύσροφε καὶ πάντα μορθη-
 ρέ. συρρῆ δὲ εἶχέ σε τὰ πλήρη παρὰ τὰ τε-
 μύη, καὶ μύητοι καὶ οἱ πλείους τῶν ἐν τέλει, καὶ
 ἀποδέχονται σε βιὴ βοῆ μὲν κρότων λαμ-
 παρῶς ἐν τοῖς τεμύεσιν, ὡσπερ ἐν τοῖς θεά-
 ροις. ἢ οὐκ οὐκ ἀγαπᾷς, εἰδὲ ἐπαίης, ἀλλ'
 ὀπιχρῆς εἶσι σοφώτερος τὰ τοιαῦτα τῷ Γυ-
 θίου, καὶ δημηγορῆς ἐν τῷ πλήρη, καὶ κατὰ
 πῆ τῷ βοῶντων πικρῶς, αὐτὸ δὲ τὸ το λέ-
 γων ὁ ποιέμενον ἔσθ' αὐτῶν, ὡς ὑμεῖς τῷ
 θεῶν ἔνεκεν ὀλιγάκις εἰς τὰ τεμύη στυέρ-
 χεσθε· στυδραμόντες δὲ, πολλῆς ἀχοσμίας
 ἀναπίμπλανται τὰ ἱερά. ἀρέποι δὲ δι' ἀν-
 δράσι θεροστυῆ κεροσμημόις, δύτυχη
 τε δ' ἔχασθαι εἰδούσι, σιγῇ παρὰ τῷ θεῶν ἀ-
 πομύοις τὰ ἀγαθὰ, τῶτον * οὐκ ἀκροᾷ-
 σθαι τὸν νόμον Ομήρου,

ἔγρ. ἔκ ἀκρο-
 αδο.

Σιγῇ ἐφ' ὑμείων.—

ἔγρ. ὡς οὐδ'
 οδυσεύς ἔ-
 πεχε.

* ὡς οὐδ' ἀν' Οδυσεύς ἔπεχε τ' Εὐρυκλείαν
 ὀκπεπλεγμένῳ ὑπὸ μεγέθοις τ' κροτο-
 θάματος,

Εν

initio vituperare. Ventitas in templa ô
 agrestis, ô dure, & modis omnibus im-
 probe: tua caussa populus, imó etiam
 magistratus complures in templa con-
 fluunt: & acciperis cum plausu & cla-
 more magnificé in templis, ut in thea-
 tris: quin igitur contentus es? quin lau-
 das & probas ea, quæ fiunt? quid sa-
 pientior esse vis ipso Pythio, & concio-
 naris ad populum, acriterque reprehē-
 dis eos, qui clamant, iisque quod fa-
 ciunt, commemoras: Vos, inquis, ra-
 ró in templa, Deorum caussa conveni-
 tis: & cùm venistis, omnia miscetis &
 turbatis: Decebat fané bonos & mode-
 stos viros, & fausta precari scientes, cum
 silentio bona á Diis petere, & hanc cer-
 té Homeri legem audire,

Inter vos tacité.——

Neque enim Vlysses Eurycleam cohi-
 buisset, magnitudine facinoris stupefa-
 ctam,

*Locus est apud
 Homer. Iliad.
 2.*

Gaude

o. *Avr.* x.

Gaude animo vetula, & cohibe, nec
funde querelas.

Iliad. 3.

14 *Deponi-
tur proſopo-
pæia.*

Trojanas quidem certé neque Priamo,
neque cuiquam ex ejus liberis, ac ne
ipsi quidem Hæctori (quanquam huic
veluti Deo ait Trojanos supplicare) sed
tamen illis supplices neque fœminas,
neque viros fecit in poëmate. Sed ad
Minervam (ait) omnes cum ululatu ma-
nus tendebant. Quanquam hoc etiam
barbarorum est, & mulierculis consen-
taneum, tametsi nõ impium erga deos,
sicuti id quod vos facitis, qui nos homi-
nes tãquam deos collaudatis, nobisque
adulamini: cum longé melius esset, ne
diis quidem ipsis adulari, sed sobriè ac
modesté eos colere. ¹⁴ Ecce iterum vo-
culas illas effingo, quibus uti apud vos
cõsuevi, neque intèrèa mihi libertatem
dicendi permitto, sed pro usitata mihi
duritie asperitateque, meipsum defrau-
do. Hæc igitur & alia hujusmodi disse-
ret quispiã apud homines, qui non mo-
dó liberi in principes, sed etiã in deos
ip̄tos esse volunt, ut eorum studiosus &
quasi benignus parès habeatur, cum ta-
mẽ natura perinde ac ego, sit improbus.

Patere

Εν θυμῷ γὰρ χαῖρε, καὶ ἴαχο, μηδὲ ὀλέλυ-
 ζε. ^{ἄς} δὲ δὴ βιάδας ἐπίπρωτος τὸν Γείαμον,
 ἢ τίνα τῆς τούτου θυγατέρων ἢ υἱέων, ἐμὴν
 εἰδὲ αὐτὸν τὸν Εκλορα· καί τοι τούτω, Φησὶν, ὡς
 θεῶν Τραίας εὐχέσθαι· εὐχολύβας δὲ εἶσα ἔ-
 δειξεν ἐν τῇ ποιήσει οὔτε γυναιχας, οὔδ' ἀν-
 δρας· ἀλλὰ τῇ Αθηναῶν ὀλολυγῇ πᾶσά, Φησι,
 χεῖρας ἀνέρον. βαρβαρικὸν μὲν καὶ τούτο καὶ
 γυναιξὶ παρέπον. οὐ μὲν ἀνόσιον πρὸς τοὺς
 θεοὺς, ὡς περὶ τὸ παρ' ὑμῶν ποιούμενον. ἐπαμ-
 κῆτε γὰρ αὐτὴ τῆς θεῶν τοὺς ἀνθρώπους ἡμαῖς,
 καὶ χελευεῖτε. κάλλισον δὲ ἐστὶν, οἴμην, μηδὲ
 ἐκείνοις κολεκεύειν, ἀλλὰ θεραπείην * σω- ^{ἔγρ. σωφρο-}
 φρόνως. ἰδοὺ, πάλιν ἐγὼ ^{ἄς} σιμῆην τεχνι- ^{των.}
 τεύω λεξείδια, καὶ οὔδ' ἐμμετῶν συλλογῶν
 φητέσθαι, ὡς ἐτυχεν, ἀδεῶς καὶ ἐλευθέρως,
 ἀλλὰ ὑπὸ τῆς σιμῆης σκαμνότητος καὶ ἐμμε-
 τὸν συκοφαντῶ. ^{ἄς} τὰ ἴσως καὶ τοιαῦτ' ἀν λέ-
 γει πρὸς ἀνδρας, οὐ τὰ πρὸς τοὺς ἀρχόντας
 μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς θεοὺς ἐλευθέρως ^{ἔει}
 θελήσας, ὅπως ἴσως εὐνὰς ἀνθρώποις, καὶ ὡς περὶ παλιῆρ
 ἥπιος νομισθεῖν, φύσει πονηρὸς ὢν, ὡς περὶ ἐγὼ.
 ἀνέ-

ἀνέχεσθαι τῶν αἰσίων μισσημάτων καὶ λειδουμένων
 λαΐδρα ἢ καὶ φανερώς, ὅπως κατακευθύν
 ἐνόμισας τοῖς ἐν τοῖς ἱεροῖς ὀρωμινοῦσι σε ἐ-
 παινοῦντας. ἔγὼ οἶμαι, διανοήσης, ὅπως ἀρ-
 μύσης τῶν ἀνδρῶν, οὔτε τοῖς ὀπιτηδύμιασιν,
 οὔτε τοῖς βίοις, ἔτε τοῖς ἤθεσιν εἶεν, ἀλλ' ἐκεῖνο
 οἷς ἀνέξεταί σε; καθεύδεις ὡς ὀπιτηδύμιασιν
 μόνος, ἔδ' ἔστιν ὅσον τὸν ἀγχιον καὶ ἀνή-
 μερον μετὰ ἄλλοις θυμῶν. ἀποκέκλειται δὲ πά-
 ση πᾶσι καὶ πάροδος γλυκυθυμία, καὶ ὁ μέ-
 γιστον ἔκαστων, ὅτι τοῖς τῶν βίων ὑφραίνη,
 καὶ πεποιήσασθαι τὰς κοινὰς κατὰ τὰς ἡδονῶν.
 εἶτα ἀναγκάζεις εἰ τοῦ τὰ τῶν αἰσίων ἀκέρως, ὅσον
 εἰδέναι χάριν τοῖς ὑπὸ ὑνοίας ἐμμελέεσθε-
 ρόν σε νοουθετοῦσιν ἐν τοῖς ἀναπαύσει, ἀποφι-
 λῶσασθαι μὲν τὰς παρὰ τὰς, καὶ δὲ ἀπὸ σαυτῶν
 παρῶτον ἀρξάμενον δεκνύειν πᾶσι τῶν δή-
 μῳ τὰ φιλοργῶντι ὅδε θεάματα, μίμοις,
 ὄρχησας, ἤκιστα ἀγχιονομῶνας γυναῖκας, παι-
 δάσια πᾶσι κάλλοις ἀμιλλώμενα τῆς γυ-
 ναξίν, ἀνδρας ἀποφιλουμῶνας, ἔτι τὰς γνά-
 θους μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ὅσῳ, λυότεροι
 τῶν

15 Patere igitur te iis odio esse, & clam aut aperte reprehēdi, quoniam adulari tibi putas eos, qui te in templis laudant. Nō enim, sicut opinor, cogitasti, quem admodum cum eorum hominum infituti, vita, & moribus congruere deberes. 16 Sed age ista fileantur: ecquis illud ferendum putet? Dormis ferē singulas noctes solus, neque quicquam est, quod imitem ac ferum istum animum possit lenire: interclusisti penitus omnem aditum suavitati, & quod malarum caput est, tali vita te oblectas, atque illud jam perfecisti, ut detestabilis omnibus voluptas esse videatur. Atque hæc cum ita sint, tamen irasceris, si a quoquam ista audias: cum deberes potius gratias agere iis, qui te amicē & musicē per anapæstos admonent, primū ut nudes istas genas, deinde ut a te initium faciens, jucunda omnia spectacula des isti populo ridendi imprimis avido, ut mimos, saltatores, lascivas mulieres, pueros de forma cum quavis muliere certātes, viros nō modō genis, sed etiam toto corpore depilatos, ut ipsas etiā scēminas mollitie corporis vince-

15 *Repetitur
 prosopopœia
 Antiochenfis.*

16 *Iteratur
 primū caput
 assumptionis,
 de odio volu-
 ptati.*

17 *Iteratur caput secundū de religione. Verba sunt Juliani in hac parenthesi.* vincere videātur: postremó ferias, conventus celebres, non sacros me hercule, in quibus modesté & temperanter vivendum est: ¹⁷ horum enim satis est, tanquam quercus, & multa jam est eorum satietas: Sacrificavit semel Cæsar in templo Jovis, deinde in Fortunæ, deinceps ter ivit ad Cereris: (neque enim quoties ad Daphnes templum ierit, memoria teneo, proditum quidem illud custodum negligentia, deletum autem impiorum hominum audacia) veniunt Syrorum Calendæ? Cæsar rursus ad Jovis Philii: venit publicum festū? Cæsar continuó it in templum Fortunæ: intermissó veró nefasto die rursus in ædem Jovis Philii more majorū vota suscipit: Et quis Cæsarē ferat tam sæpe in templa ventitantē, cū liceat semel atque iterū diis molestiam exhibere: ferias autē illas celebrare, quæ toti populo communes sunt, & quarū participes esse possunt, non ii modó qui deos norunt, sed etiam illi, quorum plena est civitas? Magna veró voluptas esset, atque oblectatio, quā quisque perciperet, cū fal-

sal-
sur enim id Christianos egisse stimulos invidia, quod idem templum in-
viti videbant circumdari peribyllo. Hæc Marcellinus lib. 20. & 22.

τῶν γυμνακῶν ὅπως φαίνονται τοῖς στυγχα-
 νοισιν, ἑορταῖς, πανηγύρεσ, οὐτι μὰ δία ἴσας ἰε-
 ραῖς ἐν αἷς χεῖρ ἑφεσθῆν· ἀλλ' ἴσας μὲν γὰρ ἐκείνων
 ἔστιν, ὡς αὖ τῆς δρυὸς, καὶ πολὺς ὁ κέρως αὐ-
 τῶν. ἔθυσεν ὁ Καῖθρος ἐν τῷ τῷ Διὸς ἀπαξ,
 εἶπα ἐν ᾧ τὸ τὸ τύχης, εἰς δὲ τῆς Δημητέρος
 πεῖς ἑφεσθῆς * ἐβάδισεν· ἐπιπέλομα γὰρ ἐγρ. ἐβάδισε.
 εἰς δὲ τῆς Δάφνης ὁσάκις εἰσῆλθεν τέμενος,
 παροδὸν μὲν ὀλιγαῖα τῶν φυλάκων, ταῖς
 δὲ τῶν ἀθέων ἀνδρῶν ἑλμυγῆς ἀφανισθῆν. ἢ
 Σύρων ἤκει νεομυθία, καὶ ὁ Καῖθρος αὐτῆς εἰς
 φιλίς δῖος· εἶπα ἢ πάγκοινος ἑορτῆ, καὶ ὁ Καῖ-
 θρος εἰς δὲ τὸ τὸ τύχης ἔρχεται τέμενος. ἐπιπέλομα
 δὲ τὸ ἀποφραδα, πάλιν ἐς φιλίς ἴσας εὐχὰς
 ἀναλαμβάνει καὶ τὰ πάτρια. καὶ ἴσας ἀνέξε-
 ται ἑστανταῖς εἰς ἰερά φοιτῶντος Καῖθρος,
 δξὸν ἀπαξ ἢ δις ἐνοχλήν τοῖς θεοῖς, ἐπιπέ-
 λην ὅτι τὰς πανηγύρεσ ἐκείνας, αἱ κοινὰ μὲν εἰσι
 παντὶ ᾧ δῆμῳ, καὶ ᾧν ἔξεσι μετέχην, ἐ τοῖς
 ἐπιπελομοῖς θεοῖς, ἀλλὰ καὶ ᾧν ἔστιν ἢ πόλις
 πλήρης; ἢ δὸν ὅτι πολλὴ καὶ χάριτες, ὁποίας ἀ-
 ἴς δὲ φαίνονται διηνεκῶς καρπούμενος, ὁρῶν
 ὄρχου-

ὄρχου μύθους ἀνδρας, καὶ παιδάεια, καὶ γυναικα
 πολλά. ὅταν οὖν ταῦτα λογίσωμαι, * μα-
 καρίζω μὲν ὑμᾶς τῆ δὲ δαμονίας, ἐμμετῶ
 δὲ ὅσα ἀχθόμεαι· φίλα γὰρ ἐστὶ μοι κατὰ ἕνα
 θεὸν ἴσως ταῦτα. δὲ ὅσα εὐ ἴτε, οὐδὲ ἀγλαμα-
 κλιῶ τοῖς δυσχεραίνουσί μου ὧ βίω καὶ τῇ παρο-
 αρέσει. παροσθήμι δὲ αὐτοῖς ὅσα διωπτόν
 ἐστὶ μοι τὰ εἰς ἐμμετὸν σκώμματα, μειζόνως
 ἐπιχέων ἐμμετοῦ ταῦτα σὺ τῆς λοιδορίας, ὅς
 ἔστω ἀφροσύνης οὐ σιγήῃκα ποταπὸν ὄξ
 ἀρχῆς ὅ τῆς πόλεως ἤτος· καὶ ταῦτα τῆ
 ἡλικιωτῶν τῶν ἐμμετῶ, ὡς ἐμμετὸν πείθω, βι-
 βλία ἀνδρέξας ὁσθένος ἀριθμὸν ἐλάττω. λέ-
 γεται * τοὶ ἐπώνυμόν ποτε τῆςδε τῆς πόλεως
 βασιλέα, μᾶλλον δὲ οὐ παρ ἐπώνυμος ἦδε ἢ
 πόλις σιυφικισαί· πεποίηται μὲν γὰρ ἔστω
 Σελδύκου, τοῦνομά τε ἔχει ἀπὸ τῆ Σελδύ-
 κου παιδός· ὃν δὴ φασὶ δὲ ὑπερβολὴν ἀβρό-
 τιτος καὶ ῥυφῆς ἐρῶντα ἀεὶ καὶ ἐρώμενον, τέ-
 λος ἀδικῶν ἐρωτα τῆς ἐαυτοῦ μηδρίας ἐραδιῆ-
 ναί. κρύπτειν δὲ ἐθέλοντα ὅ πάθος, οὐ διώα-
 αξ· ὅ σῶμα δὲ αὐτῶν καὶ αἰμικρὸν τηκέμε-
 νον,

saltantes viros, pueros, mulierculas cer-
 neret. ¹⁸ Ego veró cüm ista mecum co-
 gito atque considero, beatos sine du-
 bio vos esse iudico, quibus tam fortu-
 natis esse liceat. Sed non ideó tamen
 mihi irascor: sunt enim hæc mihi forsi-
 tan Deo aliquo auctore iucunda. Itaque
 mihi credite, neq; iis succenseo, qui vi-
 tam & institutum meum reprehendüt:
 imó addo illis etiam quæcunque alia
 possum in meipsum convicia meq; his
 maledictis gravius incesso, quippe ¹⁹ qui
 ob stultitiam meam á principio non vi-
 derim quales essent hujus civitatis mo-
 res, idque cüm in libris legendis non
 minus quám quisquam meorum æqua-
 lium versatus sim. ²⁰ Proditü est memo-
 riæ, regem eum, qui ab ista urbe nomen
 duxit, vel potius cujus nomine civitas
 hæc habitata est (condita siquidem est á
 Seleuco, nomen veró habet á Seleuci
 filio) hunc, inquam, ajunt ob luxus ac
 deliciarum immoderationē semper a-
 mare aut amari solitum, tãdem impuro
 novercæ amore captü fuisse. Cüm autē
 ægritudinem occultare vellet, minimé
 potuisse, quód illi corpus sensim conta-

*18 Finis profo-
 popæia cü sen-
 tētia cōclusio-
 nis, iure igitur
 accusor.*

*19 Repetitur
 assumptio de
 dissimilibus
 moribus, &
 causis illu-
 stratur: An-
 tiochēses sunt
 voluptarij,
 quia talis eo-
 rum conditor
 fuit: Iul. est
 austerus, quia
 originē ducit
 ex Thracibus.*

*20 Historia
 de Antiochi
 in novercam
 amore refer-
 tur á Plutar-
 cho, item á
 Galeno in li.
 de præcognit.
 ad Posth. &
 Valerio lib. 5.
 cap. 6.*

E

bescens tacité collaberetur, & vires deficerent, spiritusque imbecillior esset, quám solebat. Videbatur certé illud ejus adolescentis ænigmati simile, cüm neque causa morbi, neque morbus ipse appareret. Cüm igitur adolescentis infirmitas manifesta esset, magna ibi quæstio medico Samio proposita fuit, quis tandem morbus ille esset, cognoscere. Is autem ex Homeri versibus suspicatus, quænam essent γιοβόροι μελεδῶνες, curæ membra depascentes, quodque persæpe non corporis imbecillitas, sed animi ægritudo causa sit tabis corpori: ac videns adolescentem tum ætate, tum vitæ consuetudine á venere alienum non esse, hanc viam in morbo investigádo tenuit: Sedet iuxta lectum, in adolescentis vultum intuens, jubet formosos & formosas procedere, ab ipsa regina ordiens. Illa ut venit, ipsum videlicet invisura, statim morbi signa dedit adolescens: spiritum tanquam qui opprimútur, emittebat: inhibere enim motum ipsius, quanvis vehementer cuperet, non poterat, & magna erat

κιν, ἀφαιρᾶς οἴχεαδ', καὶ ὑπορρήν' ἄς διωά-
 μεις, καὶ τὸ πρῶμα ἔλαπρον εἶ) τῶ σίμῃους.
 ἔωκει δ' οἴμασι κατ' αὐτῶν, ἀνίγματι, σα-
 φῆ μὲν οὐκ ἐχρούσης ἀπταὶν τ' νόσου, μᾶλλον ὃ
 ἐδ' αὐτῆς ἥ τις ποτέ ἐστὶ, Φαινομένης. ἐναρ-
 ρηῖς δ' οὐσης τ' αὐτῆς τὸ μειράκιον ἀσθενείας,
 ἐνθάδε μέγας ἀθλῶς ἰαβῶ παρυστέγη τῶ
 Σαμίῳ τὴν νόσον ἥ τις ποτέ ἐστὶν ἔξωθεν. ὃ
 δὲ ὑπονόησας ἐκ τῶν Ομηροῦ τίνες ποτέ
 εἰσι γυβοῦροι μελεδῶνες, καὶ ὅτι πολλάκις ἐκ
 ἀσθένειας σώματος, ἀλλ' ἀρρώστια ψυχῆς ἀ-
 πτα γίνεται τηκεδῶνος τῶ σώματι, καὶ τὸ μει-
 ράκιον ὁρᾶν ὑπὸ τε ἡλικίας καὶ σίμῃους
 οὐκ ἀναφρόδιτον, ὁδὸν ἐβράπετο τοιαύτην ἐπὶ
 τὴν τῶ νοσήματος γῆραν· κατ' ἴζει πλησίον τ'
 κλίνης, ὁρᾶν εἰς τὸ παρῶσων τῶ μειράκιου,
 παρῶσων κελεύσας καλοῖς τε καὶ καλᾶς, ἀπὸ
 τ' βασιλίδος δ' ἔξωθεν. ἢ δ' ὡς ἦλθεν, ἐπι-
 σκεφομένη δ' ἦθ' αὐτῶν, αὐτῶν ἐδίδε τα σίμ-
 ῃματα τ' πάθους ὁ νεανίας· ἀσθμα τ' θλι-
 βορμῶν ἠφίει· ἐπέχθη γὰρ αὐτῶ κινούμηνον,
 κατὰ σφόδρα ἐτέλων, ἐχ οἴος τε ἴω, καὶ τῶ
 E ij εραχῆ

ραχή ^ἢ τῷ πνέματι, καὶ πολὺ τι πᾶσι δὲ
 παρῶσιν ἐρύθημα. Ταῦτα ὄρων ὁ ἰατρὸς,
 παρῶσα γὰρ τὴν στήναι καὶ χεῖρα, καὶ ἐπὶ δα δει-
^{εργ. ἔπεσον} νως ἢ καρδία, καὶ ἔξω ἴετο. Ταῦτα ἅψα * ἔ-
 παρην ἐκείνης παρῶσις· ἐπεὶ δὲ ἀπῆλθεν,
 ἔπιπτον τῶν δῆλων, ἀβέμας εἶχε, καὶ ἡ ὁ-
 μοιος τοῖς ὁστέν πάροισι. Κυριδῶν δὲ ὁ πά-
 ρος ὁ Ερρασίρατος, φερέσει παρῶσιν τὸν βασι-
 λέα, καὶ ὅς τινος τῷ φιλόπαις (ἔ), παρῶσα γὰρ
 ρῆν ἔφη τὸ παιδί τῷ γαμετῆς. ὁ δὲ αὐτίκα μὲν
 ἠρήσατο, τελευτήσαντος δὲ τῷ παρῶσιν μικρὸν
 ὑπερην, ἡ παρῶσιν διδδμένῳ αὐτῷ χεῖρα
 δὲ γὰρ ἠρήθη, μὲν γὰρ κραταῖς μελεδίωξεν.
 Ανιόχῳ μὲν δὲ ταῦτα ἐποίηθη. τοῖς δ' ἀπὸ
 ἐκείνης ἡμορροῖς οὐ νέμεσις ζηλωτῶν τὸν οἰκι-
 στήν, ἢ τὸν ὁμόφυμον. ὡσαυτὸν γὰρ ἐν τοῖς φυτοῖς
 εἰσὶν ὅτι δὲ δὲ δὲ μετὰ πολλῶν τοῖς ποιο-
 τηταῖς, ἴσως δὲ καὶ ἔπιπτον ὁμοίως τὰ μὲν ταῦ-
 τα τοῖς δὲ ὧν ἐβλάθησε, φύεσθαι ἔτι καὶ ἔπι
 τῶν ἀνδρῶν (ἔ) εἰσὶν παρῶσιν πλησία τὰ
 ἦθη τῶν ἀποθνήσκοντων τοῖς παρῶσιν. ἐγὼ τοι καὶ
 αὐτὸς ἐγὼν Αθλιμαῖους ἐλλίμων Φιλδιμο-
 τᾶτους

erat spiritus perturbatio, multusque circa vultum rubor emicabat. Hæc quum videret medicus, manum ad pectus adolescentis admovet: saliebat cor vehementer, & quasi de sua sede dimovebatur. Ac talia quidem coram regina patiebatur. Postquam veró illa discessit, cæteris subsequenter quietus erat, & similis iis, qui nullam sentiunt ægritudinem. Cognitum igitur morbum Erasistratus regi exponit. Ille quod liberos amaret, permittere se ait filio uxorem. At is tum quidem recusavit: patre autem mortuo non multo póst tempore, quod munus antea sibi datum generosé repudiarat, cupidissimé arripuit. Ergo hæc Antiochus. Quare nulla invidia esse debet, si nepotes avum generis vel certé nominis auctorem imitantur. Nam quemadmodum in plantis verisimile est diffundi qualitates quám latissimé, ac fortasse etiam in totum similia nasci ea quæ gignuntur, iis unde orta sunt: sic etiam in hominibus credibile est, nepotum mores avitis affines esse. ²¹ Equidem Athenienses omnium Græcorum liberalissi-

21 Parium collatio.

mos atque humanissimos esse animadverti. Quanquam probitatem quidem certé in omnibus Græcis vidi, possumque de iis affirmare, omnium eos religiosissimos & humanissimos erga hospites esse: veruntamen é Græcis ipsis uberius certé & majus hac de re testimonium Atheniensibus dare possum. Quód si ii virtutis ac morum effigiem antiquam retinent, quid est cur Syri, Arabes, Galli, Thraces, Illyrii, & inter hos ipsos ad ripas Istri interjecti Myfi idem facere non possint? At mihi genus ab istis est penitus agreste, durum, rusticum, inamœnum, pertinaciter adhærens ad ea quæ semel judicavit: quæ omnia duritiem ingenii mirabilé ostendunt.²² Quamobrem primú veniam pro me deprecor, deinde vobis eadem vicissim concedo, qui patrios morés vitamque perfequimini: neque probri loco jam illud profero,

*22 Concluditur accusatio-
nis loco excu-
satio.*

Mendacesque, bonique leves saltare choreas:

imó cōtrá potius in magna laude pono, quód tam arcté accuratèq; patrum vestrorú mores & instituta teneatis. Nam

Home-

πάτοις καὶ Φιλανδροποτάτοις, καίτοι τόγε
 ἔπιφκῆς ἐν πᾶσιν εἶδον τοῖς ἔλλησιν. ἔγω δὲ εἰ-
 πιῖν ὑπὲρ αὐτῶν, ὡς καὶ Φιλόθεοι μάλιστα πάν-
 των εἰσὶ, καὶ δέξιοι παρὰ τοῖς ξένοις· κατόλου
 μὲν ἑλλῆνες πάντες, αὐτῶν δ' ἑλλῆνων πλέον
 τῆτο ἔγω μῦθ' ἔρην Ἀθλιωαίοις. εἰ δὲ ἐκεῖνοι
 Δρασώζοισιν εἰκόνα τ' παλαμᾶς ἐν τοῖς ἤθε-
 σιν ἄρετῆς· εἰκόσ δὴ πούθεν τ' αὐτὸ ὑπάρχην
 καὶ Σύροισι, καὶ Ἀραβίοισι, καὶ Κρήτοισι, καὶ
 Θεαξί, καὶ Γάμοισι, καὶ τοῖς ἐν μέσῳ κεικῶμοισι
 Θεάκων καὶ Παμόνων, ὑπὲρ αὐταῖς Ἰσραταῖς
 ἠίοισι, Μυσοῖς. ὅθεν δὴ καὶ τ' ἄλλος ἐστὶ μοι πᾶν
 ἀργικον, αὐσηρόν, ἀδέξιον, ἀναφροδίτων, ἐμ-
 μῶν τοῖς κριθεῖσιν ἀμείλικότητος, ἀδὴ πᾶν-
 τα ἐστὶ δείγματα δεινῆς ἀργικίας. αἰτοῦμα
 τοῖσιν ὑπὲρ ἑμῶν τοῦ παρῶτον συγγνώμην,
 ἐν μέρει δὲ καὶ ὑμῖν νέμω, τὰ πάτεραι ζηλοῦ-
 σιν· οὐδ' ἐν οὐνείδει παρὰ φέρω, τ'.

Ψύχαι τ', ὄρχησ αἰ τε χροσιτυπιῆσιν Ιλιάδ. ω.
 ἀεισοί.

Τῶναντίον δὲ αὐτ' ἔγκωμίον ὑμῖν παρῶσιν αἰ
 φημι πάτεραι ζῆλον καὶ ἐπιηδύματα ἐπέει

E iiii καὶ

καὶ Ὀμηροῦ ἐπαμνῶν τὸν Αὐτόλυκον, Φησὶ
 παρῆναι πτότων,

οδυσ., τ.

Κλεπολοσιύη δ' ὄρκω τε. —

ἔργ. ἑξαπαι-
 τῶσι.

καὶ ἐμμετῶ τὴν σκαμνότητα, καὶ τὴν ἀμαθίαν,
 καὶ τὴν δυσκολίαν, καὶ ὃ μὴ ῥαδίως μαλαγ-
 τεῖσθαι, μηδὲ τοῖς δεομένοισι, ἢ τοῖς * ἕξαπαι-
 τοῦσι τὰ ἐμμετοῦ ποιῆσθαι, μηδὲ ταῖς βοαῖς
 εἶκειν. καὶ τὰ τοιαῦτα ἀεργῶ ὀνειδῆ. πότερα
 μὲν οὖν ὅτι κρυφότερα, θεοῖς ἴσως δῆλον, ἐ-
 πείσθη αἰθεράτων ἐδείς οἷός τε ἡμῖν ὑπὲρ τῆ
 διαφορῶν βραβεῦσθαι· πεισόμεθα γὰρ ἐδα-
 μως αὐτῶ εἶχε φιλαυλίαν· θαυμάζειν γὰρ εἰ-
 κὸς τὰ ἑαυτῶ ἕκαστον, ἀλιμάζειν δὲ τὰ τοῦτ' αἰ-
 κήσοις. ὁ δὲ τῶ τὰ ἐναντία ζηλουῦσι νέμονται
 συγγνώμῃ, εἶναι μοι δοκεῖ παραότατος. ἐγὼ
 δὲ ἐπινοήσας διείσκω καὶ ἕτερα δεινὰ ἐμμε-
 τὸν εἰρηασμένον. πόλις γὰρ παροισίων ἐλδοτέ-
 ρα, τὸν αὐχμὸν τῶν τελευτῶν οὐκ ἀνεχθῆναι,
 ὡσπερ οἱ κυρβύθην ἀπορριπῶντες, ἀκαρπὸς καὶ
 βαθυγῆρος εἰσέδραμον· ἐνόμισας αἰσχυρί-
 νῳ ὄρεθι ἢ δρασυλέοντα δύσκολον παροισύ-
 τιον ἢ τραυιῶτιον ἀνόητον, ἕξον Φανίῳσι τῶ
 καλλω-

Homerus quoque Autolycum laudans,
omnibus eum antecellere ait,

Furto ac juramento: —

& mihi quoque hæc esse confiteor duritiam, stultitiam, acerbitatem, & non facile molliri, neque orantibus aut postulantibus, ut res meas agam, neque vocibus assiduis concedere. Ac sanè probris istis non offendor. Vtra autem leviora sint, dii fortasse norunt, homo quidem certè nullus potest dijudicare, cùm præsertim ingénitus cuique sui amor non sinat alteri fidem adhibere: quòd ea sit ferè hominum natura, ut omnes sua mirentur, aliena despiciant. Attamen qui genus vitæ contrarium sequenti veniam dat, lenitate mihi vide-

tur excellere.²³ Ego autem cùm rem attentius cogito, aliis etiam modis me mihi nocuisse animadverto. Nam cùm in urbem liberam venirem, quæ capillorum squalorem ferre non potest, veni ad eam cum barba longissima, & intonsus, quasi tonsorum copia deesset: judicasses profectò te²⁴ Smicrinè videre, aut Thrasyleonta, senem morosum aut militem amentè, cùm liceret ornatu

²³ Repetitur auferitas Iuliani ex barba promissa.

²⁴ In fabulis Menandri Thrasyleò nominatur, item fortasse Smicrine. idè nomen est cuiusdam athleta apud Diodorum Siculum lib. 16.

adhi-

adhibito puerum formosum videri, & fieri juvenem si minus ætate, at certè moribus & facie delicata.²⁵ Nescis cum hominibus vivere,²⁶ neque Theognidè probas, neque imitaris polypum petras referentem, sed illam Meconis rusticitatem, & stultitiam, & amentiam veteri verbo tritam amplecteris. Nescis multum abesse, ut tales sint Galli, Thracæ, Illyrii? Non vides multas in urbe cauponas esse? Tu verò cauponibus irasceris, neque pateris eos annonam populo & exteris, quanti volunt, vendere. Et illi quidem de agrorum possessoribus queruntur, hi verò tibi infensi sunt, proptereá quòd eos justos esse cogis: Magistratus autem, quòd ex utroque civitatis incommodo, sicut opinor, lucrum facerent, gaudebant antea duplicem fructum capientes, & ut agri possessores, & ut caupones: nunc utrisque spoliati commodis meritò succensent: Populus etiam Syrorum cum non queat potare, neque cordacem saltare,

25 *Prosopeia Antiocheſis, ubi tertium caput assumptionis suis exponitur, de iniustitia quam prohibeat Iul. in vendenda annonæ.*

26 *Theognidus sententia est, πολυπόδοι νόον ἔχει πολυπλόκου, ὅς ποτὶ πέτρας ἢ προσομιλήσει, τοῖς ἰδίῃς ἐφάνη.*

27 *De hoc proverbio vide Suid.*

καλλωπισμένῳ παῖδα ὠραῖον, καὶ γυνεὺς μαι-
 ράκιον, εἰ μὴ τὴν ἡλικίαν, τὸν ἔθρον γε καὶ τὴν
 ἀρετὴν τῆς παρθένου. οὐκ οἶδα ἀνδρά-
 ποῖς ὁμιλεῖν, οὐδ' ἐπαμένετις εἶ τῶ Θεόγμιδος,
 ὅσδε μιμῆτ' ἀφομοιόμηνον ταῖς πέτραις πο-
 λύπουν, ἀλλ' ἡ λεγομένη Μήκωνος ἀργεῖα
 τίς καὶ ἀμαθία, καὶ ἀβηθησία παρὰ πόντος
 ὅπιτηδῶν (ἔ) παρὰ σε: λέληθέ σε πολλὰ δεῖν
 ταῦτα εἶ) * Κελτοῖς, καὶ Θραῖκας, καὶ Ἰλλυ- ἔργ. κελτοὶ
 καὶ θραῖκες
 καὶ ἰλλυριοί
 εἰοῖς; ἔχ' ὅρασις ὅποσα μὲν ἐν τῇ πόλει ταῦ-
 τη καπηλεία; σὺ δὲ ἀπερῆσθαι τοῖς καπη-
 λοῖς, οὐ συγχαρῶν ὅποσου βούλονται πωλεῖν
 αὐτοῖς τὰ δῆμω τὰ ὅπιτηδῶν καὶ τοῖς ὅπιτη-
 μῶσιν. οἱ ὃ τοῖς κεκλήμενοις τὴν γυνὴν ἀπὸ τῶν
 ταμ. σὺ δὲ καὶ τοῖς ἐρῆροις ποῖς σαυτῶν τὰ
 δίκαια ποῖς ἀνδρῶν ἀνακρίζων. οἱ δὲ ἐν τέλει,
 τὴν πόλιν ἀμφοῖν * μετέζοντες τῶν ζημίαν ἔργ. μετέ-
 ζοντα.
 ὡς περ οἶμα παρ' ἄλλοι ἔχαιρον διζῆτην καρ-
 πούμενοι τὰς ἀφθείας, καὶ ὡς κεκλήμενοι, καὶ
 ὡς καπηλῶντες, ἄνευ εἰκότως λυποῦνται
 δὴ ἀμφοτέρων ἀφρημενοῖς τὰς ὅπικερδίας
 ὅ ὃ Σύρων δῆμος οὐκ ἔχων μεθύειν, ὅσδε χρ-
 δακί-

δακίξειν, ἀρθεταί· σὺ δὲ σίτον ἀφθονον παρέ-
χων, οἷς βρέφην αὐτοῖς ἰκανῶς. ἐκεῖνο δὲ σε χα-
εῖεν, ὅτι σὸσδὲ ὅπως ἰχθῦς ἐν τῇ πόλει περὶ βαῖος
ἔστα, σκοπεῖς· ἀλλὰ καὶ παρῶν μεμφομένην
Ἰνός, ὡς οὔτε ἰχθυῶν, οὔτε ὀρνίθων πολλῶν

ἔγρ. τῶ θρα-
σκίος.

εὐεισκαρῶν ἐν ἀγρᾷ * παλαιστῆρας μάλα
ἐργάσας, ἀρτου καὶ οἴνου καὶ ἐλαίου τῇ ἑσφραγι-
σῇ πόλει δεῖν φάμιμος, κρεῶν δὲ ἥδη τῇ βυφώ-
σῃ ὅ γὰρ καὶ ἰχθυῶν καὶ ὀρνίθων λόγον ποιῆσθαι,
πέρα βυφῆς ἐστὶ, καὶ ἥς σὸσδὲ τοῖς ἐν Ἰθάκη
μνηστῆροι μετὴν ἀσελγείας. οὔτω δὲ οἷα ἐν
ἡδονῇ κρεῶν ὕδα καὶ παρῶν σιτεῖσθαι ἢ
ὡς παρῶν ἀπτόμιμος, ὅτε παρῶν ταῦτα ἐ-
νόμισας, καὶ δραξί νομοθετεῖν τοῖς σεαυτῶν πο-
λίταις, ἢ τοῖς ἀγαθήτοις Γαλαταῖς, οἱ σε ἐ-
παυδοτεῖσθαι καὶ ὑμῶν παρῶν, σφενδά-
μινον, οὐκέτι μύθοι καὶ μαρθανομάχλις,
ἀλλ' Ἀχθρνεῖα μὲν εἰς ἡμισίας, ἀπὸ δὲ εἰς
ἀνδρας πάλαι πασι καὶ ἀνδραποδῶν ἀρθεταί. οὐ
κρῆτον ἡ δὲ δαδέναι μύρων τῶν ἀρθετῶν βα-
δίζοντός σε, καὶ παῖδας ἠγεῖσθαι καλοῖς, εἰς
ὧς ἀποβλέποισι οἱ πολῖται, καὶ γέροντες γυναι-
κῶν,

faltare, irascitur: tu autem abunde illos alere existimas, quod eis frumenti copiam largiari. Enimvero illa tua egregia est atque admirabilis sapientia, quod neque ut pisces saxatiles in urbe sint, provides: imo dudum cum quidam conquereretur, neque pisces multos, neque aves jam in foro reperiri, illudens multum risisti, cum diceres satis esse civitati sobriae ac moderatae vinum & oleum, carnes vero delicatae jam esse: pisces autem & aves requirere, supra omnes delicias esse, & quales ne procis quidem in Ithaca fuissent. Isto autem pacto carnes suillas & ovillas non cum voluptate comedi, quod tu leguminibus vesceris, beneque Reip. consulere existimasti, & Thracibus tuis leges dare, aut Gallis stupidis, qui te nobis ²⁸ ilignum, acernum, neque tamen Marathonium bellatorem, sed ex dimidio Acharnensem, ingratum omnibus atque invisum aluerunt. Nonne melius fuerat forum te ambulante unguenta olere, pueros formosos praecedere, in quos cives ipsi oculos & ora conuerterent, & coetus mulierum,

²⁸ Alludit ad locum Aristoph. in ea fabula, quae ἀχαρνείς inscribitur, ἀχαρνείς, στήθοι γέροντες, πρίννοι, ἀτεράμωτες, &c.

rum, quales apud nos, sunt quotidie?

29 *Respondetur
Antiochiē-
si ex causis,
quod hos mo-
res didicerit
Iul. a præce-
ptore.*

29 Verum enimverò mihi lascivè oculis quoquoversum projectis aspicere, quò pulcher corpore, nō mēte, vobis videar, mores mei non sinūt. Nam vobis quidē iudicibus, vera animi pulchritudo in vitæ deliciis tota est posita. At me præceptor meus docuit, cū ad magistrōs vētitarem, terram, non theatrū aspicerem, ac pluris mentū capitis æstimare. Et certè in illa ætate privatim & spōte mea nunquā, ter autem vel quater principis iussu ivi, cū is Patroclo gratificari cuperet, mecumq; esset cōsanguinitate ac necessitudine cōiunctus: quo ego tēpore privatus adhuc vivebam. Quare ignoscere mihi debetis, cū præsertim eum vobis ostendā, cui multo iustius irasci poteritis, nēpè importunissimū illū præceptorem, qui mihi jam tū molestus erat, cū viā illā unicā mihi ad bene vivendū proponeret. Ille mihi nūc auctor est tātæ apud vos offensionis, cū in animo meo ingeneraverit, & quasi impresserit, id q̄ ego tū repudiabā. Et tamen is tanquā rē gratā mihi faceret, cupidè in id incūbebat, appellans credo gravitatē, quæ esset duri-

κῶν, ὅποιοι παρ' ἡμῖν ἴσανται καὶ ἑκάστην ἡμέραν; Ἐμοὶ δὲ ὕψρον βλέπειν, ῥιπτοῦν τὴν πτωταχὸν τὰ ὄμματα, ὅπως ὑμῖν καλὸς, ἔπι τὴν ψυχῇ, ἀλλὰ ὁ παρ' ὅσωπον ὀφθαλμῶν, ὁ ἔπος ἔσ' ἰσχυρῶς. ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὑμεῖς κρίνετε, ψυχῆς ἀνηθλιωτὸν κάλλος, ὕψρότης βίου. ἐμὲ δὲ ὁ παιδαγωγὸς ἐδίδασκειν εἰς τὴν γλῶνν βλέπειν, εἰς διδασκάλους φοιτῶντα, θεῶν ὄσκι ἰδεῖν, ἑστὶν μάλλον νομῆσαι τὴν κεφαλῆς ὁ γλῶσσον. ἐν ἐκείνῳ δὲ τὴν ἡλικίας ἰδέα καὶ κατ' ἐμαυτὸν ὁσδέποτε, τρίτον δὲ ἢ τέταρτον, δὲ ἴτε, Παρθένω ὀπίθρα φέρων ὄρχων ἐπέταπεν, οἰκεῖος ὦν ἐμοὶ καὶ ἀνακταῖος. ἐτύχωνον δὲ ἰδιώτης ἔπι· Συγνώστεον οἶον ἐμοί. δίδωμι γὰρ ὁν ἀντ' ἐμαυτοῦ διχαμότερον μισήσεται τὴν φιλαπερθεύμονα παιδαγωγόν, ὅς με καὶ τότε ἐλύπει, μίαν ὁδὸν εἰς διδάσκων. καὶ νῦν ἀπίος ὅσκι μοι τὴν παρ' ὅσας ἀπερθεύας, ἐνεργασάμενος τὴν ψυχῇ, καὶ ὡσπερ ἐντυπώσας, ὁσπερ ἐγὼ μὲν ὄσκι ἐβουλόμην τότε. ὁ δὲ ὡς δὴ πηλαίειν ποιῶν μάλα παρ' ὅσας ἐνεπίθρα, καλῶν, οἰμῶν, σεμνότητα, τὴν ἀγρο-

ἀρχαίαν, καὶ Ἐφεροσύλω, τὴν ἀμαρτη-
 αῖαν, ἀνδρίαν δὲ, ὃ μὴ εἴκειν ταῖς ἑπιθυμίαις,
 μηδ' Ὀδυσσεύα τούτη γίγνασθαι. ἔφη δὲ μοι
 πολλάκις, εὐίε· μὰ Δία καὶ Μύσας· ὁ παι-
 δαγωγὸς ἐπὶ παιδαρίῳ κομιδῆ, μὴ σε πα-
 ραπειτέτω ὁ πλήθος τῶν ἠλικιωτῶν, ὅτι τὰ
 θεῶνα φερόμενον ὀρεγθῆναι ποτε τωτησὶ
 τῆς θεῆας. ἰπποδρομίας ἑπιθυμεῖς; ἐστὶ παρ'
 Ομηρῷ δδξιώτατα πεποιημένη, λαβὼν ἐ-
 πέξιθι ὁ βιβλίον. τοῖς πορνομίμοις ἀκούεις
 ὄρχησθαι; ἔα χαίρειν αὐτοῖς, ἀνδρικώτερον
 πᾶσι τοῖς Φαίλαξιν ὄρχεῖται ἡ μισθία. σὺ
 εἰ ἔχεις καθαρωδὸν τὸν Φήμιον, καὶ ᾠδὸν τὸν
 Δημοδόκον. ἐστὶ καὶ παρ' αὐτῶν πολλὰ φυ-
 τὰ τερπνότερα ἀκούσασθαι τῶν ὀρωμένων.

Δήλω δὴ ποτε τοῖον Απόλλωνος πᾶσι

βωμῶν,

Φοίνικος νέον ἔργον ἀπεργάμενον ἐνόησα.

καὶ ἡ δεινρήεσσα τῆ Κλυψοῖς νῆσος, καὶ τὰ τῆς
 Κίρκης ἀπήλαμα, καὶ ὁ Ἀλκινόου κῆπος· ὃ
 ἴαθι, τούτων ὁσὸν ὄψῃ τερπνότερον. ἄρα πο-
 θεῖτε καὶ τὸ ὄνομα ὑμῖν φερέτω τῆ παιδαγω-

γῆς.

durities: temperantiam, quæ stupiditas: fortitudinem, non succumbere voluptati: neque eó quenquam esse beatum, quód voluptatibus abundaret. Sæpe- numeró mihi admodum puero (testor Jovem & musas) dicebat præceptor ille, Ne finas te á tuorum æqualium multitudi- ne in theatra induci, neque ulla ejus spectaculi cupiditate tenearis. Cir- censes desideras? apud Homerum eos elegantissimé descriptos reperies, cape librum, & lege. Histriones audis saltatores? sine eos valere: fortiús saltant juvenes apud Phæacas. Habes illic citharædum Phemium, & cantorem Demodocum. Sunt etiam apud eun- dem multæ stirpes, quæ majore cum voluptate audiuntur, quám nostræ spe- ctantur:

Sic quondam Deli sacras ad Apol- *Odyss. 2.*
linis aras,

Proceram viridi conspexi in grami-
ne palmam.

Quid Calypsonis insula opaca arbori-
bus? quid Circes antra? quid hortus
Alcinoi? crede mihi, nihil videbis ju-
cundius. Vultis illius nomen præcepto-
ris,

F ris,

ris, & genus proferam? Homo barbarus me hercule, & genere Scythia is erat,³⁰ eodemque nomine cum illo, qui Xerxem ad bellum in Græciam, nobisque Argos induxit. Hoc verò nomen, quod ante vicesimum mensẽ honoris, nunc contumeliæ causã appellatur, Eunuchus erat, sub meo educatus, ut matri meæ Homeri atque Hesiodi poemata exponeret. Cũ autem illa paucis post mensibus mortua esset, meque primum & solum filium reliquisset, tum ego tanquam virgo orba & deserta, multis calamitatibus crepta, puella & tenera, post annum septimum ipsi traditus fui. Is ab eo tempore cũ me ad magistros deduceret, unicam bene vivendi viam esse mihi persuasit: cumque ille aliam neque scire vellet, neque mihi ingredi permetteret, effecit, ut in omnium vestrum odium incurrerem. Verũtamen, si videtur, pacem cum illo ego vosque faciamus, & inimicitias dirimamus. Neque enim ille me ad vos venturum putavit, neque ut venirem, tamen
regna-

30 Hic fuit
Mardonius,
ut est in He-
rodoto, &
Socrate lib. 3.
cap. 1.

γού, καὶ ὅστις ὦν γένος ταῦτα ἔλεγε; βαρβα-
 ρος γὰρ τοὺς θεοὺς καὶ θεὰς, Σκύθης μὲν δὲ γέ-
 νος, ὁμώνυμος δὲ τὸν Ξέρξην ἀναπέισαν-
 τος ἔπι τὴν ἑλλάδα στρατεύσας, καὶ τὸ πολυ-
 θρύλλητον Ἀργος. τοῦτο δὲ παρὰ μιλῶν μὲν
 εἶχον παροικισμὸν ὄνομα, νικί δὲ παρο-
 φερσμὸν αὐτῶν ἀδικήματος καὶ ὀνειδίς, ὁ-
 νύχως ἰὼν, καὶ παρὰ ὧν ἐμῶν τετραμμένον πάπ-
 πω, τὴν μητέρα τῶν ἐμῶν ὅπως ἀγάγη δὲ
 τῶν Ὀμήρου καὶ Ησιόδου ποιημάτων. ἔπι
 δὲ ἐκείνη παρὰ τὸν ἐμὸν καὶ μόνον τεχούσα, μη-
 σὶν ὑπερὸν ὀλίγοις ἐτελεύτησεν, ὡς περὶ τὴν ἀ-
 μήτωρ πάρθενος πολλῶν συμφορῶν ἐκκλα-
 πείσα χόρη καὶ νέα μετ' ἐν αὐτὸν ἔσδομον αὐ-
 τῶν παροδύδω. οὗτ' ἔξ ἐκείνου ἐπέπεισεν
 ἄγων εἰς διδασκαλίας μίαν ὁδὸν· ἀπὸ δὲ ἑδῶ
 αὐτὸς εἰδέναι γέλων, οὗτ' ἐμοὶ βασιλῆϊν συγ-
 χωρῶν, ἐποίησεν ἀπερῆσθαι με πᾶσιν ὑ-
 μῖν. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, σπεισάμην παρὰ αὐτὸν ἐ-
 γώ τε καὶ ὁμῆεις, τίω ἀπέρθειαν * λύσαντες. ἔγρ. λήσαντες
 οὔτε γὰρ ἠπίστατο παρὰ ὑμᾶς ἀφιξόμενον,
 οὔδ' εἰ τὰ μάλιστα φοιτᾶν μέλλοιμι, ὅτι καὶ

F ij ἀρχῶν

ἀρχῶν παροσσεδόκα, καὶ εἰς ἑσπασμένην ἀρχὴν,
 ὅσπην ἔδωκα οἱ θεοί, πολλὰ ὁμῶς βιασάμενοι,
 πείσθητε, καὶ τὸν δίδοντα, καὶ τὸν δεχόμενον. ἐφώκει
 γὰρ ἡμῶν ἑσπαστέρος ἐθέλην, οὔτε ὁ δίδους τὴν
 ἡμιλίαν, ἢ χάριν, ἢ ὅ, τι φίλον ὑμῖν αὐτῷ ὀνομά-
 ζειν, δοῦναι, καὶ ὁ λαμβάνων ὡς ἴσασιν οἱ θεοὶ
 πρῶτες. ἀληθῶς ἠρήσθη. καὶ δὴ τοῦτο μὲν ὅπη
 τοῖς θεοῖς φίλον ἔχει τε καὶ ἔξει. τυχὸν δὲ εἰ ὁ
 παιδαγωγὸς παροσσεδὼς τοῦτο, πολλὴν αὖ
 ἐποίησάτο παροσσεδῶσαν, ὅπως ὅτι μάλιστα
 ὑμῖν φανεῖται κεραισόμενος. εἶτα ὅτι ἔξεισιν
 ἀποθέσθαι νῦν καὶ ἀπομαθεῖν εἰ τί παρ᾽ ὀτε-
 ρον ἡμῖν ἢ ἀχρεῖον ἦτος ἀνέβραβη. ἔτος, φα-
 σί, δὲ δλίερον φύσις· μάχεσθαι δὲ, ἔργον· ἐτῶν
 δὲ τριάκοντα μελέτην ἀφῆσαι παρὰ χάλεπον,
 δῆλωσε μὲν ἑσπασμένης ἐγγυμοδῶν χάλεπό-
 τητος. ἐμοὶ δὲ ἡδὴ πλείων τούτων ἔστιν. εἶεν,
 ἀλλὰ τί παθὼν αὐτὸς ἐπιχρήσας ἀκροῶσθαι
 παρὰ τῆς Συμβολαίων, καὶ δικάζειν; οὐ γὰρ
 δὴ καὶ τοῦτο σε ὁ παιδαγωγὸς ἐδίδασκεν, ὅς
 οὐδὲ εἰ ἀρξῆς ἠπίστατο. δεινὸς ἀνέπεισε γῆρων,
 ὃν καὶ ὑμεῖς ὡς ὄντα μάλιστα ἀπίωτατον τῆς
 ἐμῆς

regnaturum speravit, in tāto præsertim imperio, quantum dii largiti sunt, multum sané invito ac repugnāte tū illo qui dedit, tū me qui accepi. Videbatur enim neuter nostrū velle: neq; is qui hunc honorē, vel gratiā, vel quocūq; alio nomine vultis appellare, libēter dabat: & qui accepit (dii sunt testes) veré & ex animo recusabat. Verū ista, deorū volūtas & tū moderata est, & in posterū moderabitur. Quod si præceptor meus p̄videre istud mēte potuisset, fortasse omni cura diligentiaque contendisset ut me vobis quāmaximé gratiosum charumq; efficeret. Nunc nō est jam integrū si quid est penitus insitū moribus lene aut asperū, id subito evellere: consuetudo, veteri p̄verbio, altera natura est, cui repugnare, laboriosum: cōsuetudinē veró triginta annorum spacio meditatā deponere perdifficile est, præsertim tanta cū difficultate inductā. At mihi plures etiā his anni sunt.³¹ Sed sit ita sané: age, quid tibi venit in mentē, ut de cōmerciis cognoscere & statuere velles? Non enim (ut opinor) te hoc etiā magister ille tuus docuit, qui neq; regnaturū esse te sciebat. Induxit me ille malus senex, quem vos

³¹ Iteratur
obsecro de in-
justitia prohi-
bita, & ex a-
liis causis sol-
vitur.

tanquam principem vitæ meæ, morum-
 que auctorem jure mecū accusatis: quā-
 quam & ipse profectō ab aliis in eādē
 fraudem inductus fuerat. Sæpe, credo,
 nomina hæc audita vobis sunt, tanto pe-
 re videlicet exagitata & derisa, Plato,
 Socrates, Aristoteles, Theophrastus. Il-
 lis senex iste cū nimis stultē ac simpli-
 citer obtemperasset, posteaque me pue-
 rum, & discendi desiderio incēsū na-
 ctus esset, persuasit, si illorū vestigiis vel-
 lem insistere, meliorē me, non quidem
 cæteris hominibus fortasse (neque enim
 cum illis certamē mihi esse) sed meipso
 omnino futurum. Ego verō (quid enim
 aliud fecissem?) obsecutus seni, non pos-
 sum jam quippiam mutare, quāvis ma-
 ximē cupiam, ac meipsum incuso, quod
 omni vitiorum generi liberum iter non
 patefaciam. Sed in mentem veniunt ea,
 quæ apud Platonem Atheniēsis hospes
 differit. Dignus est honore is, qui nihil
 peccat: qui verō alios etiam deterret
 ab injuria, plus quā duplici honore di-
 gnus est: ille enim uni, hic pluribus di-
 gnitate par est, qui scelus aliorum indi-
 cat magistratibus: At qui sociū prætereā
 se iis adhibet in puniēda & cœrcēda
 inju-

ἔπιτηδύματων, ὀρθῶς ποιουῦντες, συλλοιδό-
 ρήτε μοι, καὶ τοῦτον δὲ εὐ ἴγε ἕω' ἀγῶν ἔξη-
 παλημῶν. ὀνόματα ἤκει παρὲς ὑμᾶς πολ-
 λάκις κωμωδούμην, Πλάτων, καὶ Σωκρά-
 τος, καὶ Αἰριστέλης, καὶ Θεόφραστος· ἐκείνοις
 ὁ γῶν ὄσ' παιδεύς ἕω' ἀφροσύνης, ἔπει-
 τα ἐμὲ νέον ὄρων, ἔρασθην λόγων, ἀνέπεισεν
 ὡς εἰ τὰ πρῶτα ἐκείνοις ζηλώτης γηροίμην,
 ἀμείνων ἔσομαι, τῶν μὲν ἀγῶν ἀνδρόπρων
 ἴσως ὄσθενός. οὐ γὰρ εἰνά μοι παρὲς αὐτοῖς
 τὴν ἀμιλλαν· ἐμῆς δὲ πρῶτος. ἐγὼ δὲ
 εἰ γὰρ εἶχον ὅ, τί ποιῶ· παιδεύς, οὐκέτι δυνά-
 μω μετὰθεῶν, καὶ αὐτὰ ἐθέλων πολλάκις,
 ἀλλ' ὀνείδιζω μὲν ἐμῆς, δέξομαι μὴ ποιῶ
 πᾶσαν ἀδειαν ἀπὸ πρῶτων ἀδικημάτων. ὑπει-
 σι δέ μοι ἐκ τῶν Πλάτωνος, ὅσα Αἰθιωῶτος

Locus est lib.
 5. de Legibus.

διεξῆλθε ξένος, Τίμιος μὲν δὴ καὶ ὁ μηδὲν ἀ-
 δικῶν, ὁ δὲ μηδὲ ἔπιτρέπων τοῖς ἀδικουσιν ἀ-
 δικεῖν, πλέον ἢ διπλασίας ἡμῆς ἀξίος ἐκεί-
 νου. ὁ μὲν γὰρ ἑνός, ὁ δὲ πολλῶν ἀντάξιός ἐ-
 τέρων, μιλύων τὴν τῶν ἀγῶν τοῖς ἀρχουσι
 ἀδικίαν. ὁ δὲ καὶ ἐπιτολάζων εἰς δυνάμιν

τοῖς ἀρχοῖσι, μέγας ἀνὴρ ἐν πόλει, καὶ τέλειος,
 οὗτος ἀναγροῦ ἐσθλῶν νικηφόρος ἄρετῆς. τὸν
 αὐτὸν δὴ τοῦτον ἔπαμνον καὶ παρὶ Φεφροσιῶν
 γρηὶ λέγειν, καὶ παρὶ Φεφροσιῶν, καὶ ὅσα ἄλλα
 ἀγαθὰ τις κέκληται, διωπατὰ μὴ μόνον αὐτὸν
 ἔχειν, ἀλλὰ καὶ τοῖς δήμοις μεταδιδόναι. ταῦτα
 ἐδίδασκέ με, νομίζων ἰδιώτην ἔσεσθαι. καὶ γὰρ
 σοὶ δὲ παρὲν ἡμεῖς ταῦτα ἐκ δέξομαι τὴν τύ-
 χην ἐσομένην, εἰς ἡμῶν νῦν ὁ θεὸς φέρων κα-
 τέστησεν. ἐγὼ δ' ἀγρονομὸς ἄρχων ἰδιωτῶν
 φαιλότερος εἶμι, λήληθα ἑμαυτὸν, σοὶ δὲ δέ-
 ον, ὑμῖν τ' ἀρχιερείας μεταδιδούς τ' ἑμαυτοῦ.
 καὶ με ἕτερος τῶν Πλάτωνος νόμον ἕπο-
 μνησθέντα ἑμαυτῶν, πεποιήκεν ἀπερὶ τὰ νεαῶν
 παρὸς ὑμᾶς, ὅς φησι δεῖν ἀδῶ καὶ Φεφροσί-
 νῳ ἀσκήν τοῖς ἀρχόνταις, καὶ τοῖς παρῆσαντέ-
 ροις, ἵνα τὰ πλήρη παρὸς αὐτοῖς ἀποβλέπον-
 τα κοσμήται. μόνον οὖν μοι, μᾶλλον δὲ σὺν
 ὀλίγοις ὀπιτηδύλοντι νῦν τῶτο, παρὸς θάτε-
 ρα παρῆσαν, καὶ γέροντι σοὶ ἀπειχέτως ἐν
 οὐρανοῖσι. ἐπιπᾶ μὲν γὰρ ἐσμέν οἶδε παρ' ὑμᾶς
 ξένοι νεήλυδοι. εἰς δὲ καὶ πολίτης ἡμέτερος,
 Ερμῆ

injuria, hic magnus vir in civitate, & perfectus est: hic victor in virtutis certamine pronuncietur. Eandem certé laudem temperantiæ prudentiæque tribuere oportet, omninoq; iis bonis, quæ non uni alicui serviunt, sed aliis etiam communicantur. Hæc me docebat senex ille, putans me privatum fore. Neque enim fortunam istam prospexerat, in qua me deus collocavit. Ego autem veritus, ne princeps privatis essem deterior, nescio quo modo, secus quàm decebat, rusticitatis meæ vos participes feci. Atque etiam alia lex Platonis memet commonefecit mei, vobisque inimicum reddidit, quæ ait oportere magistratus & senes temperantes esse, ut populus eorum exemplo discat modesté ac temperanter vivere. Soli itaque mihi, vel certé cum paucis, illud vitæ genus rationemque sectanti, res aliter cecidit, atque opinabar, & probro ac dedecori fuit, neque immeritò. Septem enim sumus apud vos peregrini & hospites ¹² (unus autem vester etiam civis,

Mer-

¹² Hic est libanus Sophista.

Mercurio & mihi charus, dicendi artifex egregius) quibus nullum est cum aliis commercium, neque aliam viam infistimus, ad templa autem deorum raro etiam imus, neque ad theatra sumus omnes idonei, quod & ignobilissimum est, & turpissimum vitæ genus (permittent mihi omnino Græciæ sapientes proferre aliquid ex iis, quæ apud nos sunt illustria: cum enim melius ostendere non possem, in medio illud posui) adeo vehementer odium vestrum atque inimicitias expetimus, cum vobis potius adulari & placere deberemus.

33 Repetitur
obſectio de in-
juſtitia prohi-
bita, tãquam
violata liber-
tate. Eſtque
proſopopœia
Antiochenſis.

33 Quidam alteri injuriam fecit: Quid ad te istud pertinet? cum possis summa cum gratia injuriarum quæstum omittere, tamen inimicitias eligis. Atque hæc cum facias, te tamen putas recte facere, & præclare tuis rebus consulere. Cogitare debuisti, a nemine de injuriis magistratus accusari, sed ipsum injuriæ auctorem. At qui facit injuriam, posteaque coercetur, dimisso eo quem violabat, in magistratus odium conuertit. Quare cum tu ista prudentia possis abstinere ab imponenda aliis justè agendi

Ἑρμῆ φίλος κὺ ἐμοί, λόγων ἀγαθὸς δημιουργ-
 γός· οἷς ὁδὸν ἔστι παρὲς ἵνα συμβόλαιον, ἔδ'
 ἀλίω ὁδὸν βαδίζομεν, παρὲς δὲ τὰ τῶν θεῶν
 ἰερά καὶ ὀλιγάκις, οὐ * πηύτες εἰς τὰ θεάρα *Fort. πάντως*
 πεποιημένοι, ὃ δυσκλέεσατον τῶν ἔργων, κὺ
 ἐπονείδισον τῶ βίου τέλῃς· ἔπιτρέψοσί μοι
 πηύτες οἱ τῶν Ἑλλήνων σοφοὶ φαῖνά τι τῶν
 παρ' ἡμῖν ἔπιπολαζόντων· οὐ γὰρ ἔχον πῶς
 ἀν' αὐτὸ μάλλον ἐνδείξάμεν, ἔπι ταῖς με-
 σιτείαις αὐτὸ ἐταξάμεν· ἔγω παρὲς πολλοῦ
 ποθούμην ὃ παροκερῶν ὑμῖν κὺ ἀπερῶ-
 νεῶς, δέον ἄρεσκῆν καὶ θωπεύειν· ὃ δεινὰ ἐ-
 βιάσατο, τὸν δεινὰ· ἢ τῶτο παρὲς σε κοινῶς;
 ἄξον μετ' εὐνοίας τῶν ἀδικημάτων ἀφῆσαι
 κέρδος, ἔρῃαν ἐπιδραμῆ· κὺ τοῦτο ποιάν, ὀρ-
 θῶς οἱ καὶ ποιῆν κὺ φρονῆν ἕως τῶν σεαυτῶν λο-
 γίσασθαι ἐχρῶν, ὅτι τῶν μὲν ἀδικημάτων
 ὁδοὶς αἰτιάται τοὺς ἀρχοντας, ἀλλὰ τὸν ἀδι-
 κήσαντα· ὃ δὲ ἀδικῶν, εἶτα εἰργέμενος, ἀφείς
 μέμφεσθαι τὸν ἀδικούμενον, εἰς τοὺς ἄρχον-
 τας ῥέπει ὃ ἔρῃος· ἄξον οὖν ἕως τῆς εὐλο-
 γισίας τῶν ἀπέχεσθαι μὲν τῶν τὰ δίκαμα
 ποιῆν

ποιήσιν ἀναγκάζειν, ὅτι βρέψαι δ' ἐκάτω παρ' ἄτ-
 τειν ὅ, ἢ αὐτὴ ἐπέλη, καὶ διωατὸς ἦ· ὅ γὰρ τῆς
 πόλεως ἦτος, οἴμω, τοιοῦτόν ἐστίν, ἐλεύθερον
 λίσαν· σὺ δὲ οὐ βινεῖς, ἀρχαῖσιν αὐτοῦς μὲν
 φρονήσεως ἀξιοῖς; οὐδὲ ἀπέβλεψας ὅση καὶ
 μέγρι τῶν ὄνων ἐστὶν ἐλευθερία παρ' αὐτῆς,
 καὶ τῶν καμῆλων; ἀρξοσί τοι καὶ τούτων οἱ
 μιαιῶται ἔχοντες τῶν σωάν, ὡσπερ τὰς νύμφας· οἱ
 γὰρ ὑπάδριοι φανοποῖ, καὶ αἱ πλατεῖαι τῶν
 ὀδῶν, ὅσα ὅτι τούτων δῆπου πεποιύωται, ὡ
 χρῆσθαι αὐταῖς τοῦς χρημηλίοις· ἀλλ' ἐκεί-
 ναι μὲν αὐτὸ δὴ τὸ κόσμος ἴνός ἐνεκα παρ-
 κείνται καὶ πολυτελείας· χρῆσθαι δὲ ἕω
 ἐλευθερίας οἱ ὄνοι βούλονται ταῖς σοαῖς· εἶρ-
 γὰρ οἱ ὁσθεῖς αὐτοῦς ὁσθενός, ἵνα μὴ τὴν ἐλευ-
 θερίαν ἀφέληται· ἔτιως ἐστὶν ἡ πόλις ἐλευ-
 θέρα· σὺ δ' ἀξιοῖς τοῦς ἐν αὐτῇ νεαμίσκας ἀ-
 γαν ἡσυχίαν, καὶ μάλιστα μὲν φρονῆν ὅ, τι σοι
 φίλον εἰ δὲ μὴ, φθέρχεται ὅσα αὐτὴ ἡδέως ἀ-
 χούσας. οἱ δ' ἕω ἐλευθερίας εἰώθασιν κω-
 μάζειν· ἀεὶ μὲν ὀπίκῃως αὐτὸ ποιουῖντες, ἐν
 ταῖς εὐροταῖς δὲ πλέον. ἔδωχον ποτε τῶν ποι-
 ούτων

agendi necessitate, & unicuique potestatem facere, quicquid velit ac possit, agendi (tales sunt siquidem, opinor, civitatis hujus mores, id est liberi admodum) tu nihil quicquam ea de re cogitans, prudenter illos parere vis: nec vides quanta ipsis etiam asinis & camelis libertas ab ea tribuatur? Ducunt eas conducti homines per porticus, quasi nymphas (nam neque angiportus parentes, neque lata via eo facta sunt, ut iis asini uterentur) sed tamen illarum ornatus & magnificentiarum causa id habent: Asini autem porticibus liberentur, neque quisquam eos prohibet, ne libertatem iis eripuisse videatur: adeo est haec civitas libera: & tamen ipse adolescentes in ea quietos esse vis, & ea cogitare, quae tibi placeant, vel certe loqui, quae tu libere audias. At illi comestari liberum didicerunt, semper id quidem effusum ac licenter, in feriis autem liberius. ³⁴ Tarētini quondam Romanis talium

³⁴ Ironica
laus Antio-
chenisium ex
adjuncta mo-
rum libertate.

lium conviciorū pœnas dederunt, quòd per ebrietatem legatos eorum in Bacchanalibus injuriosius tractassent. At vos omnino Tarentinis feliciores estis, qui pro diebus paucis integrum annum in deliciis consumitis: pro legatis principes ipsos contumelia afficitis, maximeque eorum barbam, & numi signa deriditis. O cives modestissimi, gratulor vobis & qui talia luditis, & qui ludentibus plauditis, iisque fruimini. Certum est enim alios dicendo, alios audiendo convicia ejusmodi, delectari. Ego hanc tantam concordiam mirificè vobis gratulor, optimeque facitis, quòd in una civitate omnes estis hujusmodi. Nam illud nullo modo est honestum, neque approbandum, coërcere juvenum petulantiam, & lasciviam corrigere. Id enim eripere ac diminuire caput libertatis est, privare homines facultate, quicquid velint, dicendi & faciendi. Itaque præclarè vos cùm sciretis libertatem omnibus in rebus tuèdam & conservandam esse, primùm vestris

οὔτων σκωμμάτων Ρωμαίοις Ταραντῖνοι δί-
 χας, ὅτι μεθύοντες ἐν τοῖς δξνουσίοις ὑβρισαν
 αὐτῶν τὴν πρεσβείαν. ὑμεῖς δὲ ἐξὲ τῆς Τα-
 ραντίνων ἅ πάντα εὐδαμονέστεροι, ἀπὲρ μὲν
 ὀλίγων ἡμερῶν, ὅλον εὐπαθουῶντες ἐν αὐτῶν.
 ἀπὲρ δὲ τῆς ξένων πρεσβείων, εἰς αὐτοὺς ὑβρί-
 ζοντες τοὺς ἀρχοντας, καὶ τούτων εἰς τὰς ἐπιτῆ
 γηεῖου τείχας, καὶ τὰ ἐν τοῖς νομίσμασι χα-
 ράγματα. εὐγε ᾧ πολῖται σώφρονες, οἳ τε
 παίζοντες ἅ τοιαῦτα, καὶ οἳ τῆς παίζοντων
 ἀποδεχόμενοι καὶ ἀπολαύοντες. δῆλον γὰρ ὅτι
 τοῖς μὲν ἠδονῶν παρέχῃ ὁ λέγῃν· τοὺς δὲ, ἀ-
 κροᾶσθαι τῆ τοιῶτων σκωμμάτων εὐφραίνῃ.
 ταύτης ὑμῖν ἐγὼ τῆς ὁμονοίας σὺν ἠδονῃ, καὶ
 εὐγε ποιῆτε, μία ἡ πόλις ὄντες ἅ τοιαῦτα ὡς
 ἐκείνῳ γε ἑδδαμοῦ σπουδαῖον, ὅσῳ δὲ ζηλωτῶν,
 εἰρήνῃ καὶ χαράξῃ τῆς νέων ὁ ἀκέλασον. πα-
 ραιρῆσθαι γὰρ ὅστι καὶ ἀποδραῖν τῆ ἐλδι-
 θερίας ὁ κεφάλαμον, εἴ τις ἀφέλοιτο τῆ λέ-
 γῃν καὶ παρῆτῃν ὅ, τι βέλλονται τοὺς ἀνδρα-
 πους. ὀρθῶς οὖν ὑμεῖς τῆ το εἰδότες, ὅτι δεῖ τὰ
 πάντα ἐλδιθερος εἶ, παρῆτον ἐπεβέβηατε
 τῆς

παῖς γυμνασίᾳ αὐτῶν, ἵνα ὦσιν ὑμῖν λίαν ἐλευ-
 θεραὶ καὶ ἀκόλαστοι. εἶτα ἐκείνας ἐπι-
 χωρήσατε ἀνάγκῃ τῶν παιδία, μὴ ποτε ὑμῖν
 δευτέρῃς πειρώμεθα βαρυτέρας, ἔπειτα ἀπο-
 φανῆ δούλα καὶ ἡρόμηνα μειράκια παρῶ-
 τον ἀδελφῶν διδασκῶν τοῖς παροσβυτέρας, ὑπὸ
 δὲ τῆς ἐπιτηδεύσεως αὐτῆς δόξα βέβαια γήθη-
 ται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ τέλος οὐκ εἰς ἀν-
 δρας ἀλλ' εἰς ἀνδράποδα τελέσαντες, καὶ γε-
 νόμηνοι σφόδρον καὶ ἄπειρος καὶ κέρμοι, λα-
 θωσι ἀφαιρέντες πᾶν τὰ πασι. τί οὖν αἱ
 γυμναστικαὶ ἔστι τῶν σφέτερων σεβάσματα ἀ-
 γροσιν αὐτὰ δι' ἡδονῆς, ὃ δὴ μακαριώτατον (ἐστὶ
 φάνε) καὶ πολυτίμητον οὐκ ἀνθρώποις μόνον,
 ἀλλὰ καὶ θεοῖς. ἐνθεν οἶμα, ἐμβασίαν
 μάλα ὑμῖν ὑδαίμοσιν (ἐστὶ), πᾶσαν ἀρνού-
 μηνοῖς δουλείαν, ἀπὸ τῆς εἰς θεοὺς παρῶτον,
 ἔπειτα τοῖς νόμοις, καὶ τρίτον τοῖς νομοφύλα-
 χας ἡμᾶς. ἀποποιεῖτε ἀν' εἰρήμην ἡμεῖς, εἰ τῶν
 θεῶν παροσβυόντων οὕτως ἐλάβετε τὴν πό-
 λιν, καὶ οὐκ ἐπεξιόντων, ἀγλακτοῖσιν καὶ
 χαλεπαῖνοισιν. οὗ γὰρ ἴστε ὅτι ἡμῖν αὐτῆς
 ἐχοι-

ἐχοι-

vestris uxoribus permifistis , ut liberæ ac diffolutæ vobis effent : deinde eis concessiftis , ut liberos vestros educarent , ne tandem vobis acerbiús impetare aggrediamur , ac demúm illi in fervitutem redigantur : deinde ne , cùm robustiores erunt , majores natu vereri doceantur , tandemque consuetudine hac verecundiores erga principes suos fiant : postremó non inter viros , sed inter mancipia censeantur , & dum temperantes , moderati , honesti fuerint , imprudentes corrumpantur & pereant. Quid igitur mulieres ? ducunt eos ad suas religiones & cultus voluptate , quæ non hominibus solúm , sed etiam pecudibus summum bonum videtur . Inde , credo , factum est , ut beatissimi sitis , cùm fervitutem repudietis , primum in deos , deinde in leges , postremó in nos ipsos , qui legum sumus patroni ac custodes . Ac sané inepti simus , si diis civitatem tam liberam nõ curantibus neque ulciscantibus , ipsi succenseamus & irascamur . Sic enim existimare debetis , communem hanc no-

G bis

bis cum diis injuriam esse factam á civitate . At enim , inquit , Chi & Cap-
 pa nihil civitati nocuerunt . Hoc fá-
 pientiæ vestræ ænigma quale sit , diffici-
 le est intelligere : nos tamen quosdam
 vestrum interpretes nacti , didicimus
 his literis nominum quorundam ini-
 tia significari , altera Christum , altera
 Constantium declarari . Sinite igitur me
 liberé , quod sentio , dicere : Una in re
 tantúm vobis injuriam fecit Constan-
 tius , quód me cúm Cæsarem fecisset ,
 non vita privavit . Nam quód ad reli-
 qua attinet , utinam vobis solis ex omni-
 bus Romanis dent dii multos Constan-
 tios , vel potiús amicorum ejus rapinas
 experiri . Nam mihi quidem vir ille pa-
 truelis erat & amicus : postea veró quám
 inimicus esse maluit , nostrumq; certa-
 men dii nobis perhumaniter discepta-
 runt , fidelior ei amicus fui , quám ante
 inimicitias futurú me speraverat . Qua-
 re quid me illius laudes molesté ferre
 arbitramini , qui iis irascor qui ei obtre-
 ctant ? At Christú amatis , & quasi numé
 tutelare

ἐκρινώθησαν οἱ θεοὶ τῆς ἀλιμίας ὡρᾶ τῆ πό-
 λει. Ὁ Χιϖησὶν, ὁ δὲ ἐν ἠδίκησε τὴν πόλιν, ὁ δὲ
 Ὁ Κάππα. τί μὲν ἔστι τὸ τοῦ ὑμετέρας σο-
 φίας ὁ ἀίνημα, Ἐνθὶνα χαλεπὸν τυχόντες
 εἰ ἡμεῖς δὲ ξηγητῶν ἀπὸ τῆς ὑμετέρας πό-
 λεως, ἐδιδάχθημεν ἀρχαῖς ὀνομασίων ἐῖς τὰ
 γραμματα, δηλοῦν εἰ ἐθέλην Ὁ μὲν Χει-
 σὸν, Ὁ δὲ Κωνσάντιον. ἀνέχεσθε οὖν μου λέ-
 γοντος μὲν παρρησίας· ἐν μόνον ὑμᾶς ὁ Κων-
 σάντιος ἠδίκησεν, ὅτι μὲν Κάππα ποιήσας, ἐκ
 ἀπέκλειεν. ὡς ἴαγε δῆα, ὑμῖν μόνοις ἐκ
 πύτων Ρωμαίων πολλὰν δοῖεν οἱ θεοὶ τῶν
 Κωνσάντιων πειραθεῖναι, μᾶλλον δὲ τῶν ἐ-
 κείνου φίλων τὴν πλεονεξίας. ἐμοὶ γὰρ ὁ ἀήρ
 καὶ ἀνέμους ἐγγύετο καὶ φίλος. ἐπεὶ δὲ ὡρᾶ
 τὴν φιλίας εἶλετο τῶν ἐγγύων, εἴτα ἡμῖν οἱ θεοὶ
 τὸν ὡρᾶς ἀλλήλους ἀγῶνα λίαν ἐβράβου-
 σαν φιλανθρώπως, ἐγγύμεν αὐτῶν πισότε-
 ρος φίλος, ἢ ὡρᾶσε δόκησεν ἔξεν με ὡρᾶν ἐ-
 γγύων γνέσασθαι. τί οὖν οἶεσθε με τοῖς ἐκείνου
 λυπεῖν ἔκκαμίους, ὅς ἀρῶμα τοῖς λυιδρευ-
 μέοις αὐτῶν. Χεισὸν ὅ ἀλαπῶντες ἔχετε πο-

λιθρον ἀπὶ τοῦ διὸς καὶ τοῦ Δαφναίου καὶ τῆς
 Κωμιοπέης, ἢ τὸ σόφισμα ὑμῶν ἀπεγύμνω-
 σεν. Εἰμισηνοὶ Κειστὸν ἐπόθου, οἱ πῦρ ἐμβάλ-
 λοντες τοῖς τράφοις τῶν Ἰδηλαίων; ἐλύπη-
 σα δὲ ἐγὼ Ἰνας Εἰμισιωῶν πώποτε; ὑμῶν
 μῦθοι πολλοὶς, καὶ ὀλίγου δέω φαῖαι πῶ-
 τας, τὴν βουλιῶν, τοῖς δὲ πόρεσι, τὸν δῆμιον. ὁ
 μὲν γὰρ δῆμος ἀρθεταί μοι τῶν πλείεσσιν ἡμέρῃς,
 μᾶλλον δὲ ἅπασιν ἀπότῃτα ᾠσελόμενος,
 ὅτι τοῖς πατεροῖς ὅρα τῆς ἀγείας θεομοῖς
 ᾠσεσκεῖμενον· οἱ δὲ διωατοὶ, κωλυόμενοι
 πολλοὺς πῶτα πωλὴν ἄργυρίου πῶτες δὲ,
 ἴσθ' ἡμῶν ὀρχηστῶν καὶ τῶν θεάτρων, οὐχ ὅτι
 τοῖς δῆμοις ἀποσερῶ τούτων, ἀλλ' ὅτι μέλει
 μοι τοιούτων ἤτιον, ἢ τὸ ἐν τοῖς τέλμασι βα-
 ράων. εἶτα οὐκ εἰκότως ἐμαυτοῦ κατηγορῶ,
 τοσαύτης ἀπερθείας λαβὰς ᾠσεχόντος;
 Ἀλλ' ὁ Ῥωμαῖος Κάτων, ὅπως μὲν ἔχων πῶ-
 γανος οὐκ οἶδα, παρ' ὀντίναου δὲ τῶν ὀπὲ
 ᾠσεροσύνη καὶ μεγαλοψυχία, καὶ τὸ μέγ-
 στον, ἀνδρία μεγαφρονοῦντων, ἀξίος ἐπαμνη-
 σθαι, ᾠσεσιῶν τῆ δὲ τῆ πολυαμνησθῆται καὶ
 ᾠσε-

tutelare colitis, pro Jove, & Daphnæo, & Calliope, quæ vestram captionem explicavit. An veró Emiseni Christum amabant, qui Galilæorum sepulchra incenderunt? An ego Emisenos unquam offendi? Nam é vobis quidem certé plurimos, ac feré omnes, Senatū divites, populum offendi. Etenim populī maxima pars, imó totus populus, qui impietatis sectam sequitur, mihi succēset, quód me videt patrum religionem amplecti, eique adhærescere: divites autem quód magno precio res suas vèdere prohibentur: omnes veró, propter saltatores & theatra, non quód his eos privem, sed quód minus ea mihi curæ sint, quám ranæ paludum. Et non jure meipse accuso, cū tantū odii invidiaque in me concitarim? ³⁵ Enim veró

*35 Excusatio
ab exēplo Ca-
tonis, de quo
vid. Plutar.*

Romanus ille Cato, quanta & quali barba præditus nescio, hoc certé scio, illum omnibus qui magnanimitatis, temperantiæ, quodque maximum est, fortitudinis laude gloriantur, antecelluisse. Is igitur cū in hanc frequentissimam,

G iij deli-

delicatissimam, copiosissimamque urbem veniret, vidissetque adolescentes in suburbano uná cum magistratibus adornatos ad comitatum & pompam, existimavit omnem illum apparatus suam causam á vestris majoribus factum esse: itaque celeriter ex equo descendens procedebat, unaque amicos qui præcurrissent in urbem, accusabat quód Catonis adventum illis nuntiasse, atque ut obviam prodirent, impulisse viderentur. Cumque his in rebus esset Cato, & quodammodo hæreret ac erubesceret, tum gymnasiarchus antevertens, ô hospes, inquit, ubinam est Demetrius? erat autem hic Pompeji libertus, magnasque opes possidebat: si quantæ essent requiritis (nam vos equidem ad istam vocem potissimum admurmuratos arbitror) ego vobis auctorem ac testem indicabo. Demophilus Bithynus scripsit libros ejusmodi, ubi decerpens est multis fecit sermones jucundissimos, tum adolescentibus, tum senibus audiendi avidis. Solet enim ~~senectus~~ etiam tristiores ad juvenile audiendi studium revocare, quã ob causam usu-

βυφερέξ· ἢ πλοισία πόλις, τοῖς ἐφήβοις ἰδὼν
 ἐν τῷ παρατείῳ μὲν τῆν δ' ἐρχόντων ἐσαλ-
 μηδύοις ἐπίβητα δρυφοεῖαν, ἐνόμισεν αὐτῶν
 χάριν ὑμῶν τοῖς παρρηνοῖς τὴν τῶν ἀσκαδ-
 ῶν πᾶσαν πεποιῆσθαι. ἢ γὰρ ὡς ἀποβάς τῆ
 ἵππου παρρηγῆ, ἀμα τοῖς παρραβόντας τῆ
 φίλων δυχεραίνων ὡς μινυτὰς γρομηδύοις
 αὐτοῖς, ὅτι Κάτων παρραγά, καὶ ἀναπέισαν-
 τας ἐκδραμεῖν. ὄντος δ' ἐν τοῖς τοῖς αὐτῶν, καὶ
 ἀπαροειῶτος ἡρέμα καὶ ἐρυθειῶντος, ὁ γυ-
 μνασίαρχος παρραδραμῶν, ὃ ξένη, ἔφη, ποδ
 Δημήτειος; ἢ δ' ὄρα ἀπελευθέρους Γομ-
 πηίου, κεκλιμηδύοις οὐσίαι πολλῶν πόντων· μέ-
 τρον δ' αὐτῆς εἰ ποτεῖτε ματεῖν· οἴμα γὰρ ὑ-
 μάς ἐκ πόντων τῆ λεγρηδύων, παρρὰ τῶν
 τὴν μέλιτα βρεμεῖσθαι ἀκοῦν. ἐγὼ τὸν εἰ-
 πόντα φερέσω· Δημιφίλω τῶν Βιθυνῶν πε-
 ποῖηται Συγγράμματα τοιαῦτα, ἐν οἷς δρε-
 πόμημος ἐκ τῆν πολλῶν, εἰργάσατο λόγους
 ἠδίστοις νέων Φιληχῶν καὶ παρραβυτέρων· Φιλῆ
 γὰρ ὁ γῆρας ἐπιδράσαν αὐτοῖς εἰς τὴν τῆν νέων
 Φιληχῶν τοῖς ἀφιληχεστέροις, ὅταν, οἴμα,

ufuvenire arbitror , ut juvenes ac fenes
 a quẽ fabulis audiendis delectentur. Sed
 ad propositum redeamus : Cato quem-
 admodum gymnafiarcho illi responde-
 rit, dicam . Neque veró me putetis civi-
 tati maledicere , non mea eft hæc ora-
 tio : fi fortẽ aliquando audiviftis nomi-
 nari Chæronenfem quẽdam hominem
 ex ifta peffima & infolentiffima (ut vul-
 go dicitur) philofophorum natione , ad
 quam ego non quidem perveni, fed qua
 fum ftultitia, certẽ aspiravi: ille, inquam,
 hæc prodidit , Catonem nihil tum re-
 fpondiffe, fed tantũ furiofi ac demen-
 tis modo exclamaffe, O miserã urbem !
 atque ita difceffiffe.³⁶ Quare mirari non
 debetis , fi mihi apud vos idem accidit,
 cũ præfertim fim illo afperior , tanto-
 que eum libertate & audacia superem,
 quantó Romanos Galli vincũt. Etenim
 ille ibi natus , ad extremam ferẽ fene-
 ctutem inter cives suos verfatus eft . At
 ego cũ primũ virilem ætatẽ attigi,
 ftatim ad Gallos, Germanos , Hercyniã
 fylvam fum dimiffus , & vixi cum illis
 multo tempore tanquã venator cũ feris
 bel-

36 Cõplexio
 excufationis
 amplificata
 ex adjunctũ,
 quod vixerit
 apud Gallos
 afperos homi-
 nes, & volu-
 ptatis imperi-
 tos.

bellando , quód in eos mores incidere-
ram, qui adulari nesciunt , sed liberé ac
simpliciter cum omnibus , æquabilique
jure vivere . Fuit igitur mihi prima post
puerilem educationem institutio in li-
bris Platonis atque Aristotelis , neque
íd temporis ad popularem hanc vitam,
deliciisq̄ue beatissimam idoneus eram:
postea vir jam & robustus , potestatem
adeptus meo more arbitratoque viven-
di , inter ferocissimos & bellicosissi-
mos populos vixi, qui Venerem nuptia-
rum Deam , & Bacchum lætitiæ dato-
rem , conjugii prolisq̄ue gratia , & vini
quantum cuique liceat , potandi caussa
tantúm norunt . Petulantia veró nulla
est in theatris , neque insolentia, neque
in scenam cordax admittitur . Ajunt
quédam é Cappadocia exulem dudum
illuc fugisse, qui in vestra urbe apud au-
rificem (nostis quem dicam) educatus
fuerat . Is nescio ubi didicerat , non cum
mulieribus , sed cum pueris versandum
esse, & nescio quæ illic tum fecerat, tum
passus fuerat . Cúm autem ad ipsorum
regem

λεμῶν καὶ συμπλεκόμενος θηλείοις, ἤθεσιν ἐν-
 τυγχάνων οὔτε θωπεύειν, οὔτε χελακεύειν
 εἰδῶσιν, ἀπλῶς δὲ καὶ ἑλδιδέρεως ἐκ τῆ ἴσου
 πᾶσι παρεσφέρεσθαι. γέρονεν οὖν μοι χεῖρ ἔτι
 ἐκ παίδων Ἐσφίω ἦγε ἐν μειρακείοις ὁδὸς
 ἀφ' ἧ τῶν Γλάτωνος καὶ Αρειστοτέλους λό-
 γων, ἔδαμῶς ἐπιτηδεύω δήμοις ἐντυγχάνειν
 καὶ ὑπὸ βυφῆς ἑδαμμονεσάτω (εἶ). ἦτε ἐν
 ἀνδράσιν ἀβουργία πῶδε τοῖς μαχιστά-
 τοις καὶ θυμικωτάτοις τῶν ἐθνῶν, ὅπου τὴ γα-
 μηλίαν ἀφροδίτῳ, καὶ τὸν μεθυδότῃ Διό-
 νυσον γάμου τε ἔνεκα, καὶ παιδοποιίας, οἴνου τε
 ὀπόσης ἐκείσ' ἠδ' ἑπιπτόσ' ἴστασιν μόνον.
 ἀσέλγη δὲ οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς θεαῖσι, ὅσδ' ἔ-
 ὑβρεις, ὅσδ' ἔλκει ἵς εἴσω τῆς σκηνῆς τὸν χέρ-
 δακα. λέγεταί τοι μικρῶ παρεσθαι, ὡς ἐνθεν-
 δε ἐκεῖσε ἵς Καππαδόκης φυγᾶς, ἐν τῇ
 παρ' ὑμῖν βαφείς πόλις πῶδε τῶν χευστο-
 χῶ· γνωρίζετε δήπουθεν ὃν λέγω· μεθῶν
 ὅπου καὶ ἔμαθεν, ὡς οὐδέον ὁμιλῆν γυμναζέει,
 μειρακίοις δὲ ἐπιτηδεύειν, ὅσδ' οἶδα ὅποσα ἐν-
 θάδε δράσας καὶ παθῶν, ὅσδ' ἠδ' ἔκεῖσε
 βασι-

βασιλέα πρῶτον ἀφίκετο, μνήμη τῆς τῆδε,
 πολλοὺς μὲν ὀρχησὰς αὖτις ἐπαγαγεῖν, πολ-
 λά δὲ τὰ ἐντεῦθεν ἀγαθὰ τοιαῦτα· καὶ δὴ τέ-
 λος ὡς ἐνεδέησεν ἐτι κοτυλιστοῦ· τῆτο δὲ ὑμῶς
 ἴτε πρὸς τὰ ἔργα τὸ ὄνομα· καὶ τῆτον ἐνθέν-
 δε ἐκάλει, πόθω καὶ ἔρωτι τὴ σεμνῆς παρ' ὑμῶν
 διαίτης. οἱ Κελτοὶ δὲ τὸν μὲν κοτυλιστὴν ἠ-
 γνώσαν· ἐδέξατο γὰρ αὐτὸν αὐτίκα τὰ βασι-
 λεία. τοῖς ὀρχησὰς δὲ ἔπιτραπένας ἐν τῇ
 θεάτρῳ τῶν τεχνῶν, εἰάσαν, οἰόμενοι τοῖς νυμ-
 φολήπτοις αὖτις εἰκέναι, καὶ ἡμεῖς ὡς
 πλησίως ἐμοὶ κατὰ γαστέρον τὸ θεῖον·
 ἀλλ' οἱ μὲν ὀλίγοι πολλῶν κατεργῶν· ἐγὼ
 ξυνὸς ὀλίγοις ἐνθάδε γηοῖς ὑμῶν ἅπασιν τὰ
 πάντα φάνομα, καὶ οὐκ ἀγνοακίῳ τῷ πα-
 ρατι. καὶ γὰρ αὐτὸν εἶλω ἀδικος, εἰ μὴ τοῖς πα-
 ροῦσι φέρροισι, δεξιφροσύνης ἀσπασάμενος
 ἐκείνα. Κητοὶ μὲν γὰρ οὕτω με δι' ὁμοίότητα
 εἶπων ἠγάπησαν, ὥστε ἐτόλμησαν οὐχ ὀ-
 πλά μόνον ὑπὸ ἡμῶν λαβεῖν, ἀλλὰ καὶ χρη-
 ματα ἔδωκαν πολλά· καὶ παρατιούμενον οὐκ
 ὀλιγάκις εἰβίασαντο λαβεῖν, καὶ πρὸς πάντα
 ἐπι-

regem venisset, tactus memoria earum rerum, quæ istic fiunt, primó multos saltatores inducere, deinde alia hujus urbis bona complura eis ostendere, tandem etiam cum ei ³⁷ cotylistes deesset, (nostis & rem, & nomen) hunc quoque ex ista urbe evocasse: tantus in eo residebat honestissimæ hujus vitæ vestræ amor & cupiditas. At Galli cotylisten ignorabant (tum namque eum regia aula primúm acceperat) saltatores veró, cum artem suam ostendissent, reliquerunt, quód furens & fanatica illa species videretur. Et mihi similiter visum est theatrum perridiculum: sed illic plures á paucis irridebantur: ego hic cum paucis rideor ab omni populo. Neque tamen fero molesté: iniquus enim essem, si cum illa probarim, hæc non leniter feram. ³⁸ Galli quidem certé adeó me propter morum similitudinem amabant, ut non tantúm pro me arma fumerent, verúm etiam pecunias darent: & recusanti sæpé vim intulerunt, & quod caput est, in omnibus obse-

³⁷ Genus ludii est cu notύλη, unde κοτυλιστής, vid. Jul. Pol- lucem lib. 9.

³⁸ Collatio dissimilis: Galli me amabant, ac vos odisti.

obsequentes fuerunt . Inde ad vos nomen nostrum magna cum gloria & laude ferebatur : & clamabant me omnes fortem , prudentem , justum , qui non tantum bello , sed pace uti scirem : facilem denique , mansuetum me appellabant . Vos autem nunc his contraria retulistis : primum , á me mundum subversum esse : At ego nihil á me neque sponte , neque vi subversum esse scio . Deinde ex barba mea funes neci oportere : postremo , me Chi bellum indixisse , & Cappa desideratis . Utinam dii custodes hujus urbis id vobis duplex largiantur , quoniam civitates finitimas quæ & diis mecum serviunt , & sanctæ sunt , calumnia vexastis , quasi quæ in me composita sunt , ab illis profecta essent , quem (scio) magis amant , quam suos liberos : qui deorum templa quamprimum restituerunt , sepulchra veró atheorum omnia signo á me nuper dato everterunt , ita elati & erecti animis , ut
scelera

εἰποίμῃς ὑπήκουσαν, ὃ δὴ μέγιστον. ἐκθήθεν εἰς
 ὑμᾶς ἔφερετο πολὺ καὶ μέγα τὸ ἐμὸν ὄνομα,
 καὶ ἐβόων πάντες ἀνδράφον, Ἰωνετὸν, δίκαιον, οὐ
 πολέμῳ μόνον ὀμιλήσασθαι δεινόν, ἀλλὰ καὶ εἰ-
 ρηνὴν χρησασθαι, δέξιον, εὐπρόσοιτον, πρῶτον.
 ὑμεῖς δὲ αὐτοῖς ἀντιδεδώκατε νῦν σιγήνδε
 πρῶτον μὲν, ὅτι παρ' ἐμοῦ τὰ τῶν κέρσιμον
 πρῶτα ἀνατέτραπται. σιγῆς οἶδα δὲ ἔ-
 δειν ἀνατρέπων ἑμαυτῶν, οὔτε ἔκων, οὔτε ἀ-
 κων. εἶτα, ὡς ἐκ τῆς πάγωνός μου πλέκειν δε-
 χροῖν καὶ ὅτι πολεμῶν ὡς Χί. πόθος δὲ ὑμᾶς
 εἴσεισι ἔκκαππα καὶ ὑμῖν γε οἱ πολὺ ἔχρη τῆς δε-
 τῆς πόλεως θεοὶ διπλοῦν δίδειν, ὅτι πρὸς τού-
 τῳ καὶ τὰς ἀστυγίτονας ἐσκοφαντήσατε πό-
 λης ἱεράς καὶ ὀμοδύλους ἐμοί, ὡς δὴ παρ' αὐ-
 τῶν εἴη τὰ εἰς ἐμὲ ζυωτεθέντα, ὃν δὲ οἶδ' ὅτι
 φιλοῦσιν ἐκεῖνα μᾶλλον, ἢ τοῖς αὐτῶν ἕεας,
 οἳ τὰ μὲν τῶν θεῶν ἀνέστησαν αὐτίκα τεμνῆν,
 τοὺς τὰφοὺς δὲ τῶν ἀγέων ἀνέφραξαν πάντας
 ὑπὸ τῆς σιγῆς ἡμέρας, ὃ δὴ δέδωται παρ' ἐ-
 μοῦ πρῶτον, ἔπειτα παρ' ἑτέροις τὸν νοῦν, καὶ με-
 τέπειτα ἡρόδοτος τὴν ἀφάνειαν, ὡς καὶ πλέον
 ἔπε-

ἐπεξήθει τοῖς εἰς τοὺς θεοὺς πλημμελοῦσιν, ἢ
 βυθολογῶ μοι ἰῶ. τὰ δὲ ὑμέτερα πολλοὶ μὲν
 ἐχθροὺς ἰσχυροὺς ἰσχυροὺς τοῖς βωμοῖς ἀέβουλον, οὐδὲ
 ἠεὶ τῶν ἡμῶν ἐδίδαξε μόλις ἡσυχάζειν.
 ἐπεὶ δὲ ἀπεπεμφάμεθα τὸ νεκρὸν τὸ Δάφνης,
 οἱ μὲν ἀφοσιούμενοι τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ἄλλοι
 ὑμῶν, ἀντέδωκαν τοῖς ἑσθλοῖς τῶν λαφύρων ἡγα-
 νακλήσοι τῶν νεκρῶν, τὸ τέμενος τὸ Δαφνιάς
 Θεῶν· οἷδε εἴτε λαθόντες, εἴτε μὴ, τὸ πῦρ ἐδέ-
 ξαν ἑκάστοις. τοῖς μὲν ὀπίσθησιν τῶν ξένων
 φρυκῶδες, ὑμῶν δὲ, ὡς δὴ μὲν μὲν ἡδονῶν πα-
 ραχρῶν, ἑσθλῶν δὲ τῆς βουλῆς ἀμεληθῆν εἰσέτι
 καὶ ἀμελοῦμενον. ἐμοὶ μὲν οὐκ ἐδόκει καὶ πρὸς
 τὸ πρὸς ἀπολελοιπέναι τὸν νεὼν ὁ Θεός· ἐ-
 πεσήμηνε γὰρ εἰσελθόντι μοι πρὸς τὸν ἀ-
 γαλμα· καὶ τούτου μῦθον κολῶ τὸν μέγαν
 ἥλιον πρὸς ἀπιστοῦσας. ὑμᾶς δὲ ἑσθλοῦσιν
 βούλομαι καὶ δὴ τῆς ἀπερθεῖας τῆς ἐμῆς,
 ἐπειτα· ὅσων εἴωθα ποιῆν· ὀπίσθως οὐκ εἰδῶσα
 ἐμαυτῶν καὶ ἑσθλῶν τῶν τῶν, καὶ κατηγορήσασθαι
 καὶ μέμψασθαι. δεκάτη γὰρ που μὲν τὸ παρ'
 ὑμῖν ἀειθρομυθῶν λαόν, οἷμα, τῶν ὑμῶν

πρὸς α-

scelera eorum qui deos violarūt, acrius etiam quám mea ferebat voluntas, vindicarint. Quod veró ad vos attinet, plerique vestrum erectas olim aras everterunt, quos mea lenitas vix adhuc potuit ad sanitatem & quietem adducere. ³⁹ Postquam veró Daphnes mor-

tuum remisimus, quidam é vobis pauló verecundiores erga deos, iis qui de mortui reliquis irati fuerant, templum Daphnæi dei attribuerunt: alii veró sive imprudentia, sive non, templum inflammaverunt, horrendumque exteris spectaculum, populo autem vestro per jucundum, Senatui usque in hunc diem neglectum, præbuerunt. Ac mihi quidem videtur Deus multó ante conflagrationem templo excessisse. Etenim primo statim introitu statua ipsa id mihi indicavit: atque hujus rei testem

appello magnum Solem adversus eos qui nolint credere. ⁴⁰ Enimveró alia mihi deinceps erga vos offensio commemoranda est: deinde me, quod adhuc feci, conviciis onerabo, deq; ea me ipsum criminabor & vituperabo. Decimo feré mense, ut vos numeratis (is, opi-

H nor,

³⁹ *Babylas martyr fuerat in Daphne sepultus, què inde Iul. Antiochiá remisit, cum Apollinis oraculum cõsuleret. vide Socr. lib. 3. cap. 18.*

⁴⁰ *Ad secũdũ caput assumptionis de religione, commemoratur quedam Iuliani expostulatio cũ Antiochensibus, quòd Apollinis festum neglexissent.*

nor, Lous á vobis nominatur) patrium festum est hujus Dei, & magno studio ad Daphnen concurritur. Ego igitur ab Jove Cassio illud advolavi, existimans me ibi maximé vestras opes & magnificentiam spectaturum: atque jam tacitus apud me magnificam aliquam pompam fingebam, & quasi somnians, victimas, libationes, choreas in Deum, thura, pueros in templo tum animis dignissimé Deo compositos, tum veste candida elegantique illustres, intuebar. Ingressus autem in templum, neque thura, neque placentam, neque victimam ullam reperi. Itaque continuo miratus sum, vosque extra templum esse suspicabar, sed honoris causa signum á me, tanquam ⁴¹ Pontifice, expectare. Percontatus autem de sacerdote, quid esset civitas in solennibus illis feriis Deo sacrificatura, Ego, inquit ille, domo auferem istum Deo affero: civitas enim nihil hoc tempore apparavit. Hic ego (ô me pacis & gratiæ inimicum!) cum senatu gravibus verbis exposulavi, quæ
non

41 Julianus enim se cultus ethnici Pötificem dixerat, ut ait Sozomenus.

παρσαρρεύετε. Ἐὖθεὺς τούτου πάτερός ἐστιν
 ἑορτὴ καὶ ἔδξ' ἀποῦδ' ἢ παρὲς τὴν Δάφνιν ἀ-
 πόρτων. ἐγὼ μὲν οὖν ἀπὸ Ἐ Καοίου δῖος
 ἔπι τῆτο ἔδραμον, οἰόμηνος ἐνταῦθα μάλιστα
 τῶ κλούτου καὶ τῆς φιλοτιμίας ὑμῶν ἀπο-
 λαύειν. εἶτα ἀνέπλαττον παρ' ἐμαυτῶ πομ-
 πὴν, ὡσπερ οὐείρεται ὄρων ἱέρφα, καὶ ἀποιδάς,
 καὶ χοροὺς ὦ Θεῶ, καὶ θυμιάματα, καὶ τὺς ἐ-
 φήοις ἐκεῖ παρὲ τὸ τέμνος θεοσρεπέστατα
 μὲν τὰς ψυχὰς καίεσκωλασμένοις, * λῶκη
 δι' ἐαθῆτι καὶ μεγαλοσρεπεί κοσμημῶνους, ὡς
 δὲ εἴσω παρήλθον Ἐ τέμνους, ἔτε θυμιάμα-
 τα κατέλαβον, ἔτε πόπορον, οὔτε ἱέρσον. αὐ-
 τήκα μὲν οὖν ἐθαύμασα, καὶ ὤμιλλ' ἔξω Ἐ τε-
 μῶνους εἶ), παρὲ μὲν δ' ὑμᾶς ἐμέ δ' ἡ ἡμῶν-
 τας ὡς ἀρχιερέα. ὁ σὺν ἡμα παρ' ἐμοῦ.
 ἐπεὶ δὲ ἡρώμιλλ', τί μέλλ' ἴδν ἡ πόλις ἐν-
 αὔσιον ἑορτὴν ἀγρυσσά ὦ Θεῶ, ὁ ἱέρδς εἶπεν,
 ἐγὼ μὲν ἡκω φέρων οἴκοθεν τῶ Θεῶ χλιῶα
 ἱέρσον, ἡ πόλις δὲ τανῶν ὁσδ' ἐν ἡν ῥέπτισεν. ἐν-
 ταῦθ', ὦ φιλαπεληθῆμῶν ἐγὼ, παρὲς τὴν Βα-
 λῶν ἀνεπέφκεις πάνυ διελέχθω λόγους, ὦν

ἐγγ. λῶτῆ. Ρι
 το αὐτὲ scri-
 bendū λῶκη:
 talis enim e-
 rat cultus sa-
 crosum, ut ait
 Suid. in voce
 μελεδανός.
 Plato et Cic.
 in libris de
 legib. Horat.
 2. Sermon. 2.
 Festos albatius
 celebrat.

ἴσως ὅτι ἀτοπον καὶ νῦν μνημονεῦσαι. δεινόν,
 ἐφίω ἐγὼ, τὴν ἑσαύτῃ πόλιν ἔτα ἢ θεῶν
 ὀλιγώρως ἔχον, ὡς ὁδομῖα παροικοῦσα ἰαῖς
 ἐξαίτιας τῆς πόντου κόμης, μυρίους κλήρους
 γῆς ἰδίας κεκλήμεναι, τὰ πατεῖω θεῶν νῦν
 παρῶτον ἑπιστάσης ἑορτῆς ἐνιαυσίου, ὅτι
 διεσκέδασαν οἱ θεοὶ τὴν ἀπόκτητος τὴν νεφέλλω,
 ὄρνιν ἕως αὐτῆς οὐ παροσάξαν, ἡ δὲ ἐχρῆ
 μάλιστα καὶ ἕως φυλακῆς βεβητεῖν. εἰ δὲ μὴ ῥά-
 διον ἕνα, χροῖν ἅσασαν ἕως αὐτῆς παροσφέ-
 ρην ἕως θεῶν ταῦρον. ὑμῶν δὲ ἕκαστος ἰδία μὲν
 εἰς τὰ δειπνα καὶ τὰς ἑορτάς τῆς Μαΐου μᾶ ἡμέ-
 ματα ἀπολέσαντες, ἕως δὲ ὑμῶν αὐτῶν καὶ
 τῆς ἑορτῆς τῆς πόλεως ὁδοεῖς θύει οὔτε
 ἰδία τῶν πολιτῶν, οὔτε ἡ πόλις κοινή. μόνος
 δὲ ὁ ἱερεὺς, ὃν οἶμα, διχαρότερον ἡ δὲ ἀπὸ τῆς
 πλήθους τῶν παροσφερομένων ἕως θεῶν παρ
 ὑμῶν, οἶκαδε ἀπίενα μερίδας ἔχοντα. τοῖς
 μὲν γὰρ ἱερέσιν οἱ θεοὶ καλοκαγαθία ἡμῶν
 αὐτοῖς, καὶ ἄρετῆς ἑπιτιθόσει παροσέταξαν,
 καὶ λφτουργεῖν σφίσι τὰ εἰχότα. παρῶπειν δὲ οἶ-
 μα, τῆ πόλις θύει ἰδία καὶ δημοσία· νῦν δὲ
 ὑμῶν

non sit fortasse incómodum hoc tempore referre: Grave profectó, inquam ego, videtur, tantam civitatem sic deos contemnere, ut ne in extremis quidem Ponti finibus vicus ullus faceret: & cùm agrum infinitum possideat, instantibus patrii dei solennibus feriis, dissipata á diis impietatis nebula, avem pro se minimé attulisse, cùm deceret eam imprimis boves tributim immolare. Quod si uni difficile erat, at certé universa civitas debuit & potuit Deo taurum offerre. Unusquisque vestrum privatim in cõviviis & feriis ⁴² Maïumæ pecuniam effundit: pro vobis autem ipsis, & communi salute, neque privatim, neque publicé sacrificatis: solus sacerdos, qui ex multitudine vestrarum victimarum debuit auctus parte aliqua domum redire, sacrificavit: At dii sacerdotibus tantum honestam ac virtuti consentaneam vitam pro omni cultu imperarunt, itemque ut sacra munera, ut decet, obirent: vestrum autem erat, opinor, publicé privatimque sacrificare: Nunc veró unus-

42 FERIA iste agébatur mense Maïo, dabaturque magistratibus remissio ad Ostiam, Suid. Hinc amplioris urbis navale Maïuma dicebatur. Sozomenus lib. 5. c. 3.

H iij quif-

quisque vestrum mandat uxori, ut omnia Galilæis largiatur, quæ ubi pauperes facultatibus vestris aluerunt, egregium impietatis miraculum egentibus (quorum plena sunt omnia) ostentant. Vos autem primùm, cùm Dei cultum honoremque contemnitis, nihil offendere arbitramini. Nemo autem affert res ad sacra necessarias: quòd, credo, non sit ei unde alatur. Cùm quispiam vestrum dat natalitia, magnificum apparat convivium, & amicos lautissimis mensis accipit: & tamen in feriis deorum solennibus nemo oleum in Dei lampada, nemo libamentum, non thus, non victimam attulit. Ego verò quemadmodum hæc á bonis viris istic accipiantur, nescio, illud credo, diis ea minimè placere. Talia me tum dixisse cōmemini, meamque orationem Deus testimonio suo confirmavit: quod utinam nūquam fecisset, neque præsidium tam multis annis servatum deseruisset, ac potiùs in illa tempestate ac procella
men-

mentes potentiorum avertisset, manusque cohibuisset. At ego vobis stulté succensui : tacere enim potiús debui, sicut multi, opinor, eorum qui mecum ingressi sunt, neque curiosé inquirere aut objurgare : Sed ego præcipiti temeritate, & ridicula adulatione (non enim est existimandum, me amicitia adductum orationem eam apud vos habuisse, sed inani potiús gloriæ cupiditate, quó religionis vestrique cupidus viderer, quæ, opinor, perridicula est adulatio) multa in vos temeré effudi. ⁴³ Jure igitur reprehensionum illarum injurias nunc persequimini, locis etiam commutatis. Ego enim coram ipso Deo, ad aram & simulachri pedes, inter paucos vos reprehendi : vos in foro, inspectante populo, per idoneos cives, tales ludos facitis. Nam, mihi credite, qui dicunt, sermones cum audientibus communicant, qui veró libenter audit contumelias, cum minore periculo pari volu-

43 Conclusio est ironice vituperationis : additur autem sententia de migrando, quoniam mores mutare jam nequeat.

voluptate fruatur, atque is qui dicit, in eadem causa est. Sunt igitur vobis per universam urbem dicta & audita, quacunque in miseram hanc barbam lusa sunt, & in eum qui nullos unquam vobis bonos mores ostendit, neque ostendet. Non enim eam vitam vobis monstrabit, quam semper vivitis, & in principibus requiritis. Quod veró attinet ad contumelias, quas in me privatim & publicé anapæstis ludentes jecistis, ego me prætereá accuso, vobisque liberam ejus rei facultatem permitto: nam nunquam vobis eo nomine periculú creabo jugulando, verberando, constringendo, custodiendo, puniendo. Quomodo enim? Nam posteaquám me apud vos, uná cum amicis, moderatum atque temperantem, id est, importunissimum & ingratisimum ostendi, nullumque vobis pulchrum spectaculum exhibui, migrare ex hac urbe statui ac discedere, non quod existimem jucundior me ad alios venturum esse, sed quód melius fore arbitrer, si hac spe dejicior, pulchritudinem bonitatemque meam illis probandi, saltem omni-

ερεον ἔ' λήροντος, κοινωνός ὅτι τ' αἰτίας. εἰ-
 ρηται οὖν ὑμῖν δι' ὅλης καὶ ἠκρόαται τῆς πό-
 λεως, ὅποσα εἰς τούτωνι πέπαχται τὸν φαῦ-
 λον πώγωνα, καὶ τὸν ὁσδὲν ἔπιδείξαστα ὑμῖν
 καλὸν, ὁσδὲ ἔπιδείξοντα ἔθπον. οὐ γὰρ ἔπι-
 δείξῃ βίον ὑμῖν, ὅποῖον ὑμεῖς αἰεὶ μὲν ζῆτε,
 ποθεῖτε δὲ ὄραν καὶ ἐν τοῖς ἔργουσι. ἔσθ' μὲν
 δὴ τῶν βλασφημιῶν, αἷ' ἰδίᾳ τε καὶ δημο-
 σίᾳ κατεχέατέ μου πάζοντες ἐν τοῖς ἀνα-
 πάμοις, ἐμαυτοῦ παροκατηρησῆσας, ὑμῖν
 ἔπι βέπω χεῖρατα μὲν μείζονος αὐτῆ παρ-
 ῥησίας. ὡς οὐδὲν ὑμας ἐγὼ ἀλλ' ἄ τὸτο πώ-
 ποτε δφνὸν ἐργάσσομαι σφάττων, ἢ τύπτων, ἢ
 δέων, ἢ ἀποκλείων, ἢ χαλάζων· πῶς γὰρ; ὡς
 ἐπεὶ ἔσθ' ὑμῖν ἐμαυτὸν ἔπιδείξας μὲν τ' φί-
 λων παρονοῶντα, φαυλότατον ἰδὲν ὑμῖν καὶ
 ἀηδέστατον, οὐδὲν δὲ ἐπέδῃξα καλὸν θέαμα,
 μεταστῆναι τιὸ πόλιν ἐγνώκα καὶ ἔποχαρῆ-
 σαι, πεπεισμένος μὲν οὐδαμῶς ὅτι πᾶντως
 ἐκείνοις ἔρέσω, παρὸς οὓς πορδύομαι, κρίνων
 δὲ αἰρετώτερον εἰ δὲ αὐτῶν τῶν ἔδῃσαι γεῖν
 ἐκείνοις κολῆος καὶ ἀγαθός, ἐν μέρει μεταδοῦναι
 πᾶσι

πᾶσι τ' αἰδίας τῆς ἑμαυτοῦ, καὶ μὴ τ' ὕδαί-
 μονα τούτῃ ἀποκναῖσαι πόλιν, ὡς περ ἑσὶ
 δυσωδίας τ' ἐμῆς μετεϊότητος, καὶ τῆς ἐμῆς
 ὀπιτηδείων τ' ἄφροσύνης. ἡμῶν γὰρ ὁδοὶ
 ἀγρόν, ὁδοὶ κῆπον ἐφορίατο παρ' ὑμῖν, ὁδοὶ
 οἰκίαν ὑπερόδοσαν, οὐδ' ἐγήμε παρ' ὑμῶν, εἰ-
 δ' ἐξέδωκεν εἰς ὑμᾶς, ὁδοὶ ἠεὶ ἄσθητον τῆς
 παρ' ὑμῖν κολῶν, οὐδ' ἐζηλώσαμην ἀστυ-
 ριον πλεῖστον, οὐδ' ἐνεμαμίνα τὰς παρρη-
 σίας, ὁδοὶ τῶν ἀδυναστεύον ὑμῖν ἀνεχόμε-
 θαι ἵνας τῆς ἐν τέλει, εἰδ' ἐπέισαμην τὸν δῆ-
 μον εἰς τῶν ἀσθεῶν δειπνῶν ἢ θεάτων, ὃν
 οὕτως ἐποίησαμην βυφᾶν, ὡς ἄγαν χολῶν
 ἀπὸ ἐνδείας τῆς ἀναπάτων εἰς τοὺς ἀπίους
 αὐτῶν τ' ὕδαίνας ἐμνήθηκεν, οὐδ' ἐπεγεί-
 νασαμην χροσίον, ὁδοὶ ἠτήσαμην ἐργύριον,
 εἰδ' ἠυξήσαμην φόρον, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἡ-
 λείμμασιν ἀνέται πᾶσι τ' εἰρησμένων εἰσοφο-
 ρῶν ὁ πέμπτον. ὁδοὶ, οἴμα, εἰδ' ἐξαρκεῖν ὁ ἄφ-
 ροσύνην ἐμὴν, μέτερον ἔχω ναὶ μετὰ Διὰ καὶ θεῶν,
 ὡς ἑμαυτὸν πείθω, τὸν εἰσαγγέλια, καθώς ὑ-
 φ' ὑμῶν ἐπιλημνήτα, εἰς πὶ γῶν ὡν καὶ φα-
 λακρὸς

omnibus meæ insuavitatis aliquid impertire, neque hanc beatam civitatem prorsus tãquam fœtore modestiæ meæ, meorumque familiarium temperantia cõficere. Nostrum enim nemo agrum, nemo hortum apud vos coëmit, neque domum ædificavit, neque uxorem á vobis duxit, aut dedit, neque ea quæ apud vos pulchra sunt, amavimus, neque Assyrias opes expetivimus, neque præfecturas depasti sumus, neque abuti potestate sua erga vos magistratum aliquem passi sumus, neque populo splendorum convivorũ, theatrorumve auctores fuimus, imó tãtam ei immunitatem & ubertatem rerũ omnium dedimus, ut liber ab inopiæ metu, anapæstos luserit in eos, qui tantũ bonorũ ei largiti sunt: nõ aurum imperavimus, non argentum exegimus, neque tributa amplificavimus, sed præter residuum nondum persolutum, quintam de consuetis vectigalibus partẽ remisimus. Nec veró satis esse putavi, me temperantem esse, procuratorem habeo prætereá abstinentissimum per deos, ac moderatissimum, ut equidẽ mihi persuadeo, quem tamen

vos

vos acerbé accusastis, quod senex, & fronte sensim calvescens, tamen pro insita mentis duritie non erubescat, cùm comam gestet in occipitio, sicuti Homerus facit Abantas. Neque illo deteriores duos tresve domi apud me habeo, imò quatuor: ac si quintum etiam vultis, is est ⁴⁴ avunculus meus, eodem mecum nomine, qui vobis præfuit æquissimé quandiu ei dii dederunt uná nobiscum esse, remque publicam administrare, tametsi non magna prudentia civitatis res procuraverit. Ac nobis quidem præclara hæc videbantur, imperare civibus mansueté ac leniter, atque his rationibus pulchros nos satis visum iri vobis sperabamus. Verúm posteaquám barbæ prolixitas, comæ neglectio, odium spectaculorum, studium gravitatis in templis conservandæ, cura æquitatis in judiciis tuendæ, summum avaritiæ foro pellendæ desiderium vos in me tantopere commoveret, cedam urbe perlibenter. Neque enim esset facilé, si in senectute mores cõmutarem, fabulam de milvo tritã effugere.

Ajunt

Iliad. 6.

44. Hujus meminit sicuti præf.

λακρός ἡρέμα τὰ παρόσω, διὰ δυσροπίαν
 οὐκ ἀγμύεται, κομῶν τὰ ἔξοπιαδεν, ὡσπερ
 Ομηρος ἐποίησε τοῖς Αἰθαίοις, οὐδ' ἐκείνου
 Φαυλοτέρους ἀνδρας οἴκει παρ' ἐμαυτῶ δύο
 καὶ βίης, ἀλλὰ καὶ τέταρτος· εἰ βούλεσθε δὲ
 νικῆναι καὶ πέμπτον, οὐδ' ἐμοὶ θεῖος καὶ ὁμφύνομος,
 ὅς δικαιοτάτα μὲν ὑμῶν παρῴση μέγιστος ἐ-
 πέβρεπον οἱ θεοὶ ξυμφῶναι ἡμῖν αὐτὸν καὶ συμ-
 παροσφίην, ἔπαρμηθέστατα δὲ πάσας ἐπέστη
 ταῖς οἰκονομίαις τῆ πόλεως. ἡμῖν μὲν οὖν ἐ-
 δίκη τῶντα καὶ ἀ, παροσφότερα εἶρη καὶ τῆ πο-
 λιτῶν μὲν ὁφροσύνης, ὡφέμεθα τε ὑμῖν
 ἰκανῶς εἶχε τούτων καὶ οἱ φανήσονται τῶν ὀπι-
 τηδουμάτων. ἐπεὶ δὲ ὑμαῖς ἦτε βαθύτης ἀ-
 παρέσκη τῆ γημίου, καὶ ὁ ἀθυμέλητον τῆ πε-
 ρῶν, καὶ ὁ μὴ παροσφωδῆν τοῖς θεάτοισι, καὶ ὁ
 ἀξιοῦν ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐπὶ σεμνοῦς, καὶ παρῴ
 τούτων ἀπάντων ἡ παροσφί τὰ κρίσις ἡμῶν ἀγο-
 λία, καὶ ὁ τῆς ἀγορᾶς εἶρη τὴν πλεονεξίαν,
 ἐχόντες ὑμῖν ἔξιστάμεθα τῆς πόλεως. οὐ γὰρ,
 οἶμα, ῥάδιον ἐν γῆρα μεταθεμελίω διαφυ-
 γεῖν τὸν λεγόμενον ἕσθ' τῶ ἰκτίνος μῦθον.
λέγε-

λέγεται γὰρ τοὶ καὶ τὸν ἰκλίνα Φωνίω ἔχον-
 τα πῶρα πλοσίαν τοῖς δήοις ὄρνισιν, ὅτι γέ-
 ονται τὰ χρεμμετίξιν, ὡσπερ οἱ θηναῖοι τῶν
 ἵππων, εἶτα τῷ μὲν ὅτι λαβόμενον, τὸ δὲ μὴ
 διωκθέντα, ἔλθῃ ἰχθυαῖς, ἀμφοῖν γέρεσθαι, καὶ
 φαυλότερον ἐστὶ τῶν δῆλων ὄρνιθων τὴν Φω-
 νίω. ὃ δὴ καὶ αὐτὸς ἀλαβοῦμαι παθεῖν, ἀ-
 ρχεικίας τε ἅμα καὶ δδξιοτήτος ἀμύξῃν. ἢ-
 δη γὰρ ὡς καὶ ὑμεῖς ἔγνωσθε· πλοσίον
 ἐσμέν, ἐτερόντων θεῶν,

Εὐτέ μοι λάβῃ καὶ μελαίνης ἀναμεμί-
 ξονται τείχες,

ὁ Τησίος ἔφη ποιητής. Εἶεν, ἀλλὰ τῷ ἀρχαι-
 σίας, πρὸς θεῶν καὶ Διὸς ἀρχαῖς καὶ πολιτί-
 ζου, ὑπόσχετε λόγον, ἢ δίκησθε τι παρ' ἐμοῦ
 κοινῇ πώποτε καὶ ἰδίᾳ, καὶ δίκῃ ὑπὸ τούτου
 λαβῃ οὐ διωκόμενοι φανερώς, εἴτε τῶν ἀνα-
 παύτων ἡμᾶς, ὡσπερ οἱ κωμῶδοὶ τὸν Ηρα-
 κλέα καὶ τὸν Διόνυσον ἔλκοισι καὶ ὤξιν φέ-
 ρουσιν, οὕτω δὴ καὶ ὑμεῖς ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἐ-
 πιτεῖθετε λοιδορωῦντες; ἢ τῷ μὲν ποιῆναι
 χαλεπὸν εἰς ὑμᾶς ἀπεχόμενον, ἵνα μὲ καὶ ὑ-
 μεῖς

Ajunt enim milvum, cūm vocem similem haberet cæteris avibus, hinnitum instar equorum nobilium appetiisse: postea cūm illam amisisset, neque hunc fatis consequi posset, utroque excidisse, atque omnium avium postremam in canendo extitisse. Quod ne mihi accidat, valde vereor, nempe ut ab rusticitate & urbanitate simul aberrem. Jam enim, sicut ipsi videtis, ad id tempus pervenimus diis volentibus,

Quo mihi cani capilli sociabuntur
cum nigris,

*Trochaicus
tetrameter
catalecticus.*

ut ait Teius pœta. Verum enim verò per deos immortales, per Jovē fori præsidem, atque urbis hujus custodē, quænam tam ingrati tamque offensi in nos animi causa est? an injuria aliqua publicè aut privatim à me unquam affecti estis, quam cūm apertè ulcisci non possitis, anapæstis in nos, sicut Comici Dionysium & Herculem ferunt aguntque, sic, inquam, vos in foro conviciis assidue in nos debacchamini? An iccirco me continui, ne gravius quippiam in

I vos

vos statuerem, quó me ad idem genus ultionis adigeretis? Quanam est igitur caussa vestræ in nos offensionis atque invidiæ? Ego enim certó scio nihil á me in vos commissum esse durius aut gravius, neque privatim in singulos, neque publicé in universos ullo genere maledicti, imó & laude affeci, quantum visum est convenire, ac de Christo quodam concessi tantum, quantum erat æquum ei, qui pro viribus cupit de multis benèmereri. Fieri autem non potest, mihi credite, ut & iis qui vectigalia pendunt, omnia condonentur, & qui accipere consueverunt, dentur omnia. Cú igitur videar publicas largitiones, quas regius sumptus facere consuevit, nihil imminuisse, tributa autem vobis non pauca remisisse, nóne res admirabilis, atque ænigmati similis videatur? Sed

quæ fuerint nostra in omnes cives merita, nihil attinet hoc tempore referre, ut ne videar tãquam de industria meas laudes ore proprio commemorare, cum præsertim contumelias & probra in me conijcere statuerim: ⁴⁵ At quæ temeré, &

*45 Sequitur
seria vitupe-
ratio: Qui be-
ne facit ingra-
tis, stultus est:
At ego vos
laudavi, au-
xi, alii: Stul-
té itaque feci.*

μῆϊς ἐξεβιάσθητε διὰ τῆς αὐτῶν ἰόντα ἀ-
 μιύασι; ὡς οὖν ὑμῖν ἔστιν αἴτια ἔργου
 ἡμᾶς πρὸ σκευύσματος καὶ τῆς ἀπερθείας;
 ἐγὼ γὰρ οἶδα δὲ δεινὸν οὐδένα ὑμῶν οὐδέν, ἐ-
 δὲ ἀνήκεσον ἔργασάμενον, οὔτε ἰδίᾳ τοῖς ἀν-
 δρας, οὔτε κρινῆ ἢ πόλιν, εἰπτῶν οὐδέν φλαῦ-
 ρον, ἀλλὰ καὶ ἐπαμνέσας, ὡς ἔδδξέ μοι πρὸ-
 σήκην, καὶ μεταδοῖς Χειροῦ τίνος ὅσον εἰς ἑὸν
 πόν ἔπιθυμοῦντα μὲν ἔδωκα τοῦ πολλῆς εὖ
 ποιῆν ἀνδρόποις. ἀδύνατον δὲ δὲ ἴτε καὶ
 τοῖς εἰσφέρεισι συλχωρῆν ἀπὸντα, καὶ διδόναι
 πᾶντα τοῖς εἰωθόσι λαμβάνειν. ὅταν οὖν φανῶ
 μηδὲν ἐλαττώσας τῆ δημοσίων σὺντάξεων,
 ὅσα εἴωθεν ἢ βασιλικὴ νέμειν δαπάνη, ὑμῖν
 δὲ ἀνεῖς τῆς εἰσφορῶν ὅσα ὀλίγα, ἅρ ὅσα
 ἀνίγματι δὲ πρᾶγμα εἰοικεν; ἀλλ' ὅποσα
 μὲν κρινῆ πρὸς πᾶντα πεποιήται τοῖς δε-
 ρομένοις ἕως ἔμοῦ, παρέποι ἀνσιωπᾶν, ἵνα
 μὴ δοκίμω, ὡσπερ δὲ ἐπίτηδες, ἀλλὰ πρὸσω-
 πον ἐπαίνοισ ἀδὲν ἐμαυτοῦ, καὶ ταῦτα ἐπαχέι-
 λαίματος πολλὰς καὶ ἀσελγεσάτας ὑβρὸς κα-
 τὰ χάμα. τὰ δὲ ἰδίᾳ μοι πρὸς ὑμᾶς πρὸσω-

ré & imprudenter erga vos gessi, quamquam odio vestro, ut arbitror, digna non erant, tamen non alienum fuerit proferre, quod probra mea sint, tantoque superioribus, squalorem vultus dico, & veneris odium, majora, quanto veriora sunt, animumque attingunt. Ac primú vos laudabam, quoad poteram cupidé & vehementer, cum neque periculum vestri fecissem, neque quemadmodum inter nos convenire posset, cogitassem, sola hac fretus opinione, quod & vos genere Græci essetis, ego veró & si Thrax origine, attamen vita & factis Græcus essem. Itaque suspicabar fore, ut inter nos amaremus. Ergo hoc unum temeritatis meæ vitium esto. Deinde, cum legatos ad me omnium postremi misissetis, etiam Alexandrinorum, qui sunt ad Ægyptum, tamen multum vobis auri & argenti, multa vectigalia peculiari beneficio præter alias civitates remisit: prætereá Senatorum numerum ad ducentos auxi, neque ulli rei peperci: id enim unum spectabam,

I iij ut

ut majorem potentioremque civitatem vestram redderem. Itaque dedi vobis ex iis qui thesauros meos procuraverant, & qui nummum fecerant, locupletissimos, ut eis uteremini: At vos non eos qui poterant, accepistis, sed occasione capta ea fecistis, quæ neque á malé instituta civitate, neque á vestris moribus aliena erant. Vultis unum ex iis vobis in memoriam revochem? Cúm Senatorem quendam nominavissetis, antequám numero ascriberetur, causa adhuc dubia, eum accepistis, & aliorum quorundam hominum opera in forum pertraxistis, egentem, ab omnibus derelictum, ex eorum grege, qui vobis ob singularem prudentiam vendunt inopem plebeculam, tenuis fortunæ hominem vobis socium adjunxistis. Atque ejusmodi alia multa in nominando cúm peccaretis, neque omnia vobis concederemus, tum superiorum benefactorum gratiam perdidimus, tum ob ea quæ vobis remisimus atque cõdonavimus,

vimus,

vimus, irati nobis estis. Verúm hæc & parva erant, & ad civitatem in nos concitandam non satis virium habere videbantur. Hoc autem maximum fuit, & magnæ invidiæ argumentum: Cúm ego ad vos venissem, populus in theatro à divitibus oppressus, vocem primúm istam emisit, Omnia plena sunt, omnia magno constant. Postero die cum vestris divitibus collocutus sum, & magnopere eis persuadere conatus, ut spreto iniquo quæstu, civibus atque exteris consulere vellent. Illi rem se curaturos polliciti, cúm ego supersedissem eo labore, tertiumque mensem expectassem, adeó negligentes fuerunt, ut nullus id sperare potuisset. At ego cúm viderem populi vocem veram esse, neque forum inopia, sed locupletum avaritia premi, moderatius rei cuique pretium constitui, atque id omnibus notum feci. Cúmque cæterarum rerum magna esset copia (erat enim vinum, oleum, cæteraque omnia) frumenti autem inopia, propterea quód superior anni tempestas pauló aridior, magnam agrorum sterilitatem effecerat, mittendum

dum

dum in Chalcidem, Hierapolin, cæterasque finitimas urbes putavi: Inde vobis mensurarum quadringēta millia intuli: quo consumpto numero, primūm quinque millia, deinde septē millia, postremó nunc decem millia modium, ut vos jam nominare consuevistis, quod omne triticum ex Ægypto allatū ad me fuerat, domo mea eductum civitati donavi, neque pro decem mēsuris, sed pro quindecim tantum argenti, quantum antea pro decem accipi solebat, exegi. Quod si tot mensuræ nominis apud vos jam tum in ætate constabant, quid sperandū erat fore tum, cūm (ut ait Bæotius poëta) fames sæva est in ædibus? Nónne quinque mensuras vix, & perlibenter accepissetis, tãta præsertim hyme, quanta deinceps consecuta est: Cur igitur vestri divites frumētum, quod in agris habebant, clam vendebant, Rēpublicam autem suis sumptibus vexabant? Neq; veró civitas tantūm, sed etiã plebs ex agris undiq; confluit ad panem, cujus unius magna est & copia, & vilitas, cõmendandum. Quanquam quis unquam vestrum, abūdanti etiã copiofaq; civitate, memi-

τα

ης, ἐδοξε μοι τευμαινειν εις Κηρυξια, καὶ Ιε-
 ρου παλι, καὶ παλιν (αὐτὸς ἀπὸ τοῦ εἰρηνα-
 ρου υἱου μετὰ τῶν ἀποστόλων μετὰ ἀδελφῶν
 ἐλθὼν αὐτῶν καὶ ἔτα, καὶ ἔταρεν ἡμῶν τευ-
 κισ ἡλίου, ἐπὶ αὐτοῦ ἡλίου ἐλθὼν, εἶτα
 νω μευτοῖς, οὗς ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἐστὶν ἄριστον ὄνο-
 μα (εἰν ἡμῶν τοῖς, ἡμῶν τῶν ἀποστόλων ἐγὼν ἀπὸ τῆς
 Αἰγυπτῆς κηρυξια εἶτα, ἐλθὼν τῆ πο-
 ῖα, καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἐλθὼν καὶ ἐλθὼν με-
 τὰ, ἀλλὰ τευτεκρηθὲν ἔταρεν, ὅσον ἐπὶ τῶ
 ἔταρε καὶ ἔταρεν. εἰ δὲ ἔταρεν μετὰ ἡμε-
 ῶν παρ' υἱου τῆ νομιματας, ἡ καὶ ἔταρε-
 καὶ ἐλθὼν τῶν ἡμερῶν, ἡμῶν. Φωνὴ ὁ Βολωτίος
 τῶν τῆς. καὶ ἔταρεν ἡμῶν τῶν ἡμερῶν ἐπὶ
 * δὲ μοι: ἀπὸ τῶν ἡμερῶν καὶ ἀγαπητοῦ, ἐπὶ δὲ ἐπὶ τῶν.

MISOPOGON.

139

παρ' ὑμῖν ἀδελφικῆς τ' πόλεως πεν-
 τεχάδεκα μέτρα σίτου παρὰ δαφέντα τ' χρυσῶ;
 ταύτης ἔνεκεν ὑμῖν ἀπηχθόμεν ἐγὼ τῆς
 παρὰ ξέως, ὅτι τὸν οἶνον ὑμῖν οὐκ ἐπέβραβα,
 καὶ τὰ λάχνα, καὶ τὰς ὀπίρας ἀποδίδοσθαι
 χρυσοῦ, καὶ τὸν ἕτω τῶν πλοσίων ἀποκε-
 κλεισμένον ἐν ταῖς ἀποθήκαις σίτον, ἀργυρον
 αὐτοῖς καὶ χρυσὸν ἐξαίφνης παρ' ὑμῶν ἡμέ-
 ραι. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ αὐτὸν ἔξω τῆς πόλεως
 διέτηντο κολῶς, ἐργασάμενοι τοῖς ἀνθρώποις
 λιμὸν ἀγκύλησθε βροτείων, ὡς ὁ Θεὸς ἔφη, τοῖς
 ταῦτα ὀπιτηδύοντες ὄξελέγχων. ἢ πόλις
 δι' ἐν ἀφρονία γέγονεν ἀργῶν ἕνεκα μόνον,
 ἀλλ' οὐ δι' ὀσθενός. τί πο σιυίλω μὲν οἶνον καὶ
 τότε ταῦτα ποιῶν, ὅτι μὴ πᾶσιν ἀρέσχοιμι,
 πλὴν ἔμελλεν ὀσθὲν ἐμοί. τὰ γὰρ ἀδικου-
 μένῳ πλήθι βοηθεῖν ἄμυν χεῖρῶν, καὶ τοῖς
 ἀφικνουμένοις ξένοις, ἐμοῦ τε ἕνεκα, καὶ τῶν
 ὀνόντων ἡμῖν ἀργῶντων. ἐπεὶ δὲ οἶμα,
 συμβαίει τοῖς μὲν ἀπιέναι, τὴν πόλιν δὲ εἶναι τὰ
 παρὰ ἐμὲ γνώμης μίας· οἱ μὲν γὰρ μισοῦσιν,
 οἱ δὲ ἕτω ἐμοῦ παρὰ δαφέντες * ἀχρηστοῦσιν·
 ἀδρα-

ἔγρ. ἀχρη-
 στοῦσιν.

meminit quindecim tritici mēsuras aureo vānire? Hanc ob caussam ego vobis eram invisus, quod non sum passus vinum, olera & fructus autumnales auro vendi, neque frumentum á divitibus in horrea conclusum, repenté illis in argentum & aurum converti. Illi enim pulchré id extra urbem vendiderunt, & hominibus attulere famem vexatricem mortalium, ut Deus cecinit, hujus generis homines arguens: At civitas panis quidem abundabat, prætereá nihil habebat. Atque id equidem jam tum, cū illas res agerem, prospiciebam, nonnullis me parum gratum fore, verum nihil ea res mihi curæ erat, quod in animo haberem plebi oppressæ, & exteris qui mecum venerant, tum mea caussa, tum magistratuum qui mecum erant, opem ferre. Verum quando ita tulit casus, ut & illi abierint, & civitas in me tota confenserit (alii siquidem odio, alii á me nutriti ingrato animo me prosequuntur)

fatis

46 Hujus
incendii me-
minit, Mar-
cell. 14.

fatis omnia committens, ad aliam gentem & populum me confero, nihil vobis commemorans eorum, quæ ante annos decem justè in vos ipsi perpetrastis, ⁴⁶ cùm populus in locupletum domos cum clamore flāmas inferret, magistratum necaret: vicissimque ob hæc ipsa, quæ iratus justè, sed immoderatè gesserat, pœnas susciperet. Quam tandem igitur ob causam tantopere nobis infensi estis? An quia vos domo nostra alimus, quod civitati adhuc contingit nemini, & alimus tam liberaliter ac magnificè? An quòd numerum vestrum auximus? An quòd fures quos deprehenderamus, minimè ulti fuimus? Vultis unum aut alterum commemorem, nequis fortè rhetoricū colorem fictionemque esse arbitretur? Agri jugerum tria millia infructuosa esse dixistis, vobisque concedi postulastis, cùm verò id obtinuistis, divites soli cæteris fraudatis ea usurpastis. Hoc á me inquisitum, planè compertū est. Ego autem illos agros injustis possessoribus ereptos, nihilq; de
supe

ἀδραξεία πάντα ἔπι βέβησας, εἰς δὴ οὗ ἔθνος
 οἰκήσομαι καὶ δῆμον ἕτερον, ὅσδ' ἐν ὑμᾶς ὑ-
 πομνήσας, ὧν ἐν αὐτοῖς ἔμπαρθεν ἐνέα,
 δίχαμα δρῶντες, εἰς ἀλλήλους εἰργάσασθε, φέ-
 ρων μὲν ὁ δῆμος ἔπι τῆς οἰκίας τῶν διωπα-
 τῶν σὺν βοῇ τὴν φλόγα, καὶ ἀποκλινὺς τὸν
 ἀφροντα, δίκῃ δὲ ἀποκλινὺς αὐτῆς ὑπὸ
 τῶν ὀργῶν δίκῃως ἔπαρξεν, οὐκέ-
 τι μετεῖως. ὑπὸ τίνος οὖν παρὸς θεῶν ἀ-
 ρησιούμεθα; ὅτι βέβησεν ὑμᾶς οἴκοθεν, ὃ
 μέλει σήμερον ὑπῆρξεν ὁσδεμίᾳ πόλει, καὶ
 βέβησεν οὕτω λαμπαρῶς; ὅτι τὸν κατὰ
 λόγον ὑμῶν ἠυξήσαμεν; ὅτι κλέπτοντες ἐ-
 λθόντες, ὅκ' ἐπέζηλομεν; ἐνὸς ἢ δύο βάλει-
 ατε ὑμᾶς ὑπομνήσω, μή τις ὑπολάβοι
 γῆμα καὶ ῥητορείαν εἶ) καὶ παρῶσιν ὅ
 παρῶσιν; γῆς κλήεις τειχιλίους ἔφατε
 ἀπόρους εἶ), καὶ ἠτήσατε λαβῆν, λαβόντες
 δὲ ἐκείμασθε πάντες οἱ μὴ δέομενοι. τῶτο
 ἀνεξετασθὲν ἀνεφανήσας. ἀφελόμενος
 δὲ αὐτοῖς ἐγὼ τῶν ἐχόντων οὐ δικάω, καὶ πο-
 λυπραγμονήσας ὅσδ' ἐν ὑπὸ τῶν ἔμπαρ-
 θεν

ὄθεν, ὧν ἔσθον ἀτελέεις, οὓς μάλιστα ἐχρῆν ὑ-
 ποιελθῆς ἐί), ταῖς βαρυτάταις ἐνέμα λήτουρ-
 γίαις αὐτοῖς τῆς πόλεως. καὶ νῦν ἀτελῶς ἐ-
 χροισιν οἱ καὶ ἕκαστον ὑμῖν ἐμαυτὸν ἰπποδῶ-
 φοῦντες, γῆς κλήρους ἐγγίς τειχαλίους, ὅτι-
 νοία μὲν καὶ οἰκονομία ἔσθ' ἑοῦ μου καὶ ὁμο-
 νύμου, χάριτι δὲ ἐμῇ, ὅς δ' ἡ τοῖς πημεύρησι καὶ
 κλέπταις οὕτω καλῶν, εἰκότως ὑμῖν φαί-
 νομα τὸν κόσμον ἀναβέπειν. ὅ γ' ἴστε ὅτι ἢ
 παρὸς τοῖς τοιούτοις παρὰ τοῖς, αὐξῆ καὶ βέβη-
 τῶν ἐν τοῖς ἀνθρώποις κακίαι. ὁ λόγος οὖν
 μοι ἐν ταῖς παύσειται πάλιν εἰς ὅσον βου-
 λομα. πρῶτων γὰρ τῶν κακῶν ἐμαυτὰ γί-
 νομα ἀπίος, εἰς ἀχάριστα κατατέμενος ἡθῆ
 τὰς χάριτας. ἀνοίας οὖν ἐστὶ τῆς ἐμῆς τῆτο, καὶ
 οὐ τῆς ὑμετέρας ἐλευθερίας. ἐγὼ μὲν τοῖς
 παρὸς ὑμᾶς, ἐί) πειράσομα ἔσθ' ἁπλοῦ σῶ-
 ετώτερος. ὑμῖν δὲ οἱ θεοὶ ἔσθ' εἰς ὑμᾶς ἀνοίας
 καὶ ἡμῆς, ἵνα ἐπιμήσατε δημοσία, τὰς ἀμοι-
 βὰς ἀποδοῖεν.

Τέλος.

superiore immunitate inquirēs eorum quos vectigales maximé esse oportebat, gravissimis civitatis rebus administrandis attribui . Et nunc qui apud vos quotannis equos alunt, habent immunitia tria millia jugerum, partim patruī & cognominis mei prudētia ac diligentia, partim meo beneficio, qui furibus atq; impostoribus sic castigatis, jure vobis mundum videor evertere. Nam lenitas in istos & clementia, mihi credite, hominum improbitatē alit & corroborat.

Quamobrem ad id ipsum quod volebam jam redit oratio mea . Omnium etenim malorum ipse mihi auctor sum. Cōclusio univ-
erse vitupe-
rationis. cū in animos ingratos beneficia mea contulerim . Mearū igitur stultitiæ, non vestræ libertati hoc attribuendum est. Quapropter ego deinceps apud vos prudentior cautiorque esse nitar : vobis veró pro honore & benevolētia, quam mihi publicé tribuistis, dii parem gratiam retribuunt.

K

F I N I S .

JULIANI IM-
PERATORIS

Epistolæ.

*Gratulatur
cuiusdam ami-
co reditum in
patriam ex
Ægypto.*

GO te jandudum ad Nilum
venisse arbitrabar. Atque il-
lud persæpé memoria repe-
tens, quod dicere consuevi,
O fortunatos Ægyptios, a-
jebam, qui Nilum habeant jampridem
omnium rerum præbitorem, quas is af-
ferre solet: sed nunc multó beatiore,
qui musis tuis prætereá fruantur, nihil
inferioribus Nilo, vel (ut ego sentio) for-
tassis etiam majoribus. Ille enim terram
eorum irrigando divites eos efficit: tu
veró lingua tua mentes adolescentum
excitando, ad veras opes sapientiæ di-
rigis, non minus quám olim Pythago-
ras, cüm ad eos se contulit, & post eum
Plato. Ergo hæc mecum tacitus differe-
bã, cüm tu intereá nõ longé absens, nos
lateres. Itaque ut mihi allatæ sunt lite-
ræ tuæ, primúm mirabar, dolumque esse
suspi-

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Ἐπιτολαί.

 ΓΩ μὲν ὄμιλω σε τὸν Νεῖλον
 πάλαι κατειληφέναι. καὶ πολ-
 λάκις εἰς μνήμην λαμβά-
 νων τῆτο δὴ ὁ εἰωθὸς ἐμοί, ὡς
 ὠδαίμονες, ἔλεγον, τῶν Αἰγυπτίων οἱ παῖ-
 δες, πάλαι μὲν τὸν Νεῖλον ἔχοντες χορηγὸν τῶν
 ὅσα φέρειν οἶδεν Ἐκθνος· νυνὶ δὲ καὶ τήν σὴν μῆ-
 σαν παρσειληφότες ὁσδὲν ἀπιμοτέραν τῶν
 Νείλου, παρ' ἐμοὶ δὲ κριτῆ ἴσχα καὶ μείζω. ὁ
 γὰρ τῶν χωρῶν αὐτῶν ἐπιρρέων πλεονεῖν ἐπιβέ-
 πει· σὺ δὲ τῶν νέων ψυχῶν τῶν γλωττῶν ἐπαφι-
 εῖς, ἐπὶ τὸν τῶν ἐπισημῆς πλεονεῖν ἰθύνης, ὁσδὲν
 ἔλασθηον ἢ πάλαι Πυθαγόρας αὐτοῖς ἐπιδη-
 μῶν, καὶ μετ' Ἐκθνον Γλάτων. ταῦτα μὲν
 ἐλογίζομαι. σὺ δὲ οὐ μακρὸν ἀπέχων ἐ-
 λείπαινες. ὡς δὲ ἤκεν ὁ τῶν ἐπιτολιῶν ἐπι-
 τολῆς, ὁ μὲν παρ' ἑστέον θαυμάζων, ἀπάτιω ἢ-
 Κ ij γού-

γούμῳ δ' ὡς ἄρ' ἔστιν, καὶ οὐκ ἐπειθόμενος
 τοῖς ὀφθαλμοῖς. ὡς δὲ τοῖς γεγραμμένοις ἐν-
 τυχόν, ἐπέειπ' ἄλλ' ἢ μὴ ἀπὸ τοῦ χάριτος,
 ἢ ἄλλ' ὡς δοκῆς; ἐγγυτέρας γὰρ αὐτῶν ἐμοὶ
 ἢ σε πάλιν ἰδέσθην ἢ γούμῳ ἐλπίδας, καὶ σὺν ἐ-
 χαιρον εἰκότως, εἰ τὴν σὴν πατερίδα Σηλωτὴν
 μικρὸν γούμῳ ἀπέφλωας χρόνον. σὺ δέ μοι
 δοκεῖς αὐτῆς πάσι κωκυτῶν κωκυτῶν. ὅτι μὲν γὰρ
 τὸν ἕωρ κεφαλῆς ἀέρα οἷον ἔφησ' ἔτι συμ-
 βαίνῃ, καὶ ὡς δὲ ὕδωρ πίνοντάς εἰς μήμῳ ἀ-
 γὰ θαλάττης, καὶ ἄρτος ὑμῖν ἐκ κρητῆς ἢ κει
 μεμιγμένος, οὐκ ἀρνηθεῖν. καὶ ἔλαττον ἐ-
 βαλὼν ἡτά σοι ταῦτα φησὶ τῆς πατερίδος·
 ἀλλ' ὁμοῦς ὧ βέλτερος χάριν ἐχέω εἰδέναι
 ταύτην ὡς φιλοσοφίαν ἀσχύση τὴν γνώ-
 μῳ. ὅπως αἰεὶ εἰδείης ποτὲ βυφῆς Αἰγυπτίας
 ἕωροτων. Οὐδυσσεὶα δὲ τὸν ἕωρον, νῆσον οἰ-
 κωῦντα μικρὰν ὁμοῦ καὶ βαχίαν· καὶ τί γὰρ
 οὐδ' ἢ τὴν Ἰθάκην; ἔτε Κόλυψά πεπεικεν,
 οὔτε φύσεως ἐπιτὸν κρητῶν μεταβολή, ὅ μὴ
 τὴν Ἰθάκην ἀπὸ τούτων ἀρῆσθαι. ἀλλ' ὅσ' ἐ-
 Σπαρτιάτης, οἷμα, τὴν οἴκοι διάγναι ἐνοῶν,
 τὴν

οὐδ' α. 1.

fuspicabar, neque fatis meis oculis credebam: postea veró cüm literas perlegissem, tantamque suavitatem orationis non posse ab alio quám te prodire intelligerem, quánta me affectum lætitia fuísse putas? Videbam enim spem tui advētus appropinquare, saneque pro eo ac debebam, lætabar: quód patriam tuam ad tempus certé aliquod optabilem velles ostendere. Quam tu quidem ludens mihi videris accusare. Quãvis enim negare non possim cælum tale esse, quale prædicas, & aquam bibētibus maritimã videri, & panes feré hordeaceos eó afferri (quæ tu omnia, charitate patriæ impeditus, verbis non exaggerasti) attamẽ heus vir optime, gratia est habẽda huic, quæ tuum animum ad philosophiã excoluit. Vide, ut aliquando Ægyptiorum delicias contemnere videare. Sapiẽtem illum *Ulysses* cüm parvam & asperam, denique *Ithacam* insulam incoleret, tamen neque *Calypso*, neq; melioris naturæ commutatio inducere potuit, ut *Ithacam* hisce omnibus non antepone-ret. Sed neque *Spartiates* ille, opinor, cüm domesticum victum recordaretur,

K iij Spar-

Spartam accusavit. Verum scio quæ te res ad accusandum incitet. Pecuniæ cupidus es ô bone, cumque tantillum à lucro abes, heu heu exclamas, & Nilum opesque illinc manantes requiris. Hæc res te sicuti ais, hospitem facit, & ut corpore sis nihilo elegantiore quam Chærephō. Credo autem te à nympa quam amica detineri, tandemque agré quantas vires amor habeat, sentire. Sed hæc sicuti Veneri libitum fuerit, ita sunt. Tu interea valebis, atque utinam brevi te, & quidem prolis parentem, salutemus.

Proverbium est, Nihil à Chærephonte differens. Dicitur in pallidos & macilentos, qualis erat Chærephon poëta, ob immodicam vigiliæ.

PROÆRESIO.

Excusatur in initio brevitatis epistolæ: tunc historia postulatur.

CŪ R ego Proæresium optimum virum non salutabo? hominem ita in dicendo copiosum & abundantem, ut flumina cum in patentes campos influunt? hominem Pericli omnino parem eloquentia, nisi quod Græciam non permiscet? Noli autem mirari, quod Laconicæ orationis brevitatem erga te imitatus fuerim. Vos enim magnos & sapientes homines decet copiosa & magnifica oratione uti: nobis satis est, si pauca ad

VOS

τὴν Σπάρτην ἐμέμφατο. ἀλλ' οἶδα ποτὲν πο-
 τε καλῆς γερῆν ἐπήρησις. φιλοχρημάτως ἔχας
 ὧ λῶφε, εἴτα βραχὺ τι τῆς λήμματος ἀπο-
 σάς, ἰοῦ ἰοῦ βοάς, καὶ τὸν Νῆστον πολλάκις, καὶ
 τὸν Ἐκκλήτην πλοῦτον ἀνακαλῆ. τοῦτό που σε
 ξένον, ὡς αὐτὸς ἔφησι, ποίει, καὶ τὸ σῶμα τῷ χα-
 ρεφάντος ὁδὸν ἀσφότερον ἔχῃν. οἴμα δέ σε
 καὶ νύμφης ἐρωτικῆς ἀειέχεσθαι· καὶ πει-
 ρᾶσθαι μάλιστα ὅποσα διώσται πόθος. ἀλλὰ
 γήροιο ταῦθ' οὕτως ὅπως Αφροδύτη φίλον.
 Ἐρρώση καὶ ἔρρωσο, καὶ σε θαῖπτον παρθεύποι-
 μι καὶ παίδων πατέρα.

Περαμεσίω.

Τί δε σὺκ' ἐμελλον ἐγὼ Περαμεσίον τὸν
 καλὸν παρσαρβόβην; ἀνδρα ἐφίεντα τοῖς
 λόγους, ὥσπερ οἱ ποταμοὶ τοῖς πεδίοις ἐφ' ἀ-
 πασι τὰ ῥέματα; καὶ ζηλοῦντα τὸν Πει-
 κλέα κατὰ τοῖς λόγους, ἔξω δ' οὐ σῖντα ἐπέτην καὶ
 συσκευαῖν τὴν ἐλλάδα; θαυμάζειν δὲ ἔχρη,
 τῷ λακωνικῶν εἰ παρὸς σε βραχυλογίαι μι-
 μησαίμην. ὑμῖν γὰρ παρέπερ τοῖς θεοῖς μα-
 κροῖς καὶ μεγάλοις ποιῆσθαι λόγους. ἡμῖν δέ

Κ iiiij ἄρκα

ἄρκυ καὶ ἄβραχέα πρὸς ὑμᾶς. ἴδι δὴ
 τὰ μοι πολλὰ πρὸ ἀρχῆν κύκλω πρᾶγμα-
 τα ὑπερβῆν. Ἐὰς ἀπίας, εἰ μὴ ἰσοεῖαι γρά-
 φας, ἀκριβέστατα ἀπαγγέλω σοι, διὸς Ἐ-
 πιστολὰς ἀποδείξας ἐγχεάφοις. εἰ δὲ ἔγνω-
 χας τῆς μελέτης καὶ τοῖς γυμνάσμασιν εἰς
 τέλος ἄξει γήρως παροκαρτερῆν, ὅσῳ ἐν
 ἴσως μου τιῶ σιωπὴν μέμψῃ.

Λιβανίου.

Ἐπειδὴ τὸ ὑποχρέως ἐπελάθου· τεί-
 τη γριῶ ἔστὶ σήμερον, καὶ ὁ φιλόσοφος Πεί-
 σκος αὐτὸς μὲν ὅσκι ἤκε, γράμματα δὲ ἀπέ-
 σφλεν ὡς ἐπὶ χρονίσων· ὑπομνησκῶ σε ὅ
 χρέος ἀπαγνῶν. ὄφλημα δὲ ἔστιν, ὡς οἶδα,
 σοὶ μὲν ἀποδοῦναι ῥάδιον, ἐμοὶ δὲ ἠδισον πᾶ-
 νυ κομίσασθαι. πέμπε δὴ τὸν λόγον, καὶ τιῶ

Alludit ad ἱεραὴ συμβουλῶν, ἀλλὰ πρὸς Ἐρμόδου καὶ
 προετὸν ἱεραὴ
 συμβουλῶν.
 μούσης, Ἐραχέως. ἀλλὰ καὶ τούτων μετ' ἑταῶν
 ἡμερῶν ἴδι σίῳ τεύχας, εἴ ποτ' ἀγῆγη φησὶν ὁ
 Σικελιώτης ποιητῆς, ἐν ἡματι φάσκων τοῖς
 ποδοῦντας γηράσκων. εἰ δὲ ταῦτα ἔστιν, ὡσπερ
 οἶω ἔστι, ὅ γῆρας ἡμῖν ἐτετραπλασίασας ὡ
 γυμναῖε.

vos scribamus. Scito igitur res nostras in magna varietate ac vicissitudine versari: causas, si quidem historiam cogitas, accuratissimè tibi expono, cum epistolas tanquam demonstrationes scriptas ad te mitto. Sin autem te oratoris studiis & exercitationibus ad extremam usque senectutem consumere statuis, nihil fortasse meum silentium accusabis.

LIBANIO.

Quandoquidem promissi tui oblitus es (tertius enim hic dies est, neque Priscus philosophus venit, sed literas misit tanquam adhuc moraturus) revoco tibi in memoriam debitum flagitando. Est autem, ut scis, ejusmodi, ut & tibi facile sit persolvere, & mihi perjurandum accipere. Mitte itaque orationem illam unaque sacrum illud consilium, sed per Mercurium & Musas, mitte celeriter. Sed & me scito tribus his diebus valde abs te consumptum esse, si quidem verè ait poeta Siculus, uno die amantes confenescere. Quod si ita est, ut certè est, senectutè jam nobis, vir egregie,

tripli-

Petit quedam scripta Libanii.

Theocris. Idyl. 12a

triplicasti. Hæc ad te dictavi occupatus. Scribere enim ipse non poteram, quod manū lingua tardiolem habebā. Quin & lingua ipsa tardior jam est, quod eam jamdiu nō exercuerim. Vale frater suavissime & charissime.

A R I S T O M E N I

philosopho.

Hortatur Aristomenem philosophum, ut ad se revertatur.

AN verò expectādum est, dum vocēre? an priorem officio atque amicitia certare, prorsus jam extinctum est? Vide ne iniquā legem in amicitia inducamus, si ab amicis eadē expectare conveniat, quæ vulgō a quibuslibet familiaribus expectantur. Quæret aliquis, quē admodum amici simus, cū ne de facie quidem inter nos noverimus. At ego vicissim quæro, qui sit ut eos qui mille annos imō etiā bis millenos antea fuerunt, diligamus? Nempe quia boni viri crant. Et nos sanē tales esse volumus: Ac tamen si quod ad me attinet, multū ab eo absumus, ut tales simus, voluntate certē proximē accedimus. Verūm quid pluribus

θηναῖε. Ταῦτα μεταξύ ἡμετέρων ὑπερή-
 ρουσα σοι. γράφει γὰρ οἷός τε ἡμῖν, ἄρ-
 γοτέραν ἔχων τὴν γλώττης τὴν χεῖρα. καὶ μοι
 καὶ τὴν γλώτταν εἶ) συμβέβηκεν ὑπὸ τῆς
 ἀνασκησίας ἄργοτέραν καὶ ἀδιάρθετον.
 ἔρρωσόμενοι ἀδελφεὲ ποτηνότερα καὶ παροφί-
 λέςατε.

Ἀπειρομάχῃ φιλοσόφῳ.

Ἀρά γε καὶ παειρομάχῃ κληῖσιν; καὶ ὁ ἀεὶ
 παειρομάχῃ μηδαμῶς; ἀλλ' ὅρα μὴ χαλε-
 πὴν ταύτην εἰσαγάγωμεν τὴν νομοθεσίαν, εἰ
 ταῦτα καὶ παειρομάχῃ φίλων παειρομάχῃ, ὅσα
 καὶ παειρομάχῃ ἀπλων καὶ ὡς ἔτυχε γνωρίσασθαι
 ἀπορήσει τις ἐν ταῖς. πῶς δὲ οὐκ εἰδότες
 ἀλλήλους, ἐσμεν φίλοι; πῶς δὲ τοῖς παειρομάχῃ
 λίων ἐτῶν γεγνηόσι, καὶ ναὶ μὰ δία διγαλίων;
 ὅτι αἰσουδαῖοι παειρομάχῃ ἦσαν, καὶ τὸν ἔσπον κα-
 λοῖτε ἀγαθοί. ὅτι θυμοῦ μὲν δὲ καὶ ἡμεῖς
 εἶ) τοιοῦτοι. εἰ καὶ τῶς εἶ), τότε εἰς ἐμὲ, πάμ-
 πληθες ἀπολαύσομεθα. πλείων ἀλλ' ἦγε ὅτι-
 θυμία παειρομάχῃ πῶς ἡμαῖς εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνοις
 μερίδα. καὶ ἡ ταῦτα ἐγὼ ληρῶ μακρότερον;
 εἶτε

εἴτε γὰρ ἀκλιητοὶ ἵέναι χρεῖ, ἢ ἕξες δὴ πούθεν·
εἴτε καὶ κληῖσιν παρὰ μὲν ἡμῶν, ἰδοὺ σοὶ καὶ παρὰ
κληῖσιν ἢ καὶ παρ' ἡμῶν. ἐντυχέ οὖν ἡμῖν παρὰ
ταῦτα παρὰ δὲ ξενίου. δεξέσθον ἡμῖν ἀν-
δρα ἐν Καππαδοκίᾳ καθαρώς ἔφηνα. τέως
γὰρ τοῖς μὲν οὐ βουλομένοισι, ὀλίγους δὲ ἴνας
ἐτέλοντας μὲν, οὐκ εἰδότες δὲ, θύβην ὄρω.

Ιουλ. Θεοδώρα τῇ ἀδελφί-
μοτάτῃ.

Τὰ πεμφθέντα παρὰ σε βιβλία πάντῃ
ὑπεδέξαμην, καὶ τὰς ὀπίσθιας ἀσμενος δεξά-
μαι βελτίστου Μυσιδονίου. καὶ μόγις ἀγωνο-
λίω ὡς ἴσασιν οἱ θεοὶ ἐκακίζομένω λόγῳ·
ταῦτ' ἀντέγραψα παρὰ σε. σὺ δὲ δι' ἑαυ-
τοῦ, καὶ γραφοῖς ἀεὶ ταῦτα.

Εκδικίῳ ἐπάρχῳ Αἰγυπτίων.

Εἰ καὶ τῶν δμῶν ἕνεκα μὴ γράψῃς ἡμῖν,
ἀλλ' ἵνα γὰρ γε τὰ τοῖς θεοῖς ἐξῆρου ἐχρῆν σε
γράψῃν Ἀθανασίου· καὶ ταῦτα παρὰ πλείονος
ἤδη χρόνου τὰ καλῶς ἡμῖν ἐγνωσμένα πε-
πυσμένον ὄμνημι δὲ τὸν μέγαν Σάραπιν, ὡς
εἰ μὴ παρὰ τῶν δεκεβρίων καλανδῶν ὁ θεοῖς
ἐξῆρος

bus tempus consumo? si invocatum venire oportet, venies: sin vocē expectas, habes adhortationem meam. Quocirca per Jovem hospiralem te oro, ut ad nos quamprimū venias, hominemque inter Cappadocas veré Græcum ostendas. Nam adhuc quidē invitos nonnullos, volentes paucos, sed inscientes sacrificare video.

JULIANUS THEODORÆ
plurimum observandæ.

Libros omnes, quos ad me misisti, cū Epistolis perlibenter accepi, á Mygdonio viro optimo mihi redditos. Et cū otii vix quicquam haberem (dii enim sciūt nihil me verbis minuere) hæc ad te rescripsi. Tu veró da operã ut valeas, & semper ad nos tales literas mitas.

EDICIO PRÆFACTO
Ægyptiorum.

Et si nihil de cæteris scribis, attamē de illo deorū hoste Athanasio scribere certé debuisti, præsertim cū præclara nostra decreta multó anté audivisses. Testor magnū Sarapin, nisi ante Calendas

*Hæc epistola
exiliū Athana-
sio decer-
nitur.*

das Decembres inimicus deorū Athanasius ex ea urbe, vel potius ex uniuersa Ægypto discesserit, centum auri pondo cohortem, quæ tibi parer, multatum iri. Scis autem quàm sim lentus ad cōdemnandum, & quantó lentior, postquam cōdemnavi, ad ignoscendum. Per mihi molestum est, ejus opera deos omnes contemni. Equidem ex tuis factis nullum libētius videro, imó audiero, quàm Athanasium illum scelestum ex omnibus Ægypti locis pulsum esse: qui ausus est in meo regno scēminas Græcorum illustres ad baptismum impellere.

ARTABIO.

Epistola hæc videtur ad tēpus illud pertinere, cū Iulianus ecclesiæ rōnes et hincis iussit attribui.

Ego per deos, neq; interfici Galilæos, neque cædi præter jus & æquum, neque molestiæ quicquam perpeti volo: sed tamen iis pios & sanctos viros præferendos esse vel maximé censeo. Etenim Galilæorum amētia propemodum omnia afflixit ac perdidit, cū deorum benevolentia omnes salui simus. Quare tum deos colere, tum pios & viros & populos honorare debemus.

G E O R -

ἔρχομαι Ἀθανάσιος ἐξέλθοι ἐκείνης, μάλλον ὃ
 πάσης τῆς Αἰγύπτου, τῆ ὑπακουούσῃ ἄξει
 ποσὶ μῆσάμι χρυσοῦ λίβρας ἑκατόν. οἶδα
 δὲ πῶς εἰμι βραδίς μὲν εἰς τὸ κατὰ γνώμην,
 πολλῶν δὲ ἐπι βραδύτερος εἰς τὸ ἅπαξ κα-
 τὰ γνώμην αἰεῖναι. καὶ τῆ αὐτῆς χεὶρ πάνυ με λυ-
 πεῖ τὸ κατὰ φρονήσασαι τοῖς θεοῖς πόδας. οὐ-
 δὲν οὕτως ἴδοιμι, μάλλον δὲ ἀκούσασαι μη-
 δένος ποσὶ σου ποσὶ φρόντος, ὡς Ἀθανάσιον
 ἐξελθαι μὲν τῆ τῆ Αἰγύπτου ὅρων, τὸν
 μισθὸν, ὃς ἐτόλμησεν ἐλλείψασαι ἐπὶ ἐμοῦ
 γυναικας τῆ ὀπισθίμων, βαπτίσασαι διώκεσασαι.

Ἀρταβίω.

Ἐγὼ νῆ τοῖς θεοῖς, ἔτε κλείνεσασαι τοῖς Γα-
 λιλαίοις, ἔτε τύπτεσασαι ποσὶ τὸ δίκαιον, οὐ-
 τε δῆσσι πάσαν κακὸν βούλομαι. ποσὶ μῆ-
 σάσασαι μὲν τοῖς θεοσεβῆς καὶ πάνυ φημὶ
 δεῖν. Ἄρα τὴν Γαλιλαίων μωρίαν, ὀλίγου
 δεῖν, ἀπάρματα ἀνεβράπη, δεῖν δὲ τὴν τῆ θεῶν
 ἀμύψαν φροσόμεθα πόδες. ὅθεν χρῆσασαι
 τοῖς θεοῖς, καὶ τοῖς θεοσεβῆς ἀνδρας τε καὶ πό-
 λεις.

Γεωρ-

Γεωργίω.

Ηλθες Τηλέμαχε, Φησὶ τὸ ἔπος· ἐγὼ δὲ
 σε καὶ εἶδον ἤδη τοῖς γραμμασι, καὶ τὴν ἱεράς σε
 ψυχῆς τιῶν εἰκόνα, κατὰ τὴν ὀλίγη σφρα-
 γίδι μεγάλου χαρακίῃτος τύπον ἀνεμαζά-
 μιν. ἔστι γὰρ ἐν ὀλίγῳ πολλὰ δειρθεῖναι. ἔ-
 πει καὶ Φεδίας ὁ θεὸς οὐκ ἐκ τῆς Ολυμ-
 πιάσι μόνον ἢ Ἀθλιῶσιν εἰκόνας ἐγνωρίζετο,
 ἀλλ' ἤδη καὶ μικρῶν γλύμματι μεγάλης τέ-
 χνης ἔργον ἐκλάσσει. οἷον δὴ τὸν τέτηγά φασι
 αὐτὸν, καὶ τιῶν μέλιττα, εἰ δὲ βούλη καὶ τιῶν
 μῦθων, ἐπὶ τῶν ἑκάστον εἰ καὶ τῆ φύσφι κεχά-
 κωται, τῆ τέχῃ ἐνεμψύχεται. ἀλλ' ἐν ἐκεί-
 νοις μὲν ἴσως αὐτὰ καὶ ἡ σμικρότης τῶν ζώων,
 εἰς τιῶν καὶ λόγον τέχνῳ τὸ εἶκος ἐρραίετο.
 σὺ δ' ἀλλὰ τὸν ἐφ' ἵππου θηρῶντα Ἀλέξαν-
 δρον, εἰ δοκεῖ, σέπει, οὗ τὸ μέτρον ἐστὶ πᾶν, ὄνου-
 ρος δακτύλου χροὸς ἐμείζον. οὕτω δὲ ἐφ' ἐ-
 κάστου τὸ θαῦμα τῆ τέχνης δέχεται, ὥστε ὁ μὲν
 Ἀλέξανδρος τὸ θηρίον βάλλει, καὶ τὸν θατιῶ
 φοβεῖ, δόλου δυσωπῶν τῆ γῆματος. ὁ δὲ ἵπ-
 πος ἐν ἄκρῃ τῶν ποδῶν τῆ βάσφι τιῶν γάσιν
 φέ-

φύ-

G E O R G I O .

IN versu illo scis esse, Venisti mi Tele-
 mache. At ego te & vidi jam in literis,
 & tuæ divinæ mentis imaginem, quasi
 magni cujusdam signi effigiem parvo
 sigillo expressi. Licet enim multa in re
 parva ostendere. Sapiens ille Phidias
 nō ex ea solūm imagine, quæ in Olym-
 piis est aut Athenis notus erat, verum
 etiam quōd in exigua sculptura magnæ
 artis opus incluserat. Talem ajunt ejus
 cicadam & apem fuisse, ac si vis, mu-
 scam: quorum unumquodque licet na-
 tura æreum finxit, ars tamen vita at-
 que anima ornavit. Verūm in iis parvi-
 tas fortasse animantium artis industria
 speciem veritatis contulit: at tu, si pla-
 cet, Alexandrum ex equo venantem in-
 tuere, cujus magnitudo digiti in manu
 unguem non superat, & tamen adeo
 mirabili est artificio expressus, ut Ale-
 xander quidem & beluam feriat, & spe-
 ctatori terrorem vultu incutiat: equus
 verō in extrema pedum basi consistere

*Laudatur
 quætia Geor-
 gii ex colla-
 tione parium:
 Exigua opera
 sæpe magnos
 artifices indi-
 carunt: literæ
 item Georgii
 eloquentem
 ipsum esse ar-
 guunt.*

*De Phidia
 Plin. cap. 8.
 lib. 34.*

L recu-

recusans, dum motionis sensum tanquã furripit, arte tamen moveatur. Hoc ipsum tu vir egregie, pauló anté apud nos fecisti. Nam ut in Mercurii facundi stadiis toties jam victor & coronatus, mirabilem in paucis his scriptis virtutem tuam demonstras: vereque Homericum *Ulissem* imitaris, qui tantum dicendo *Phæacas* perterruit ac conturbavit. Quamobrem si nostra amicitia tibi usui esse possit, præsto ea tibi erit cùm voles. Omnino amicitiam quoque infirmorum utilem esse docet mus, qui leoni mercedis loco salutem attulit.

ECDICIO PRAEFECTO

Ægypti.

Georgii Episcopi Alexandrini libros possit hac epistola.

Quidam equis, alii avibus, nonnulli feris delectantur: ego veró inde usque á pueritia librorum cupiditate arsi. Quare absurdum est, has opes iis relinquere, quorum avaritia nequit auro expleri, præsertim cùm facilé videar eas illis posse detrahere. Quocirca hoc mihi privatim beneficium dabis, ut Georgii scripta omnia reperienda cures. Multa erant apud illum Philosophica, multa

φύλων, ἐν τῇ τ' ἐνεργείᾳ κλοπῇ, τῇ τέχνῃ
κινῆσαι. ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ἡμῖν, ὡς ἠναίε, ἐποίησεν.
ὡσπερ γὰρ ἐν ἔρμου λόγιου σαδείοις δόξου
πολλάκις ἔ' δρόμου σεφανωτῆς ἤδη, δι' ὧν
ἐν ὀλίγοις γραφῆς, τ' ἄρετῆς ὁ ἄκρον ἐμ-
φανῆς· καὶ ὧν ὄντι τὸν Οδυσσεῖα τὸν Ομήρου
ζηλοῖς, ὅστις καὶ μόνον εἰπὼν ἤρκετο Φαίηκας
ἐκπληῆσαι. εἰ δὲ τί καὶ παρ' ἡμῶν τ' ἔκαστά
σε Φιλικῶν δέη, Φύλωνος σαδείης. πρῶτως που καὶ
πρὸς τῶν ἠπτόνων εἶναι τι χρῆσον, ὁ μῦς τὸν
λέοντα ὧν μοῦσῶ σῶσας, ἀρχαῖως δεικνῶσι.

Εκδικίῳ ὑπάρχει Αἰγύπτου.

Ἄλλοι μὲν ἵππων, δῆλοι δὲ ὄρνέων, δῆλοι
θηρίων ἐράσων. ἐμοὶ δὲ βιβλίων κήσεως ἐκ
παυδαίης δέητος ἐντέθηκε πόθος. ἀτοπον οὔν,
εἰ ταῦτα παρ' αἰδοῦμι σφετεριστῶν ἀν-
δρῶν, τοῖς ἐκ τ' ἄρετῆς ὁ χρῆσιον ἀναπλη-
σαι τὸν πολὺν ἔρωτα ἔ' πλούτου· παρὸς δὲ
καὶ ταῦτα ὁ ὑφαίρησθαι βραδίως ὑποδιανοῦ-
μενος. ταύτην οὔν μοι ἰδιωτικῶς δὲς χάριν,
ὅπως ἀν' εὐρεσίῃ πάντα ταῖς Γεωργίαις βιβλία.
πολλὰ μὲν γὰρ ἔ' Φιλόσοφα παρ' αὐτῶν,

L ij πολλά

πολλά δὲ Ρητορικὰ, πολλά δὲ ἰωὶ καὶ τῶ τῶ
 Γαλιλαίων διδασκαλίας, ἀβουλοίμην μὲν
 ἠφανίσθαι πρῶτον. ταῦ δὲ μὴ σὺν τούτοις ἀ-
 φαιρεθῆναι τὰ χρησιμώτερα, ζητεῖσθαι κα-
 κείνα μετ' ἀκριθείας ἀπόρτα. ἤγε μὲν δὲ τῶ
 ζητήσεως ἔγω σοὶ ταύτης ὀνοτάειος Γεωρ-
 γίου. ὅς μὲν πίστεως ἀνιχνύσας αὐτὰ, γράσ
 ἴγω τευξόμηνος ἐλθουσίας· εἰ δὲ δὴ γῶς γέ-
 νοιτο κακῶν ὡς πρὸς τὸ πρῶτον, βασάνων
 εἰς πείραν ἤξων. μετέδωκε γὰρ μοι πρὸς τὴν
 Καππαδοκίαν ὄντι πρὸς μέγα γραφίῳ, ἰ-
 να, καὶ ταῦτα ἔλαβε πάλιν.

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ Ιουλιανός,
 μέγιστος, σέβαστος, Αλέξαν-
 δρέων ταῦ δῆμω.

Εἰ μὴ τὸν Αλέξανδρον τὸν οἰκιστὴν ὑμῶν,
 καὶ πρὸς γε τούτου τὸν θεὸν μέγα τὸν ἀγιώ-
 τατον Σάραπιν ἀδεῖσθε, τῶ κοινῶ ἡμῶν ὑ-
 μαῖς καὶ ἀνδραπίνου καὶ πρὸς πόντος πῶς οὐκ
 εἰσῆλθε λόγος θεοδῆς; πρὸς θεῶν δὲ ὅτι καὶ
 ἡμῶν, οἷς οἱ θεοὶ πρῶτες, ἐν πρὸς τοῖς δὲ ὀμέ-
 γας Σάραπιν, πρὸς ἄν ἐδικαίωσαν τῆς οἰκου-
 μῆνης,

multa Rhetorica, multa de Galilæorum doctrina: quæ velim penitus extincta esse, sed ne cum his illa quoque pereant, omnia diligenter exquiri volo. Dux autem tibi esto ad inquirendum librarius ipsius Georgii, qui si fideliter in eam curam incubuerit, præmium sibi libertatem esse sciat: Sin autem malitiosè & astuté rem gesserit, quæstionem de se habitum iri. Mihi enim cùm in Cappadocia essem, quædam describenda dedit, quæ ad eum postea remisi.

IMPERATOR CÆSAR JULIANUS,
*Maximus, Augustus, populo
Alexandrino.*

SI nihil vos Alexander cõditor, ac potius Deus ille magnus sanctissimus Sarapis commovet, attamen patriæ, humanitatis, officii ratio nõnne debuit ac potuit commovere? addo etiam nostros quos cùm dii omnes, tum verò impiis magnus Sarapis, totius orbis impe-

Castigat Alexandrinos ob facinus r̄ Georgii episcopi cade commissum. Historia refertur à Marcellino li. 22. epistola vero extat apud Socr. cap. 2. lib. 3.

L iij rio

rio præfecerunt : quorum intererat de injuria vobis facta cognoscere . Verùm iracundia vos fortasse decepit , & furor qui atrocissima quæque solet committere , ubi mentem domicilio suo exturbavit : deinde repentino impetu elatus nefarium facinus induxit . Neque veriti estis , cùm plebs essetis , eadem committere , quæ in illis meritò reprehendebatis . Etenim per Sarapin , dicite mihi , quæ tandem Georgii crimina vos in illum incitarunt ? Respondebitis , arbitror , quoniam in vos Constantium accenderit : deinde exercitum in sacram urbem adduxerit : tum rex sanctissimum in Ægypto Dei templum cœperit ; statuas & donaria & ornatum omnem diripuerit : cùmque vos meritò irasceremini , & Deo vel Dei potius opibus succurreretis , ille summa iniquitate , scelere , impietateque usus armatos immiserit , magis fortasse Georgium quàm Constantium veritus , si seipsum

μύνης, οἷς ᾤρέπον ἔν τῆν ἕσθ' ἡδίκη-
 κέτων ὑμαῖς φυλάξαι δ' ἀγνώσιν. ἀλλ' ὄργῃ
 τυχὲν ἴσως ὑμαῖς ἔξηπάτησε καὶ * θυμὸς, ὅσπερ
 οἷω εἶωθε ἔα δ' ἐνά τ' ἀφ' ἡν, ἔα φρένας με-
 ποικίσας· εἶτα τ' ὄρμης ἀνατείλας, τ' ᾤρα-
 ρηῖμα βεβυλιδμύνης κακῶς ὑπερὸν ἐπή-
 γαγεῖν ἔν τ' ἀνομίαν. ὅσθ' ἠγαθήητε δ' ἡ-
 μος ὄντες ἔλμῃσαι τ' αὔτα, ἐφ' οἷς ἐκείνοις
 ἐμισήσατε δικαίως. εἶπατε γὰρ μοι τ' ἔσθ' ἔ
 Σαράπιδος, ἕσθ' ἔσθ' ἀδικημάτων ἐχα-
 λεπήνατε Γεωργίω; τ' μακαριώτατον Κων-
 σάντιον ἐρῆτε δ' ἠπυτεν, ὅτι κατ' ὑμῶν παρῶ-
 ξυωεν, εἶτα εἰσήγαγῃ εἰς τ' ἱερῶν πόλιν φρα-
 τόπεδον, καὶ κατέλαβεν ὁ βασιλεὺς τ' Αἰγύ-
 πτου ὁ ἀγνώτατον τ' Θεῶν τέλειμος, ἀποσύ-
 λας ἐκείθεν εἰκόνας καὶ ἀναθήματα καὶ τὸν ἐν
 τοῖς ἱεροῖς κόσμον. ὑμῶν δ' ἀνακλιούτων
 εἰκότως, καὶ πειρωμένων ἀμύνην τ' Θεῶν,
 μάλλον δ' ἐ τοῖς ἔ Θεοῦ κλήμασιν· ὁ δ' ἐτόλ-
 μησεν ὑμῖν ἔπιπέμφαι τοῖς ὀπλίταις, ἀδι-
 κως καὶ τ' ἀνομίως, καὶ ἀσεβῶς, ἴσως Γεωρ-
 γιον μάλλον, ἢ τὸν Κωνσάντιον δεδδικῶς, ἔαυ-

Sumptū ē se-
 nariolo quo-
 dī Melanthii
 poeta, cuius
 meminuit Plu-
 tarch. ποῦτα
 ἀερησ.

τὸν παρεφύλαττον εἰ μετεώτερον ὑμῖν καὶ
πολιτικώτερον, ἀλλὰ μὴ τυραννικώτερον
πόρρωθεν προσεφέρετο. τούτων οὖν ἕνεκεν ὀρ-
γίζομενοι ὡς θεοῖς ἐχθρῶ Γεωργίῳ, τὴν ἱεράν
αὐτοῖς ἐμιαίατε πόλιν, ἔξον ἡσποδομήν αὐ-
τὸν ταῖς τῶν δικαστῶν ψήφοις· ἔτι γὰρ ἐγένετο
αὐτῷ ἐφόνος, ὅσδε παρ' ἀνομία ὁ πρῶτος.
δικὴ δὲ ἐμμελής, ὑμᾶς μὲν ἀθώους πρὸς τῇ
φυλάττουσα, ἡμωσυνυμνή μὲν τὸν αἵατα
δυσεβήσαντα. φερωνίζουσα δὲ τοῖς δήοις
πάντας, ὅσοι τῶν θεῶν ὀλιγορῶσι, καὶ προσ-
σέτι τὰς τοιαύτας πόλεις καὶ τοὺς αἰθουῶντας δή-
μοις ἐν ὁσδενὶ ἕθενται, τὸ ἑαυτῶν δὲ ποιουῶ-
ντας παρέργον διωαείας τὴν κατ' ἐκείνων ὁ-
μότητα. παρ' ἀνομήετε τῶν τούτων μου τῶν
ἑπιτολίῶν, ἡμῶν μικρῶν προσέω ἐπέσπλα, καὶ
ὁ δὲ ἀφορὸν κατὰ μόσησθε, πόσοις μὲν ὑμῶν
ἐπαίνοις ἐχθροὺς τότε. νυνὶ δὲ μὰ τοὺς θεοὺς
ὀφείλων ὑμᾶς ἐπαυθῆν, οὐ δυνάμεθα ἔτι τὴν
παρ' ἀνομίαν. τολμᾶ δῆμος, ὡσπερ οἱ κωῦες,
ἀνθρώπον ἀπαράτην. εἶτα ὁκ ἀγχιμύεται, καὶ
φυλάττει καθαρὰς τὰς χεῖρας ὡς προσά-
γαν

seipsum erga vos modesté ac civiliter gereret, neque tyrannidem absens exerceret. His itaque causis irati deorum inimico Georgio iterum sacram urbem scelere polluistis, cum liceret eum sententiis judicum permittere: Sic enim non cædes, non scelus ullum fuisset, jus & æquitas adhibita esset, quæ & vos penitus conservaret, & impietatis auctorem puniret, & cæteros comprimeret, qui deos contemnunt, qui urbes istas & florentes populos pro nihilo ducunt, qui crudelitatem erga illos existimant potentia suæ additamentum. Conferte itaque meam illam epistolam, quam ad vos pauló anté misi, cum hac ipsa, & quantum interfit, considerate, quantisque laudibus vos illic affecerim: quas cum hoc tempore vobis tribuere deberem, propter scelus vestrum mediusfidius non possum. Ausus est populus, ut canes, hominem discerpere, neque pudore afficitur: neque manus puras ac sanguine vacuas servat, ad deo offerendum.

dum . At enim dignus erat Georgius, qui talia pateretur . Imó longé fortasse graviora, inquam, & acerbiora . At vestro nomine . Fateor, sed á vobis non concedo . Sunt enim leges, quas observare omnes & colere debebatis : ac si privatim á nonnullis violarentur, publicé quidem certé rem bene administrari, legibus obtemperari, instituta majorum sancta & sacra haberi conveniebat . Præclaré est vobiscum actum, viri Alexandrini, quód me regnante talia commisistis, qui partim verecundia in Deum, partim avi mei, & avunculi mihi cognominis, qui tum ipsi Ægypto, tum vestræ civitati præfuit, recordatione, fraternam erga vos charitatem conservo . Certé in bono & severo imperio, cujus auctoritas non contemnatur, facinus insolens populi ferri non solet, sed tanquam gravis morbus asperiore medicina sanatur . At ego propter eas causas, quas modó commemoro-

memo-

γὰν πρὸς τοὺς θεοὺς, αἵματος καθαρθείσας.
 ἀλλὰ Γεώργιος ἄξιός ἐστι τοιαῦτα παθεῖν.
 καὶ τούτων ἴσως ἐγὼ φαίλω ἀν' χεῖρα καὶ πι-
 κρότερα. καὶ δι' ὑμᾶς ἐρῶτε. σύμφημι καὶ αὐ-
 τός. παρ' ὑμῶν δὲ εἰ λήρητο, τῆτο οὐκ ἐπι-
 συχωρῶ. νόμοι γὰρ ὑμῖν εἰσὶν, οὓς καὶ ἡμεῖς
 μέλιστα καὶ ὑπὸ πόρτων ἴδια καὶ σέργαζομεν.
 πλὴν ὅτι συμβαίνει τῶν κατ' ἕκαστον πινάσ
 πρῶτον, ἀλλὰ τὰ κριναὶ γυνὴ δὲ νομοει-
 αδαί καὶ, καὶ πειθαρχεῖν τοῖς νόμοις ὑμᾶς, καὶ
 μὴ πρῶτον ὅσα πρὸς ἑξ' ἀρχῆς ἐνομιάζη
 καλῶς. δὲ τύχημα γένηεν ὑμῖν, ἀνδρες Α-
 λεξάνδρος, ἐπὶ ἐμοὶ πλημμελήσασι τοιοῦτό
 ἡ ὑμᾶς, ὅς ἀδοῖ τῇ πρὸς τὸν θεόν, καὶ ἀφ' ἧ
 πάππον τὸν ἐμὸν, καὶ τὸν θεῖον ὁμῶνυμον, ὅς ἤρ-
 ξεν αὐτῆς τε Αἰγύπτου, καὶ τῆ ὑμετέρας πό-
 λεως, ἀδελφικῶς δὲ νοιοῖαι ὑμῖν ἀποσώζω. ὅ
 γὰρ τῆ δ' ἐξοσίας ἀκαταφρόνητον, καὶ ὅ ἀπηνέ-
 σερον καὶ καθαρόν τῆ ἀρχῆς, οὐποτε ἀν' δῆ-
 μου ἴδοιεν τόλμημα, μὴ οὐ κατὰ πρὸ νόσημα
 χαλεπὸν πικροτέρω ἀφ' ἀκαθάρων φαρμά-
 κω. πρῶτον ἐγὼ ὑμῖν, δι' ἅσπερ ἕνα ἄ-

χος

χος ἐφίλω αἰτίας, ὃ παροσπνέσατον παραμένειν
 καὶ λόγους· ὑφ' ὧν ἄν οἶδα ὅτι πείσαθε μάλ-
 λον, εἴτε ἔτε, καθάπερ ἀκούω, ὅ, τε ἄρχαῖον
 ἑλλήνας, καὶ Τανυῶ ἐπεὶ τὸ ἄγχιμαίης ἐκείνης
 ὑπεστὶν ὑμῖν ἀξιόλογος καὶ γηναῖος ἐν τῇ δια-
 νοίᾳ καὶ τοῖς ἔπιτηδύμασιν ὁ χαρακλήρ.
 παροσπνέτω δὲ τοῖς ἐμοῖς πολίταις Αλεξάν-
 δρῶσιν.

Ιουλιανὸς Βυζαντίοις.

Τοῖς βουλομένοις πάσι τοῖς ὑμῖν ἀποδεδώ-
 κηκεν, καὶ τοῖς Πάροισι, εἴτε τῇ Γαλι-
 λάων εἰσὶν ἔδδοσαν δημοκεία, εἴτε ὅπως
 ἀλλῶς παροσπνέσασιντο, ἀφ' ἑαυτῶν ὃ
 βουλομένηον, ἔξω τῶν ἐν τῇ μητροπόλει
 λεληφτουρηκέτων.

Βασιλείῳ.

Ἡ μὲν παροσπνεία φησὶν, Οὐ πόλεμον
 ἀγγέλλεις. ἐγὼ δὲ παροσπνείω ἐκ τῆ καμω-
 διάς, ὃ χρυσὸν ἀγγέλλας ἐπῶν· ἴθι οἶον, ἐργαίς
 αὐτῶ δὲ ξον, καὶ παροσπνείω παρ' ἡμαῶ· ἀφίξῃ γὰρ
 φίλος παροσπνείω φίλον. ἡ δὲ παροσπνείω τὰ παροσπνείω-
 τα κρινῆ καὶ ζευεχῆς ἀσολία δοκεῖ μὲν εἶναι
 πως

memoravi, remedium lenius adhibeo, orationem nimirum atque admonitionem: quibus (ut spero) eó libentius parebitis, quód & antiqua origine Græci estis, & nunc illustres ac præclaras nobilitatis illius notas animo vitæque retinetis: addo etiam, quia mei Alexandrini cives estis.

Patrocoli qui sint, incertum est: nisi forte Imperator de curialibus loqui videtur, isq; qui curiis addicti sunt, de quibus mentio est in Codice Theodosii et Iustiniani: ut dicantur πατρικιοὶ ἄνθρωποι quasi paternæ stirpis curiæ agglutinati: sic nepe vulgari lingua πατρικιοὶ ἄνθρωποι dicitur, etiam Gallica.

JUL. BYZANTIIS.

Decuriones

Senatores omnes vobis reddidimus, & Patrocolos, sive in Galilæorum religionem se dederint, sive aliud quidvis gesserint, ut Curiam effugiant, extra eos qui in urbe primaria publico muneri præfuerunt.

BASILIO.

Non bellum denuncias, ait vetus verbum: at ego addam etiam illud comædiæ veteris, O nuncium aureorum verborum! Age igitur, istud reipsa ostende, & ad nos quamprimùm advola: certé amicus ad amicum venies. Assidua cura Reipub. molesta est iis, qui negli-

Hortatur Basilium ut in an-lam veniat.

negligentiús in ea versantur : at qui diligentiús & industria utuntur, æqui sunt, mea quidem sententia, & prudētes, omninoque ad omnia idonei. Quare ipse mihi oportunitatem hanc comparavi, ut sine ulla Reipub. negligentia, non nihil quoque spatii ad relaxationem animi sumam. Etenim adhuc ita vivimus, ut aulicæ simulationis nihil feré retineamus (quam quidem tu fortassé adhuc expertus fuisti, qua qui laudant, majore odio prosequūtur, quám inimicissimos) sed honesta moderataq; libertate, cüm opus est, nos mutuó accusamus & reprehendimus, neque tamen propterea minus inter nos amamus, quám qui maximé amici sunt. Ex eo accidit (quod sine invidia dicere liceat) ut dum relaxamur, seria agamus, & dum hæc agimus, minimé cruciemur, & securé dormiamus : quoniã cüm vigilaré, non tam pro meipso quám pro cæteris omnibus, ut par erat vigilavi. Hæc forsitan apud te nugatus sum, levitate quadã animi & insolentia : Meipsum nanq; sicut Astydamas, collaudavi : veruntamen ut intelligeres multó magis tuú conspectum, sapientis

*Vide Athen.
lib. 1. et pro-
verb. Τείψν
laudat.*

πως τοῖς πάρεργον αὐτῷ ποιούσιν ἐπαρξῆς· οἱ
 γὰρ ἔπιμελείας κρινωνοιῶντες, εἰσὶν ἔπιφχεις·
 ὡς ἐμαυτὸν πείθω· καὶ σῖνετοί, καὶ πόμπης ἰ-
 χανοὶ πρὸς πόμπη. δίδωμι οὖν μοι ῥασιώνην,
 ὥστε δέξασθαι μηδὲν ὀλιγορροῦν τι καὶ ἀναπαύε-
 σθαι. σῖνέσμεν γὰρ ἀλλήλοισι οὐ μὲν τὴν αὐλι-
 κῆς ὑποκρίσεως μόνης ἥς, οἴμην, σε μέγρι τῷ
 δούρῳ πεπεισθῆσθαι, καθ' ἃν ἐπαγοιῶντες,
 μισοῦσι τηλικούτον μῖσος, ἢ λίχον ὄσθ' ἐπὶ τοῖς
 πολεμωτάτοις· ἀλλὰ μὲν τὴν πωροσηκούσης
 ἀλλήλοισι ἐλδοθερίας ἐξήείχοντες τε ὅτλη
 δέη καὶ ἐπιμῶντες, ὅτι ἔλαττον φιλοῦμαι
 ἀλλήλοισι τῆς σφόδρα ἐπαύρων· εἶναι ἐξέστιν
 ἡμῖν· ἀπειθὴ δὲ φθόνος· ἀνεμῶμοις τε σπου-
 δάζειν, καὶ σπουδάζοισι μὴ ταραχπωρῆσθαι,
 κατεύδειν δὲ ἀδεῶς· ἐπεὶ καὶ ἐξηγηρῶς, οὐχ
 ὑπὸρ' εἰαυτῷ μάλλον ἢ καὶ ὑπὸρ' τῆς ἀλγῶν ἀ-
 πομπῶν, ὡς εἰχθῆς, ἐξηγήρησα· ταῦτα ἴσως κα-
 τηδολέγησά σου καὶ κατελήρησα, παθῶν τι
 βλακῶδες· ἐπήνεσα γὰρ ἐμαυτὸν ὡσπερ Α-
 ρτυδάμας· ἀλλ' ἵνα σε πείσω πωρῶργου τι
 μάλλον ἡμῖν τῶ σπὴν παρρησίας, ἄτε ἀνδρὸς
 ἔμφρο-

ἔμφρονος, ποιήσιν, ἢ παραρηγήσασθαι τι τῶ κα-
 ρῶ, ταῦτα ἐπέσπλα. αὐεῦ δὲ οἷω, ὅσῳ ἔφλω,
 δημοσίῳ χρησόμενος δρόμῳ· σὺ δὲ ἀγέλ-
 λας δὲ ἡμῖν ἐφ' ὅσῳ εἶ φίλον, οἷσῳ ἀν-
 θέλης ὑφ' ὑμῶν πεμπόμενος, ὡς παρρησῆκόν
 ἔστι, βαδιῆ.

Ιουλιανὸς Ιουλιανῶ θεῖω.

Τρίτης ὥρας νυκτὸς ἀρχομένης, οὐκ ἔ-
 χων ὁσδὲ τὸν ἔσπογράφοντα, ἀχά ὁ πδύτας
 ἀγρόλοις εἶ), μόλις ἴσυστα παρῆς σε ταῦτα
 γράψαι. (ῶμῳ ἀγῆ τοῖς θεοῖς ἐλδθερω-
 θέντες τῶ παθεῖν ἢ δράσαι τῶ ἀνήκεσα. μῦ-
 τος δὲ ὁ ἥλιος, ὃν μάλις πδύτων ἰκέτευσσα
 Ἐνάρασθαι μοι. καὶ ὁ βασιλὴς ζῆς, ὡς ἔ-
 πώποτε ἠυξάμην ἀποκίβναι Κωνσάντιον,
 μάλλον ὃ ἀπηνυξάμην. τί οἷω ἦλλον; ὅτῳ
 μοι οἱ θεοὶ ἀχερρηδῶ ἐκέλευσαν, Ἐπνεῖαν
 μὲν ἐπαγγελόμενοι πειθομένη. μῦνοντι δὲ, ὁ
 μηδεὶς θεῶν ποιήσειεν. ἀγῶς τε ὅτι καὶ πολέ-
 μιος ἀποδειχθεὶς, ὠμῶν φοβῆσαι μόνον, καὶ
 εἰς ὀμιλίαις ἤξεν ὅτι φερέρας τὰ παρῆματα
 ταῖ εἰ δὲ μάχη κριθεῖν, τῆ τύχη ἀπδματα καὶ
 τοῖς

piensis videlicet hominis, nobis profuturum, quàm impeditenti allaturum, hæc scripsi. Propera igitur, ut dixi, & publicis equis uteris: cumque apud nos, quântum tibi videbitur, fueris, tum à nobis honestè & ut decet, dimissus, quò volēs, proficisceris.

*Id est de
de re de re.*

JUL. JULIANO

avunculo.

AD tertiã horam noctis ineūtis, cum neminem, qui scriberet, haberem, quòd omnes occupati essent, vix potui hæc ad te scribere. Vivimus deorum beneficio liberati ab extremis malis patēdis vel faciēdis. Testis verò mihi est Sol, cujus auxilium opemque imprimis poposci: testis Jupiter rex, quòd Constantium occidere nūquam optaverim, imò magis ne id accideret, exoptaverim. Cur igitur veni? quia videlicet dii apertè hortabantur, salutem polliciti si parem: sin verò remanerem, id quod dii prohibeant. Accedit, quòd cum hostis jam appellatus essem, terrere eum duntaxat cogitabã, eoq; pacto res ad colloquiũ aliquod lenius & mitius devēturas esse: aut si etiã bello decernendũ foret,

*Epistola hæc
est de obitu
Constantii, de
quo Marcell.
21.*

M fortu-

fortunæ diisque omnia permitterē, atque exitum qualem ipsorum clementia afferret, expectarem.

JULIANUS LIBANIO.

Legi hesternò die orationem tuã magna ex parte ante prandium : prandius verò, sine ulla intermissione reliquũ absolvi. O te felicem, qui ita possis dicere, aut sentire potius ! ó orationem ! ó mentem ! ó prudẽtiam ! ó partitionem ! ó argumẽta ! ó dispositionem ! ó aditus ! ó verba ! ó numerũ ! ó compositionem !

JULIANUS MAXIMO

philosopho.

*Maximus
philosophus
hic Julianum
depravavit.*

Alexandrum Macedonẽ ajunt Homeri carminibus indormire solitũ, ut noctes diesque in bellicis ejus signis versaretur: at nos cum tuis epistolis tanquam Pæoniis medicamentis dormimus, easque assiduẽ tanquam recentes ac novas iteramus. Quare si tuarum litterarum colloquium, id est tuam imaginem nobis repræsentare vis, scribe,
&

Τοῖς θεοῖς ἔπιβέβησας, παρ' ἐμὴν ὄψιν αὐ-
τῶν τῇ Φιλανθρωπείᾳ δόξῃ.

Ιουλιανὸς Λιβανίῳ.

Ανέγνων ἄρτι τὸν λόγον παρ' αἰετοῦ γε-
δὸν αἰετήσας δέ, παρὶν ἀναπαύσασθαι, ὅλοι-
πὸν παρσαπέδωκα τ' ἀναγνώσεως. μακρά-
ειος εἰ λέγαν οὕτω, μάλλον δὲ φροσίν οὕτω
δυναμῆμος. ὦ λόγος, ὦ φρένες, ὦ σιῦσεις,
ὦ διαίσεις, ὦ ἔπιχρήματα, ὦ τάξεις, ὦ
ἀφορμαί, ὦ λέξεις, ὦ ἀρμονία, ὦ σιῦθήκη.

Ιουλιανὸς Μαξίμῳ.

Φιλοσόφῳ.

Ἀλέξανδρον μὲν τὸν Μακεδόνα τοῖς Ο-
μήρου ποιήμασιν ἐφυπνώτην λόγος, ἵνα δὴ
καὶ νύκτα καὶ μὴν ἡμέραν αὐτὸ τοῖς πολεμι-
κοῖς ὁμιλῇ ἑνὶ ἡμέρῃσιν· ἡμεῖς δὲ σε ταῖς ἐ-
πιστολαῖς, ὡσπερ παγωνεῖοις υἱοὶ Φαρμάκοις
συτκατεύδομεν. καὶ οὐ βλαβεῖοι μὲν ἐν τῷ
χάνοντες αἰεὶ, κατὰ ἄρ νεαροῖς ἐπὶ καὶ παρ-
τον εἰς χεῖρας ἠκούσας. εἴ ἄρ οὖν ἐτέλης ἡ-
μῖν εἰκόνα τ' ὅσῃς παροισίας τ' ἐν τοῖς γραμ-
μασιν ὁμιλίαν παρξενῆν, γράφε, καὶ μὴ λῆγε

M ij σιῦ-

Ἐνεχῶς τῶτο παρὰ τῶν μνησθῶν δὲ ἦκε σὺν
θεοῖς, ἀνθυμούμενος ὡς ἡμῖν γ' ἕως αὐτῆς,
οὐδ' ὅτι ζῶμεν εἰπεῖν ὅστιν, ἢ ὅτε μόνον τοῖς
παρὰ σε γαστρονόμοις ἐτυχεῖν ἔξεσθαι.

Ἰουλιανὸς δὲ αὐτῶν.

Ὁ μὲν μῦθος ποιεῖ τὸν αἰετὸν, ἐπειδὴ ἀνὰ τὰ
γῆσια τῆς κυματῶν βασανίστη, φέρειν ἀπὸ
λαπρῶν τὸν ἀγέρα, καὶ ταῖς ἡλίου παρὰ
ἀκτῖσιν, ὡς περὶ τὸν μῦθον τῶν Θεῶν,
πατέρα τε δήθως νεοτῆος γινόμενον, καὶ νό-
του γῆης ἀλλοπεριούμενον· ἡμεῖς δέ σοι κα-
τά τῶν ἐρμῆ λόγιω, τοῖς ἡμετέροις λόγοις ἐλ-
χεῖσθαι. καὶ μὲν ὑπομείνωσι τὴν ἀγα-
θὴν τὴν σὴν, ὅτι τοῖς ὁ κρίνας παρὰ αὐτῶν, εἰ καὶ
παρὰ τοῖς δήσοις εἰσὶ πῆσιμοι· εἰ δὲ μὴ, ῥίψον·
ἐκείνη κατὰ τῶν μουσῶν ἀλλοπεριούμενος, ἢ ποταμῶν
κλύσον ὡς νότοις. πρῶτως δὲ ὁ Ρίωτος ἀδι-
κεῖ τοῖς Κητοῖς, ὅς τῶν μὲν νότα τῶν βρεφῶν
ὑποβρύχια ταῖς δίναις πέμπει, κατὰ τῶν
ἀναλάσσοις λέγει ὑμῶν παρὰ τῶν ὄσα δὲ ἀν-
ὄπιγῶν κατὰ τοῦ ἀερίματος, ὑποβρύχια τῆς ὕ-
δατος ἀερίσθαι, καὶ τῆς μητρὸς φερούσῃ πάλιν εἰς
χείρας

& assiduè scribe, vel potius diis juvantibus veni, tibi que persuade, quandiu abfueris, nos vita frui non posse dicere, nisi eatenus, quoad literas tuas legimus.

JULIANUS EIDEM.

Aquilam fingunt fabulæ, cùm veros Scripta sua
Julianus mit-
tit ad Maxi-
mum philoso-
phum emen-
danda. Colla-
tio est similis. fœtus explorare vult, implumes eos adhuc & teneros in cælum ferre, solisque radiis objicere, tanquam Deo teste verum patrem á falso atque adultero sejungat: at tibi nos tanquam Mercurio eloquentiæ Deo scripta nostra offerimus, ut si aures tuas sustinere possint, tu pro arbitrio tuo statuas, an in vulgus evolare debeant: sin minus, ea continuó projicias tanquam á Musis aliena, aut flumine obruas ut adulterina. Sic certé Gallis injuriam nullam facit Historia hæc
est apud Gal.
de Sanitate
tuenda. Rhenus, qui spurios infantes undis abripit, tãquam impuri lecti vindex: quos autem ex puro semine ortos agnovit, in summa aqua suspēdit, matrisq; tremen-

M iij tis

tis manibus reddit, & quasi verum incorruptumque casti & laudabilis conjugii testimonium servato infante persolvit.

JULIANUS ORIBASIO.

Narrat somnium suū de gemina arbore, quæ se Cōstantiumque significat: tū de Eusebio eunucho cōqueritur.

Somniorum portas duas esse ait divinus Homerus, & variā iis esse fidem rerum futurarum: at ego te nunc, si unquam aliās, certō futura vidisse arbitror. Nam & ego hodie tale quiddam vidi. Arborem proceram in quodam triclinio peramplo & spatioso insitam putabam, quæ in terram se inflecteret, atque arbusculam parvam & teneram valdeque florentem ad radices agnatam haberet. Angebat me autem vehementer metus de exigua illa arbore, ne à quopiam una cum magna avelleretur. Et cū propiūs accessissem, cerno magnam arborem humi prostratam, parvam autem erectam quidem, sed à terra suspensam. Quod cū vidissem, æstuās ac laborans, Heu, inquam, quāta arbor, & tamen est periculum, ne furculus etiā ei agnatus intereat. Hic quidam mihi ignotus omnino, Contemplare, ait, diligenter

χειρας δίδωσιν, ὡσπερ ἀδέχασόν τινα μύθου-
 εἶαι αὐτῇ καθαράν καὶ ἀμέμπτων γάμψν
 τὴν ἑ' παιδὸς ἑσθηεῖαι ἀντιδωροῦ μῦθος.

Ιουλιανὸς Οὐρβασίῳ.

Τῶν ὀφθαλμῶν δὴ πύλας εἶναι φησὶν ὁ
 θεὸς Ὀμηροῦ, καὶ ἀλόφορον εἶναι αὐτοῖς καὶ τὴν
 ἕσθη τῆς ἀποβησομῶν πίστιν. ἐγὼ δὲ νο-
 μίζω σε νῦν, εἴ ποτε καὶ ἀνοτε, ἄφωσ
 ἐωρακέναι πρὸς τὰ μελλόντων. ἐθατάμην
 γὰρ καὶ αὐτὸς τοιοῦτον σήμερον. δένδρον γὰρ
 ὠμόμην ὑψηλὸν ἐν ἡνι τεικλίνῳ σφόδρα μέ-
 γαλῳ πεφυτευμένον, εἰς ἕδαφος ῥέπον, ἐν
 τῇ ῥίζῃ πρὸς πεφυκέτος ἐτέρου μικροῦ καὶ
 νεογμοῦς, ἀθηροῦ λίαν. ἐγὼ δὲ πρὸς τὸ μι-
 κροῦ σφόδρα ἠγωνίων, μή τις αὐτὸ μὲν τὸ
 μεγάλου ἑναποσάση. καὶ τοῖνυν ὅτι
 πλησίον ἐγνόμην, ὄρω δὲ μέγα μὲν ὅτι τῆς
 γῆς ἐκίεσθαι μὲν. ὁ μικρὸν δὲ, ὄρῳ μὲν, με-
 τέωρον δὲ ἀπὸ γῆς. ὡς οἶν εἶδον, ἀγωνιάσας
 ἐφίλω, Οἴου δένδρου κίνδυνός ἐστι μὴ δὲ τιῶ
 πρὸς ἀφυσάδα ἑσθηεῖαι. καὶ τις ἀγνώσ ἐμοὶ
 πῶς τελευτῶς, ὅρα, ἐφησεν, ἀκριβῶς, καὶ γὰρ ῥῆς.

M iiij

ῥ

τῆς ρίζης γὰρ ἐν τῇ γῆ μινούσης, ὃ μικρότερον
 ἀβλαβέες ἀφαιρῶν καὶ βεβαϊότερον ἰ-
 δρωθήσεται. Ἐὰν μὲν δὴ τῶν ὀνηρέτων τοιαῦ-
 τα. Θεὸς δὲ οἶδεν εἰς ὅ,τι φέρει. πᾶσι ἃ ἔμια-
 ρθῶ ἀνδρογυμίου μάχοιμ' ἀν' ἡδέως ἐκείνο,
 πότε διελέγη πᾶσι ἐμοῦ ταῦτα. πότερον
 ᾧρῖν ἢ σιῶνι χειρὶ ἐμοί, ἢ μὲν τῆτο. δὴ λωσον
 οὖν ἡμῖν ὅ,τι ἀν' οἷος τε ἦς. Ἐὰν δὲ τῶν πρὸς
 αὐτὸν, ἴσασιν ὅτι πολλάκις αὐτῶν τοὺς ἐπαρχιώ-
 τας ἀδικήσαντιος, ἐσιώπησα πᾶσι δὲ ᾧρῖνον
 ἐμαυτῶν, πὰ μὲν οὐκ ἀκούων, πὰ ἃ οὐ πρὸς
 σιῶνι, ἀλλ' οἷος ἃ ἀπειτῶν, ἐνια ἃ εἰς τοὺς σιῶ-
 νιῶν αὐτῶν ἔβλεπον. ὅτι δέ μοι μεταδιδυῶμαι
 τῶν τοιαύτης ἡξίωσεν ἀρχμῆς, ἀποτείλας Ἐ-
 μιὰ καὶ πάσης ἀρχμῆς ἀξία ἔσομην-
 ματα, τί με πρὸς τὴν ἐχρήμ; ἀρεσιωπῶν;
 ἢ μάχεσθαι; ὃ μὲν οὖν πρὸς τὸν εἶ) ἡλίθιον
 καὶ δουλοπρεπέες καὶ θεομίσητον· ὃ δὲ ἄλλοι
 δὲ, δίκαιον μὲν καὶ ἀνδρῶν καὶ ἐλευθέρων, ἔσο-
 δὲ τῶν ἐχόντων ἡμᾶς πρὸς γράτων ἐσπ-
 χωροῦμενον. τί τοῖσι ἐποίησα· πολλῶν πα-
 ρόντων, ἐς ἡδὲν ἀναγέλωτος αὐτῶν, πρὸς τῆ
 καὶ

genter, & bono sis animo: Radice enim humi manente, parvula illa arbor permanebit, firmiorq; hærebit. Ac somniū quidem tale est: quó autem pertineat, Deus scit. Verúm de scelerato illo eunucho valdé cupio scire, quando ista de me narraverit, utrum antequám mihi occurrit, an postea: tu quod poteris, nobis indicabis. Quód veró ad ipsam attinet, scit me persæpe se provinciales vexante, tacuisse, contra quam dignitas mea postularet: cüm quædam nõ audirem, alia non admitterem, nonnulla non crederem, multa in ejus familiares, & domesticos converterem. Quód autem mihi talem maculam inurere voluit, missis libellis omni scelere & contumelia refertis, quid me facere oportuit? num tacere? an pugnare? illud stultum ac servile erat, Deoque ingratum: hoc justum quidem & forte, & libero dignū, attamen per negotia, quibus tum implicati eramus, minimé licitū. Quid igitur feci? multis præsentibus quos ei relatuos intelligebã: Omnino certé,

certé, inquam, iste scripta sua emendabit : nam adhuc quidē valdē est intemperans . Hoc ille audito tantum abfuit, ut ad sanitatem & modestiam rediret, ut ea fecerit, quæ nullus modestus tyrānus fecisset, præsertim cū tam propé ab eo abessem . Quid hic faciēdum erat homini Platonis & Aristotelis studioso? utrum miseris homines in latronum potestatem dedere? an eos potiūs pro mea parte defendere, qui jam (ut arbitrator) propter nefariam istorum officinam cygneum carmen canunt? Mihi hi certé turpe videntur tribunos militares, quanquam mors eis ante oculos optetenda esset, ac ne sepultura quidem dignos judicare : in miseris autem hominibus ab injuria vindicandis ordinem deferere, cū præsertim adversus tales latrones dimicandum sit, & quidem Deo nobis auxilium ferente, sicuti nos ad prælium instruxit . Quod si etiam perpetiendum sit aliquid, non parva cōsolatio est, cū recta & integra mentis consciētia proficisci . Utinam dii Sallustium virum probū nobis concedant.

Ac

ἢ πάλιν, εἴ ποιν, δ' ἄρθῳσι τὰ ἑσπομνήμα-
 τα ἑστὶ ὁ δεινα· ἐπεὶ δὲ φῶς ἀρημονί. τῆτο
 ἐκῆνος ἀκρύσας, τῶσῳτον ἐδέησε ἔσφρῶ-
 κως τί πρῶξαι, ὡσε πεποιηκέναι ὅσα νῆ τὸν
 θεὸν ἑσθὲ εἰς μέτειος τύραννος, οὕτω μοι
 πλησίον ὄντος. ἐν αὐτῷ ἢ πρῶτῃν ἐχρῆν
 ἀνδρα τῷ Πλάτωνος καὶ Αρεισοτέλους ζη-
 λωτῆν δογματῶν; ἄρα πρῶτερον ἀρθεφ-
 ποις ἀθλίους τοῖς κλέπτας ἐκδιδομῆους, ἢ
 καὶ δυνάμιν αὐτοῖς ἀμύμην, οἶμα ὡς ἦδη
 ὁ κύκλον ἐξάδοισι δεῖ ὁ θεομισὲς ἐργασῆ-
 ριον τῷ ποιούτων, ἐμοὶ μὲν οὖν ἀγρὸν ἐστὶ
 δοκεῖ τοῖς μὲν χιλιάρχοις, ὅτῳ λείπωσι τὴν
 τῶσιν καταδικάζειν. καὶ τοὶ καὶ ἰκανὰ τεθνά-
 ναι πρῶτα χεῖμα. καὶ μηδὲ τῶσιν ἀξιῶσαι
 τὴν δὲ ἑσθὲ ἀθλίων ἀρθεφῶτων ἑσπολεί-
 πειν τῶσιν, ὅτῳ δὲ πρῶς κλέπτας ἀγωνί-
 ζομαι τοιούτοις. καὶ ταῦτα τῷ θεῷ συμμα-
 χουῶτος ἡμῖν, ὡσπερ οὖν ἐτάξεν. εἰ δὲ καὶ πα-
 θεῖν πῆ συμβαῖη, μὲν καλοῦ τῷ ἑσθὲ οὐ
 μικρὰ πρῶτα μὴ πῶρα θῶμα. τὸν ὅσον
 ἑσθὸν Σδηοῦστον θεοὶ μὲν μοι γράσοσαντο. καὶ

συμ-

συμβαίη δέ τι ἀφ' ἑτέρο τυχευόντων ἀφαιρέ-
 χου, λυπήσει τυχόν ὁσόν. ἀμφιον γὰρ ὀλίγη
 ὀρθῶς, ἢ πολὺ κακῶς παρὰ ζαυ χρονον. οὐκ
 ἔστι ὡς λέγουσί τινες, τὰ πατατητικὰ δό-
 γματα τῶν ζωικῶν ἀγνέστερα. Ἰσοῦται δὲ
 μόνον ἀλλήλων, ὡς ἐγὼ κρίνω, ἀφαιρέσει. τὰ
 μὲν γὰρ ὅστιν αἰεὶ θερμότερα καὶ ἀσθενέστερα·
 τὰ δὲ φρονησεως ἀξια, τοῖς ἐγνωσμένοις ἐμ-
 μνήν.

Ιουλιανὸς Εὐαγγελίῳ φιλοσόφῳ.

Δαίδαλον μὲν Ἰκαεῖα φασὶν ἐκ κηροῦ
 παρὰ συμπλάσαντα, ἐλμῆσαι τὴν φύσιν
 βιάσασθαι τῇ τέχνῃ. ἐγὼ δ' ἐκείνον μὲν εἰ καὶ
 τῆς τέχνης ἐπαμνῶ, τὴν γὰρ ἡμῶν οὐκ ἀγαμῆ-
 μόνος γὰρ κηρῶ λεοίμω τῶ παιδὸς ὑπέμεινε
 τὴν θεοτεῖαν πιστεῦσαι. εἰ δέ μοι θέμις ἔστω, καὶ
 τὸν Τηϊον ἐκείνον μελοποιῶν εὐχῆ τὴν ὀρνί-
 θων ἀλλάξασθαι φύσιν, οὐκ αὖτ' ἀπὸ τοῦ
 Ολυμπον, ὁσὸν ἔστω μὲν φεως ἐρωτικῆς,
 ἀλλ' εἰς αὐτοῖς ἀν' ἑτέρον ὀραν τοῖς παρὰ
 ποδας ἐσπίω, ἵνα σὲ ὁ μέλημα τοῦ μόνου ὡς
 φησιν ἡ Σαπφῶ· παρὰ πύξωμαι. ἐπεὶ δέ με
 ἀνδρα-

Ac si propterea successor fortè nobis dabitur, nihil erit, ut spero, molestum. Etenim breve tempus bene & innocenter actum, peccanti immortalitati anteponendum est. Peripatetica philosophia non est, sicut quidam opinantur, ignavior Stoïca. Hoc autem, mea sententia, inter utramque differt, quòd altera sit calidior magisque turbulenta: altera prudentior, nempe, in sententia permanendum.

JULIANUS EUGENIO.
philosopho.

Dædalum narrant pēnas Icario esse Scribit ad amicum, & ab eo literas vicissim petit. tentasse: at ego illius quidem artem laudando, prudentiam tamen requiro: quippe cum solus ex omni memoria sit aulus ceræ fluxæ ac fragili salutem filii committere: ego tamen, si mihi esset integrum juxta Teji illius lyrici votum, in avem mutari, non mehercule ad Olympum, neque ob amatorias aliquas querimonias, sed in ipsa mortium vestrorum cacumina volare, quò te meam (ut ait Sappho) curam amplecterer. Quoniam igitur
natu-

natura me in hoc ergastulum corporis includit, neq; in sublime verba mea explicare concedit, quibus possum alis te sequor, & scribo, & quo licet modo, tecum sum. Homerus certé non alia ex causa dixit verba alata, nisi quia omné in partem ire possunt, ut velocissimæ aves quocunque volunt, profiliunt. Veruntamen tu quoque, amice, vicissim scribe. Nam & tibi par est, vel major in dicendo alarum copia, qua & amicos potes commovere, & varié, tanquam præsens esses, delectare.

JULIANUS ECEBOLO.

*Docet se non
injuste fecisse,
cum pro auro
argentum retu-
lit: quod hoc
illi prestat.*

Pindarus argenteas Musas esse vult: quasi artis illarum claritatem & splendorem cum clarissima rerum omnium materia conferat. Homerus ille sapiens argentum illustre, & aquam argenteam appellat, quod ipsa speciei suæ hilaritate & nitore non secus atque Solis radiis colluceat. Pulchra Sappho Lunam nominat argenteam, ob eamque causam cæterorum syderum aspectum ait ab ea obscuro.

αὐθροπίνου ἑοματος δεομῶ καὶ αὐκλείσα-
 σα ἢ φύσις, ὅκ ἐτέλε γὰρ ὅς μετέωρον ἀ-
 πλώσασα τὸν λόγον, οἷς ἔχω σε μετέρχουσι, καὶ
 γράφω, καὶ σιῶνι τὸν δυνατὸν ἑῶπον. πρῶ-
 τως που καὶ Ομηροῦ ἀβίς ὅκ δῆλ' ἔχ' ἡ χά-
 ρει, ἢ ἑῶτου, πλερέεντας ὀνομάζει, δι' ὅτι δύ-
 ναται πρῶτα τοῦ φοιτᾶν, ὡσπερ οἱ ἑαχῆτατοι
 τῶν ὀρνίθων, ἢ αὐτὸν ἐτέλωσιν, ἀπὸντες. γράφε
 δὲ καὶ αὐτὸς ὡ φίλος. ἴση γὰρ δῆπου σοὶ τῶν
 λόγων, εἰ μὴ καὶ μείζων ὑπάρχει ἢ ἑτέρωσις,
 ἢ ἑῶς ἐπαίρις μεταθεῖναι διῶσασα, καὶ πρῶ-
 ταχόθεν, ὡς παρῶν, ἀφραίνῃ.

Ιουλιανὸς Εὐκλεόλα.

Πινδάρου μὲν ἀργυρέας εἶ) δοκεῖ ἑὰς Μύ-
 στας, οἷονεὶ δ' ἐκδηλον αὐτῶν, καὶ περὶ φανέσ τ'
 τέχνης, εἰς δ' ἑ ὕλης λαμπρότερον ἀπει-
 κάζοντι. Ομηροῦ δὲ ὁ ἑῶς τόντε ἀργυροῦ
 ἀγγλήεντα λέγει, καὶ δ' ὕδωρ ἑργυρέον ὀνο-
 μάξ, καθαρόν ἡλίου καθαράς ἀκτῖσιν αὐ-
 τῶν ὡ τῆς εἰχόνος φαιδρῶ μῆρμῆρῶσον.
 Σαπφῶ ἢ καλὴ τὴν σελῶνίω ἑργυρέας
 φησὶ, καὶ ἀφ' ἑῶτο τῶν δῆλ' ὀν ἀτέρων ἑπο-
 κρύπτῃ

obscurari. Quare liceat mihi apud te argentum potius quàm aurum cum diis comparare. Nam quòd hominibus ad usum aptius & melius sit argentũ quàm aurum, quodque magis eis adsit, neque, ut aurum, in terra occultetur, aut eorum oculos viret, sed & aspectu jucundum sit, & ad vitam commodius, non mea, sed veterum oratio est. Quòd si nos etiam aureum numum abs te missum, argento remunerari voluimus, ne putes ideò leviore te affectum esse munere, neque ut Glaucò in armorum commutatione, sic tibi in hac referenda gratia existimes accidisse: neq; enim Diomedes ipse forsitan argentea arma pro aureis dedit, quippe cum longè his utiliora illa essent, & ad retundendas instar plumbi acies aptiora. Hæc tecum jocati sumus, ex iis quæ ipse scribis, occasione nacti liberius in te dicendi. Tu si pretiosiora auro munera nobis largiri vis, scribe, assidueque id facito. Mihi nãque

N quanvis

quãvis parva abs te epistola, tamen maximis etiam bonis anteponetur.

JULIANUS EUSTOCHIO.

*Vocat amicũ
ad honorem
Consulatus.*

Hesiodus ille sapiens vicinos ad convivia vocandos esse censet, ut communiter gaudeant, quãdoquidem cũm perturbatio casusque aliquis inopinatus incidit, communem dolorem perferũt: at ego amicos, non vicinos, vocandos existimõ. Quamobrẽ? quia vicinus potest aliquando esse inimicus: at amicus non magis id esse potest, quãm quod album est, nigrum, aut quod calidum, frigidum. Te verõ non solũm hoc tempore, sed etiam multõ antẽ amicum fuisse, & deinde semper eadem voluntate nos persecutũm esse, si nihil aliud, certẽ hoc testificatur, quõd tam vehementer te amamus. Veni igitur, ut Consulatus honore fungaris. Ducet autem te publicus cursus uno vehiculo & parippo. Quõd si est prætereã optandum aliquid, Enodiam tibi amicam, Enodiumque accersivimus.

*Callixenam
ornat duplici
sacerdotio,
quõd in deo-
rũ cultũ per-
manserit.*

JULIANUS CALLIXENÆ.

Iustum virum lõga arguit solũm dies:
Sic sanẽ veteres: at ego addam etiam
pium

ὅτι καὶ τὸν Δίσεβῆ, καὶ τὸν Φιλότηον. ἀλλ' ἐ-
 μῆρυρήθη, Φηοί, καὶ ἡ Γίωελόπη Φίλαν-
 δρος. εἶτα μὲν ἔφιλάνδρου ὁ Φιλότηον ἴς
 ἐν γωακὶ δδύτερον πῆσι, καὶ ἔφαθηται πο-
 λὺν πάνυ τ' μαυδραγῆραν ἀν' ἐκπεπωκώς;
 εἶ ὅ καὶ τοὺς χαρῆς ἴς ἐν νῶ λάβοι, καὶ τ' Γη-
 νελόπην ἐπαμουμῆλιω σχεδὸν ἑσὸ πῆτων
 ὅτι τῆ Φιλανδρία, κινδιωδέσας ὅ τας Δί-
 σεβῆς ὀλίγω πωρότερον γωαῖχας, καὶ πω-
 ἀθήκη ὅ τ' κακῶν, ὅτι καὶ διπλάσιος ὁ γρό-
 νος, ἀρ' ἐστὶ σοὶ τὴν Γίωελόπην ἀξίως πω-
 βῆν; ἀλλὰ μὴ μικροὺς ποιοῦ τοὺς ἐπαί-
 νοις ἀνθ' ὧν ἀμείψον) μῆ σε πῆτες οἱ θεοί.
 καὶ τὰ παρ' ἡμῶν διπλῆ σε ἡμῆσομῆ τῆ ἱε-
 ρωσιῶν πωρῆς ἢ πωρότερον εἶχες τῆς ἀγω-
 τῆς θεοῦ Δήμητρος, καὶ τ' μεγίτης μῆτρος
 θεᾶς τῆς Φρυγίας ἐν τῆ Θεοφιλῆ Πισινοῦπι
 τιῶ ἱερωσιῶν ὅτι βέπομῆσι.

Ιουλιανὸς Λεοντίω.

Ὁ λογηποιὸς ὁ Θούριος ὡτα εἶπεν ἀμ-
 θεόποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα· τούτω ἐπι-
 σῶ ἐναντία ἔχω γωμίω ἐγώ. πιστότερα
 γὰρ

pium & religiosum virum tempore argui. Atenim, inquires, Penelopes etiam amor & fides erga virum tempore cognita est. Et quis tandē, inquam, in muliere amorem conjugis sui religioni ac pietati anteponet, quin continuó mandragoræ multū bibissē judicetur? Quód si quis etiam tempora consideret, & Penelopē ab omnibus propé de viri amore laudatam, cum mulieribus ante paucos dies ob pietatem de vita dimicantibus, quodque ad mala hæc accedit, temporis duplum conferat: an jure poterit Penelopen tecum comparare? Tu veró noli parvas eas laudes ducere, pro quibus & dii omnes tibi meritas gratias relaturi sunt, & nos pro parte nostra te duplici sacerdotio ornamus, atque ad illud quod antea habebas, tū Cereris sanctissimæ, tum magnæ matris Phrygiæ Deæ in sacra Pisinunte sacerdotium adjungimus.

JULIANUS LEONTIO.

Ille scriptor historiæ Thurius aures dixit esse hominibus minus fideles, quã oculos: At ego in te contrá sentio, magis que auribus quã oculis credo. Nū-

Ascribit quendam numero domesticorum militum.

N iij quam

quam enim, ne si decies quidē te vidissem, tantum fidei oculis, quantum nunc auribus, tribuissem: quippe cū ab homine minimē mendaci te, cū semper virum esse intellexerim, tum in agēdo, pedibus manibusque (ut ait Homerus) ita contendere, ut teipsum superare videaris. Quare armorum usum tibi permittimus, armaque universa mittimus, quibus adhuc pedites utuntur (sunt autem hæc equestribus armis leviora) teque domesticorū numero adscribimus, qui ex iis delecti sunt, qui arma gestarunt, bellisque interfuerunt.

HERMOGENI PRÆFECTO

Ægypti.

Constantio mortuo de eius familiaribus quæri iubet.

PERmitte mihi juxta poetas dicere, ó me præter spem servatum! ó nuntium præter expectationem allatum, quód evaserim: nō mehercule hydram multorum capitū, fratrem meum Constantium (fuit is, qualis fuit) sed beluas ipsius comites, quæ oculis unumquenque petebant, quæque illum reddebant atrociorē, qui per se non admodum clemens erat, licet multis esse vide-

γὰρ ἔστι μοι τὰ ὄτα τῆς ὀφθαλμῆς. οὐ γὰρ
 εἶποτε εἶδόν σε δεκάκις, οὕτως ἀν' ἐπίτευσα
 τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὡς νῦν ταῖς ἀκρᾶς πιγεύω
 ταῖς ἑμαυτοῦ, παρ' ἀνδρὸς οὐδαμῶς οἴου τε
 ψεύδεα δέδιδραχμένος, ὅτι πᾶντα αἰὴρ ὢν,
 αὐτὸς ἑαυτῷ κρείττων εἶπε δὲ ῥέξαι· φησὶν
 Ομηροῦ χερσὶ τε καὶ ποσίν. ἐπιβέβηκτες ἔν-
 τει τῶν ὄπλων χρῆσιν, ἀπετείλαμ' ἡμῶν τε
 πλομπλίαν, ἢ τέως τοῖς περὶ τοῖς ἀρμότῃ· κρυ-
 φοτέρα δὲ ἔστιν αὐτῆ τῆς ἰππέων· εἶχα-
 τελέξαμ' ἡμῶν δὲ σε ὡς τῶν οἰκείων σὺν ἰσχύματι.
 γίνονται δὲ ἀπὸ τῆς * ὀπλοφορησάντων οὐ-
 τοι καὶ γρατευσαμένων. ἔγρ. ἀποφλω-
ρησάντων.

Ερμολογία ὑπάρχει Αἰγύπτου.

Δός μοι καὶ τοῖς μελιχθῶς εἰπεῖν, ὡς παρ'
 ἐλπίδα σεσωσμένος ἐγὼ, ὡς παρ' ἐλπίδας
 ἀκηχεῶς, ὅτι δὲ ἀπέφυγον, οὐτι μὰ Διὰ τὴν
 πολυκέφαλον ὕδραν τὸν ἀδελφόν μου Κων-
 σάντιον Ἐκδῆος μὲν ἰὺ οἶος ἰὺ. ἀλλὰ τὰ πρὸς
 αὐτὸν θεία, πᾶσιν ἀποφθαλμιῶντα, ἀκα-
 κείνον ἐποίησεν χαλεπώτερον, ὅσπερ δὲ καθ' ἑαυ-
 τὸν ὄντα τοῖς πᾶσι πρᾶτον, εἰ καὶ ἐδόκει πολλοῖς

N iiij τοῦ-

Τιοῦτος. ἐκείνῳ μὲν δὴ ἔπειτα μακαρίτης ἐ-
 γήρευτο, κρύφην γῆ· κατὰ αὐτὸν λόγους· Τούτοις δὲ
 ἀδίκως ἢ παθεῖν οὐκ αὐτὸν ἐθέλωμι· ἴσῳ ζῆσι·
 ἔπειτα δὲ αὐτοῖς ἐπιμύσανται πολλοὶ κατήγο-
 ροι, δικαστήριον ἐπέληθητι. θεάσασθαι γὰρ σε
 ἡυχόμενον τῆς τοῖς θεοῖς· καὶ νῦν διμυρόμενα
 ὅτι διεσώθης ἀκηκῶς, ἤκειν παρακελεύομαι.

Ιουλιανὸς Σαραπίωνι τῷ

λαμπροστάτῳ.

Ἄλλοι μὲν δὴ τοῖς τοῖς πρηνῶν νομίζου-
 σιν ἐγὼ τῆς ἡδύ τοῖς γλυκείας ἐορτῆς σιῶθημα
 τῶν ἐπιχρῶν ἰσάδων τοῖς μακροκέντοις ἐ-
 κατὸν ἐκπέμπω· τῶν μὲν τῶν δάου μεγέθη
 μικρὰν, ὅτι καλλῆ δὲ ἴσως ἄρκουσαν ἠδονὴν
 μνησέων. Αἰετοφαίᾳ μὲν ἐν δοκῆς εἶναι πλὴν
 μέλιτος τῶν δῆλων γλυκύτερον τοῖς ἰσάδας.
 καὶ ὁ δὲ τοῦτ' ἀνέχεται τῶν ἰσάδων εἶναι γλυ-
 κύτερον, ὡς αὐτὸς ἐπιχρίνας λέγει. Ηροδότῳ
 δὲ ἄρα τῶν συγγραφεῶν πρὸς ἐπιπέδῳ ἐρη-
 μίας ἀληθοῦς ἤρκεσεν εἰπόντι, Γὰρ οἷς οὔτε
 οὐκ ἔστιν, ἔτε δῆλο ἀγαθὸν ὁ δέν. ὡσαύτ' ἔ-
 τε δῆλου ἡνὸς ἐν καρποῖς ἀγαθοῦ πρὸς τὸν
 τῶν

videretur. Verúm illi, quandoquidem é vita jam excessit, terra (ut ajunt) sit levis: istos autem injusté pati quippiam nolim (scit Jupiter) sed quia accusatores nacti sunt multos, in Curiam advola: videre enim te mediusfidius cupio: & nunc cüm te salvum esse libentissimé audierim, venire te jubeo.

JULIANUS SARAPIONI
clarissimo.

Alii aliis laudationes mittere solent: Mittit cuidã amico centum caricas Damas scemas: hinc encomium ficius & numeri centenarii texitur.
at ego tibi caricas nostrates oblongas centú mitto, quas tanquam signum jucundum suaviū epularum accipies. In quo voluptatem quidem, si ad muneris magnitudinē spectas, non magnam: sin autem ad pulchritudinem, satis magnam fortasse percipies. Aristophanes ait, excepto melle, nil dulcius esse caricis: imó ne hoc quidem ipsum dulcedine præponendum illis esse postea judicat. Herodotus scriptor, ad veram solitudinem ostendendum, satis habuit ita dicere, Apud eos neque fici sunt, neque aliud bonum ullum: tanquam ex omni fructuū genere nullum melius majusve fici

9. 2. 7. 201.

ficis inveniatur, neque ubi ficus sit, boni quippiam desideretur. Homerus ille sapiens cæteros fructus partim ob magnitudinem, partim ob colorem pulchritudinemve laudat: soli fico dulcedinis nomen attribuit. Mel etiam flavum vocat, veritus ne imprudens dulce id appellet, quod amarum persæpe esse solet: at uni certé fico proprié hanc appellationem tribuit, ut nectari, quod ficus sola ex omnibus dulcis sit. Hippocrates ait mel sensu dulce, odore amarum esse, neque ei repugno: quia omnium consensu bilem procreat, & humores in contrarium saporem convertit: quæ res magis ipsum natura amarum esse demonstrat. Nunquã enim in amaram naturam mutaretur, nisi id illi fuisset ab initio, ex quo in diversum commigravit. At ficus non solúm sensu est dulcis, verúm etiam odore antecellit. Jam adeó utilis hominibus est, ut præsi-

τῆς σύκων ὄντος, ἔτε ἔτι πρῶτως ἀγαθοῦ δέ-
 οντος, παρ' οἷς αὖ τὸ σῦχον. Ομηροῦ δὲ ὁ Γ-
 φος τὰ μὲν ἀπὸ τῆς καρπῶν εἰς μέγιστος, ἢ
 χροῖαν, ἢ κάλλος ἔπαινε· μόνω δὲ τὰ σύκα
 τὴν τ' Γλυκύτητος ἔπωνυμίαν συγχωρεῖ. καὶ δὲ
 μὲν μέλι χλωρὸν καλεῖ, δευτέρως μὴ λεῖψι
 Γλυκύ πωροσφῶν, ὃ καὶ πικρὸν εἶ) πολλαχρῶ
 συμβαίνει· ὡς σύκα δὲ ἀρὰ μόνω ἀποδίδωσι
 τὴν οἰκείαν δὲ φημίαν, ὡσαυτ' ὡς νέκλιαι,
 δεῖται καὶ μόνον Γλυκύ τῆς ἀπὸ τῶν βῆ). καὶ μέλι
 μὲν Ἰπποκράτης φησὶ καὶ Γλυκύ τὴν ἀσθη-
 σιν, καὶ πικρὸν εἶ) πρῶτως τὴν ἀναδδοσιν, καὶ
 οὐκ ἀπιστῶ τὰ λόγων· χολῆς γὰρ αὐτὸ ποιη-
 τικὸν εἶ) συμπῶντες ὁμολογηῦσι, καὶ φέπειν
 τοὺς χυμοὺς εἰς συναντίον τῆς γένεως· ὃ δὲ καὶ
 μάλλον τ' οὐ φύσεως ἀπὸ πικρότητος κα-
 τηρεῖ τὴν γένεσιν. οὐ γὰρ αὖ εἰς τοῦτο μετέ-
 βάθην ὃ πικρὸν ἔστιν, εἰ μὴ καὶ πρῶτως αὐτὰ
 πωροσπὴν εἰς δεξιῆς τοῦτο, ἀφ' οὗ παρὸς τὸ
 ἕτερον μετέπιπτε. σῦχον δὲ οὐκ ἀσθησὶ μόν-
 ον ἢ δὲ, ἀλλὰ καὶ ἀναδδοσὶ χρηστὴν ἔστιν. οὕτω
 δὲ ἔστιν ἀπὸ δεξιῶν ὠφέλιμον, ὡς καὶ ἀπὸ δεξι-
 φάρ-

Φάρμακον αὐτὸ πηκτὸς ὀλεθρίου Φαρμά-
 κος Φησὶν Αριστοτέλης εἶναι· καὶ τοῖς δειπνοῖς
 οὐκ ἀλλοῦ ἕνός ἢ τούτου χάριν παρῆλθεσθαι
 τε καὶ ἐπιβραγμαλίσεισθαι. κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ
 λης πινὸς ἀγέξησεως ἱεραῖς ταῖς τῆν βρωμά-
 των ἀδικίαις παρῆλυσόμενον. καὶ μὲν ὅτι
 θεοῖς δὲ σὺκην ἀνάκθηται, καὶ θεοῖς ἐστὶν ἀπά-
 σης ἐμβώμιον, καὶ ὅτι πηκτὸς λιβαίνωτο χρῆσι-
 τον ἐς θυμιάματος σκευασίαν ἐστίν, οὐκ ἐμὸς
 ἰδῆς οὐδ' ὁ λόγος, ἀλλ' ὅστις τὴν χρεῖαν αὐτῶν
 ἔμαθεν, οἶδεν ὡς ἀνδρὸς Ἰσφοῦ καὶ ἱεροφάντου
 λόγος ἐστίν. Θεόφραστος δὲ ὁ καλὸς ἐν γεωρ-
 γίας παρῆλθημασι τὰς τῶν ἑτεροφύτων δέν-
 δρων ἡμέσεις ἐκλιθεῖς, καὶ ὅσα ἀλληλοφύχοις
 εἰκεντερίσειν εἴκοισι, πηκτῶν, οἴμασι, τῆν φυ-
 τῶν μᾶλλον ἐπαμνήσκει συκῆς δὲ δένδρον, ὡς αὐ-
 τὴ ποικίλης καὶ ἀγαφόρου ἡμέσεως δεκτικὴν,
 καὶ μόνον τῆν δῆλων ἀκρότων πηκτοῦ ἡμῶς
 ἐνεκῆν βλάστην, εἴ τις αὐτῶν τῆν κλάδων ἐκ-
 τεμῶν ἔχασον, εἴτα ἐκρήξας, ἀλλῶ ἐς ἀλλοῖν τῶν
 παρῆμνων ἐμφυῆν ἡνῶν ἐναρμοστέειν, ὡς ἄρ-
 κην ἤδη πολλάκις αὐτῶν, καὶ αὐτῶ ὀλοκλήρου
 κήπου

κῆπου

præsidium ad quævis venena salutare Aristoteli videatur : ac mensis etiam inchoandis & claudendis non ob aliam causam adhiberi : tanquam hoc unum pro omnibus sacrum remedium adversus ciborum injurias exhibeatur. Enimverò diis ficum consecrari, omnibusque aris adhiberi, & quovis thure ad odores aptiorem esse, non mea est oratio, sed quisquis usum ejus didicit, á sapiente aliquo homine, sacrorumque antistite manasse intelligit. Theophrastus ille vir egregius in iis, quæ de agricultura scripsit, cum de arborum quæ in aliis inferi possunt, natura mutuaque insitione differit, præcipue ficum commendat, quod variorum generum arbores admittat, & una ex omnibus facile aliarum stirpem ferat, si quis ejus singulos ramos amputet, & in eorum quenque diffusum, aliarum arborum sobolem inserat : ut per sæpe hujus unius aspectus

pro

pro horto integro esse possit, quod ut in prato amœnissimo, sic ipsa varium ac multiplicem omnis generis fructuum splendorem á se se mittat. Et cum cæterarum arborum poma exigui temporis sint, neque ætatem ferant: sola ficus ultra annum vivit, & sequentis fructus ortum comitatur. Itaque Homerus in horto Alcinoi ait, fructus alios super aliis senescere. Quod in cæteris fortasse poëtica fabula videri potest: in fico certé cum veritate consentiens oratio est, quia hic fructus omnium maximé ad diurnitaté servatur. Ac cum ea sit ficus, ut opinor, natura, tamen apud nos longé præstantior nascitur: ut aliis quidem plantis collata, facile præstet omnibus, ipsi veró ficui omnino nostra antecellat: & reliquas omnes genere vincat, á nostra vincatur, & hac cum utrisq; collatione rursus servetur, tum quia cæteris, ut par est, excellit, tum quia ea parte qua vincitur, rursus in universo genere vincit. Nec fané immeritó nobis

nobis

κῆπου τῷ ὄλιν, οἷς ἐν λειμῶνι γαρμεστάτω ποι-
κίλιω ἰνά καὶ πολυδῆ τῶν καρπῶν ἀφ' ἑ-
αυτῶν τὴν ἀλγία ἀντίπεπομφότος. καὶ τὰ μὲν
δηγὰ τῶν ἀκροδρύων, ἐστὶν ὀλιγοχρόνια, καὶ τῷ
μονίῳ ὄσῳ ἀνέχονται· μόνῳ δὲ τῷ σύκῳ καὶ
ὑπερνιαυτίζειν ἔξεισι, καὶ τῇ τῶ μέλλοντος
καρποῦ γνέσῃ ἐνεργηθῶσι. ὥστε φησὶ καὶ
Ὀμηροῦ ἐν Ἀλκινόου κῆπῳ, τοῖς καρποῖς
ἀλλήλοισι ἐπιγεσάσκον. ἐπεὶ μὲν οὖν τῷ ἄλλ-
λων ἴσως ἀν' μῦθος ποιητικῶς εἶ) δόξειε, μόνῳ
δὲ τῷ σύκῳ παρὸς τῷ δῆγῃ ἐκείνῃ ἀναργῆς ἀν-
συμφορεῖτο, διότι καὶ μόνον τῶν δῆγων καρ-
πῶν ἐστὶ μονιμώτερον. τοιαύτην δὲ ἔχον, οἷμα
τῷ σύκῳ τῶ φύσιν, πολλῶν κρητῶν ἐστὶ παρ'
ἡμῖν τῶν γῆσεων· ὡς εἶ) τῷ μὲν δῆγων φυτῶν
αὐτὸ ἡμιώτερον, αὐτὸ δὲ τῷ σύκῳ τῷ παρ' ἡ-
μῖν θαυμασιώτερον· καὶ νικᾶν μὲν αὐτὸ τῶν
δῆγων τῷ γῆσειν, αὐτὸς δὲ ὑπερ' αὐτὸ τῷ παρ'
ἡμῖν ἠπιάσθαι, καὶ τῇ παρὸς ἐκάτερον ἐκρίσει
πάλιν ὑφ' ἑαυτῶν, κρατουῖ μὲν, ὡς εἰχῶς, οἷς
δὲ αὐτὸ κρατεῖται δοκεῖ, πάλιν ἐς τὸ κερῶλου
νικῶν. καὶ τοῦτο ὄσῳ ἀπειχέτερον παρ' ἡμῖν
μόνοις

μόνοις συμβαίη. ἔδδ' γὰρ οἶμα, τὴν δὲ πόλιν
 ἀληθάς, καὶ τὸν τῆς εἰώας ἀπάσης ὀφθαλμόν.
 τὴν ἱεράν καὶ μεγίστην Δάμασκον λέγω. τοῖς
 τε δήοις σύμπασιν, οἷς ἱερῶν κάλλι, καὶ νεῶν
 μεγέθη, καὶ ὠρῶν ὀκμαίαι, καὶ πηγῶν ἀλγαία,
 καὶ ποταμῶν πλήθη, καὶ γῆς ὀφορεία νικῶ-
 σαν, μόνῳ ἄρα καὶ ὧ τοιούτω φυτῷ παρῆς
 τὴν ἔθαύματος ὑπερχῶν ἔρεσται. ὁ δὲ
 οὖν ἀνέχεται τὸ μεταβολῆς τὸ δένδρον, ὁ δὲ
 ὀφθαλμῶν τοῖς ὀπτιχωεῖοις ὄρεσι τὸ βλαψης,
 ἀλλ' ὡσπερ ἀντόρθονος φύου νόμῳ τῶν ἔξ
 ἔποικίας γῆεσιν ἔρηται. καὶ χρυσὸς μὲν οἶ-
 μα, καὶ ἔργου οὗτος πολλαχοῦ φύεται.
 μόνῃ δὲ ἢ παρ' ἡμῶν χῶρα τίκῃ φυτὸν ἀλλα-
 χοῦ φύεται μὴ διωάμῃον. ὡσπερ τὰ ἔξ Ἰν-
 δῶν ἀγῶμα, καὶ οἱ Γερσικοὶ σῆρες, ἢ ὅσα ἐν
 τῇ Αἰθιοπῶν γῇ ἔκλειται μὲν καὶ λέγεται, τὰ
 δὲ τὸ ἐμπορίας νόμῳ πᾶσι παρ' ἡμῶν.
 οὕτω δὲ καὶ τὸ παρ' ἡμῶν σῆρον ἀλλαχοῦ τῆς
 γῆς οὐ γινώμῃον, πᾶσι παρ' ἡμῶν ἔλ-
 λεται, καὶ οὔτε πόλις, οὔτε νῆσός ἐστιν, ἐν ᾗ
 ἐπέρχεται ὧ τῆς ἠδονῆς θαύματι. ἀλλὰ καὶ
 βάρπε-

nobis solis istud accidit. Etenim æquum erat, opinor, veram Jovis urbem, totiusque Orientis oculum (sacram & amplissimam Damascum dico) cùm omnibus aliis rebus, ut sacrorum elegantia, templorum magnitudine, temporum anni opportunitate, fontium nitore, fluviorum multitudine, terræ ubertate vinceret, solam etiam plantæ istius nobilitate miraculum de se majus commovere. Quocirca hæc arbor mutationem omnem soli respuit, neque patrios fines egreditur, sed velut indigna planta ortum ex colonia aspernatur. Aurum atque argentum, sicuti atbitror, idem multifariam nascitur: at sola hæc nostra regio fert plantam, quæ alibi nasci non potest. *Ut merces Indicæ, ut Persici ferres, quæve in Æthiopum terra nascuntur & prædicantur, hac mercatoria lege in omnes orbis partes distrahuntur: sic nostra hæc ficus nusquam alibi nascitur, & á nobis in omnem locum dimittitur: neque civitas ulla est, aut insula, in quam voluptatis suæ admiratione nõ*

O perve-

perveniat. Quin & regales mensas ornat, atque ad omnium conviviorum ornatum adhibetur: neque intritum, aut scriblita, aut panis dulciarius, aut denique aliud condimenti genus pari suavitate unquam reperietur. Adcò est mirabilis iste cibus præ aliis omnibus. Ac cæteræ quidem fici autumnò ferè eduntur, aut ad usum similem insolan- tur: at nostræ duntaxat utrunque usum præstant, & valent in arbore, & præstantiores sunt in sole paratæ. Quòd si pulchritudinem istarum in arbore consideres, & quemadmodum á singulis ramis pendeant longioribus pediculis instar calycum, aut quo pacto arbor fructum in orbem circunder, multiplicem intereá speciem rotunditate illa exhibens, dixeris sanè quasi in torque colli, esse ejus appendices ex arboribus. Prætereá in arte, quæ ad istas ficos servandas adhibetur, non minus est studii, quàm in usu voluptatis. Non enim, sicut cæteræ ficos, in unum locum

ῥάπεζαν βασιλικῶ κοσμή, καὶ πομπὸς δει-
 πνου σεμνόν ἔστιν ἐκδηλώπισμα· καὶ οὔτε ἐν-
 δρυπιον, οὔτε ερεπιόν, οὔτε νεήλατον, οὔτε
 δῆλο καρυκείας γῆρος ἄδεν ἔσται ἠδυσμα
 ἴσον, ἢ ἀφίκοιτο· ἴσοῦτον αὐτῶ τῆσ τε δῆλων
 ἐδεσμάτων, καὶ δὴ καὶ τῆσ ἑκαστοῦ ὡς εἴεσι
 τῆσ θαύματος· καὶ τὰ μὲν δῆλα τῆσ σύκων ἢ
 ὄπωρινῶ ἔχῃ τὴν βράσιν, ἢ τερασινόμην εἰς
 ὁμοίον ἔρχεται· ὁ δὲ παρ' ἡμῖν μόνον ἀμ-
 φοτεεῖζῃ τῆσ χρεία, καὶ καλὸν μὲν ἔστιν ἐπι-
 δένδριον, πολλῶ δὲ κδήμιον, εἰ εἰς τεροίαν ἔλ-
 θοι· εἰ δὲ καὶ τὴν ὡραν αὐτῶ τὴν ἐν τοῖς δέν-
 δροις ὀφθαλμῶ λάβοις, καὶ ὅπως ἐκάστου τῆσ
 ὡρέμων ἐπιμήκεσι τοῖς κένθροις οἰονοὶ κολύ-
 κων δίκῃ ἀπήρτην), ἢ ὅπως ἐν κύκλῳ πε-
 ριθῆσ ὡς καρπῶ ὁ δένδρον δῆλας μετ' δῆλας ἐν
 σοίχῳ ὡς φερῆσ πολυφθεῖς ἀλγείας μηχαν-
 νάμηνον, φάησ ἀν' αὐτῶ κατὰ ὡρ ἐν ὄρμα
 δέρησ τῶσ τῆσ δένδρων* ὁξαιρέσεις αὐτῶ· καὶ ἢ <sup>lego ἐξαρτή-
 σαις.</sup>
 ὡς χροίαν μονίῳ ἐπιτέχησις ἐκ ἐλάτ-
 τωνα τ' εἰς τὴν χρείαν ἠδονῆσ ἔχῃ φιλομίαν.
 οὐ γὰρ ὡσπερ τὰ δῆλα τῆσ σύκων ὁμοῦ καὶ

καὶ ταυτὸν ἐρρίπτει, ὁσὲν κελεύει Ἐρηθὸν ἢ
 χύδωλον ἡλίω τερασνέται· ἀλλὰ παρῶτον μὲν
 ἡρέμα τῶν δένδρων αὐτὰ ταῖς χερσὶν ἀποδρέ-
 ποιουν, ἔπειτα ὀρπηξίν ἢ ῥάβδους ἀκμινώδεσι
 τῶν τοίχων ἀπαρτῶσιν, ἵνα λάβωσιν καὶ μὲν
 ἡλίω καθαροῦ παρομοιωῦντα, μὲν δὲ ἀνε-
 παβούλα τῶν ζώων τε καὶ ὀρνιθίων, οἰοεὶ
 τῶν κέντρων τῆ δὲ ἐξήσει δρυφοροῦ μύμα. καὶ
 ὑπὸ μὲν ἡμέσεως αὐτῶν, καὶ ἰλυκότητος, καὶ
 ὕρας, καὶ ποιήσεως, καὶ χρείας, ταῦτά ται παρ' ἡ-
 μῶν ἢ ἔπιτολή παροπαίξει. ὅγε μὲν τ' ἐ-
 κατὸν ἀειθμὸς, ὡς ἐστὶ τ' ἀγῶν τιμιώτερος, καὶ
 ὁ τέλειον ἐν αὐτῷ τ' ἀειθμῶν παειγράφων,
 μάταιοι ἀν τὶς θεωρῶν τῆδε. καὶ ὅτι ἀγνοῶ μὲν,
 ὡς παλαμῶν καὶ Ἐφῶν ἀνδρῶν ὁ λόγος, τῶ
 ἀρτίου τ' παειτὸν παεικεία, ὁσὲν ὡς ἀρ-
 χὴν φασὶν αὐξήσεως εἶ) ὁ μὴ σίωδύζον.
 ὁ γὰρ ὁμοιον πατέρω, μὲν δὲ ὁποῖον καὶ ὁ ἔτε-
 ρον. δυοῖν δὲ ἡμοιῶν, τὸν τείτον εἶ) τ' πε-
 ειπότητα. ἐγὼ δὲ, εἰ καὶ ἄλμπεότερος ὁ λό-
 γος ἐστὶ, φαίω ὁμως. ἀρχῆς μὲν εἰσὶν οἱ ἀ-
 ειθμοὶ πόρτως ἀξερτημῶν καὶ ὁ παροσε-
 χῆς

locum conjiciuntur, neque acervatim confuseve in sole siccantur: sed ex arbore primúm sensim decerpuntur, deinde ex arbutis ramisve aculeatis in muro suspenduntur, partim ut assiduo puri folis usu albescant, partim ut ab insidiis animantium & avicularum tutæ permaneant, aculeorum præsidio tanquam satellitum comitatu circumseptæ. Ac de earum ortu, dulcedine, specie, confectioe, utilitatè, nostra epistola adhuc lusit. Deinceps numerum centenarium aliis omnibus numeris nobiliorum esse, omniumq; perfectionem numerorum eo cõtineri doceamus. Equidem non sum nescius, veteres, eosdemque sapiètes homines impari numerum pari præposuisse, atque amplificationis fontem putavisse illud, quod non copulatur. Quod enim alteri simile est, tale semper manere, quale sit alterum: cùm veró duo numeri sunt, tertium esse imparilitatem: At ego dicam fortasse audacius, dicam tamen. Numeri omnes ex uno principio apti sunt: &

O ij possunt

possunt per quenvis numerum omnino augeri, præstat tamen amplificationis causam pari numero potius quam impari tribuere. Etenim unum non erit impar, si non habeat cum quo impariter conferri possit: at binarii copulatio duplicem imparitatem procreat, atque é duobus numeris tertius ad incrementum accedit: & rursus cum binarius alter adjungitur, fit quaternarii amplificationis: omninoque eorum inter se conjunctio, inæqualitatem ex utriusque ortam ostendens, in binarii numerum concluditur. Hoc posito dicam, primo denario in seipsum circumducto, centenarium totum effici: ut ex uno quidem decem, ex his autem in se redeuntibus centum procreentur: hinc item é centenariis, numerorum summa universa vires sumat, unitate intereá minimé feriente, nisi cum binarii commistio inæqualitatem creat,

&

χές τ' αὐξήσεως ἔχε πῶτος χρημίζοντο πολ-
 λῶ γεμῶν εἰ) δικαίωτερον ὡς ἔρητῳ μάλ-
 λον ἢ τῷ περὶ τῆς αὐξήσεως αἰτίας
 παροχῆσθαι. ὁ μὲν γὰρ εἰς ἔρηθμός οὐκ ἀν-
 εἶη περὶ τῆς, οὐκ ἔχων ὅτου περὶ τῆς γήμοιτο. ἡ
 δὲ τ' δυάδος συζυγία τίκῃ διπλαῖω τὴν πε-
 ριτότητα, καὶ τῷ δυοῖν ἔρηθμῷ ὁ τρίτος
 εἰκότως εἰς αὐξήσιν ἔρχεται. πάλιν τε ἐν τῇ
 τ' ἑτέρας δυάδος μίξῃ, τ' τετράδος τὴν ὑπε-
 ρχίω λαμβανῆ. καὶ ὅλως ἢ παρὸς δὴ ἤλα
 κρινωνία, τὴν ἕξ ἑκατέρου περὶ τῆς φά-
 νουσα, εἰς τ' τ' δυάδος ἔρηθμὸν περικλείεται.
 δεδραμῶν δὴ τούτου φαίλω ἀν, οἶμα, τ' παρ-
 της δεκάδος τὴν εἰς αὐτὸ περὶ φέρειαν ἀνακ-
 κλούσης, εἰς τὸν τ' ἑκατοντάδος ἔρηθμὸν ὁ ὅ-
 λον ἔχε βαίνην. ὡς τῷ μὲν ἐν τὴν αὐξήσιν εἰς
 δέκα σῖντείνην. πάλιν δὲ αὐτὴν δεκάδα δι-
 αὐτῆς ἀνοῦσαν εἰς τὸν ἑκατὸν ἔρηθμὸν σῖν-
 τελάσθαι. καὶ τεῦθεν αὐτὴ πάλιν ἕξ ἑκατοντά-
 δων ὁ ὅλον τῷ ἔρηθμῷ τ' δυνάμιν καρ-
 ποῦσθαι, μήτε τ' ἑνὸς ἡμεμοῦτος, εἰ μήτι τ'
 δυάδος ἐν τῇ μίξῃ ὁ περὶ τὸν ἀεὶ ἑκλούσης

Ο iiiij τέ

τε καὶ εἰς ἑαυτὴν αὐτῆς ἀνακαλουμένης, ἀ-
 ρχῆς αὐτῆρα πάλιν ἑκατοντάδι τῷ ἀριθμῷ
 ὁ Συναριθμὸν κατακλείσῃ, καὶ ὁ τέλεον
 αὐτῷ προσάπτουσα πάλιν εἰς αὐτὸ εἰς ὁ-
 τερον ἐρπύσει, ταῖς τῷ ἑκατοντάδων ἐπιηρ-
 εῖαις αἰεὶ ὁ ὅλον εἰς ὁ τῷ καταλήψεως ἀπέ-
 ρον ἀναφέρουσα. δοκεῖ δέ μοι καὶ Ομηροῦς ἔχ-
 ἀπλαῖς ὁσδὲ ἄργῶς ἐν τοῖς ἐπειτιῶ ἑκα-
 τοντα θύσανον ἀγίδα ὡς Διὶ περὶ εἶναι, ἀλ-
 λά ἵνι κρείττονι καὶ ἀπορρήτω λόγῳ τοῦτο ἀ-
 νίηται λέγων, ὡς ἄρα τῷ τελεωτάτῳ Θεῷ
 ὁ τέλεον τῷ ἀριθμῷ περὶ ἀπέ, καὶ ὡς μόνῳ
 περὶ τοῖς ἀγῶν ἀνὸν ἀριστότερον χρῆσιτο ἢ ὅτι
 τὸν ἐξυμπεπτα χόσμον, ὃν εἰς ἀγίδος γῆμα ὡς
 τῆς εἰκόνας περὶ φερῆς ξυεῖλῃφεν, οὐκ ἀγῶν
 πῶς, ἢ ὁ τῷ ἑκατὸν ἀριθμὸς περὶ γράφῃ, τῇ
 καὶ κύκλον ἑκατοντάδι τὴν ἐς ὁ ὅλον τῷ νοητοῦ
 κατὰ νόσον ἐφαρμότων. ὁ δὲ αὐτὸς λόγος ἔ-
 πος καὶ τὸν ἑκατοντάχῃ τὸν Βειάρεω κατῆ-
 ζῆ πάρεδρον ὡς Διὶ, καὶ περὶ τῷ τῷ πα-
 ρὸς ἀμιλλᾶσαι συλῶρῃ δυνάμιν, οἷον ἐν τῷ
 τῷ ἀριθμῷ τελέῳ ὁ τέλεον αὐτῷ τῷ ἰαχῶς
 ἀποδι-

& in seipsam iterū revocatur, dum rursus in centenarium alterum totius numeri summa cōcludatur, atque hoc absoluto & perfecto ad alterum ex eo procedat, & cētenariorum appellationibus perpetuó summam in infinitum producat. Homerus mihi quidē videtur non leviter, neq; sine causa in poëmate suo clypeum é centum loris Jovi tribuisse: verū magna aliqua & abdita ratione istud dicendo involvit, quoniam videlicet perfectissimo Deo perfectissimum numerum accommodabat, eumque numerum quo maximé exornari posset: aut quia mundum universum, quem clypei forma propter rotunditatē comprehendit, non alius numerus describit, quám centenarius, circuli centenario accommodat intelligentiam ejus qui in universo intelligitur. Eadem ratione centimanus Briareus juxta ipsum Jovem collocatur, & cum patre certat, quasi perfectum ejus robur perfecto numero

mero exprimatur. Quin & Pindarus Thebanus cūm Typhoëi cædem in illo triumphali carmine celebrat, & maximi hujus gigantis robur maximo deorum regi attribuit, non alio nomine eum magnificè adco commēdat, quàm quòd gigantem centeno capite horrendum uno ictu afflixerit atque prostraverit: tanquam nullus alius gigas manum cum Jove conferere potuerit, nisi quem solum mater centum capitibus armarat: neque ullus Deus præter Jovem tanta victoria dignus esset. Simonides poëta lyricus magnæ laudis loco Apollinem ἐλατὸν appellat, & quasi hac una sacra nota ejus cognomen exornat, quòd Pythonem serpentem centum sagittis, ut ait, confecerit: imò magis ac sæpius se ἐλατὸν, quàm Pythiū appellari gaudet, quòd illo cognomine tanquam hæreditatis alicujus titulo exornetur. Jam illa ipsa Jouis nutrix Creta,
quasi

Ἄποδιδούς, καὶ μὴ καὶ Πίνδαρος ὁ Θεβαῖος τῷ
 ἀνείρεσιν τῷ Τυφώεως ἐν ὀπνικίοις κηρύτ-
 των, καὶ τῷ μεγίστου τυτου γήλυτος κρατός
 ὧν μεγίστω βασιλεῖ τῷ θεῶν πεδύταις, οὐχ
 ἑτέρωθεν αὐτῷ τῷ Διφημίας κρατιῶν τῷ
 ἑσφολιῶν, ἢ ὅτι τὸν γήλυτα τὸν ἑκατοντα-
 κέφυλον ἐν βλήματι κεφαλῆν ἤρχεσεν ὡς ἔ-
 τέ υἱος ἀγίου εἰς χεῖρα τῷ Διὸς ἐλθεῖν ἀντί-
 μάχου γήλυτος νομοθέτης, ἢ ὅτι ἡ μήτηρ μό-
 νον τῷ ἀγίων ἑκατὸν κεφαλῆς ὠπλισεν, οὐτε
 ἑτέρου υἱὸς θεῶν ἢ μόνος Διὸς ἀξιονικώτερος
 παρὲς αὐτῷ τυτου γήλυτος καθαίρεσιν
 ὄντος. Σιμωνίδῃ δὲ ἀρὰ ὧν μελικῶ παρὲς
 τῷ Ἀπόλλωνος Διφημίας ἀρκεῖ τὸν θεὸν ἑ-
 κατὸν παρσειπόντι, καὶ κατὰ αὐτὸ ἀγίου
 υἱὸς ἱεροῦ γωείσματος αὐτῶ τὴν ἑπωνυμία
 κοσμήσασθαι, δὲ τὸν πύθωνα τὸν δράκοντα βέ-
 λεσιν ἑκατὸν, ὡς φησιν, ἐχφρώσατο καὶ μάλλον
 αὐτὸν ἑκατὸν ἢ πύθιον χαίρειν παρσαρβό-
 μων, οἷον κλήρου υἱὸς ἑπωνυμίας συμβόλῃ
 παρσφονοῦ μων. ἢ γε μὴν τὸν Διὰ δρε-
 φαμῆν νῆσος ἢ Κρήτη, κατὰ αὐτὸν ἑσφο τῷ
 Διὸς

Διὸς ὑποδοχῆς ἀντιλαβοῦσα, τὰς ἑκατὸν
 πόλεων ἀειθμῶν τεύμηται. καὶ Θήβας δὲ ἄ-
 ρα τὰς ἑκατονταπύλους, ὅτι δὴ ἔτι ἄνός ἢ τού-
 του χάριν ἐπαμῆς Ομηροῦ, δὴ ἴτι τὰς πύλαις
 τὰς ἑκατὸν, καὶ δὴ ἴος ἰὺ θαυμασόν. καὶ σιωπῶ
 θεῶν ἑκατόμβας, καὶ ναοὺς ἑκατονταπέδεις, καὶ
 βωμοὺς ἑκατοντακρήπιδας, καὶ τοὺς ἑκατον-
 ταδόχους ἀνδράνας, καὶ τὰς δούρας δὲ τὰς ἑ-
 κατονταπλέθρους, καὶ ὅσα δὴ ἄ τεία τε καὶ ἀν-
 δεσπύνα τῆ δριθμοῦ τοῦδε παροσηρεία
 σίω εἴληπται. ὅγε μὲν δριθμὸς ὅτι οἶδε καὶ
 γραμμοτικῶν ὁμοῦ καὶ εἰρηνικῶν τὰ ξιν κο-
 σμησται, καὶ φαιδριῶν τὴν ἑκατόντομδρον λο-
 χαγίαν ἴμα δὲ ἠδὲ δικαστῶν ἐς ὅσον ἠκου-
 σαν ἐπωνυμίαν. καὶ με καὶ πλείω τούτων ἔχον-
 τα λέγειν, ὅτι ἔπιτολῆς ἔπιτρέφει νόμος. σὺ ὅ
 ἀλλὰ συνήνω μὲν ἔχων τὰ λόγῳ, δὴ ἴτι καὶ
 ταῦτα πλείω τῶν ἰκανῶν εἴρηται. καὶ εἰ μὲν
 ἔχει μέτερον ὑπὸ σοὶ κριτῆ, καλὸν εἰχέρη-
 μα, πρῶτως καὶ παρὸς τοὺς δῆμοις ἐκφορῶν ἔ-
 στα, τὸ πρῶτον σὺ ψήφου τὴν μάρτυριαν δε-
 ξάμενον· εἰ δὲ χρεὸς ἐτέρας παροσδεῖται
 παρὸς

quasi Jouis educati & suscepti mercede, centum urbium numero ornata est. Thebas etiam *ἑκατονταπόλις* nominat Homerus, propterea quod centum portis maxima esset dignitas ac pulchritudo. Tacco deorum hecatombas, templa Hecatompeda, aras centena basi, centenarios andronas, centijugera arva, & cætera divina aut humana, quæ hujus numeri appellatione continentur. Iste ipse numerus & belli & pacis ordines decorat, centurias militares exhilarat: judicum appellationem, quæ pari ratione continetur, honorat. Ac me quidem, cum plura possem dicere, lex epistolæ prohibet. Tu interea ignosces, quod plura etiam quam satis est, diximus. Quod si iudice te mediocritatem affecuta erit, bene est, ad alios etiam exire poterit, tui iudicii testimonio freta: sin alterius manum desiderat,
ut

ut quod vult, assequatur, quis te uno aptior fuerit ad eam, ita exornandam, ut hominum oculis fruatur?

JULIANUS JUDEORUM

Reipub. si vera est.

Judeis vectigalia quaedam remittit.

Superiora tempora non tam vobis ob servitutē molesta fuere, quā quod tabulis injussu principis emissis obnoxii essetis, immensumque aurum in ærarium inferretis: quam rem ego magna ex parte meis vidi oculis, tum multo magis ex ipsis tabellis, quæ contra vos asservabantur, perspexi: quin & paratum jam iterum contra vos vectigal, prohibui, & impietatem hanc detestabilem compressi, tabulasque incendi, quæ in meis scriniis ad vos opprimendos custodiebantur: ut nemini liceat deinceps tantæ impietatis rumorem in vos spargere. Neque fané harum injuriarum causa Constantio fratri viro memorabili potius tribuenda videatur, quā nonnullis animo barbaris, & mēte impiis,

πρὸς δ' ἔσχατου συμπλήρωμα, τίς αἰ σοῦ
καλλίων εἴη τὴν γραφῆν εἰς κάλλος ἀκριβώ-
σαντος πρὸς τὴν τ' ἑαυτῶν ἡδονῶν ἀπολαύσασθαι;

Ιουλιανὸς Ἰουδαίων τῶν κρινῶν
εἰ γήσιως.

Παύ ὑμῶν φορικώτερον γεγήμεται ἕπε-
τῶν παρωχηκότων κρινῶν τῶν ζυγῶν τ' δου-
λείας, ὅθεν γραφαῖς ἀκηρύκτοις ἐποσάτ-
τεσθαι ὑμᾶς, καὶ χριστὸν πληθὺς ἀφατον εἰ-
σχυμίζῃ τοῖς τῶν ἑαυτῶν λόγους· ὧν πολλὰ
μὲν αὐτῶν ἐθεώρουν, πλείονα δὲ τούτων
ἔμαθον ἄλλων τὰ βρέβια τὰ καθ' ὑμῶν φυ-
λαττόμενα· ἐπεὶ δὲ καὶ μέλλουσεν πάλιν εἰ-
σφορὰν καθ' ὑμῶν ποσάττεσθαι, εἰρῆσα, καὶ
ὅτι τοιαύτης δυσφημίας ἀσέβημα ἐν ἑαυτῶν ἐ-
βιασάμενοι εἴσασθαι, καὶ πρὸς παρέδωκε τὰ
βρέβια τὰ καθ' ὑμῶν ἐν τοῖς ἐμοῖς σκρίνοις
ἀποκείμενα, ὡς μηκέτι διώσασθαι καθ' ὑ-
μῶν πρὸς τοιαύτην ἀκονίζῃ ἀσεβείας φήμην.
καὶ τούτων μὲν ὑμῶν ἐπὶ σοῦτον ἀγίος κατέστη
ὅτι μνήμης ἀξίος Κωνσταντῖνος ὁ ἀδελφός, ὅ-
σον οἱ τὴν γνώμην βαρβαροὶ, καὶ τῶν ψυχῶν
ἀγαθοί,

ἄθεοι, οἱ τὴν τούτου βράπεζαν ἐσιώμημοι· οἷς
 καὶ ἐγὼ ἐν χερσὶν ἐμοῦ λαβόμενος, εἰς βό-
 ρθην ὡσας ὠλεσα, ὡς μήτε μνήμην ἐτίφέ-
 ρεσθαι ἢ εἶ) παρ' ἡμῖν τ' αὐτῶν ἀπωλείας.
 ὅτι πλέον δὲ ὑμᾶς διωχεῖσθαι βουλόμε-
 νος, τὸν ἀδελφὸν Ιουλιανὸν τ' ἀδεσιμότατον πα-
 τριάρχην παρήνεσα, καὶ τὴν λεγομένην
 παρ' ὑμῖν ἀποστολὴν κωλυθῆναι, καὶ μη-
 κέτι διώεσθαι τὰ πλήρη ὑμῶν πινὰ ἀδικεῖν
 τοιαύτας φόρων εἰς τὸ εἶξεν, ὡς πρὸς τὸ
 ἔν ὑμῖν ἀμέμνον ὑπάρχον τ' ἐμῆς βασι-
 λείας· ἵνα ἀπολαύοντες, ἐπὶ μείζονας δὲ χά-
 ποιῆτε τ' ἐμῆς βασιλείας ὡς πρὸς τὴν κρείτ-
 τονι καὶ δημιουργῶ Θεῷ ὡς καλὰ ζῶσαντι γέ-
 ναι μετ' ἡμετέρας αὐτῶν δόξια. πέφυκε γὰρ
 τοῖς ἐν ἡμῖν μεμνημένοις ἀξιοῦσι τοῖς ἰσχυ-
 ροῦσι καὶ μὴ τοσοῦτον εἰς τὴν τὸ
 σευχλὴν τὰς χεῖρας ἀνατείναντο λυμῶν· τοῖς δὲ
 πρὸς τὸν ἔχοντα τὸ ἀμέμνον, ὁλοκλήρως
 ψυχῇ χαίροντας, ὑπὸ τ' βασιλείου ἰκα-
 τηεῖος λαβείας ποιῶν ὡς μείζονι, τὰς δυ-
 ναμῶν. κατευθύναι τὴν βασιλείαν ὅτι τὰ
 κάλλι-

impiis, qui ejus mensa utebantur : quos ego manibus meis arreptos , atque in foveam coniectos perdidit , ut ne memoria quidem ulla de eorum interitu apud nos supersit . Ego veró cum longé majoribus beneficiis vos ornare vellem , fratrem Iulum patriarcham omni observantia dignum hortatus sum , ut & tributum quod vobis imperatum dicebatur , prohibeat , & nemini in posterum liceat vectigalia ejusmodi á vobis exigere , quo summa vobis securitas & otium sit in meo regno , & majore studio pro meo regno vota faciatis Deo optimo & opifici , qui mihi dignatus est suis purissimis manibus coronam imponere . Solent nanque qui solitudine aliqua premuntur , mente constringi , neque tam confidenter manus ad Deum orandum tollere : at qui cura penitus vacui sunt , tota mente gaudent , & pro regno supplices manus ad Deum maximum porrigunt , in quo situm est , ut regnum nostrum in

P optimo

Marcellinus
lib. 23.

optimo statu versetur , sicut optamus. Id vos imprimis curare atque contendere debetis, quó & ipse Persico bello ex animi sententia gesto, sanctam urbem Hierusalem, quam multos jam annos habitatam videre desideratis, meis laboribus resectam incolam, & uná vobiscum in ea optimo Deo gratias agã.

JULIANI LEX DE
medicis.

Artem medicam hominibus salutarem esse, usus ipse demõstrat. Quare eam é cælo delapsam non immeritò philosophi prædicant. Etenim naturæ nostræ infirmitas, & valetudinis offensiones quæ quotidie incidunt, per hanc corriguntur. Quamobrem sicut æquitatis ratio postulat, nos superiorum regum auctoritatem & vocem secuti, pro nostra humanitate jubemus vos Senatoriis muneribus liberos in posterum vivere.

EDICTUM

κάλλιςτα, καθάπερ παρθαυρούμδα, ὁπερ χρεῖ-
ποις ὑμαῖς, ἵνα καὶ γὰρ τὸν τῆς Περσῶν πόλε-
μον δευρωσάμενος, τ' ἐκ πολλῶν ἐτῶν ἔπι-
θυμουμένῳ παρ' ὑμῖν ἰδίῃ οἰκουμένῳ πό-
λιν ἀγίαν Ἱερουσαλήμ ἐμοῖς καμάρτοις αἰοι-
κωδμήσας οἰκήσω, καὶ ἐν αὐτῇ δόξαι δώσω
μὴ ὑμῶν τὰς κρείττους.

Ἰουλιανοῦ νόμος πρὸς τῆς

ἰαβῶν.

Τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην Ἰουλιανὸς
τοῖς ἀεισέτοις τυχεράν, ὅ ἐναργὲς τ' χρεῖ-
ας μάρτυρ. δὲ καὶ αὐτῷ ἐξ οὐρανοῦ πε-
φοιτηκέναι δικαίως φιλοσόφων παῖδες κη-
ρύττοι. ὅ γὰρ ἀσθενὲς τ' ἡμετέρας φύσεως,
καὶ τὰ τῆς ἐπισυμβαλλόντων ἀρρώσθημάτων
ἐπαυροῦται διὰ αὐτῆς. καὶ γὰρ κατὰ τὸν τῆς
δικαίου λογισμὸν, σὺν αὐτῇ τοῖς ἀγαθῶν βασι-
λεῦσι θεασίροντες, ἡμετέρα φιλανθρωπία
κελεύουσα τῆς βουλδολικῶν λήτουργημά-
των ἀνενοχλήτους ὑμαῖς τοῖς λοιποῖς χροῖοις
ἀφείλη.

P ij

Αλεξάν-

Αλεξανδρῶσι Διάταγμα.

Εχειῶ τ' ἔξελαθέντα βασιτικοῖς πολλοῖς πάνυ καὶ πολλῶν ἀποκελευθῶν παρὰ τῶν ἀρχόντων, ἐν χειῶ ἑπίταγμα παρῆναι βασιλικόν, εἴθ' οὕτως εἰς τὴν ἑαυτῶν κατέναι, ἀλλὰ μὴ ἑλμυ μὴδὲ ἀπονοία χρῆσάμενον, ὡς περὶ οὐκ οὖσιν ἐπιβείζαν τοῖς νόμοις. ἐπίτοι καὶ δὲ νῦν ὑφ' ἡμῶν τοῖς Γαλιλαίοις τοῖς φυραδδύθεισιν ὑπὸ τῶ μακαρίτου Κωνσταντίου, οὐ κατόδον εἰς τὰς ἐκκλησίας αὐτοῖς, ἀλλ' εἰς τὰς πατρειδὰς σὺνεχωρήσαμεν. Αθανασίον δὲ πωθάνομα τὸν ἑλμυρότατον ὑπὸ τῶ σὺνήτοις ἐπαρθέντα δρασοῖς, ἀντιλαβέσθαι τῶ λεγόμενου παρ' αὐτοῖς ἑπίσκοπος θρόνου. (ὅτο δὲ εἶ) καὶ τὰ θεοσεβῆ τῶν Αλεξανδρέων δὴ μὲν ἔμετρώσιν ἀπὸ τῶν ὅθεν αὐτὰ παρὰ τὸν ἑλμυρότατον ἀπέναι τῆς πόλεως, δὲ ἥσ' αὐτὴν ἡμέρας τὰ τῆς ἡμετέρας ἡμεροτήτος γραμματα δέξεται παρὰ τὸν ἑλμυρότατον δι' αὐτὰ τῆς πόλεως εἶσω, μείζους πολὺ καὶ χαλεπωτέρας παρὰ τὸν ἑλμυρότατον ἡμετέρας.

Ιουλιαν-

EDICTUM AD ALEXANDRINOS.

AEquum erat, eum qui regiis & imperatoriis edictis compluribus ejectus fuerat, unum saltem edictum regium expectare, ac tum denique domum suam redire: non autem singulari audacia atque amentia fretum, legibus tanquam omnino extinctis ac perditis illudere. Etenim nunc quoque nos Galilæis á Constantio ejectis, non reditum ad suas ecclesiās, sed in patriam cuique suam concessimus. Audio Athanasium hominem audacissimum solita audacia elatum, episcopatus sedem, ut ipsi appellant, iterum usurpare: id verò non mediocriter Alexandrino populo displicere. Quare eum jubemus urbe excedere, eo ipso die quo humanitatis nostræ literas acceperit: quòd si in urbe manserit, longè majores gravioresque ei pœnas denunciamus.

*De exilio
Athanasii.*

P iij JULI-

JULIANUS LIBANIO

Sophistæ & Quæstori.

*Historia de
Juliani itinere
in Persas.
Qua de re
Marcell. 23.*

Ad Litarbos veni (quod oppidū est in Chalcide) & casu incidi in viam quandam, quæ reliquias adhuc Antiochenfium hybernorum habebat. Erat autē, sicut opinor, illius pars una, palus, altera mons, tota certē aspera: ad paludem erant lapides tãquam de industria disjecti, nulla arte compositi, quomodo in cæteris urbibus viæ tanquam ædificari solent, loco pulveris multo limo ac lapidibus, sicut in pariete, collocatis. Hoc itineris spatio confecto vix tãdem ad primum diverforium pervenimus (quod fuit hora ferē nona) cūm ecce Senatus vestri maxima pars ad nos venit. Ac ibi quæ simus inter nos collocuti, fortasse accepisti: & ex nobis ipsis aliquando, si diis placuerit, cognosces. Litarbis deinde ad Berræam veni: & Jupiter clarissimo ostento læta omnia denūciavit. Commoratus autem ibi diem unum, arcem invisī, & Jovi regio morē

tau-

Ιουλιανὸς Λιβανίῳ Γρηγοῖ

καὶ Κοιμῆται.

Μεγρὶ τῶν Λιπάρβων ἦλθον· ἔστι δὲ ἡ
 κώμη Χαλκίδος· καὶ ἐνέτυχον ὁδῶν λείψανα
 ἐξυῖση χιμαδίῳν Ἀνιοχικῶν. ἡ δὲ αὐτῆς,
 οἶμα, ὁ μὲν τέλμα, ὁ δὲ ὄρος, βαχεῖα δὲ
 πᾶσα· καὶ ἐπέκλιντο τὰ τέλματι λίθοι ὡσπερ
 ὀπίτηδες ἐρριμμένοις εἰσώτες, ὡς ἑστέ-
 μιᾶ τέχῃ συλκείμηναι, ὃν ἔσπον εἰώθασιν ἐν
 ταῖς ἀγῶνι πόλεσι τὰς λεωφόρους οἷον ἄξοικ-
 δομοῦντες ποιῆν, αὐτὴ μὲν τὴ κνήας πολὺν τὸν
 χροῖον ἐποιχοδομοῦντες, πυκνοὺς δὲ ὡσπερ ἐν
 τοῖσιν ὑπὸντες τοῖς λίθοις. ἐπεὶ δὲ διαβὰς μό-
 λισ ἦλθον εἰς τὸν περὶ τὸν σαθρόν· ἐννεὰ που-
 γεδὸν ἦσαν ὄραι· καὶ ἐδὲξάμενοι εἶσω τὴν αὐλῆς
 ὁ πλῆσον τὴν παρ' ἡμῶν βουλήν. αἱ δὲ διελέ-
 γθημεν περὶ ἀλλήλους, ἴσως ἐπύθου. μάθοις
 δὲ αὐτὴ καὶ ἡμῶν ἀκροῦσας, εἰ θεοὶ θέλωσιν. ἀπὸ
 τῶν Λιπάρβων εἰς τὴν Βέρροια ἐπορεύομεν,
 καὶ ὁ Ζεὺς ἀσία πρῶτα ἐσήμνηεν, ἐναργῆ δει-
 ξας τὴν ἀβροσημίαν. ὀπιμείνας ὁ ἡμέραν ἐκεῖ-
 τὴν ἀκρόπολιν εἶδον, καὶ ἔθυσαν τὰ Διὶ βασι-

P iiiij λικῶς

λικῶς ταῦτον λαβόν. διελέχθην δὲ ὀλίγα
 τῆ βουλῇ περὶ θεοσεβείας· ἀλλὰ τοῖς λόγους
 ἐπήνουμ μὲν ἀπάντες· ἐπέειπθον ὅτι αὐτοῖς ὀ-
 λίγη πάνυ. καὶ οὗτοι, οἱ καὶ περὶ τῶν ἐμῶν λό-
 γων ἐδόχεω ἔχην ὑγιᾶς· ἐλάβοντο δὲ ὡσπερ
 παρρησίας ἀποτρέψασθαι τὸ ἀδῶ καὶ ἀπο-
 θεᾶς. περὶ ἐστὶ γὰρ, ὡ θεοὶ, τοῖς ἀνθρώποις ὅτι
 μὲν τοῖς κληροῖς ἐρυθριαῖν, ἀνδρεία ψυχῆς καὶ
 δισεβεία, κληροπύξασθαι δὲ ὡσπερ τοῖς χη-
 εῖσις ἱεροσυλία καὶ μαλακία γνώμης καὶ σώ-
 ματος. ἔνθεν ἔσποδέχονται με Βάτνας, χω-
 εῖον οἷον εἶδον παρ' ὑμῖν ἔξω τῆ Δάφνης,
 ἢ νῦν εἴοικε ταῖς Βάτνας. ὡς ταῖς περὶ μι-
 κροῦ, ἑξομίου ἔνεω καὶ τῆ ἀγάλματος,
 Οση καὶ Πηλίφ καὶ ταῖς Ολύμπου κερυφαῖς,
 καὶ τοῖς Θετταλικοῖς Τέμπεσιν ἀγων ὀπίσης,
 ἢ καὶ περὶ μῶν ἀπόμετων ὁμοῦ τὴν Δάφνιν
 ὄσα ἀρχμοίμιν. ἱερὸν Διὸς Ολυμπίου καὶ
 Απόλλωνος Πυθίου τὸ χωεῖον. ἀλλ' ὅτι μὲν
 τῆ Δάφνη γέγραπται σοὶ λόγος, ὅποιον δήσος
 ὄσα δὲ εἰς τῶν οἱ νῦν βροτοὶ εἰσι, καὶ μάλα ἐ-
 πιχρήσας ἀν' ἑαυτῶν, ἐργάσατο. νομίζω ὅτι καὶ
 τῶν

taurum candidum sacrificavi. Cum Senatu autem pauca de religione disserui: & laudarunt quidem omnes orationem meam, pauci veró admodum assensére, atque isti ipsi erant, quos ante meam orationem sanos esse arbitrabar: postea tamen quasi licentia arrepta omnem pudorem excusserunt ac deposuerunt. Erubescunt enim homines vehementer (ó dii immortales!) in rebus honestis, ut fortitudine animi ac pietate: in turpissimis exultant, ut in sacrilegio & corporis animique ignavia. Inde me Batnæ excipiunt, locus qualem nullum unquam vidi extra Daphnem, quæ núc Batnis confertur, cú anteá salvis templo & simulachro, non solúm Ossæ, Pelió, Olympo, & Thessalicis vallibus eam æquare, verúm etiam anteferre omnibus non vererer: ergo locus, quem dixi, Jovi Olympio & Pythio Apollini sacer est. Sed de Daphne scripta est á te oratio, qualem nemo alius eorum qui nunc vivunt, hominum, quanvis maximé contenderet, possit perficere: veterum

terum autem non multos perfecturos fuisse existimo. Quid igitur ego de ea nunc scribam, cum tua tam luculenta extet oratio? Absit ut quicquam tale cogitem. Igitur Batnæ (nomen est istud barbarum, & caseolum Græcè significat) primùm quod thuris odor ex omni parte regionis circumspirabat, & victimas in omnibus locis apparatus cernebamur: id, inquam, etsi multum mihi voluptatis afferebat, tamen calidius videbatur, & à religione alienum. Et enim procul à tumultu & strepitu sacra fieri debet, neque aliud quippiam querendum, nisi ut victimæ & sacra diis apportentur. Verùm istud fortasse brevi corrigetur. Batnas verò videbam esse agrum sylvosum; nemoribus tenerarum cupressorum ornatum. Et in his nulla erat arbor annosa, nulla putris, sed omnes pariter coma florebat. Regia domus non erat sumptuosa: è luto enim & lignis tantum erat, nullā ornatus varietatē habebat. Hortus illo Alcinoï pauperior,

Vide pro-
verb. Calidius
plus satis: &
Suid. in voce
θερμὸν.

τῆς ἐμωραθεν ἔ πολλοὺς πάνυ. τί οὖν ἐγὼ
 νῦν ἔπιχαρῶ παρὲς αὐτῆς γράφων, ἔτω λαμ-
 παρᾶς ἐπὶ αὐτῇ συλγεγραμμμένης; ὡς μή-
 ποτε ὠφείλετο. ἀγε μὲν Βάτνας· Βαρ-
 βαρικὸν ὄνομα τοῦτο, τυρεῖον ἔστιν ἐλλήνικόν·
 παρῶτον μὲν ὅτι δι' ἀπάσης τῆς πέριξ χώρας
 ἀτμοὶ λιβατωτοῦ πηροῦ ἀχόθεν ἦσαν, ἱερῶά τε
 ἐβλέπομαι ὑπερεπὶ πηροῦ. τοῦτο μὲν
 οὖν εἰ καὶ λίαν δὲ φραγέ με, θερμότερον ὄμως
 ἐδόκει, καὶ τῆς εἰς τοὺς θεοὺς δὲ σβεΐας ἀλλό-
 τειον. ἐκλὸς πάτου γὰρ εἶη καὶ δρᾶσθαι
 καθ' ἡσυχίαν, ἐπὶ αὐτῷ τοῦτο παρθομενίων,
 οὐκ ἐπὶ δήο τι βασιζόντων τὰ παρὲς τοὺς
 θεοὺς ἱερῶά τε καὶ ὅσια. τὸ μὲν οὖν ἴσως τεύ-
 ξεται τῆς ἀρμοζούσης ἐπιμελείας αὐτίκα. τὰς
 Βάτνας δὲ ἐώρων πεδίον λαίσιον, δήση κυπα-
 εῖτων ἔχον νέων. ἡ δὲ ἐν ταύταις ὁσθὲν γράν-
 δρουον ὁσθὲν τὰ παρὲς, ἀλλὰ ἄξ' ἴσως ἀπὸ πη-
 ράλλοντα τῇ κέρμη. καὶ τὰ βασιλῆα πολυτε-
 λῆ μὲν ἦκιστα. πηλοῦ γὰρ ἡ μόνον καὶ ξύλων,
 ὁσθὲν πικίλον ἔχοντα. κῆπον δὲ τῷ μὲν Αλ-
 κινόου κατὰ δέεσεν, τὰ ἀπλήσιον δὲ τὰς

Λαέρ-

Λαέρτου . καὶ ἐν αὐτῷ μικρὸν δῆσος πάνυ κυ-
 παρίτηων μεσόν . καὶ τῶν τοιγὰρ δὲ πολλὰ τοι-
 αῦτα ᾠδραπεφυτευμένα δένδρα εἴχῃ , καὶ
 ἐφεξῆς . εἶτα ὁ μέσσην ᾠδρασιαί , καὶ ἐν ταύ-
 ταις λάχμα , καὶ δένδρα πηρυτοίαν ὀπώραν
 φέροντα . ἡ οὖν ἐν ταύτῃ ; ἔθυσσα δειλῆς , εἶτ'
 ὄρθρου βαθέος , ὅσῳ εἴωθα ποιῆν ἐπιτέκως
 ἐκάστης ἡμέρας . ἐπεὶ δὲ ἰὼ καλὰ τὰ ἱερά,
 τῆς πόλεως εἰσέρχεται , καὶ ὑπηρυτώσῃ ἡμῖν οἱ
 πολῖται . καὶ ὑποδέχεται με ξένος , ὄφθεις
 μὲν ἀρτί , φιλοῦμένος δὲ ὑπὸ ἔμου πάλαμ .
 τὴν δὲ αἰτία , αὐτὸς μὲν οἶδα ὅτι στυεῖδεις
 ἐμοὶ δὲ ἡδὺ καὶ δῆλως φράσασθαι . ὁ γὰρ αἰεὶ παρὶ
 αὐτῶν ἀκούειν καὶ λέγειν , ἐστὶ μοι νέκλιον . Ἰαμ-
 βλίχου τῆς Ἡοτάτου ὁ δρέμμα Σώπαρος,
 ταύτου κηδεστῆς ὄξ ὅσου . ἐμοὶ γὰρ ὁ μὴ πόντα
 ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ἀγαπᾶν , ἀδικημάτων
 ὁσδὲν οὕτω φαυλότατον εἶ) δοκῆ . παρῶσεσι
 ταύτης αἰτία μείζων . ὑποδοξάμενος γὰρ
 πολλάκις τὸν τε ἀνεψιὸν τὸν ἐμὸν , καὶ τὸν ὁμο-
 πάτριον ἀδελφὸν , καὶ παρῶσαι εἰς αὐ-
 τῶν , οἷα εἶχῆς , πολλάκις ἀποσηῆναμ τῆς εἰς θεοὺς
 ὄσει-

perior, similis Laërtio: nemus erat in eo perexiguum, cupressis refertum: juxta murum plurimæ arbores ordine ac deinceps insitæ: in medio areæ, & in his olera, atque arbores, quæ omnis generis fructus afferrent. Quid tum illic? sacrificavi vesperi, & postridie summo mane, quod studiosè singulis diebus facere consuevi: cumque læta ac præclara essent sacra, ad urbem contendimus: ibi nobis à civibus itum est obviam, & nos domum suam excepit amicus quidam, quem tum primùm ferè videramus, sed multo antè tempore amabamus. Causam quidem notam tibi esse scio, tamen non est mihi molestum explicare: nectar enim mihi est, de illis semper & audire & dicere: Jamblichi divinissimi alumnus fuit Sopater, hujus affinis cùm vixit. Mihi enim res illorum virorum omnes non amare, scelus omnium maximum videtur. Sed est alia quoque major causa. Hic cùm persæpè patruelem meum & fratrem germanum hospitio accepisset, & ab iis magnopere, ut par fuit, sollicitaretur, ut à diis defice-

deficeret, nunquam tamen (quod grave & magnum est) in eum morbum lapsus est. Hæc habui quæ ex Hierapoli ad te de rebus meis scriberem. Quod ad bellicas & civiles res attinet, ipse tu præfens de iis debes cognoscere: major enim res est, quàm ut epistola comprehendendi possit, imò ne tribus quidem epistolis, si accuratè perscribatur. Veruntamen narrabo tibi, idque breviter. Legatos misi ad Saracenos, & ut veniant, si velint, commonefacio. Hoc primum caput est. Alterum, exploratores misi, quoad licuit, vigilantissimos, ne quis hinc tacitus ad eos veniat, certioresque faciat nos commoveri. Inde controversiam militarem, ut mihi persuadeo summa lenitate æquitateque disceptavi: equos eximios & mulos comparavi, copias in unum coëgi: naves fluviatiles implentur frumento, vel potius pane cocto atque aceto: quorum unumquodq; quomodo gestú fuerit, qui sermones

Δυσβείας, ὃ χαλεπὸν ἔστιν, ἔκ ἐλήφθη τῇ νό-
 σω· ταῦτα εἶχον ἀπὸ τῆς Ἱεραῆς πόλεως σοι
 γράφειν, ἕως τῆς ἐμαυτοῦ. ταῖς δὲ στρατιω-
 τικαῖς ἢ πολιτικαῖς οἰκονομίαις, αὐτὸν ἐχρῆν,
 οἷμα, παρόντα ἐφορεῖν καὶ ἔπιμελεῖσθαι. μὴ-
 ζὸν γὰρ ἔστιν ἢ κατ' ἐπιτολίῃ, ἀλλ' ἴαθι, καὶ ἑ-
 σοῦτον ὅσον ἔραδιον ὅσθ' ἐτριπλάσια τύπου
 παρειλαβὴν, σκοποῦντι τ' ἀκριβές. ἐπεὶ καὶ
 φαίλω δέ σοι, καὶ ταῦτα φερέτω δι' ὀλίγων.
 πρὸς τοῖς Σαρακίνοις ἐπέμψα παρόσβας
 ἑπομμυθήσκων ἀνδρῶν ἠέ κ' εἰ βούλοιντο. ἐν
 μὲν δὴ τοιοῦτο. ἕτερον δὲ, λίαν ἐρηγηρότατα,
 ὡς ἐνεδέχετο, τοῖς παρὰ φυλάξοντα ὄξε-
 πεμψα, μὴ τις ἀνένδε πρὸς τοῖς πολεμίοις
 ὄξελη λαθῶν, ἐσόμῃμος ἀνδρῶν ὡς κεκινήμε-
 θα μηνυτής. ἐκείθεν ἐδίκασα δίκην στρατιω-
 τικῶν ὡς ἐμαυτὸν πείθω, παρόστατα καὶ δι-
 χαρότατα. ἴπποις παρὰ τοῖς καὶ ἡμίονοις πα-
 ρεσκόδασα, ὃ στρατόπεδον εἰς ταῦτα στυα-
 γαγῶν. ναῦς πληροῦνται ποταμίαι πυροῦ,
 μᾶλλον δὲ ἀπ' τῶν ξηρῶν καὶ ὄξοις. καὶ τούτων
 ἔλασον ὅπως ἐπαράξῃ, καὶ τίνες ἐφ' ἐκάστῳ
 γέροντα-

γεγόνασι λόγοι, πόσου μήκεις ἐστὶ συγγραφή,
 ἑνοῆς· ἑπιτολαῖς δὲ ὅσας ὑπέγραψα καὶ
 βίβλοις ἐπόμνημα ὡσπερ αἰσιά μοι· καὶ ταῦτα
 συμπεινοῦσι πῶς αὐτῶν· τί δὲ νῦν πρῶ-
 τὰ ἔχον ἀπαριθμούμενον;

Ιουλιανὸς Γρηγορίῳ ἡγεμόνι.

Εμοὶ καὶ γράμμα πρὸς σε μικρὸν, ἔρ-
 κει μεγάλης ἡδονῆς πρὸφασιν μνησέουσαι· καὶ
 τοίνυν οἷς ἔγραψας λίαν ἠσθεῖς, ἀντιδίδωμι
 καὶ αὐτὸς τὴν ἴσιν, ἔτι τῶν ἑπιτολῶν μήκει
 μάλλον, ἢ ὡς τῆς ὀνομασίας μεγέθει τὰς τῶν ἐ-
 παύρων φιλίας ἐκλείνεσθαι δεῖν κρίνων.

Ιουλιανὸς Αλυπίῳ ἀδελφῶ

Καίθαριον.

Ο Συλοσῶν ἀνῆλθε, Φησί, πρὸς τὸν Δα-
 ρφον, καὶ ὑπέμνησεν αὐτὸν τῆς χλανίδος, καὶ
 ἤτησεν αὐτὸν ἐκείνης παρ' αὐτῶν τὴν Σάμον
 εἶτα ἐπὶ τούτῳ Δαρφὸς μὲν ἐμεγαλοφρο-
 νήστο, μεγάλα αὐτὴ μικρῶν νομίζων ἀποδε-
 δωκέναι· Συλοσῶν δὲ λυπηρῶν ἐλάμβανε
 χάριν· σκόπει δὲ τὰ ἡμέτερα νῦν πρὸς ἐ-
 κείνα· ἐν μὲν δὲ τῷ πρῶτον οἱ μακρότερον ἔρ-

mones habiti sint, exponere, quàm longæ sit epistolæ, non ignoras. Quàm veró multis & literis & libris mandarim ea quæ mihi, tanquam leta auspicia eveniunt (circunferuntur autem nobiscum) quid opus est fastidiosè ac molestè recensere?

JULIANUS GREGORIO

Duci.

Mihi sanè vel exigua abs te epistola sufficit ad magnæ voluptatis occasionem capiendum. Ego veró iis quæ scripsisti, plurimum lætatus, parem gratiam refero, neque tam epistolæ prolixitate, quàm benevolentiæ magnitudine amicorum charitatem amplificandam esse judico.

JULIANUS ALYPIO

Cæsarii fratri.

Syloson (ait ille) ad Darium venit, ac pallium ei commemoravit, & petiit pro eo Samum: postea Darius magnopere sibi placebat, putans se magna pro parvis retulisse: Syloson tamè triste beneficiū accepit. Confer nūc nostra cum illis. Primūm quidē una in re nos multo

Hæc historia de Sylosonæ est apud Herodotū lib. 3. Alypius autē sit fortasse is de quo Marcell. 27.

Q melius

melius : quandoquidem non expectavimus , dum ab altero admoneremur : sed in tanto tempore amicitiam erga te perpetuam sanctamque servavimus, deinde cum primum nobis oblata est á Deo facultas, non inter secundos, sed inter primos te amicos appellavi. Ergo hoc primum . De futuris autem dáne mihi ut augurer ? (sum enim augur)longé melius expecto, modó sit propitia Adrastia . Neque enim tibi opus est rege, qui te in evertenda urbe aliqua suis viribus juvet:& mihi multis sané opus est, qui me adjuvent ad ea restituenda , quæ malé cecidêre. Hæc tecum Musa Gallica & barbara jocatur . Tu veró intereá diis ducibus venies : ad manum tibi erit præda hædorú, & ovium, quæ iu hibernis venatio est : veni ad amicum, qui te , antequam nossem quantum posses, tamen salutavi.

JULIANUS EIDEM.

*Commendat
Alypii munus,
& diligentiam in
administranda
Republica.*

Iam eram morbo liberatus, cum Geographiã misisti, non tamen propterea minus

ρον ἡμέτερον· ἔγδ' ὑπεμείναμεν ἡγομένη-
 αὐτῶν παρ' ἀλλήλων. Ἐσούτω δὲ χρόνῳ τῆς μνή-
 μιν τῆς σῆς φιλίας διαφυλάξαιτες ἀκέ-
 ραμον, ἵνα ἡμεῖς ἡμῖν ἔδωκεν ὁ θεός, ὅτι
 ἐν δούτέροις, ἀλλ' ἐν τοῖς παρότοις σε μετε-
 κδήεσα. Ἐὰ μὲν οὖν παρότα τοιαῦτα. πῶς δὲ
 τῆς μελλόντων ἀρεά μοι δώσης. ἢ γὰρ εἰ-
 μι μακρῶς παρὰ γὰρ ὄσον; μακρῶ νομί-
 ζω κρῆτον ἐκείνων. ἀδραστεία δὲ ἀμύμητος εἶη.
 σύ τε γὰρ ὁσὲν δέη σὺν κατὰ σφοδρῶν τὴν
 πόλιν βασιλέως. ἐγὼ τε πολλῶν δέομαι τῆς
 σὺν επανορθέντων μοι τὰ πεπρωκῶτα κακῶς.
 ταῦτά σοι γαλλικὴ καὶ βαρβαρος μουσα
 παρὰ σάββ. σὺ δὲ ἡπὸ τῆς τῆς θεῶν πομ-
 πῆ χαίρων ἀφίξιο. καὶ τῆς αὐτῆς χεῖρ ληῖς ἐ-
 εἶφον, καὶ τῆς ἐν τοῖς χειμαδίους θήρας τῆς
 παρὰ βατείων ἤκε παρὰ τὸν φίλον, ὅς σε ὅτε
 καὶ παρ' οὐπω γνώσκων ὅσον εἶδεν ἀμύμητος, ὅ-
 μος παρὰ εἶπον.

Ιουλιανὸς τῶν αὐτῶν.

Ἦδη μὲν ἐτύχον ἀνείμητος τῆς νόσου, τὴν
 γαργαφίαν ὅτε ἀπέεφλας. ἔμιν ἔλατ-

Q ij Ἐ

τον Δία τούτο ἠδέως ἐδιδάμην ὁ πῶς σὲ
 πινάκιον ἀποσαλέν. ἔχῃ γὰρ καὶ τὰ Διὰ-
 γράμματα τῶν πορθῶν βέλιον, κατε-
 μούσωσας αὐτὸ ποροθεῖς τοῖς ἰάμβοις, ἐμά-
 χην ἀείδοντας τὸν βουπάλιον καὶ τὸν Κυρη-
 ναῖον ποιητὴν, ἀλλ' οἷοις ἢ καλὴ Σαπφῶ βέ-
 λεται τοῖς ὕμνοις ἀρμότιον. καὶ ὁ μὲν δῶρον
 τοῖς τὸν ἔστιν, ὁποῖον ἴσως σοὶ τε ἔωρεπε δουῖαι,
 ἐμοὶ τε ἠδίον δέξασθαι. πῶς ἢ τὴν διοίκη-
 σιν τῶν πραγμάτων, ὅτι δραστηρίως ἅμα
 καὶ παύτως ἀπολυτὰ φράσιν πορθυμῆ, σὺν-
 ηδόμεθα. μίξαι γὰρ ποροθήματα καὶ φρο-
 σιύλιον ἀνδρεία καὶ ῥώμη, καὶ τῆ μὲν χεῖρα
 πορὸς τοῖς ἐπιπέχαστάτοις, τῆ ἢ ὅτι τῶν πονη-
 ρῶν ἀπαραιτήτως πορὸς ἐπιδόρθωσιν, οὐ μι-
 κρῶς ἐστὶ φύσεως, οὐδὲ ἀρετῆς ἔργον, ὡς ἐ-
 μαυτὸν πείθω. τούτων διζόμεθα σε τῶν σφ-
 πῶν ἐχόμενον, ἀμφω πορὸς ἐν ὁ καλὸν αὐ-
 τοῖς σὺναρμόσαι. τούτο γὰρ ἀπάσαις πορ-
 κείσθαι ταῖς ἀρεταῖς τέλος, ὅσα εἰκῆ ἢ πα-
 λαῶν ὅτις τευον οἱ λογιώτατοι, ἐρρωμένος καὶ
 διδαμονῶν διατελοῖς ὅτι μήκισον ἀδελ-
 φῆ

minus grata mihi fuit tabella abs te missa: sunt enim in ea tum descriptiones prioribus meliores, tum jambi quibus eam exornasti, non illi quidem bellum sonantes Bupalium, ut ait poëta Cyrenæus, sed quales pulchra Sappho solet hymnis suis intexere. Denique munus tuum est ejusmodi, ut & te fortasse sit dignum, & mihi sanè quàm gratissimum. De Reipub. autem administratione, quòd diligenter atque humaniter transigere omnia studes, gratum est. Etenim lenitatem ac moderationem cum fortitudine & robore ita temperare, ut illa erga bonos viros utare, hanc ad pravos severè corrigendos adhibeas, non mediocris ingenii ac virtutis rem esse arbitror. Hos fines tibi propositos esse & ad honestatè unicam referri cupio. Extremum siquidem virtutum omnium istud esse, non sine causa veterum sapientissimi crediderunt. Vale, & quàm longissimè beatus vive, frater

Q iij sua-

suavissime & charissime.

JULIANUS AETIO

Episcopo.

Aëtius Episcopus Eunnomianæ hæresios princeps fuit, ideoque à Constantio ejectus à Juliano revocatur. Sozome. lib. 5. cap. 5.

Cæteris omnibus, qui à Cōstantio vita defuncto ejecti patria fuerāt propter amentiam Galilæorum, exiliū condonavi: te autem non solū ea pœna libero, verum etiam memor pristinæ cognitionis atque amicitix nostræ, hortor ut ad nos venias. Utêris autem vehiculo publico usque ad nostram cohortem, & uno parippo. .

JULIANUS LUCIANO

Sophistæ.

SCRIBO, & literas vicissim expecto. Quod si tam crebris literis tibi injuriam facio, tu mihi vicissim parem injuriam reponito.

JULIANUS DOSITHEO. †

Vix potui lachrymas cōtinere: & merito, cū apud nos tuum nomē appellari audivissem. Commovebat enim mihi memoriam nobilis illius, & omnibus modis admirandi patris nostri: quē si imitari voles, & ipse felix eris, & vitam tuā, sicut ille, amabilē efficies: sin ignavus fueris, tum mihi dolorē afferes, tum

te

Φέ πορφύροτατε καὶ φιλικώτατε.

Ιουλιανὸς Αετίῳ Ἐπισκόπῳ.

Λοιποῖς μὲν ἅπασιν τοῖς ὁπωσοῦν ὑπὸ
τῷ μακαρίου Κωνσταντίου πεφυγαδδόμε-
νοις ἐνεκεν τῆς τῷ Γαβριέλῳ ἀπονοίας, αἰήκα
τὴν φυγὴν· σὲ δὲ οὐκ αἰήμι μόνον, ἀλλὰ γὰρ
καὶ παλαιᾷ γνώσεώς τε καὶ σινηθείας με-
μνημένος, ἀφικέσθαι πρὸς ἐμέ μετρίως ἡ-
μῶν. χεῖρη δὲ ὀχήματα δημοσίῳ μετρίως
στρατοπέδου τῷ ἐμοῦ, καὶ ἐνὶ παρίπτῳ.

Ιουλιανὸς Λουκιανῷ Ἐπιτομῇ.

Γράφω, καὶ ἀντίτυχεῖν ἀξίῳ τῆς ἴσων.
εἰ δὲ ἀδικῶς ἔνεχῶς ἔπιπέλλων, ἀνταδι-
κηθῆναι δέομαι τῆς ὁμοίων παθῶν.

Ιουλιανὸς Δοσιθέῳ.

Μικροῦ μοι ἐπήλθε δακρύσας· καὶ τοῖγε
ἐχρῆν ἐφ' ἡμῖν ἄνομα τὸ σὸν φτερόμυλον.
ἀνεμνήσθαι γὰρ τῷ Ἰουλιανῷ καὶ πάντα θαυ-
μασίᾳ πάθος ἡμῶν· ὃν εἰ μὲν ζήλωσας, καὶ
αὖτις τε ἀδαιμόνιον ἔση, καὶ τὰ βίβω δάσεις,
ὡσπερ ἐκείνος, ἐφ' ὅτῳ φιλοδυσήσθηται. ῥαθυ-
μίας δὲ, λυπησας ἐμέ, σαυτῶν δὲ ὅτι μη-

Q iiiij δέν

δὲν ὄφελος, μέμψη.

Ιουλιανὸς Ἰαμβλίχῳ φιλοσόφῳ.

Οδυσεὺς μὲν εἰρήκῃ εἶ παιδὸς τιῶν ἐφ'
αὐτῷ φαντασίαν ἀνατέλλοντι, λέγειν,

οδυσε.π.

Οὔτοι τις θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἰσκήεις;
ἐγὼ δὲ εἶδ' ἀν' ἀνθρώπων εἶ) Φαίῳ αἰ, ὡς ὁ
λόγος, ἕως ἀν' Ἰαμβλίχῳ μὴ στυγῶ· ἀλλ' ἐ-
ρασις μὲν εἶ) ὁμολογῶ, κατὰ τὸν ἐκείνου τῷ
Τηλεμάχου πατῆρ. καὶ γὰρ ἀνάξιόν με λέ-
γῃς, ὅσῳ οὔτω εἶ ποθεῖν ἀφανήσεται. ἐπεὶ
καὶ ἀγαλμάτων καλῶν ἀκούω πολλοὺς ἐ-
ρασιὰς γινέσθαι, μὴ μόνον τῷ δημιουργῷ τιῶν
τέχνῳ μὴ βλάπτουσας, ἀλλὰ καὶ τῷ ποιεῖ αὐ-
τὰ πάθῃ τῷ ἐμψυχοῦ ἡδονῶν τὰ ἔργῳ πορ-
στῆντας. τῶν γὰρ παλαιῶν καὶ θρωῶν ἀν-
δρῶν, οἷς ἡμᾶς ἐκρίνῃν ἐτέλης παύζων, ἑσού-
τον ἀπέχῃν Φαίῳ, ὅπόσον αὐτῷ φοιτῶντων
ἄριθμῷ μετεῖναι πιστεύω. καί τοι σύ γε εἶ Πίν-
δαρον μόνον, ὅσῳ Δημόκριτον, ἢ Ορφέα τὸν
παλαιότατον, ἀλλὰ καὶ ξύμπαν ὁμοῦ τῷ ἐλ-
λίωικόν, ὅπόσον εἰς ἄκρον φιλοσοφίας ἐλθεῖν
μνημονύεται, κατὰ τὸν ἐν λύρας ποικίλων
φθόγγων

te tibi detrimento fuisse in perpetuum
dolebis.

JULIANUS IAMBlichO

philosopho.

Vlyssi satis fuit ad filii de ipso opi- Laudat Iam-
blichum phi-
losofum.
nionem coercendum dicere,

Non sum de superis: quid me immor-
talibus æquas?

At ego ne hominem quidē esse me di-
cere ausim, ut est in proverbio, quandiu Vide pro-
verb. Nec
Dens, nec
homo.
absum ab IamblichO: veruntamen ejus
studiosum cupidumque esse me conce-
dam, sicut ille pater Telemachi. Quan-
vis enim indignum me aliquis fortasse
dixerit, attamē non propterea me á tui
amore abstrahet. Nam & multos egre-
giarum statuarū amatores fuisse audio,
qui nō solūm artificis laudi nihil obfue-
runt, verūm etiam suo erga illas amore,
veram vivamque voluptatē operi addi-
derint. Quod autē me veteribus illis sa-
pientibus ludens ascribis, tantum me ab
iis abesse sentio, quātum de eorū grege
ac disciplina me esse profiteor. Tu veró
non solūm Pindarū, aut Democritum,
aut Orpheū illum antiquissimū, sed om-
nes omnino Græciæ philosophos, qui in
eo

eo genere floruisse memorantur, tanquam in lyræ variis é sonis concentu ad perfectam musicam conjunxisti : atque ut Argum illum, qui Io delicias Jovis custodiebat, pervigilibus oculis undique poëtæ obsepiunt : sic te virtutis verum & germanum custodem puris doctrinæ luminibus illustrat eloquentia . Ajunt Proteum illum Ægyptium se in varias formas commutasse, quasi veritum ne imprudens hominibus requirētibus sapientem se esse demonstraret. Ego veró si quidem sapiens fuit reipsa Proteus, & is qui multas res cognosceret (sicut vult Homerus) de scientia cum laudo, de ingenio non laudo : non enim viri boni & liberalis, sed impostoris improbi officio fungebatur, cùm eó se occultaret, ne hominibus prodesset, At te, vir clarissime, quis non jure admiretur, tum quód Proteo sapiētix laude non cædis, tum multó magis quód virtutem, summamque rerum optimarum scientiam nemini invides, sed instar nitidi Solis tuos illustres radios in omnes emittis,
non

φθόγων ἁρμονίῳ συστάσει, πρὸς δ' ὄντε-
 λές τῆς μουσικῆς κέρας ἔχης· καὶ ὡσπερ Ἀρ-
 ρον τὸν φύλακα τῆς Ἰοῖς οἱ μῦθοι πρῶτοιαι
 ἔχοντα τῷ Διὸς παιδικῶν, ἀκριμήτοις πόμ-
 ποθεν ὀφθαλμῶν βολαῖς περιφρόνισιν. ἔ-
 τω καὶ σε γήσιον ἄρετῆς φύλακα καταργίς
 παιδδύσεως ὀφθαλμοῖς ὁ λόγος φωτίζει.
 Πρωτέα μὲν δὴ τὸν Αἰγυπτιῶν φασι ποικί-
 λαις μορφαῖς ἑαυτὸν ὀξυμάτην, ὡσπερ δε-
 διότα μὴ λαθῆ τοῖς δεομένοις, ὡς ἰὺ Θφός,
 ἐκφῆνας. ἐγὼ δ' εἶπα ἰὺ ὄντως Θφός Πρω-
 τεύς, καὶ οἷός πολλα τῷ ὄντων γνώσκην, ὡς
 Ομηροῦ λέγει, τῆς μὲν ἄν' ἡδὲ φύσεως αὐτὸν
 ἐπαίνα, τῆ γνῶμης δὲ οὐκ ἀγαμαί, διότι μὴ
 φιλανθρώπου ἴνός, ἀλλὰ ἀπατεάνος ἔρ-
 ρον ἐποίει κρύπτων ἑαυτὸν, ἵνα μὴ χησίμος
 ἀνθρώποις ἦ. σὲ δὲ, ὦ γλυναῖε, τίς οὐκ ἀν' ἀλη-
 θῶς θαυμάσκειν, ὡς οὐδὲν ἴσ' Πρωτέως τῷ
 Θφοῦ μείων εἶ, καὶ μὴ μάλλον ὡς ἄρετιν,
 ἀκραι τε κρυφίῳ ὦν ἔχης κολῶν, οὐ φρονίς
 ἀνθρώποις· ἀλλ' ὡσπερ ἡλίου καταργῶ δι-
 κίω, ἀκίνας σε ἀκραίφνης ἵπτι πόμπας ἀγῆς,
 οὐ

οὐ μόνον τοῖς παροῦσι θεοῖς εἰκότα ζωνῶν· ἀλλὰ
 καὶ ἀπόνθεσ, ἐφ' ὅσον ἔξεσι, τοῖς παρὰ σταντῶ
 σεμνύων. νικῶς δὲ αἰ οὕτω καὶ τὸν Ὀρφέα τὸν
 χαλόν, οἷς παρὰ τῆς· εἶγε ὁ μὲν τὴν οἰκείαν
 μοισικίῳ εἰς θεῶν τῶν θεῶν ἀγωγὰς κατα-
 νήσκει· σὺ δὲ ὡσπερ ἔπειθε θεοῖα τῶ κρινουῶ
 τῶν ἀνδρόπων γήρως θεοῖς, Ἀσκληπιου
 χεῖρα παρὰ θεῶν ζηνῶν, ἀπύρτα ἐπαρῆ
 λογίῳ τε καὶ θεοῖα πύματι. ὥστε μοίγε
 δοκῆ καὶ Ὀμηροῦ εἰ ἀνέβιου, πολλῶν διχαμότε-
 ρον διώατο ἔπειθε θεῶν ἐκείνο δὲ ἔπος ἀνίξασ-
 θαι, δὲ,

Εἰς δὲ ἐπὶ που ζωὸς κατερύκεται ὕρῃ
 κόσμῳ.

Ὅ γὰρ πῦρ ἔστι παλαμου κέμματος ἡμῖν οἰονεῖ
 αἰνιγῆρως ἱερὸς ἀγήροισ καὶ γονίμου παιδού-
 σεως ἔπειθε θεῶν μόνῳ ζωπυρῆται. καὶ εἶγε Ζεῦ
 σῶτερ, καὶ Ἑρμῆ ἀγῆ, δὲ κοινὸν ἀπάσης τῆς οἰ-
 κουμένης ὀφελος, Ἰάμβλιχον τὸν χαλόν ἔπειθε
 μήκισον χρόνον τηρῆσθαι. πύρτωσ που καὶ
 ἐφ' Ὀμηρῶ καὶ Γλάτωνι καὶ Σωκράτει, καὶ εἶ-
 ρις ἀγῆς ἀξίος ἔστι χοροῦ τούτου, διχαμῆσ ὅ-
 χῆσ

non modó præsentés docendo, sed etiã absentes, quoad licet, scriptis tuis ornando. In quo sané Orpheum illum nobilem superas. Ille siquidem musicam suam in beluis demulcendis consumebat: tu tanquam ad salutem humani generis in hoc mundo collocatus, omnibus locis Aesculapii manum imitaris, voceque ista facunda & salutaris omnes orbis partes perlustras. Quocirca mihi videtur Homerus, si revivisceret, multó justius illud de te usurpare posse:

Unus adhuc vivus lato versatur in orbe. Locus est ad
pud Homer.
Odyss. 8.
Nã ignis ille antiquæ formæ nobis tanquam scintilla quædam sacra veræ atque uberis doctrinæ á te uno fovetur atque alitur. Atque utinam (ó Servator Jupiter, & sancte Mercuri) contingat Jamblichum optimum, id est, commune orbis terrarum commodum, longissima vita frui. Certé cùm veteres pro Homero, Platone, Socrate, & si quis alius in orbem hunc incidit, justa vota felici-

feliciter atque ex animi sententia fecerint, vitamque illorum hoc modo produxerint: non erit incommodum, hominem nostra ætate viris illis & vita & oratione parem, similibus votis ad summam senectutem cum omnium felicitate transmittere.

EPISTOLA SINE TITULO

pro Argivis.

Corinthii Argivos sibi velle liberos fecerant: eos liberari vult Iulianus hac epistola.

Multa sunt, quæ de Argivorum civitate dici possunt, si quis velit eorum res veteres & novas prædicare. Nam rerum ad Trojam gestarum gloria, sicut Atheniensibus & Lacedæmoniis postea sic illis maxima ex parte tribuenda est. Etsi enim ambo illa communiter ab universa Græcia gesta sunt, attamen ut laborum & molestiarum, sic laudum præcipua pars esse debet imperatorum. Verum ista sunt vetera. Deinceps verò Heraclidarum reversio, honos ereptus natu maximo, inde in Macedoniam colonia, & à Lacedæmoniis vicinis liberæ civitatis perpetua defensio cõservatioque
non

χῆς ἐπίτευγμα τοῖς πωρότερον δῖτυχηθῆν,
οὕτω τοῖς ἐκείνων χαμερῖς ἐπί μῆζον ἠύξησεν.
Ὅθεν δὴ καλύξῃ ἐφ' ἡμῶν ἀνδρα καὶ λό-
γῳ καὶ βίῳ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀτάξιον, ὑφ'
ὁμοίαις δὲ χαῖς ἐς τὸ ἀκρότατον βίου γῆρας
ἐπὶ δὴ δαμονία τῶν ὅλων πῶδραπέμπειν.

Ἀνεπίγραφος ὑπὲρ Ἀργείων.

ὑπὲρ τῆς Ἀργείων πόλεως πολλὰ μὲν ἀν-
δρῶν εἰπεῖν ἔχοι, σεμνῶν αὐτῆς ἐτέλων πα-
λαῖα καὶ νέα πρῶτα. τῶτε γὰρ βραχίον
κατὰ τὴν ὑπερῶν Ἀθλιαίοις καὶ Λακεδα-
μονίοις, οὕτω πρῶτη δὲ πλέον ἐκείνοις ἐρ-
γου. δοκεῖ μὲν γὰρ ἀμφω κρινῆ πρῶτα
πρῶτα τῆς ἐλλάδος. ἄξιον δὲ ὡσπερ τῶν ἔργων
καὶ τῆς φροντίδος, οὕτως καὶ τῶν ἐπαίνων τοῖς
ἡγεμόνας τὸ πλέον μετέχῃν. ἀλλὰ ταῦτα
μὲν πρῶτα πῶς εἶ) δοκεῖ. τὰ δὲ ἐπὶ τού-
τοις, ἢ ἡρακλεῶν κἀποδοῖς, καὶ ὡς τὰ πρῶ-
στυτάτη γῆρας ἐξήρῃ, ἢ τε εἰς Μακεδονίαν
ἐκέρθη ἀποικία, καὶ τὸ Λακεδαμονίοις ἔτα
πλησίον παρικοιῶτας, ἀδούλωτον αἰεὶ καὶ ἐ-
λπίθερον φυλάξαι τὴν πόλιν, ἢ μικρῶς ἐδέ-
τῆς

τῆς τυχεύσης ἀνδρείας ἡ. Ἀλλὰ δὴ καὶ τὰ
 τῶν αὐτῶν περὶ τοῖς Γέροσας ὑπὸ τῆς Μακε-
 δόνων ἡγεμονίας, τῶν τε προσηκόντων τῇ πόλει
 δικαίως αἰτίαι ὑπολάβοι. Φιλίππου τε γὰρ
 καὶ Ἀλεξάνδρου τῆς πάντων προσηκόντων πατρὸς
 ἡ αὐτῆ. Ῥωμαίοις δὲ ὑπερβύουσα ἀλλοῦσα
 μάλλον ἢ καὶ ἑξυμμαχία ὑπήκουσε· καὶ ὡς-
 περ οἴμα, μετέβη καὶ αὐτῆ, καὶ ἀπὸ αἰ-
 τῶν, τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τῆς δόξης δικαίων, ὅσα
 νόμοις ταῖς περὶ τὴν ἑλλάδα πόλεσιν οἱ κρα-
 τῶντες αἰεὶ. Κορίνθιοι δὲ νῦν αὐτὴν προση-
 κόντων αὐτοῖς· οὕτω γὰρ εἰπεῖν ἀπορεπέ-
 φερον· ἀπὸ τῆ βασιλευσῆς πόλεως, εἰς κα-
 χία ἐπαρτήντες σὺν τελεῆν αὐτοῖς ἀνάγκασ-
 σι· καὶ τῶν ἡρξαι, ὡς Φασί, τὴν χαμηλοτομίας,
 ἑβδόμος δὲ αὐτοῖς, οὔτε τῶν Δελφῶν,
 οὔτε τὴν Ἠλείων σὺν τελεῆν, ἧς ἡξιώθησαν,
 ἔπι τῶν ἀφαιρῆναι τοῖς περὶ σφίσις ἱεροῖς
 ἀγῶνας ἀδεδέντες. τετάρτων γὰρ ὄντων, ὡς
 ἴσμεν, τῆς μεγίστων καὶ λαμπροτάτων ἀγῶ-
 νων περὶ τὴν ἑλλάδα, Ἠλεῖοι μὲν Ὀλύμπια,
 Δελφοὶ δὲ Πύθια, καὶ τὰ ἐν Ἰαδῶν Κορίν-
 θιοι,

non exiguæ, neq; vulgaris virtutis fuit. Quin etiam similia Macedonũ in Persas facinora, civitati huic attribui posse videntur: hæc siquidem ultimorum avorum Philippi & Alexandri patria erat. Posteris autem temporibus paruit Romanis non tam victa, quàm in societatem fœdusque adhibita: atque ut opinor, & libertatis, & juris omnis participes fuit, quo reliquæ Græciæ civitates utuntur concessu ac munere Imperatorum. Atque hæc cùm ita sint, tamẽ eam civitatem Corinthii, quæ adjuncta est eis (sic enim dicere est honestius) ab urbe regnante, elati atque audaces ad scelus, vectigalem sibi esse cogunt, & hujus incœpti septimo jam anno sunt auctores, neque Delphorum atque Eleorum tributum, sibi ad sacros ludos celebrandos condonatum, verentur. Cùm enim sint quatuor (ut scimus) maxima & clarissima certamina in Græcia, Elei Olympia, Delphi Pythia, Corinthii Isthmia, Argivi

R

Argivi Nemea cōficiunt & curāt. Quæ igitur æquitas est, manere illis immunitatem olim concessam, hos autem ob similes sumptus olim immunes, imò fortassis ne initio quidē obnoxios, privari nunc privilegio eo quod obtinuerant? Præterea Elei & Delphi propter nobiles illas Olympiadas semel duntaxat pecunias conferre solent: at duplicia sunt Nemea apud Argivos, sicut & Isthmia apud Corinthios. Quin & hoc tempore duo præterea certamina hæc Argivis sunt adjecta, ut quaterni omnino ludi annis quaternis fiant. Quamobrem quo tandem jure illi semel exhibito certamine liberantur, hi domi quaternis ludis editis, tamen aliis præterea tribuere coguntur, præsertim cum neque veteres sint, neque in Græcia solennes? Non enim ad gymnicos musicosve ludos magna pecunia Corinthiis opus est, sed ad venationes, quæ sæpè in quibusdam theatris exhibentur,

ursas

θιοι, Αργεῖοι δὲ τὴν τῆς Νεμέων συδικοποῦσι
 πρὸς ἡμεῖς. πῶς οὖν δὴ ἄλλοθεν ἐκείνοις μὲν ὑ-
 πάρχῃ τὴν ἀτέλῃαν τὴν πάλαι δοθεῖσαν τοῖς
 δὲ ὅτι ὁμοίοις διαπραρήμασιν ἀφεθέντας πάλαι,
 τυχὸν δὲ ὁσδὲ τὴν ἀρχὴν ὑπαρξέντας,
 νῦν ἀφῆρῆσθαι τὴν παρονομίαν, ἧς ἡξιώθη-
 σαν; πρὸς δὲ τοῖς Ηλύοι μὲν καὶ Δελφοῖ
 ἀλλὰ τῆς πολυδρυλλήτου πενταετηρίδος ἀ-
 παξ ὅτι τελέθῃ εἰώθασιν. διττὰ δὲ ὅτι Νέμεα
 πρὸς τοῖς Αργείοις, καθάπερ Ἰαθμία πρὸς
 Κορινθίοις. ἐν μὲν τοῖς τούτω παρὰ χρόνον καὶ
 δύο παρῆκνται πρὸς τοῖς Αργείοις ἀγῶνες
 ἕτεροι οἶδε, ὡς ἐῖ) τέσσαρας πρὸς ἐπι-
 αῖς τέσσαροι. πῶς οὖν εἰς ἐκείνοις μὲν
 ἀποσάμνονας ἐῖ) λήπουργεῖν ἀπαξ.
 τοῖς δὲ ὑπάγεσθαι καὶ πρὸς ἕτερον συνέ-
 λθαι, ὅτι τετραπλάσιοις τοῖς οἴκῃ λήπουργή-
 μασιν. ὁμῶς τε ὁσδὲ πρὸς ἑλληνικῶν, ὁσδὲ
 παλαιὰν πρὸς ἡμεῖς; ὁσδὲ γὰρ ἐς χορήγησιν
 ἀγῶνων γυμνικῶν ἢ μουσικῶν οἱ Κορινθιοὶ ἴ
 πολλῶν δέονται χρημάτων· ὅτι ἴ) τὰ κωμη-
 γήσια τὰ πολλάκις ἐπιόις θεάτρῃς ὅτι τελέθ-

R ij μῆνα,

· urfas & pantheras emunt : quæ quidem ipsi facile ferunt propter opum & sumptuum magnitudinē : & multis quidem civitatibus, ut par est, pecunias cōferentibus, ipsi voluptatem suæ fraudis emūt. At Argivi & á pecuniis inopes, & externo spectaculo, & apud externos homines fervire coacti, nōne injustas & iniquas res, ac civitatis veteri potentia & gloria indignas patientur ? Ac cū hi sint illis vicini, eoque nomine chariores esse debuissent, si modó locum haberet illud, Ne bos quidem perierit, nisi ob scelus vicini : tamen Argivi videntur non de bove uno solliciti Corinthios accusare : sed de multis & magnis sumptibus, quibus præter jus & æquum obstringuntur. Quamquam hoc etiã in Corinthios addi potest : utrū malint, jura veteris Græciæ sequi, an ea quæ nuper á principe civitate

civitate acceperunt. Nam si in sanctis veterum legibus stare volunt, non magis decet Argivos Corinthiis, quam Argivis Corinthios conferre: sin autem recentes leges amplectuntur, & quoniam in Romanam coloniam redacti sint, iccirco civitatem istam sibi attribui contendunt, modesté ab iis deprecabimur, ne altiores spiritus gerant suis patribus, neque præclara instituta, quæ ab illis relicta sunt Græciæ, in perniciem propinquorum civium evertant ac mutant, præsertim recenti judicio confisi: verum multo magis se molestia litigandi pro Argivorum civitate liberari, in lucro & fructu avaritiæ suæ numerent. Nam si quis causam hanc extra Græciæ evocasset, minus certé virium Corinthii habuissent, & juris æquitas á multis & egregiis istis patronis diligenter exquisita, magis apparuisset: á quibus & judicé appositum, & civitatis dignitatem veritum, verisimile est talem sententiã tulisse.

Verum

ληφέναι πόλεως. εἰ μὲν γὰρ τὴν τῆς παλαμῶν νομίμων ἀγαπῶσι σεμνότητα, οὐκ Ἀργείοις μᾶλλον εἰς Κορινθον, εἰ Κορινθίοις εἰς Ἀργεὺς σὺν τελευτῇ παρεσθήκη. εἰ δὲ τοῖς νῦν ὑπάρξασι, τὴν πόλιν, ὅτι τὴν τῆς Ρωμαϊκῆς ἀποικίας ἐδέξαντο, ἰσχυρίζομενοι πλέον ἔχειν ἀξιοῦσι, παρατηρούμεθα μετεώριως αὐτοῖς μὴ τῆς πατέρων φρονεῖν μείζονα, μηδὲ ὅσα κολῶς ἐκείνοι κρίναντες, ταῖς περὶ τὴν ἑλλάδα διεφύλαξαν πόλεσιν ἔημα, ταῦτα καθ' αὐτὴν καὶ καινοτομεῖν ὅτι βλάβη καὶ λύπη τῆς ἀστυγῆτόνων, ἀγῶς τε καὶ νεωτέρα χρωμάτων τῆ ψήφου, καὶ τὴν ἀποραγμοσύνην ὑπὸ τῆς Ἀργείων πόλεως τὴν δίκην εἰσελθεῖν, ἔρμυον ἔχοντας τῆς πλεονεξίας. ἢ γὰρ ἀν' ἐφῆκεν ἕξω τῆς ἑλλάδος ἀπάγων τὴν δίκην, οἱ Κορινθιοὶ ἐλαττόν τε ἰσχυρὸν ἔμελλον, καὶ τὸ δίκαιον ὄξεταζόμενον κολῶς φαίνεσθαι περὶ τῆς πολλῶν καὶ γηναίων τυτῶν σὺνηγῶρων. ὑφ' ὧν εἰκὸς ἔστι τὸν δικαστὴν παρεπιθέμενον, καὶ περὶ τῆς τῆς πόλιν ἀξιώματος δυσωπούμενον, ταύτην τὴν ψήφον ὄξενεγκεῖν. ἀλλὰ ταῦτα

R iiiij

ὑπὸ

ὑπὸ τῆς πόλεως δίκαια καὶ τῶν ῥητόρων, εἰ
 μόνον ἀκούειν ἐθέλοις, καὶ λέγειν αὐτοῖς ὅτι βα-
 πείη, τὴν δίκην ἀπὸ ζήτησιν πύση, καὶ ὁ
 πῶδας ἀνὸς τῶν λεγομένων ὀρθῶς κριθή-
 σεται. ὅτι δὲ ζήτη καὶ τοῖς παρεσβείαν ταύτῃ
 παροσάγεισι δι' ἡμῶν πεισθῆναι, μικρὰ παρο-
 σθεῖναι ζήτη. Διογήνης μύθοι καὶ Λαμωρίας
 φιλοσοφοῦσι μὴ εἰσὶν τις δῆλος τῶν καθ' ἡ-
 μᾶς τῆ πολιτείας δὲ τὰ μὴ ἔνομα καὶ κερ-
 δαλέα ἀφαιρούσασιν· τῇ πατείδι δὲ ἐ-
 παρκεῖν αἰεὶ καὶ δυνάμιν παροσθιμούμενοι,
 ὅταν ἡ πόλις ἐν ζήσει μεγάλη γήνηται, ὅτε
 ῥητορῶσι καὶ πολιτεύονται, καὶ παρεσβεί-
 οισι, καὶ δαπνῶσιν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων παρο-
 σθιμῶν, ἔργοις ἀπολοσθιμούμενοι τὰ φιλοσοφίας
 ὀνειδῆ, καὶ ὁ δοκεῖν ἀχρηστοῖς εἶναι ταῖς πόλεσι
 τοῖς μετιόντας φιλοσοφίαν, ψεύδος ἐλέγχον-
 τες. ζήτηται γὰρ αὐτοῖς ἢ τε πατεῖς εἰς ταῦτα,
 καὶ πειράνται βοηθεῖν αἰτία τῆ δικαίου δι' ἡ-
 μῶν, ἡμεῖς δὲ αὐτοῖς ἀφίστασθαι. ταῦτο γὰρ καὶ μό-
 νον λείπει τοῖς ἀδικουμένοις εἰς ὁ φθίνουσαι,
 ὅτι τυχεῖν δικαστοῦ κρίνῃν τε ἐθέλοντος καὶ δυ-
 ναμῶν

ναμῶν

Verúm de civitatis jure, & oratoribus, si audire voles, ipfisq; dicendi potestas fiat, caussam á principio audies, & de tota summa recté ex eorum oratione statuetur. Quod veró iis qui legati huc venerunt, credere oporteat, pauca addenda sunt. Diogenes & Lamprias, si quis alius hoc tempore, philosophantur. Atque hi Reip. munera & quæstus aspernantur: attamen si patria eorum operam desideret, ei pro viribus servant: tum caussas agunt, Rempub. administrant, legationes suscipiunt, & pecunias liberaliter impendunt, denique re ac factis philosophiæ crimina refutant, & quod vulgo creditur, philosophos patriæ inutiles esse, falsum demóstrant. Utitur enim illis ad res istas patria, & justitiæ caussam defendere conantur nostro auxilio usi, nos veró tuo. Hoc enim reliquum est iis, qui afficiuntur injuria, quó se tueantur ac servant, judicem eum nancisci, qui recté judicare & velit

velit & possit : utrúvis defuerit istorum, ut iudex fallatur aut prævaricetur, æquitate perire est necesse. Verúm quando iudex est, qualem optamus, dicendi autem potestas non est, prohibitis præsertim tum oratoribus, primúm postulant facultatem dicendi sibi concedi, neque illius inertiam, qui tum civitatis causam agebat, tantæ fraudi sibi in posterum esse. Neque veró absurdum debet videri, quód iudicium revocetur. Utile est enim populo commoda & opportunitates aliquas negligere, ut in posterum pacem atque otium redimat. Cúm enim exiguis regionibus ejus vita terminetur, jucú dum est exiguo saltem tempore tranquillé & quieté vivere: horribile autem & periculosum in ipso fori conspectu causam perire, & ad posteros non definitam transmitti : ut melius esse videatur, boni quocunque modo dimidiú obtinere, quám de toto dimicantes perire. At urbes istas immortales, nisi quis integré iudicabit, omnemq;

contro-

ναμῆμου καθῶς. ὁπότερον γὰρ αἰ ἀπὴ τοῦ-
 των, δεσπατηθέντος ἢ καταπαρθόντος αὐτῆ,
 ὃ δίκαιον οἴχεσθαι πάντως ἀνάγκη. ἀλλ'
 ὅτι καὶ νῦν ἡμῖν τὰ μὲν τῶν δικαστῶν ὑπάρ-
 χει κατ' ἄρχαι, λέγειν δὲ οὐκ ἐνι μὴ ἔτε ἐ-
 φέντας, ἀξιούσι τοῦτο παρῶτον ἀλλοῖς ἀειθῆ-
 ναι· καὶ μὴ τὴν ἀπραγμοσιύλιον αὐτῶν τότε
 σιῶφόντος τῆ πόλεως, καὶ τὴν δίκην ὅτι-
 ἔσπεύσαντος, ἀπίασιν αὐτῆ γνέσθαι εἰς τὸν
 ἔπειτα αἰῶνα βλάβης ἑσάυτης. ἀποπον δὲ
 οὐ γρηνομίξιν, ὃ, τὴν δίκην αὐτῆ ἀνάδικον
 ποιῆν. τοῖς μὲν γὰρ ἰδιώταις συμφέρει ὃ κέρσι-
 τον καὶ λισιτελέεσθαι ὀλίγων παρῶν, τὴν εἰς
 τὸν ἔπειτα χρόνον ἀσφάλησιν ὠνουμῆσι. ὄν-
 τος γὰρ ἀλλοῖς ὀλίγου βίου, ἡδὺ μὲν καὶ ὃ μὲν
 ὀλίγον ἡσυχίαι ἀπολαύσασιν· φοβερὸν δὲ καὶ
 παρῶ τῶν δικαστῶν ἀπολέσθαι κρινόμενον,
 καὶ παρῶ ἀπέμψαι τὴν δίκην ἀτελή. ὥστε κιν-
 διευεῖν κέρσιτον εἶναι ὃ καθὼν ὅπως ἔσθαι παρῶ-
 λαβῆν ἡμῖν, ἢ παρῶ τῶν πάντων ἀγανισόμε-
 νον ἀποθῆναι. τὰ πόλεως ὃ ἀθανάτοις οὐσας,
 εἰ μὴ τις δικαστῶν κρίνας, τῆς παρῶς ἀλλήλας
 φιλο-

Φιλονφίας ἀπαλλάξῃ, ἀθάνατον ἔχῃ τιῶ
 δύσνοιαν πᾶντως ἀδικῶν. καὶ ὁ μῦθος δὲ
 ἰσχυρὸν τὰς χροῶν κρατυνόμῳμον. εἴρηται,
 Φασὶν οἱ ῥήτορες, ὅγ' ἐμὸς λόγος· κρίνοις δὲ
 αὐτὸς τὰ δέοντα.

Ἰουλιανὸς ἀποκράτωρ Πορφυ-

εἰώ χαίρειν.

Πολλή τις ἰὺ πᾶνυ καὶ μεγάλη βιβλιο-
 θήκη Γεωργίε πρῶτοδαπῶν μὲν Φιλασόφων,
 πολλῶν δ' ἑσπομνηματογράφων. ἑκ ἐλά-
 χιστα δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ τὰ τῶν Θεολογῶν πολλὰ
 καὶ πρῶτοδαπὰ βιβλία. πᾶσαν οὖν ἀδεύσας
 τὴν βιβλιοθήκην ἀναζητήσας, φερόντισον εἰς
 Ἀντιοχείαν ἀποσείλαι, γινώσκων ὅτι μεγίστη
 δὴ καὶ αὐτὸς παρβληθήσῃ ζημία, εἰ μὴ μὲν
 πάσης ἐπιμελείας ἀνιχνύσας καὶ τοῖς ὁπω-
 σοῦν ἑσπονοῖαν ἔχοντας ὑψηρῶσαι τῶν βι-
 βλίων, πᾶσι μὲν ἐλέγχους, πρῶτοδαποῖς δ' ὄρ-
 κους, πλείονι δὲ τῶν οἰκετῶν βασάνῳ πείθειν
 εἰ μὴ δυνάμο, κατὰ μαθηχάσας εἰς μέσον
 πρῶτα τῶσχεμίσα.

Ἀμειείω.

controversiam dirimet, sempiternas inimicitias gerere necesse est. Grave autem odium esse solet, quod temporis longinquitas confirmavit. Dixi, ajunt rhetores, nunc de causa, ut æquum erit, statuito.

JULIANUS IMPERATOR

Porphyrio S.

Georgii magna sané & copiosa bi- De Georgii
bibliotheca sic
pra etiã fuit
epistola.
bliotheca fuit, & philosophorum, & historicorum omni genere referta: sed de Galilæorum maximé doctrina permulti & varii commentarii extabant. Quare totam eam bibliothecam perquire, & Antiochiam mitte: scito autem te quoque gravissimas pœnas esse daturum, nisi omnem diligentiam in quærendo adhibueris, & quos suspicio erit quacunque ratione libros aliquos intervertisse, tum argumentis omnibus, tum jurejurando multiplici, tum multó magis fervorum quæstione, nisi queas convincere, saltem vi cogas eos in medium proferre.

A M E R I O

AMERIO.

*Consolatur
Amerium de
uxoris obitu,
Darii exēplo.*

Legi tuam epistolam non sine lachry-
mis, in qua de uxoris tuæ obitu scri-
bis, casusque acerbitatē exponis. Nam
cūm res per se luctuosa sit, uxorem a-
dolescentulam & castam, & viro suo ju-
cundam, prætereaque liberorum præ-
stātium matrem, ante tempus ereptam
esse, tanquam facem accensam, & pau-
lō pōst extinctam: tum veró ad te dolo-
rem eum pertinere, per mihi mole-
stum est. Etenim indignissimus erat om-
nium noster Amerius, qui molestiam
doloremque aliquem gustaret, vir & o-
ratione optimus, & nobiscum conjun-
ctissimus. Verúm enimveró si ad alium
scriberem, omnino longiore mihi ora-
tione opus esset, qua & humanum esse
eum casum docerem, & ferre necessa-
rium, & in luctu graviore solatium ma-
jus non esse, denique omnia remedia
quæ ad dolorem leniendum apta viderentur,
tanquam eorum imperito adhi-
berem. Nūc veró quoniã turpe videtur
ad

Αμερίω.

Οὐκ ἀδακρυτί σου τὴν ἑπιστολίω ἀνέ-
 γνων, ἰὼ ἔπι ὧ τ' αἰωοικυύσης θανάτω πε-
 ποίησαι, τ' πάθους τὴν ἑσθολίω ἀγείλας.
 πρὸς γὰρ τὰ καὶ καθ' ἑαυτὸ λύπης ὀξυμ-
 βαὶ ἀξίον εἶ), γυωῖκα νέαν καὶ ἄφρονα καὶ
 θυμῆρη τὰ γήμαντι, πρὸς δὲ καὶ παίδων
 ἱερῶν μητέρα, πρὸ ὥρας ἀναρπασθῆναι
 κατὰ τὰ δάδα ἡμμέντω, εἶτα ἐν ὀλίγω κα-
 ταβροῦσαν τὴν φλόγα, ἐπὶ καὶ ὁ τῶ πάθους
 εἰς σὲ τείνον, ἔχῃ ἡτόν μοι δοκεῖ λυπηρὸν εἶ).
 ἦκισα γὰρ δὴ πτότων ἀξίος ἰὼ ὁ κολός ἡμῶν
 Αμέριος, δὴ γὰρ πτος εἰς πείραν ἔλθεῖν, ἀνὴρ
 καὶ λόγῳ χρηστός, καὶ ἡμῖν εἰς τὰ μάλιτα τῶν
 φίλων ὁ ποθητότατος. οὐ μὲν ἀλλ' εἰ μὲν ἔ-
 πρὸς ἰὼ, ὧ γράφειν ἔπι τούτων ἐχρῆν, πτό-
 τως ἀν' ἑδὲ μοι πτόνων εἰς τῆτο λόγων, τό, τε
 συμβαὶ ὡς ἀν' ἀφ' ἑπινοῦ, καὶ ὁ φέρειν ὡς ἀνα-
 κῆρον, καὶ ὁ μηδὲν ἐκ τῶ μάλλον δὴ γαῖν, ἔχρειν
 πτόν ἄρην, καὶ πτότα ὅσα ἑδὲ πρὸς τὴν
 τῶ πάθους πτόσα μῆτιαν ἀρμότην, ὡς ἀγνο-
 οῦντα διδάσκοντι. ἐπεὶ δὲ ἀγλῖον ἡρῶμα
 πρὸς

πρὸς ἀνδρά τοὺς δήοις νοθετοῦντα ποιῶν
 λόγους, οἷς χρῆ τοὺς μὴ εἰδότες θροεῖν καὶ
 παιδδύειν, φέρεσι τοῖς δὴ παρῆι, ἀνδρὸς εἶ-
 πω θροῦ μῦθον, εἴτε δὴ λόγον δήηῃ, σοὶ μὲν
 ἴσως οὐ ξένον, τοῖς πλείοσι δὲ, ὡς εἰκὸς, ἀγνω-
 στον, ᾧ δὴ καὶ μόνω χρῆσάμενος ὡσπερ φαρ-
 μάκω νηπειθεῖ, λύσιν αὐτοῖς τῶν παῖδων,
 οὐκ ἐλάττω τῆς κύλικος ἢ ἡ λάχνα τὰ
 Τηλεμάχῳ πρὸς τὸ ἴσον τῆς χρείας ὀρέξα-
 σθαι πιθευεται. φασὶ γὰρ Δημόκριτον τὸν
 Αἰθιόπειον, ὅτι Δαρείῳ γωμαικὸς καλῆς
 δῆρῳ τὴν θάνατον οὐκ εἶχεν ὅ, τι αὐτὸν εἰπὼν εἰς
 τὸν ἀμύθῳ ἀπέσφεν, ὑποχέσθαι οἱ τὴν
 ἀπελθούσαν εἰς Φῶς ἀνάξῃ, ἢ ἐτελήσῃ τῶν
 εἰς τὴν χρείαν ἠκόντων ὑποσῆναι τὴν χρη-
 γίαν. κελύσαντος δὲ σκείνῃς μὴ φείσασθαι,
 ὅ, τι δὲ αὐτὸν λάβοντα τὴν ὑπόχρεσιν ἐμ-
 πεδῶσαι, μικρὸν ὀπιθόντα χρόνον εἰπεῖν, ὅ, τι
 τοῖς μὲν δὴ αὐτῷ πρὸς τὴν ἐργου πρῶ-
 ξιν συμπορευθεῖν, μόνου δὲ ἐνὸς πρῶτοιο,
 ὅ, δὴ αὐτὸν μὲν ἐκ ἔχῃ ὅπως αὐτὸν λάβοι, Δα-
 ρεῖον δὲ ὡς βασιλέα ὅλης τῆς Ἀσίας, οὐ χαλε-
 πῶς

ad eum qui cæteros docet, ea uti oratione, qua indoctos lenire ac erudire consuevimus, age cæteris rebus omissis, referam tibi fabulã vel potius verum sermonem sapiētis cujusdam viri, non quidem illum tibi fortasse inauditum, attamen multis, ut opinor, ignotum, quo vel unico tanquam lætitiæ pharmaco usus, ægritudinis remedium inuenies; non minus quàm illo poculo, quod Telemacho in re simili Lacæna dedisse creditur. Ajunt enim Democritum Abderiten, cùm nullo modo possēt Darium, cui pauló anté uxor pulcherrima é vita excesserat, consolari, se illi mortuam resuscitaturum dixisse, si vellet res ad id negociũ necessarias suppeditare: cumque Rex eum juberet nulla sumptus ratione habita, quidquid opus esset, accipere, promissaque præstare: tum paulisper cunctatum dixisse, cætera quidẽ sibi abundé suppetere, unum deesse, neque id quemadmodũ haberi posset se intelligere: Darium tamen quod totius Asiæ

*Tale quiddẽ
refert Lucianus
in Democrite.*

S Rex

Rex esset, facile fortasse cōsequuturum. Hic cūm rogaret ille, quid tandem tam magnum esset, quod soli regi fas esset scire: tum Democritum respondisse ajunt, Si tumulto uxoris inscriberet nomina trium, quas nemo luxisset, sic demum illam ab inferiis esse redituram: fore enim ut ejus mortis consuetudine crubesceret. Tum Darius cūm hæreret, neminemq; reperiret, cui triste aliquid non accidisset, Democritus pro sua cōsuetudine ridens, Et tu, inquit, ineptissime omnium non vereris lugere, quasi unus tãti mali particeps, cūm neminem eorum qui unquam fuerūt, sine privato aliquo dolore vixisse reperias? Verūm ista quidem Darium audire conveniebat, hominem barbarum & indoctum, voluptati ac dolori obsequentem: at te & Græcū, & veræ doctrinæ studiosum, à teipso habere decet, ut tibi imperes. Et enim turpe fuerit rationi, non posse impetrare, quod imperatura est dies.

Hæc epistola scripta est in Gallia paulo postquã Imperator est appellatus Julianus.

MAXIMO PHILOSOPHO.

Omnes uno tēpore cogitationes meæ sese mihi offerūt, vocemque intercludūt, dum nulla aliam præire patitur:

sive

πῶς ἀνίσως δῖρην. ἐργασίου δὲ κείνης ἢ ἀν-
 εἴη τοῦτον, ὁ μόνω βασιλεὺς γνωσθῆναι συλ-
 ληροῦμαι, ἔπολαβόντα φασὶ τὸν Δημόκριτον,
 εἰ τελῶν ἀπειρητῶν ὀνόματα τὰς ἑφῶ τῆς
 γυμναχῆς ἐπιγράψεν, εὐθὺς αὐτὴν ἀναδιδώ-
 σασα, ὡς ἴτελθῆς νόμω δυσωπουμένην.
 ἀπορήσαντος δὲ τοῦ Δαρείου, καὶ μηδένα ἀν-
 δρα διωθέντος δῖρην, ὅτῳ μὴ καὶ παθεῖν λυ-
 πηρὸν τί σιμνήσῃ, γράσαντα σιμνήθως τὸν
 Δημόκριτον εἰπεῖν· ἐτί ὡς πάλῳ ἀποπώτα-
 τε δριμύς ἀνάδελφός, ὡς μόνος ἀγῶν τοῦτον
 συμπλακείς, ὁ μὴ δὲ ἕνα τῶν πώποτε γεγ-
 νότων ἀμοιβῶν οἰκείας πάσας ἔχων εὐρήν; ἀλλὰ
 τῶν μὲν ἀκούων ἐδεῖτο Δαρῆος ἀνὴρ βαρβα-
 ρος καὶ ἀπαίδετος, ἐκδοτος ἡδονῇ καὶ παρῆ·
 σὲ δὲ ἀνδρα ἑλλίμα καὶ παιδείαν ἀγῶνι πορε-
 σθῶντα, καὶ τῶν σαυτῶν εἰκὸς ἔχων ἀρ-
 χῶν. ἐπεὶ καὶ δῆλως ἀγῶνι τῶν λογισμῶν γέ-
 νοιτ' ἀν, εἰ μὴ τῶν δυνάτω τὰς χρόνῳ.

Μαξίμω φιλοσόφῳ.

Πάντα ἀθροῦσα ἐπέεισί μοι, καὶ ἀποκλείθ-
 τὴν φωνὴν δῆλο δῆλῳ πορεθῆναι οὐ συλληροῦμαι

S ij

τῶν

τῶν ἐμῶν ἀγαθημάτων· εἴτε ψυχρὸν τῶν
 παθῶν, εἴτε ὅπως φίλον κατονομάζην τὰ τι-
 αῦτα. ἀλλ' ἀποδώμην αὐτοῖς, ἡὖ ὁ χρόνος ἀ-
 πέδωκε τὰ ξίη, εὐχρησθήσαντες τοῖς πάλαι ἀ-
 γαστοῖς θεοῖς, οἳ τέως μὲν γράφην ἐμοὶ σίνε-
 χώρησαν, ἴσως δὲ ἡμῖν καὶ ἀλλήλοις ἰδεῖν συλ-
 ληρήσοισιν. ὡς παρ' ἄνθρωπον Αὐτοκράτωρ ἄκων ἐ-
 γνόμην· ὡς ἴσασιν οἱ θεοὶ, καὶ τὸ αὐτοῖς κα-
 ταφανὲς ὃν ἐνεδέχεται ἔσπον ἐποίησα· γρα-
 τεύσας ἅπασιν τοῖς βαρβάροις, ἐκείνης μοι γημο-
 ρνήης τεμνύου γραφῆς, ἐπαμειβόμενος εἰς τοῖς
 θαλασσι τοῖς ἐπιπέτοις, καὶ τῶν ἐκείθεν ἡ-
 κόντων ἀνεπιφανόμην, μή τις φιλόσοφος,
 μή τις γραμματικός, ἢ τελευτώνιον ἢ χλαυιδίον
 φορᾶν κατήρειν. ἐπεὶ δὲ παρὰ τὸν Βικενλίωνα
 πολίχνην ἵκνω ἔστιν ἀνὰ φλημμένη, πάλαι δὲ
 μεγάλη τε ἡν, καὶ πολυτελέσιν ἱεροῖς ἐκεκ-
 σμητο, τείχεα καρτερῶ, καὶ παρὰ τῆς φύσεως
 τῆς χειρὸς, παρὰ τῆς γὰρ αὐτῆς ὁ Δαίουβιος πο-
 τὰμος, ἥδε ὡς περὶ ἐν θαλάτῃ περὶ δὴς ἀ-
 κρεα ἀνέστηκεν, ἀβάτος ὀλίγου δὲ φαίμα καὶ
 αὐτοῖς ὄρνοι, πλὴν ὅσα ὁ ποταμὸς αὐτὴν πε-
 ριέρων

sive est ineptus & frigidus quidam affectus, sive aliud quodcunque voles nominare: sed demus eis locum, quem tempus tribuit, diisque optimis gratias agamus, qui adhuc facultatem scribendi nobis concessere, ac visendi mutuó fortassis etiam cōcedent. Cúm primúm Imperator invitatus creatus sum (cujus rei conscii sunt dii, & quantum in me situm fuit, ipsis declaravi) bellum gerens in barbaros, & trimestri spatio in ea militia consumpto, ad Gallias revertens, circumspiciebam, & percontabar de omnibus qui illinc venirent, nū quis philosophus, num quis scholasticus, aut pallio penulave indutus eó appulisset. Cúm autem Vicentionem appropinquarem (est autem oppidulum nunc restructum, magnum tamé olim, & magnificis templis ornatum, mœnibus firmissimis, & loci natura munitum, propterea quód cingitur Danubio: estque ut in mari rupes excelsa, propemodum ipsis avibus inaccessa, nisi quá flumen ambiens

S iij tanquam

tanquam littora quædam habet projecta) cum, inquam, propè abessem ab hac urbe, vir quidam Cynicus cum pera & baculo mihi occurrit. Eum ego cum eminus aspexissem, te ipsum esse putavi: cum accessi propius, à te omnino illum venire suspicatus sum. Est autem mihi quidem ille amicus, multum tamen infra expectationem meam. Ergo hoc unum nobis commodum attulit. Postea existimabam te de rebus meis sollicitum, nusquam è Græcia pedem extulisse. Testis est Jupiter, testis magnus Sol, testis Minerva, testes dii deæque omnes, quanto in timore tua causa fuerim, cum ad Illyrios à Gallis venirem. Et quidem sciscitabar deos, non ego ipse (neque enim præsens spectare audiréve potuissem, quis tum status esse posset rerum tuarum) sed aliis negotium committebam. At dii manifestè ostendebant perturbationes aliquas tibi fore, nihil tamè terribile, aut opportunum sceleratis consiliis denunciabāt. Sed vides me multas & magnas res præterire. Illud maximè

te

ειρρέων, ὡσπερ ἴνας ἀγιδιοὺς ἔχῃ παροκει-
 μένους. ταύτης πλησίον τ' πόλεως ἀπήντη-
 σε Κωικῆς υἱὸς ἀνὴρ, ἔχων τεύβωνα καὶ βακίη-
 εἶαν. τούτον πόρρωθεν θεασάμενος, ὅσδ' ἐν δῆ-
 λῳ ὑπέλαβον ἢ σέ. πλησίον δὲ ἤδη παροϊών,
 πῶδα σὺ πρῶτως ἤκην αὐτὸν ἐνόμιζον. οὗ-
 τος δ' ἀνὴρ φίλος μὲν, ἤτην ὅ τ' παροδοκω-
 μένης ἐλπίδος. ἐν μὲν δ' ἡ τοιοῦτον ὄναρ ἐξήγε-
 τό μοι. μὲν τούτο δὲ ὅμιλῳ σε πολυπαρο-
 γμονήσαντα ταῖς κατ' ἐμέ, τ' ἐλλάδος ἐκλῆρος
 οὐδαμῶς ὄρεθλεύει. ἴτω Ζεὺς, ἴτω μέγας
 ἥλιος, ἴτω Ἀθηνᾶς κρατὸς, καὶ πρῶτες θεοὶ καὶ
 πᾶσαι, πῶς κατιῶν ἔπι τοῖς Ἰλλυριοῖς ἀπὸ τῶν
 Κητῶν, ἔβρεμον ὑπὸ σοῦ καὶ ἐπιωθανόμιλλῳ
 τῶν θεῶν, αὐτὸς μὲν οὐ βολμῆς. οὐ γὰρ ὑπέ-
 μένον οὔτε ἰδὲν τοιοῦτον, οὔτε ἀκροῦσαι ὅσδ' ἐν,
 οἷον ἀνὴρ ὑπέλαβε διώσασθαι τηνικαῦτα πε-
 εἰ σε γίνεσθαι. ἐπέβρεπον δὲ δήοις. οἱ θεοὶ δὲ
 παροχρᾶς μὲν ἴνας ἔσεσθαι πῶς σε παροφα-
 νᾶς ἐδήλωσιν, οὐ γὰρ μὲντοι δ' ἦν, ὅσδ' εἰς ἐρ-
 ρον τῶν ἀθέσμων βουλομέτων. ἀλλ' ὅρας
 ὅτι μεγάλα καὶ πολλὰ παρέδραμον. μάλι-

S iiiij σά σε

τά σε πητέσθαι ἄξιον, πῶς μὲν ἀδελφῶς τῆς
 ὀπιφανείας ἠαυόμεθα τῶν θεῶν, ἵνα ὁ ἑθ-
 πον ὁ ἰσοῦτον τῶν ὀπιπέλων πλήθος ἀγα-
 πεφύλακτον, κίεϊναιτες ὁσθένια, χεῖματα
 ὁσθένος ἀφελόμενοι, φυλαξάμενοι δὲ μόνον
 οὐκ ἐλαμβαίμεν ἐπ' αὐτοφώρῳ. ταῦτα μὲν
 αὐτοῖς ἐξ ἑαυτῶν γράψην, ἀλλὰ φερέζην χεῖ. οἰ-
 μαχί δέ σε καὶ μάλα ἠδέως πείσεσθαι. θρη-
 σκόλομεν τοῖς θεοῖς ἀναφανδόν· καὶ ὁ πλη-
 θος τῶν συλκατελόντων μοι κρατοπέδου θεο-
 σεβῆς ὅστιν. ἡμεῖς φανερώς βουητοῦμεν. ἀ-
 πεδῶκαμεν τοῖς θεοῖς χεῖρη, ἐκατόμβας
 πολλὰς. ἐμὲ κελεύουσιν οἱ θεοὶ ἅπαντα ἀ-
 γνεύην εἰς διώαμιν· καὶ πείθομαί γε καὶ παρ-
 θύμους αὐτοῖς. μεγάλοις καρποῖς τῶν πόνων
 ἀποδώσειν φασίν, ἵω μὴ ῥαθυμῶμεν. ἦλθε
 παρὸς ἡμᾶς Εὐάγγελος.

Τῶ αὐτῷ.

οδυσσ.ο. Χρὴ ξένον παρέοντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ
 πέμπειν, Ομηροῦ ὁ ἑφὸς ἐνομοθέτησεν. ἡμῖν
 δὲ ὑπάρχει παρὸς ἀλλήλους ξενικῆς φιλίας
 ἀμείνων, ἥτε ἀφ' ἧς ἐνδεχομένης παιδείας
 καὶ

te audire conuenit, & quemadmodum uno tempore præfens auxiliũ deorum fenſimus, & tantam infidiatorum multitudinem effugimus, nemine occiſo aut ſpoliato, ſed iis tantum cuſtodix traditis, qui in ſcelere ipſo deprehenſi erant. Atque hæc quidem fortaffe melius erat dicere, quàm ſcribere: puto tamen abs te libentiſſimo animo auditum iri. Deos publicè & palàm colimus, & totus meus exercitus pietatem amat. Nos apertè boves immolamus. Diis gratias egimus multis hecatombis. Me iubent dii purè & caſtè, quoad potero, vivere. Ego verò iis parco, & quidem libenti animo. Magnos fructus laborum pollicentur, niſi ſegniter agamus. Venit ad nos Evagrius.

E I D E M.

Dum tecum eſt hoſpes, colito, dimitte volentem, ſic lex Homeri præcipit: at nobis amicitia eſt longè major, quàm illa hoſpitii, nempe hæc, quã doctrina

Ætrina quæcunque est, ac religio conciliat. Quare nemo me jure accusasset, quasi Homericam legem violarem, si te apud nos diutius manere voluiffem: Sed cum viderem, corpusculum tuum curationis ac solatii majoris indigere, permisi tibi ut ires in patriam, & de commoditate itineris providi: usum siquidem publici vehiculi tibi cõcessi. Æsculapius & dii omnes te deducant, atque iterum ad nos adducant.

J A M B L I C H O.

*Excusatio
de intermisso
scribendi officio.*

Sentio tuam in reprehendendo dulcedinem, & quemadmodum utrumque pariter efficias, ut & nos scribendo ornes, & reprehendendo erudias. Ego vero si mihi essem conscius vel tantillum officio erga te meo defuisse, certè aliqua probabili ratione crimen conarer effugere, quãtum possem, aut delicti veniam petere non recusarem: præsertim cum te sciam non esse tuis implacabilem, si quid per imprudentiam in amicitia offenderint. Nunc autem (neque enim cunctationem aut inertiam res ferebat,

καὶ τὸ πρὸς τοὺς θεοὺς δ' ἰσεθείας. ὥστε ἔκ αὐτῶν μέ-
 γιστος ἐγράψατο δικαίως τὸ Ὁμήρου παρὰ βαί-
 νοντα νόμον, εἰ καὶ ἔπει πλῆθόν σε μὲν παρ' ἡ-
 μῖν ἀξιώσασμι. ἀλλὰ σοὶ τὸ ἄσμετόν ἰδὼν
 ἔπιμελείας πλείονος δέομαι, ἐπέβρεφα
 βαδίξην εἰς τὴν πατείδα, καὶ ρασιάνης ἐπι-
 μελήθην τῆς πορείας. ὀχήματα γὰρ ἔξεςτί
 σοὶ δημοσίῳ χρῆσασθαι. πορβύοιεν δέ σε σὺν
 Ἀσκληπιῶν παύτες οἱ θεοὶ, καὶ πάλιν ἡμῖν
 Ἐντυχεῖν δοῖεν.

Ἰαμβλίζῳ.

Αἰδομένη σου τὴν ἐν τῇ μέμφει Γλυκύ-
 τητος, καὶ ὡς ἐκάτερον δὲ ἴσου παρὰ τῆς, καὶ
 οἷς γράφεις ἡμῖν, καὶ οἷς ἐθέλεις παιδεύων.
 ἐγὼ δὲ εἰ μὴ τι σὺν ἡδὴν ἐμμετώτῃ παρὰ
 σε γηνομένου καὶ κατὰ μικρὸν ἐλλείψαντί,
 παύτως ἢ τὰς παρὰ τῆς δὲ λόγως εἰπῶν,
 ἐπειρώλι, ὡς ἐνὶ τῇ τὴν μέμφην ἐκκλίνην, ἢ
 συγγνώμῳ ἀμφοῖν αἰτεῖν ὅτι ἠνούμι.
 ἐπεὶ μηδὲ δὴ ἄσυνγνωστον οἶδά σε παρὰ
 τοὺς σοὺς, εἰ τί τ' παρὰ σε φιλικῶν ἐξήμψ-
 τον ἀχροντες νῦν· δὲ οὐ γὰρ ἴω οὔτε παρὰ τῆ-

ναί θεμίς, οὔτε ἡμαῖς ἀμελεῖν, ἵνα τύχημιδῶν
 αἰεὶ ζητοῦντες ποδοῦμιδῶν. Φέρε σοι καθάπερ
 ἐν ὄρω γραφῆς ἀπολογήσομαι, καὶ δείξω μη-
 δὲν ἐμῶν τῶν ἐργῶν, εἰς σὲ παρεῖν, ἀλλὰ
 μηδὲ μελλήσομαι ἐλμήσαντα. ἦλλον ἐκ Γαι-
 νονίας ἤδη τρίτον ἔτος τυτῆ, μόλις ἀφ' ὧν οἶ-
 αδα κινδύων καὶ πόνων θεαίς. Ἐσθλας δὲ
 τὸν Κολοκασθόνιον πορθμὸν, καὶ ὄπισθας τῆς Νι-
 κομήδους πόλεως, σοὶ παρῶν καθάπερ πα-
 τεῖω Θεῶν τὰ παροτόλφα τῶν ἐμῶν τῶν σώτρων
 ἀπέδωκα, σύμβολον τῆς ἀφίξεως τῶν ἐμῶν, οἷον
 αὐτὸ ἀναθήματος ἱεροῦ τὴν εἰς σὲ παρῶν
 ἐκπέμπων. καὶ ἡμεῖς ὁ κερμίζων τὰ γράμμα-
 τα τῶν βασιλείων ὑπασιζῶν εἰς, Ιουλιανὸς
 ὄνομα, Βακχίλου παῖς, Απαμεύς ὁ γῆρος
 ὡς ἀφ' ἑστέο μάλιστ' ἀποστολῶν ἐνεχεί-
 ρισον, ὅτι καὶ παρῶν ὑμαῖς ἦσαν, καὶ σε ἀκρι-
 βῶς εἰδέναι καθυπερίστητο. μὲν ταῦτά μοι κα-
 θάπερ δὲ Απόλλωνος ἱερὸν ἐφοίτα. καὶ σὲ
 γράμμα, τὴν ἀφίξιν τὴν ἡμετέραν ἀσμένως
 ἀκηχεῖναι δεκτικῶς. ἡμεῖς τε τῶν ἐμοῦ δόξιν
 οἰώνισμα καὶ χρησῶν ἐλπίδων ἀρχή, Ιάμ-
 βλιχος

ferebat, si modò assequi aliquando volumus, quæ semper optavimus) constitui tibi tanquam coram iudice res esset, causam dicere, nihilque á me, secús quám oporteret, vel negligētia, vel tarditate commissum esse, probare. E Pannonia veni tertio ab hinc anno, vix ex illis periculis & laboribus, quos tu minime ignoras, ereptus. Cúm autē fretum Chalcedonium trajecissem, & ad urbem Nicomedis appropinquassem, tibi primo quasi patrio Deo prima pro salute mea vota persolvi, cúm ad te signum adventus mei, quasi donarium aliquod sacrum, salutationem misi. Literas autem ferebat unus é regis satellitibus nomine Julianus, Bacchyli filius, genere Apameus, cui propterea libentius epistolam tradidi, quód & istuc ire, & te optime nosse ajebat. Postea veró mihi abs te tanquam ab Apolline sacra epistola allata est, qua te libenter de meo adventu cognovisse declarabas. Fuit veró mihi tanquam lætum omē, & initium bene sperandi, sapiens ille Jamblichus & Jamblichi

blichi literæ . Quid hic commemorem
quantopere lætatus fuerim , aut quem-
admodum legendis tuis literis affectus?
Si enim de hac re literas nostras acce-
pisti (quas tabellario cuidam ex iis qui
ad nos istinc veniunt , dedimus ad te
perferendas) certé quantam ex iis vo-
luptatem cœperim , é nostris verbis in-
telligis . Iterum autem cûm domum re-
diret educator meorum liberorum , al-
teras ad te literas misi , quibus & tibi de
prioribus tuis literis gratias agebam , &
simul in posterum mutuas á te literas
flagitabam . Postea venit ad nos legatus
clarus vir Sopater , utque hominem a-
gnovi , continuó exilui , eumque com-
plexus , flevi præ gaudio , quód nihil nisi
te ac tuas literas augurarer . Quas ut ac-
cepi , osculatus sum , & ad oculos admo-
vi , mordicusque tenui , quasi veritus , ne
inter legendum imago vultus tui ex o-
culis meis sensim evolaret . Et quidem
statim rescripsi , non ad te solum , sed
etiam ad illius filium Sopatrum clarissi-
mum ,

Ἐλιχος ὁ ἑσφός, καὶ τὰ Ἰαμβλίχου γραμμα-
 τὰ. τί με δὲ λέγαν ὅπως ἠυφρανθῆναι, ἢ ἂν
 παρὲς τὴν ἐπιστολὴν ἔπαθον σημερινήν; εἰ γὰρ
 ἐδέξω τὰ παρ' ἡμῶν ἕνεκα τούτου γραφέντα·
 ἡ δὲ δι' ἡμεροδρομοῦ τῆς ἐκείθεν ἡκόντων ὡς
 σὲ πεμφθέντα· πόσῳ ὅπως ἐπὶ αὐτοῖς ἠ-
 δονῶ ἔχον, ἀφ' ὧν ἐδήλωσι γνώσεως. πάλιν
 ἐπιθυμιόντος οἴκαδε τῶ Ἐσφείως τῆς ἐμμοτοῦ
 παιδίων, ἑτέρων ἤρην παρὲς σε γραμμάτων,
 ὁμοῦ καὶ τῶν ἐπὶ τοῖς φθάνοσι χάριν ὁμολο-
 γῶν, καὶ παρὲς τὸ ἐξῆς ἐν ἴσῳ παρὰ σου τῶν
 ἀντιδοσιν αἰτῶν. μὲν ταῦτα ἐπαρῆσθεσαν ὡς
 ἡμαῖς ὁ καλὸς Σώπαρος· ἐγὼ δὲ ὡς ἔγκων,
 ἀλλὰ ἀναπῆδησας ἡξία, καὶ παρὲς πλακεῖς ἐ-
 δάκρυον ὑφ' ἠδονῆς, ὅσῳ δὲ ἢ σε καὶ τὰ
 παρὰ σου παρὲς ἡμαῖς ὀνήροπολῶν γραμ-
 ματα. ὡς ὅτι ἔλαβον, ἐφίλωσι, καὶ τοῖς ὀφθαλ-
 μοῖς παρῶσθον, καὶ ἀπαρῆξ ἐιρήμῳ, ὡσπερ
 δεδιώς μὴ λάθῃ με διποπταῖν ἐν τῇ τῆς γραμ-
 μάτων ἀναγνώσῃ τὸ τῆς εἰκόνος ἰνδύμα.
 καὶ δὴ καὶ ἀντιγραφοῦν ἀλλὰ, οὐ παρὲς σε μό-
 ρον, ἀλλὰ καὶ παρὲς τὸν ἱερὸν Σώπαρον τὸν
 ἐκεῖνος

ἐκεῖνος

ἐκείνῃ παῖδα, καθάπερ θρυπτόμενος, ὅτι τὸν
 κριτὸν ἐπαῖρον ἐκ τῆς Απαμείας οἷον ἐπέχευον
 τὸ ὑμετέρας ἀποποιίας ἀπειληφότες εἴημεν.
 δεῦρ' ἐκείνου τούτῳ ἤδη παρὲς σε γεγραφώς,
 αὐτὸς, ὁσδεμίαν δὴλῶ, ἢ τὸ ἐν ἡ μὲμφομαι
 δοκεῖς ἐπιστολῶν ἐδεδάμην. εἰ μὲν δὴ ἀφ' ἑ-
 τῆστο ἐπικλήσῃ, ἵνα ὧ τὸ αἰτίας γήματα πλείον-
 νας ἡμῖν ἀφορμὰς εἶ γράφην παρ' ἐξενῆς, δε-
 χομαι τὴν μέμψιν ἀσμενος πύτων, καὶ ἐν οἷς
 λαμβάνω, ὅτι πᾶν τὸ χάριτος εἰς ἐμαυτὸν οἰ-
 κειῶμαι. εἰ δὲ ὡς ἀληθῶς ἐλλείψαντά τι τῶ
 παρὲς σε καθήκοντος αἰτία, ἵς δὲ ἐμοῦ γέ-
 νοιτ' ἀπ' ἀθλιώτερος, ἀφ' ἡ γραμματοφόρων
 ἀδικίαν ἢ ῥαθυμίαν, πύτων ἠκιστα τούτου
 τυγχάνοντος; καίτοι ἐγὼ μὲν καὶ μὴ πλεο-
 νάκις γράφω, δίκαιός εἰμι συγγνώμης παρὰ
 σε τυγχάνην. αὐτὸ ἀσολίας ἔω ἐν χερσὶν ἔχω,
 φαίλω αὖ. μὴ γὰρ οὕτω παρ' ἔξομαι καθάπερ
 ὡς μὴ καὶ ἀσολίας ἀπάσης, καθάπερ Φησι Γ' ἴν-
 δαρος, ὅτι κατὰ σε κρήτην ἠγείσθαι. ἀλλ' ὅτι
 παρὲς ἀνδρα τηλικούτον, οὐ καὶ μνησθῆναι
 φόβος, ὁ καὶ γράφην κατοκῶν, τὸ πλέον ἢ
 παρ' ἑ-

mum, quasi ludens quod communem amicum ex Apamea tanquam obsidem pro vobis absentibus accepissemus. Ex eo tempore cum hanc ad te scripserim, nullam abs te epistolam accepi, præter istam qua me videris accusare. Ac si ob id nos accusas, ut hac specie accusationis majorem nobis occasionem scribendi præbeas, accipio libenti animo totam accusationem tuam, atque ex his ipsis literis, quas abs te accipio, omnem gratiam & suavitatem decerpo. Sin autem omnino peccatum aliquod meum erga te accusas, quis me inferior, qui per tabellariorum injuriam aut negligentiam tibi satisfacere officio non possum? Quanquam ego certe licet non persæpè scriberem, attamen jure possem à te veniam obtinere, non propter negotium quod in manibus habeo (absit enim ut adeo sim miser, ut te meis rebus omnibus, sicut Pindarus ait, non antepnam) sed quod ad te tantum virum, cujus vel meminisse sine timore non licet, qui scribere etiam cunctatur,

T sapien-

fapientior est meo iudicio , quám is qui nimis audet . Nam sicut qui in Solé affidué suspicere audét , nisi diviniore quadam natura præditi sint, ejusque radios tanquam aquilarum veri fœtus intueãtur, neque ea quæ nefas est videre possunt cernere , & quó magis contendunt , eo magis se id assequi non posse ostendunt : sic qui ad te audet scribere, quó plus audere nititur , eó magis timẽdum esse liquidó demõstrat. Tibi veró, vir clarissime, qui ad Græciã totam servandam, ut ita dicam, cõstitutus es, consentaneum erat & ad nos crebras literas mittere , & nostram desidiam inertiamque, quãtum posses, coërcere. Nam quemadmodum Sol (ut iterum ex eodem Deo ad te similitudinem mea ducat oratio) ut , inquam , Sol cùm purus totus ac lucidus radiis collucet , non dispiciens an quod lumini occurrit, sit cõsentaneum, suum munus perficit : sic te oportebat liberaliter bona tua, tãquam lucem, in universam Græciam effundere, neque eó desistere, quód aliquis metu aut verecundia erga te impeditus, respondere tibi scribendo non audeat.

Neque

παροσκή, θαρροῦντός ἐστι φερονέτερος. ὡ-
 σπερ γὰρ οἱ ταῖς ἡλίαις κήρυγμαῖς ἀντιβλέ-
 πειν σὺνεχῶς ὀλμῶντες, ἀλλὰ μὴ θεοὶ τίνες ὦ-
 σι, καὶ τῆς ἀκρίνων αὐτῶν καθάπερ οἱ τῆς ἀε-
 τῶν γῆσοι καθορώσιν, ἔτε ἀ μὴ θέμις ὀφθῆ-
 ναι, θεωρῆν ἔχοισι, καὶ ὅσα περ μάλλον φιλονει-
 κοῦσι, (σοῦτω πλέον ὅτι μὴ δυνάων) τυχεῖν,
 ἐμφαίνουσιν. οὕτω καὶ ὁ παρὸς σε γράφειν ὀλ-
 μῆν, ὅσα περ ἀν' ἐτέλη θαρρῆν, (σοῦτω μάλ-
 λον, ὅτι καὶ δεδιέναι, καθαρῶς δείκνυσσι. σοὶ γὰρ
 μὲν ὡ γηναῖε, πῶμτος, ὡς εἶπεῖν, ἔ' ἑλλωι-
 κοῦ θεῆται καθεσῶπι, ὡρέπον ἡ ἀφθόνως τε
 ἡμῖν γράφειν, καὶ τὸν παρ' ἡμῖν ὄκνον, ἐφ' ὅ-
 σον ἐξέω, κατὰ σέλλειν. ὡσπερ γὰρ ὁ ἥλιος ἵνα
 δὴ πάλιν ἐκ τῆς Θεῶ παρὸς σε τὴν εἰκόνα λά-
 βῆ ὁ λόγος. ὁ δὲ οὗ ἥλιος, ὡσπερ ὅταν ἀκτι-
 σι καθαρῆς ὄλας λάμπῃ, ὅσα δὲ ἀποκρίνη τῆ
 παρὸς τὴν ἀγγίλω ἐλθόντος, ὁ μὴ τὸ οἰκεῖον, ἐρ-
 γάζεται. οὕτω δὴ καὶ σε καὶ ἡμῶν ἀφθόνος τῆ
 ὡρὰ σου καλῶν, εἰς φῶτος, τὸ ἑλλωιχὸν ἐ-
 παρδύοντα, μὴ ἀποκρίνη, εἴ τις ἢ ἀδοῦς ἢ δέ-
 οῖς ἐνεκα τῆ παρὸς σε, τὴν ἀπὸ δόσιν δυνάσσει-

ταμ. ἔδὲ γὰρ ὁ Ἀσκληπιὸς ἐπ' ἀμοιβῆς ἐλπί-
 δι τοῖς ἀνδράποιοις ἰάται, ἀλλὰ τὸ οἰκφόν αὐτῶ
 φιλανδράποδμα, καθά τῳ μᾶθημα, πῶν-
 ταχού πληροῖ. ὃ δὴ καί σε χερῶν ὡσπερ εἰ ψυ-
 χῶν ἐλλογίμων ἰατρῶν ὄντα ποιεῖν, καὶ τὸ τ' ἀρε-
 τῆς πῶν ἀγέλημα δὲ πῶντων σῶζῃν. οἷον ἀ-
 γαθὸν ἱερότην, ὃς καὶ μὴ τὸν ἀντίπαλον ἔχη,
 πῶντως ἐς τὸ χείριον αἰετὶ χεῖρα γυμνάξῃ.
 ἐπεὶ μηδὲ ὁ σκαπὸς ἐκατέρωθεν ὁ αὐτὸς, ἡμῶν
 τε τῶν πῶν σου δεξιῶν τυχεῖν, καί σε τοῖς
 παρ' ἡμῶν διδομένοισι ἐντυχεῖν. ἀλλ' ἡμεῖς
 καὶ μυριάκις γράφομεν, ἴσα τοῖς Ὀμηρι-
 κῶσι παισὶ παύροισι, οἱ πῶν τὰς ἴνας ὅτι αὐ-
 τὸν πηλοῦ πλάσωσιν, ἀφιάσιν ἀγχιθῶ κλύ-
 ζεσθαι. πῶν σαὶ καὶ μικρὸν γράμμα πῶν-
 τὸς ἔστι γνήμιου ῥάματος κρήτην. καὶ δεξιῶ-
 μιν αὐτὸν ἔγωγε Ἰαμβλίχου μάλλον ὀπισο-
 λιώμιαν, ἢ τὸν ἐκ Λυδίας χρυσὸν κεκίησθαι.
 εἰ δὲ μέλῃ ἴσσι τῶν ἐραστῶν τῶν σῶν· μέλῃ
 δὲ εἰ μὴ σφαιρόμα· μὴ πειρίδης ὡσπερ νε-
 οπτοῖς ἡμᾶς αἰετὶ τῶν πῶν σου ἔσθαι ἐν
 χρεῖα τυχεῖν τὰς. ἀλλὰ καὶ γράφε σίωε-
 χῶς

Neque enim Aesculapius mercedis spe homines curat, sed humanitatem suam, tanquam disciplinam aliquam in omnes homines explicat. Idem te facere oportuit, cum sis animorum studiosorum medicus, & omnibus in rebus virtutis præceptum servare: ut bonus sagittarius, qui tamen si adversarium non habeat, tamen semper manum exercet, ut opportuno tempore ea utatur. Nam neque scopus utriusque nostrum idem est, ut nos videlicet tuis eruditis scriptis fruamur, & tu nostra legas: sed nos quanvis millies scribamus, similiter ut Homericæ pueri ludimus, qui juxta littora quicquid è luto finxerunt, arena obrui sinunt: cum interim tua licet parva epistola cuiusvis fertili fluvio antepo-
nenda sit. Ac sanè epistolam unam Jamblichi malim, quàm totum Lydiu aurum possidere. Quod si amatorum tuorum ulla tibi cura est, (est autem aliqua, nisi fallor) ne nos quasi pullos negligas, qui cibo tuo magnopere egemus: sed scribe

T iij assidue,

affiduè, neque tuis bonis pascere nos desine. Quòd si fortè officio defuerimus, ipse utrunq; munus præstato, tum ad nos, tum pro nobis vicissim scribendo. Etenim Mercurii facundi discipulum aut etiam alumnum, qualis tu es, virga uti decet non ad somnum inducendum, sed ad movendum & excitandum, atque hac ex parte maximè illum imitari.

E I D E M.

*Mittit ad lã-
blichũ quas-
dã orationes.*

Oportebat sanè juxta Delphicum oraculum nos ipsos nosse, neq; tanti viri auribus obstrepere: què vel aspicientem respicere, difficile est, nedum concentum omnis sapientiæ moventi velle par referre. Nã & Pani dulce carmen canenti quilibet concesserit, quanvis sit Aristæus: & Apolline ad citharam canente unusquisque tacet, quanvis Orphei musicam teneat. Quod enim minus est, hoc ipso quod est minus, cedere debet majori, si modò vult & sua ipsius bona, & aliena meliora cognoscere. Quisquis autem eum divina musica

huma-

χῶς, καὶ τοῖς ποταμοῖς σαυτοῦ καλοῖς ἐστὶν μὴ
κατόκη. καὶ ἐλλίπωμην, αὐτὸς ἐκατέρου τῆς
χρεῖαν οἰκείου, καὶ ὧν δίδως, καὶ ὧν αὐτὸ ἤμην
ὅ ἴσον παρεσβύης. ἀρέπει δὲ Ἐρμὸς λογιῶ
μαθητὴν, εἰ δὲ βέλτε Ἐσφιμον ὄντα σε μαθη-
τὴν ἐκείνῃ, ῥάβδον οὐκ ἐν ᾧ καθεύδῃ ποῖς,
ἀλλ' ἐν τῷ κινῆν καὶ διεγείρῃ μᾶλλον ἐτέλῃ
μιμῆσθαι.

Τῷ αὐτῷ.

Ἐξεῖν μὲν ἡμᾶς τῷ ζῆμματι πειθο-
μήοις τῷ Δηφικῷ γνώσκῃ εἰσθεῖς, καὶ μὴ
τολμαῦ ἀνδρὸς ἀγαθῆς τοσούτου καταθα-
σεῖν ᾧ καὶ ὄφθῆντι μόνον ἀπιβλέψαι δυαχερές,
ἤπου τὴν πρῶσοφον ἀρμονίαν κινουῦντι πρὸς
ὅ ἴσον ἐλθεῖν. ἐπεὶ καὶ Γρανὶ μέλος λυγρὸν
ἠχοῦντι, πᾶς ὅστις ἐκείνη, καὶ Αρεισῆος ἢ,
καὶ Απόλλωνι πρὸς κητέραν ψάλλοντι, πᾶς
ὅστις ἠρεμῆ, καὶ τὴν Ορφείως μοσικῶ εἰδέη.
ὅ γὰρ ἦτον τῷ κρείττονι, καθόσον ἦτον ὅστις,
εἴκει ἀν' δικαίως, εἰ μέλλοι ὅ, τε οἰκείον, καὶ ὅ
οὐ χεῖρον, τί ὅτι γνώσκῃ. ὅστις δὲ ἐνθέσμε
μοσικῆ ἡθῆτοῦ ἐναρμόσθαι μέλος ἠλπίσεν,

Τ iiiij οὐκ

ὅκ' ἔμαθ' ἔπειτα τοῦ Μαρσίου ἔφρυξεν πά-
 ρος, ὅσδ' ἔπ' ὁμῶνυμον ἔκείνα ποταμὸν, ὃς
 μακρὸν ἀνλητοῦ πημερία ρῆ. ἀλλ' ἔδ' ἔτ'
 Θαμύειδος ἔθραχ' ἔτελλ' ἰδὼ ἤκουσεν, ὃς
 παῖς μούσης ὅκ' ὀτυχῶς ἀντεφθέγγατο. ἴ-
 γ' ἔδ' ἔτ' Σφριῶας λέγειν, ὧν ἔπ' ὁ πλεον
 ὅπ' ἔτ' μετώπου φέρονται αἱ νικησασαί. ἀλλ'
 ἔκείνων μὲν ἕκαστος ἀμύσει βόλμης ἄρχει-
 σαν ἔπ' ἔτ' κ' ἐκείνῃ τῇ μνήμῃ δίκην ἡμαῖς
 δ' ἔδ' ἔτ' μὲν, ὡς ἔφην, εἴσω τῶν οἰκείων ὄρων
 ἔσανται, κ' ἔτ' ἔπ' ἔτ' ἀπομοιτικῆς ἐμφορεθμοῖς
 ἡρέμην, ὡς περ οἱ τ' Ἀπόλλωνος μαντεία ἔτ'
 ἀδύτων ἱερῶν παροῦσαν ἡσυχίῃ δέχονται.
 ἔπειτα αὐτὸς ἡμῖν τῶν μέλους ὁ ἀνδρόσιμον
 μνηστεύεις, καὶ οἱ ἔτ' Ἐρμού ράβδω κινῆς καὶ διε-
 γείρης καθεύδονταί, φέρε σοι καθάπερ οἱ ἔτ'
 Διονύσω τὸν θύασον κρούσαντι παρὸς τὴν χο-
 ρείαν ἀνέτοι φέρονται. οὕτω καὶ ἡμεῖς ἔπ'
 τῶν πλῆκ' ἔτ' εἰς ἀντηχῆσώμεθα. ὡς-
 περ οἱ τῶν χροσάτη παρὸς ὁ ἀνάκλημα τῶν
 ῥυθμῶν στίχοι μῦθοι ἔτ' ἔπ' ἔτ' ἔπ' ἔτ' ἔπ'
 λέγων, οἱ βασιλεῖς κελύσαντι, παρὸς τὴν ἀ-
 οἶδι-

humanam vult componere, nunquam Marfyæ Phrygis casum didicit, neque nominis ejusdem fluvium, qui tibicinis infani supplicio manat: imò neq; Thamyæ Thracis mortem audivit, qui infeliciter cum musis de cantu certavit. Quid enim Sirenas memorẽ? quarum eæ quæ cantu vicerunt, alam in fronte adhuc gestât. Verúm enimveró illi stultæ audaciæ pœnas satis magnas nunc etiam posteritati persolvunt: nos autem sicut antè dixi, oportebat sané nostris finibus contentos esse, & tua musica satiatis quiescere, ut qui Apollinis oracula é sacris adytis cum silentio excipiunt. Verúm quando tu nobis ad canendum præis, & tanquam Mercurii virga nos moves atque excitas dormientes, ecce ipsi quoque, sicut qui Baccho thyasum pulsanti cum choreis & tripudiatione occurrunt, sic ad plectrum tuum respõdemus: perinde ut qui præfuktorem ad numeri provocationem sequútur. Accipies igitur primum, quando ita vis, orationes, quas nuper Imperatoris jussu,

*Aelianus lib.
18 cap. 23.*

in

in nobilem illam freti conjunctionem elaboravi. Paruum certé munusculum, si cum tuo conferatur, omninoque æs pro auro reddimus: sed tamen quo possumus munere nostrū Mercurium prosequimur. Theseus quidem certé mensam Hecales, licet tenuem, nō est aspernatus: sed necessitati obsecutus, exiguo contentus fuit. Pan ille Nomius non erubuit, cūm pueri bubulci fistulam suis labris admovit. Quare tu quoque librum nostrum amico animo accipe, neque te pœniteat exiguo carmini magnā aurem præbere: sed si quid erit boni, & liber felix est, & ejus auctor, ut cui Minerva ipsa testimonium laudis dederit: sin extremam manum, quó perficiatur, desiderat, ne sit tibi grave, quod deest, addere. Sic olim sagittario invocanti Deus affuit, & telum uná direxit: Sic citharædo Orthium canenti, cum nervus deficeret, Apollo ipse cicadæ specie respondit.

Doctrinam

οίδιμον τῷ πορθμοῦ ζῶξιν ἑνάλχος δὲ φρα-
 σάμεθα, ὅτι τὸ ὅτι δοκίμῳ, ἀπαρξώμε-
 θα, μικρὰ μὲν ἀπὸ μεγάλων τοῖς πόρῳ σα,
 καὶ τῷ ὄντι χαλκὸν χρυσοῦ ἀπιδιδόντες· οἷς
 δὲ ἔχοντες ξενίοις τὸν Ἑρμῆν τὸν ἡμέτερον ἐ-
 σιῶντες. πρῶτως γὰρ τῆς Ἐκάλης ὁ Θεὸς
 τῷ δειπνοῦ ὁ λιτὸν ἀπηξίωσεν. ἀλλ' ἦδει καὶ
 μικροῖς ἐς τὸ δυνάσασθαι ἀρκεῖσθαι. ὁ Γὰρ δὲ
 ὁ Νόμος ἔπαυδος τῷ βυκάλου τὴν σύεγ-
 γα παρθεμόσα τοῖς χείλεσιν ὅκα ἠτήμα-
 σεν. πρῶτος δὲ καὶ αὐτὸς τὸν λόγον ἀνδρῶν
 νόματι, καὶ μὴ ἀποκλήσης ὀλίγω μέρει με-
 γάλει ἀχελὺ ἐνδοῦμαι. ἀλλ' ἐὰν μὲν ἔχη
 ἡ δόξιον, αὐτὸς τε ὁ λόγος ἀντιχεῖ, καὶ ὁ ποιη-
 τὴς αὐτὸ τὸ πόρῳ τὸ Ἀθίνας ψήφῳ τὴν μῦ-
 τυεῖαν παρθεμόων. εἰ δὲ ἐπὶ χροῖς ἀντε-
 λουῖς εἰς τὸ ὅλου πλήρωμα παρθεμόται, μὴ
 ἀπαξιώσης αὐτὸς τὸ ἐνάδον παρθεμόται. ἡ δὲ
 που καὶ ἀνδρῶν ζῶξότη κληθεῖς ὁ Θεὸς παρέστη,
 καὶ ἀνεφῆλετο τῷ βέλοισι, καὶ κηραδῶ
 τὸν ὄρθιον ἀδοντι, πρῶτος δὲ ἑλλῆπον τὸ χορδῆς,
 ὑπὸ τῷ τέτιγι. τοῖσιν ὁ Γύθιος ἀντεφῆγεξασθ.

Πα-

Παιδείαν ὀρθῶς εἶ) νομίζουσι, ἢ τὴν ἐν
 τοῖς ῥήμασιν, ὅσδ' ἐ τῇ γλώτῃ πολυτελῆ ὀ-
 ρυθμίαν. ἀλλὰ ἀφάθεσιν ὑγιῆ νοῦ ἔχούσης
 ἀφαινοίας, καὶ ἀληθεῖς δόξας ὑπὸ τε ἀγαθῶν
 τε καὶ κακῶν, καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν. ὅστις οὖν
 ἕτερα μὲν φρονεῖ, διδάσκει ἢ ἕτερα τοῖς πλη-
 σιάζουσας, αὐτὸς ἀπολελθῆσθαι δοκεῖ τοσούτω
 παιδείας, ὅσω καὶ τῷ χηρῶς αἰὴρ εἶ). καὶ εἰ μὲν
 ἐπι μικροῖς εἶη ὁ ἀφάθεσθαι τῆς γνώμης
 πρὸς τὴν γλῶτταν, κακὸς μὲν εἰς τόδε, ὅμως
 τῷ ποσῷ γίνεται. εἰ δὲ ἐν τοῖς μεγίστοις ἀγῶ-
 μὲν φρονοῖ τις, ἐπὶ ἐναντίον δὲ ἄν φρονεῖ, δι-
 δάσκει, πῶς οὐ τοῦτο ἐκείνο καπῆλων ὄστιν,
 οὐτὶ χηρῶν, ἀλλὰ παμπονήρων βίος ἀν-
 δεσπῶν; οἱ μάλιστα παιδδύουσι, ἀ μάλιστα
 φαῦλα νομίζουσι, δεσπατῶντες καὶ δελεά-
 ζοντες τοῖς ἐπαίνοις, εἰς οἷς μετακίθηναι τὰ
 σφέτερα ἐθέλουσι, οἷμα, κακὰ. πδύτας μὲν
 οὖν χηρῶν τοῖς καὶ ὁποιοῦ διδάσκειν ἐπαγγελ-
 λουμένοις, εἶ) τὸν ἔσπον ἐπιφκῆς, καὶ μὴ μα-
 χόμενα τοῖς δημοσίοι μεταπρακίθειζοντας
 τὰ ἐν τῇ ψυχῇ φέρειν δόξασματα· πολὺ δὲ
 πλέον

DOctrinam rectā esse arbitramur, nō
 verborum linguæve magnificum &
 exquisitū sonum : sed mentis bene con-
 stitutæ sanam affectionem, & veras cer-
 tasque de bonis & malis, honestis &
 turpibus sententias. Quare quisquis a-
 liud sentit, aliud suos discipulos docet,
 is tantum videtur á scientia, quantum
 á probitate abesse. Ac si de parva re sit
 linguæ animique dissensio, in hoc ipso
 etiam est improbus, tametsi modū non
 excedat sceleris magnitudo : sin veró in
 maximis rebus aliud sentit, contraque
 ac sentit, docet, nōne hæc cauponum,
 non dico bonorum, sed nequissimorum
 vita est? quippe cū id maximé doce-
 ant, quód maximé malum existimant,
 fallentes atque inescantes eos laudibus,
 quibuscum sua, ut arbitror, mala com-
 mutare volūt. Quamobrem omnes qui
 quidvis docere profitentur, bonis mori-
 bus esse debent, neque opiniones novas
 & á sensu populari abhorrentes afferre:
 sed

*Interdicit
 Christianis
 professoribus
 lectione Græ-
 corum aucto-
 rū.*

*Allegoria á
 cauponibus,
 qui cibos cor-
 ruptos et ma-
 los condunt,
 ut vendant.*

sed imprimis tales esse debent, qui adol-
 lescentes in veterum scriptis instituunt,
 sive sint Rhetores, sive Grammatici, &
 præcipuè Sophistæ, qui non solùm ver-
 borum, sed etiam morum magistros se
 esse volunt, & ad se philosophiam de
 administrandis Rebusp. pertinere con-
 tendunt. Hoc verum sit, necne, in præ-
 sentia omitto: laudo eos, quòd doctri-
 nam tam præstantem expetant: plus
 certè laudaturus, si non mentirentur,
 neque seipsi refellerent, dum aliud sen-
 tiunt, aliud discipulis tradunt. Quid?
 Homerus, Hesiodus, Demosthenes,
 Herodotus, Thucidides, Isocrates, Ly-
 sias, deos habent doctrinæ suæ duces &
 authores. Nónne eorum alii Mercurio,
 alii Musis sacros se esse arbitrabantur?
 Quare absurdum est, qui horum libros
 exponunt, deos vituperare, quos illi co-
 luerunt. Neque tamen quia id absur-
 dum puto, iccirco eos discipulorũ caus-
 sã sententiam mutare jubeo: verum do-
 optionem, ut ne doceãt, quæ non bona
 esse censent: sin docere malunt, doceãt
 reipsa

πλέον ἀποδύτων οἴμα δὲν εἶ) τοῖσιν, ὅσοι
 ἐπὶ νέοις τοῖς λόγοις συγγίνονται, τῷ παλαιῶν
 δὲξηγητῶν γινόμενοι συγγραμμῶν, εἴτε ῥήτο-
 ρες, εἴτε γραμματικοί, καὶ ἐπὶ πλέον οἱ ἑπι-
 στά. βέλων) γὰρ πρὸς τοῖς ἀλλοῖσιν οὐ λέξεων
 μόνον, ἠθῶν ὅ) εἶ) διδάσκαλοι. καὶ ὅ) κ) σφᾶς
 εἰνάμ φασὶ τῷ πολιτικῶν φιλοσοφίαν εἰ μὴ ἐν
 ἀληθῆς ἢ μὴ, τοῦτο ἀφείδω νῦν. ἐπαμνῶν δὲ
 αὐτοῖς ἕτως ἐπαγγελμῶν κελῶν ὀρεγμενῶν,
 ἐπαμνέσαμι ἂν ἐπὶ πλέον, εἰ μὴ κεύδδιτο,
 μήδ' ὄξῃ ἔγρειν αὐτοῖς, ἕτερα μὲν φρονῶν-
 τεσ, διδάσκοντεσ ὅ) τοῖς πλησιάζοντεσ ἕτερα.
 ἢ ἐν; Ομήρω μῦθοι καὶ Ηοιόδω καὶ Δημοσθένῃ
 μῦθοι καὶ Ηερδῶτω, καὶ Θουκυδίδῃ, καὶ Ἰσοκρά-
 τει, καὶ Λισία θεοὶ πάσης ἡγεῶν) παιδείας. ἔχ
 οἱ μὲν Ἑρμοῦ σφᾶς ἱερῶν, οἱ δὲ Μισσῶν ἐνό-
 μιζον; ἀτοπον μὲν οἴμα τοῖς δὲξηγητῶν
 τῶ) τούτων, ἀτιμάζειν τοῖς ἑσῶ) αὐτῶν ἡμη-
 θέντεσ θεοῖσ. ἔμλω ὅ) τῷ ἀτοπον οἴμα,
 φημί δὲν αὐτοῖς μεταμενῶν τοῖς νέοισ. σῶ-
 δίδωμι δὲ ἀρεσῖν, μὴ διδάσκην ἂ) μὴ νομίζε-
 σι σπουδαῖα. βέλων μῶν δὲ, διδάσκην ἔργω
 πρῶτον

παρθόν, καὶ πείθει τοὺς μαθητὰς, ὡς οὔτε
 Ομηροῦ, οὔτε Ησίοδου, οὔτε Τύττωνος, οἷς
 ἐξηγῶνται καὶ κατεγνωκότες εἰσὶν ἀσέβησαν,
 ἀνοίαί τε, καὶ πλάνη εἰς τοὺς θεοὺς, τοιοῦτός
 ἔστιν. ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνοι δὲ ὧν γεγραφέασιν παρὰ
 βέβηκοντα μισαρνοῦντες, εἰς ὁμολογηθῶσιν
 ἀγροκερδέεσται, καὶ δραχμῶν ὀλίγων ἕνεκα
 πύργους ὑπομνήν. ἕως μὲν ἐν τούτου πολ-
 λά ἔτι τὰ αἴτια τῶν μὴ φοιτῶν εἰς τὰ ἱερέα, καὶ
 ὁ πᾶνταχόθεν ἔπι κρεμνόμενος φόβος ἐδίδου
 συνηνώμην ἀποκρύπτεισθαι τὰς ἀληθεστάτας
 ὑπὸ τῶν θεῶν δόξας. ἔπειτα δὲ ἡμῖν οἱ θεοὶ
 τὴν ἐλευθερίαν ἔδωσαν, ἀποποιεῖν εἶναι μοι φαί-
 νεται διγασκῆν ἐκεῖνα τοὺς ἀνδράσιν, ὅσα
 μὴ νομίζουσιν εἶναι. ἀλλ' εἰ μὲν οἶοντα ἑ-
 φά ὧν εἰσιν ἐξηγητὰι, καὶ ὧν ὡσπερ παρθῶ-
 νται κἀδίωται, ζηλούτωσαν αὐτῶν παρθῶν
 ἢ εἰς τοὺς θεοὺς ἀσέβησαν. εἰ δὲ εἰς τοὺς ἡμιω-
 πάτους ὑπολαμβάνουσι πεπλανησθαι, βα-
 διζόντων εἰς τὰς τῶν Γαλιλαίων ἐκκλησίας,
 δὲξηγησόμενοι Ματθαῖον καὶ Λουκᾶν οἷς πει-
 σθέντες, ἱερείων ὑμεῖς ἀπέχεσθαι νομοθετεῖτε.
 Βούλο-

re ipsa primum, & persuadeant discipulis, neque Homerum, neque Hesiodum, neque quenquam eorum quos interpretati sunt, quosque impietatis, amentiar, & erroris erga deos condemnarunt, talem esse. Nam alioqui cum ex illorum scriptis alantur, mercedemque capiant, avarissimos plané & sordidissimos se fatentur, si paucis drachmis id facere sustineant. Atque hactenus quidem multa erant, quæ eos templorum aditu prohiberent: & timor undique impendens excusabat, quo minus verissimæ de diis sententiæ explicarentur. Nunc autem cum deorum munere atque concessu libertate potiamur, absurdum mihi videtur ea homines docere, quæ non bona esse arbitrentur. Quod si in iis quæ docent, & quorum quasi interpretes sedent, sapientiam esse ullam arbitrantur, studeant primùm illorum in deos pietatem imitari. Sin in deos sanctissimos putant ab illis authoribus peccatum esse, eant in Galilæorum ecclesias, ibique Matthæum & Lucam interpretentur: quibus vos obtemperantes, á sacris abstinere jubetis.

V ego

ego & aures & linguam vestram. (sicut vos loqueremini) renasci in iis rebus, quarum utinam & ego sim semper particeps, & omnes qui me diligunt. Doctoribus quidem & præceptoribus cõmunis hæc lex statuatur. Adolescētes enim qui ire volent, minimè prohibētur. Iniquum siquidem fuerit, pueros adhuc ignaros quò se vertant, ab optima via rejicere, ac metu coactos ad patria instituta deducere. Quanquã autem verum erat istos tanquam impotentes & infanos etiam invitos ac repugnantes curare: attamen liceat omnibus per nos isto morbo detineri. Docere enim amentes, non punire opus est.

E C E B O L O.

Edictum in Edessenos. Equidem de Galilæis omnibus adeo clemēter & humaniter statui, ut nemini vis inferatur, neque in templū trahatur, neque alia de re ulla præter voluntatē suam contumelia afficiatur. At qui *Vide Sozom. lib. 6. cap. 34.* sunt de Ecclesia Arianorū, luxuriantes opibus,

Φῶντες, ἐπεχείρησαν τοῖς ἀπὸ τῆς Οὐδέην-
 τίνου, καὶ τετολμήκασιν τοσαῦτα καὶ τὴν Ε-
 δεασθῆν, ὅσα ὁσέ ποτε ἐν ἄνομου μὲν πόλει
 γήνοιτ' ἀν. ὁκοῦν ὅπῃ αὐτοῖς ὑπὸ τῆς θα-
 μασιωπάτου νόμου παρείρηται, ἵν' εἰς τὴν βα-
 σιλείαν τῆς ὕστερον ἀσπιδότερον πορθῶσι,
 πρὸς τὸ σὺναγωνίζουσι τοῖς ἀν. θεο-
 ποῖς, αὐτῶν τὰ χρήματα τῆς Εδεασθῆν Εκ-
 κλησίας ἀπὸρτα ἐκελεύσασθαι ἀνδραγαθῆ-
 ναί, δοθησόμενα τοῖς φρασιώταις, καὶ τὰ κτή-
 ματα τοῖς ἡμετέροις παρεδίωαι περιβά-
 τοις. ἵνα πενόμῃνοι φρονῶσι, καὶ μὴ φερ-
 θῶσιν ἢς ἐπὶ ἐλπίζουσιν, οὐραίου βασιλείας.
 τοῖς οἰκοῦσι δὲ τὴν Εδεασθῆν παρεστῆρομῃ
 ἀπέχεσθαι πάσης εἰσεως καὶ φιλονεικίας, ἵνα
 μὴ τὴν ἡμετέραν φιλαν. θεοπία κινήσαν-
 τες, καὶ ὑμῶν αὐτῶν ὑπὸ τῆς τῆς κρινῶν ἀ-
 ταξίας δίκῃ πίσσητε, ξίφει καὶ φυγῇ καὶ πύρι
 ζημιωθέντες.

Λιβαίω.

Ἀρτί μοι παυσανδρῶ τῆς χαλεπῆς πάνυ
 ὑπὸ ταχίας νόσῃ τῆς πῶντα ἐφορῶντος παρ-
 νοία,

opidus, in Valentinianos invaserunt, eaque apud Edessam perpetrarunt, quæ nunquam in civitate bene instituta accidissent. Quare quod ipsis á lege admirabili imperatum est, quó facilius in regnum cælorum veniant, nos ad id hominibus opem tulimus, eorumque pecunias omnes ab Edessenorum Ecclesia tolli iussimus, ut militi dividantur, & facultates, ut nostris privatis attribuantur: quó illi pauperes facti sapiant, neque regno cælesti, quod nunc etiam sperant, priventur. Iis autem qui Edessam incolunt, edicimus, ut seditione pugnaque omni abstineant, ne si nostram humanitatem cõmoverint, vos ipsi pro communi omnium intemperie ac insolentia pœnas luatis, gladio, exilio, igne multati.

LIBANI O.

Nuper cùm é gravissimo atque acerrimo morbo, numinis providentia,
 V iij recrea-

recreatus essem, vestras accepi literas, quo die primùm balneum intravi. Quas cùm vesperi legissem, dici non potest, quàm sim confirmatus, perspecta tua sincera puraque benevolentia: qua utinam dignus essem, ne dedecori sim amicitia tuae. Igitur statim literas vestras legi, quanvis id facere non admodum possem: quas autem Antonius ad Alexandrum mittebat, in posterum diem reservavi. Inde ad te septimo die hæc scripsi, cùm mihi, Dei providentia, valetudo é sententia procederet. Vale mihi optatissime & charissime frater.

ZENONI.

Zeno Medicus religionis causa pulsus, ab exilio revocatur.

Cum multæ aliæ res testificãtur te ad summum Medicæ artis gradû pervenisse, eique patem morum ac vitæ temperãtiam adjunxisse: tum veró hoc tempore maximum omnium testimonium accessit, quód Alexandriam absens universam in te convertis: tantum ei tuo decessu aculeum tanquam apisi reliqui-

νοία, γράμματα εἰς χεῖρας ἦλθεν ὑμέτερα, καὶ ἰὼ ἡμέραν παρῶτον ἐλουσάμην. δειλῆς ἦδ' ἡ ταῦτα ἀναγνοὺς, οὐκ αἰεὶ εἴποις ῥαδίως ὅπως ἐρρώνυμην, ἀθανάτομηνος τ' οἷος ἀκραφνοῖς καὶ καθαροῖς δινοίας. ἥς εἶθε γυνοίμην ἀξίος, ὡς αἰεὶ μὴ καταγεμύαμι τὴν σὴν φιλίαν. Ἐὰς μὲν οὖν ὑμετέρας ἔπιτολας εὐχὴς ἀνέγων, καὶ οὐκ οὐ σφόδρα τῷ τοιοῦτον διωάμηνος. Ἐὰς δὲ τ' Αἰτωπίνου παρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, εἰς τ' ὑπεράγειν ἐταμιεύσάμην. ἐκείθεν ἐβόδημι ἵνα ταῦτα ἐγράψω ἡμέρα, καὶ λόγον μοι τ' ῥώσεως παρηγορήσης διὰ τὴν τῷ Θεοῦ παρημέτηαν. σώζοιό μοι ποθητότατε καὶ φιλικώτατε ἀδελφέ.

Ζυῶνι.

Πολλὰ μὲν καὶ διὰ ἵνα μὲν τῆς ἰατρικῆς τέχνης εἰς τὰ παρῶτα ἀνέκειν, καὶ ἡθους, καὶ ἐπιφεικίας, καὶ βίου ἁφροσύνης συμφώνως παρὸς τὴν τέχνην ἔχον. νῦν δὲ παρῶτον σῆλθε ὁ κεφαλαῖον τῆς μὲν τρυφίας. τίω τῆς Ἀλεξανδρέων πόλιν ἀπὸν ἐπιτρέφεις εἰς σεαυτὸν. Ἰσοῦτον αὐτῇ κέντρην, ὡς περ μέλιθια,

V iiiij καὶ

καταλέλοιπας, εικότως· καθώς γὰρ εἰρηῶσαι
καὶ Ομήρω δοκεῖ,

Εἰς ἡΐθες ἀνὴρ πολλὰν ἀντάξιος δῆλων.
σύ δὲ οὐκ ἰάθης ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ διδά-
σκαλος τοῖς βουλευμένοις τῆς τέχνης· ὥτε γε-
δὸν ὅς ποθὲς τοῖς πολλοῖς εἰσιν οἱ ἰάθαι, τὸτο
ἐκείνος σύ, λυγρὴ δέ σοι τὴν Φυζικὴν καὶ ἡ ποθὲ-
φασιν αὐτῇ, καὶ μάλα λαμπροῦς. εἰ γὰρ
Ἐλά Γεωργίας μετέστης τῆς Ἀλεξανδρείας,
οὐ δικαίως μετέστης, καὶ δικαιοτάτα δὲ ὁπίσω
κατέλθοις. κἀπὶ τῷ οὐκ ἐπίτιμος καὶ ὁ
ποθέτερον ἔχων ἀξίωμα. καὶ ἡμῖν κοινὴ ποθὲς
ἀμφοτέροις χάρις ἀντικείσθω, Ἀλεξαν-
δρῶσι μὲν Ζιζώνα, σοὶ δὲ Σποδοῦσα τὴν
Ἀλεξάνδρειαν.

Οὐ κήσείδιον μικρὸν ἀγρῶν τετάρων δο-
κωμάτων λαβῶν ποθὲς τὴν ἐν τῇ Βιθυ-
νίᾳ, τῇ σῆ δὲ ποθέσει δῶρον δίδωμι. ἐλάττω
μὲν ἢ ὥτε ἀνδρα εἰς ποθειοσίαν ἐπιποσά τι
μέγα καὶ Σποφιῶναι ὄλβιον. ἔχον ὅ ὡς ἐπὶ περ-
πάσιν ἀτερπῆ τὴν δόσιν, εἴσοι τὰ καὶ ἔ-

κατα-

reliquisti. Nec sané immeritò. Præclarè enim Homerus,

Vir medicus par est multorum mil-
libus unus.

Tu verò non tâtùm medicus es, verùm etiam magister omnibus, qui ejus artis studio ducùtur: ut propemodum quod medici sunt populo, hoc ipse sis medicis. Hæc autem caussa te liberat exilio, & quidem magnificè. Nam si propter Georgianam factionem Alexandria excessisti, nō jure excessisti: justissimè autem reverti potes. Redi igitur cum honore & dignitate pristina: nobis autem gratia sit apud utrunque, & quia Zenonem Alexandrinis, & quia Zenoni Alexandriam restituiamus.

Acceperam ab avia mea prædium in Bithynia nō parvū, cùm in eo prædia quatuor esse videantur, idque tuo in me amoris dono. Munus est profectò levius, quàm ut eo quispiam possit vel de opum abundantia gloriari, vel beatum se prædicare: munus tamen non omninó injucundum, si tibi cuncta ejus bona

Prædium in Bithynia donatum amico cuiuspiam commendat.

bona sigillatim recenseam . Nec sanè absurdum sit tecum , qui elegantiae atque amœnitatis plenus es, joculari . Abest à mari stadia non amplius viginti, neque mercator aut nauta loquax & petulans loco illi obstrepit . Sed tamen non propterea Nerei gratiam amittit: habet enim perpetuò piscem recetem & palpitantem, & si domo in tumultum terræ aliquem prodieris, videbis mare Proponticum, atque insulas & urbem nobilissimi regis nomine appellatam: neque interim in algulis & musco, aut rebus aliis injucundis, quæ in littus atque arenas ejiciuntur, & ferè non nominantur, versabere: sed in similace & thymo, & herbis fragrantibus . Cùm verò magna attentione in librum incubueris, & oculos multà lectione defatigatos reficere voles, gratissimus erit maris & navium aspectus . Mihi quidem adolescentulo portulus hic videbatur gratissimus, quia fontes habet non contemnendos, & balneum non in venustum, præterea hortum & arbores: cumque vir jam essem,

fem,

κείνη ἀλλ' αὐτὸ δέλωμι. παίζειν δὲ ὁσδὲν
 καλὴν πρὸς σε χρείων γέμοντα καὶ ὁμο-
 σίας. ἀπώκισται μὲν τ' θαλάσσης σταδίους οὐ
 πλέον εἴκοσι, καὶ οὔτε ἔμπορος, οὔτε ναύτης
 ἐνοχλῆ γέλος καὶ ὑβριστὴς τὰ χεῖρα. οὐ-
 μίλλω ἀφήρηται τὰς πρὸς Νηρέως χείρας
 πονητείας· ἔχ' ὅ γ' ἰχθῆν παροσφατον αἰεὶ καὶ
 ἀσπαίροντα, καὶ ἔπει' ἴκνος ἀπὸ τῆς δωματίων
 παροχθῶν γαλόφου, ὅψ' ἢ τὴν θάλατταν τῶν
 παροποιίδα, καὶ τὰς νήσοις, τὴν τε ἐπάνουμον
 πόλιν ἔ' γηναίου βασιλέως, οὐ φυκίοις ἐφε-
 ρῶς καὶ βρύοις, ὁσδὲ διενοχλούμενος ἔσπετο
 τῆς ἐκδομηρῶν εἰς τοὺς ἀγιδιοὺς, καὶ εἰς
 τὰς φάμμοις ἀτερπῶν πάνυ καὶ ὁσδὲ ὀνομα-
 ζομένων ἔπει' μικρόν· ἀλλ' ἔπει' σμίλακος καὶ
 θυμού, καὶ πόας δῖωδοις. ἠσυχία δὲ πολλῆ
 κατὰ κλινομάτῳ εἰς τὸ βιβλίον ἀφορῶντι εἶπα
 ἀναπαύοντι τῶν ὄψιν, ἠδῆσον ἔπει' δὲν εἰς
 τὰς ναῦς καὶ τὴν θάλατταν. τῶτο ἔμοι μείρα-
 κία κρημδῆ νέω θυερίδιον ἐδόκε φίλτατον· ἔ-
 χ' ἄ γ' καὶ πηγάς οὐ φαύλας, καὶ λουτρῶν ὁσδὲ
 ἀναφρόδιτον, καὶ κήπον, καὶ δένδρα· αἰὴρ δὲ ὧν
 ἠδῆ,

ἤδη, τὴν παλαιὰν ἐκείνῳ ἐπόθῳ διαίτην
καὶ ἤλθον πολλάκις, καὶ γέρονεν ἡμῖν οὐκ ἔξω
λῆθρου ἢ σιυῶδος. ἔστι δὲ ἐν αὐτῷ καὶ γεωργίας
ἐμῆς μικρὸν ὑπόμνημα, φυταλία βρα-
χεῖα, φέρουσα οἶνον βιάδη καὶ ἡδυν, οὐκ ἀ-
ναμύνοντά τι πῶδ' ἔξ' ἡρόνου παροσλαβῆν·
τὸν Διόνυσον ὄψ' ἔχει χεῖρας. ὁ βόβρις δὲ
ἔπι τ' ἀμπέλου, καὶ ἔπι τ' ἰλιουῦ θλιβόμε-
νος, ἀπόβη τῶν ῥόδων. ὁ Γλαύκος δὲ ἐν τοῖς
πίλοις ἤδη ἔνεκλαρός ἐστιν ἀπορρώξ Ομή-
ρω πιπεύοντι. ἢ δ' ἦτα οὐ πολὺ γέρονεν, ἐπὶ ἔ-
πι πλέθρα πάνυ πολλὰ τοιῶτων ἀμπελών,
τυχὸν δὲ σὸς δὲ ἐγὼ γεωργὸς γέροντα παρῆ-
μος. ἀλλὰ ἐπεὶ ἐμοὶ νηφθῆμις ὁ τῷ Διονύσου
κρατῆρ καὶ ἔπι πολὺ τῶν νυμφῶν δὲ ἐστίν,
ὅσον εἰς ἐμαυτὸν καὶ τοῖς φίλοις· ὀλίγην δὲ ἐστὶ
ὁ χεῖμα τῶν ἀνδρῶν· παρεσκαδάσμιω. νῦν
δέ σοι δῶρον αὐτὴν φίλην κεφαλῆν δίδωμι. μικρὸν
καὶ ὄψ' ἐστὶ. χεῖρει δὲ φίλω πῶδ' ἀφίλου,
οἶκον οἰκαδέ, καὶ τὸν Ἔφρον ποιητὴν Πίνδα-
ρον. τὴν ἔπιτολιῶν ἔπισύρων παρὸς λύχρον
γέγραφα· ὥστε εἴ τι ἡμῶν ἴτηται, μὴ πικρῶς
ἔξετα-

οἶκον οἰκαδέ, καὶ τὸν Ἔφρον ποιητὴν Πίνδα-
ρον 7.

fem, eadem loci illius cupiditate tenebar. Itaque perſæpé illuc veni, neque mihi præter rem fuit loci cōgreſſus. Eſt etiam illic agriculturæ meæ monumētum exiguum, parva quædā vinea, quæ vinum fert ſuave & odoriferum, neque temporis diuturnitate vitii quicquam aſſumit: denique Bacchum & Gratiâs videbis. Jam uva & cūm in vite adhuc pendet, & cūm in torculario premitur, odorem edit roſarum: muſtum verò in doliis jam nectaris eſt liquor, ſi Homero credimus. Quæres fortâſſe, quamobrè cūm tales eſſent vites, non tamè multò plura jugera eodem genere cōſeuerim: Quoniam, inquam, neque ipſe fortâſſe valdè diligēs agricola fui: deinde cūm ſobrius ſit mihi dilutusque Bacchi calix, multumque jam illic eſſet nympharum, tantum vini comparavi, quantum mihi & amicis (quorū exiguus ſolet eſſe numerus) ſatis eſſe videretur. Nunc autem illud tibi, ó charum caput, dono: exiguū cerré, quicquid eſt: ſed tamen gratum amico ab amico, domū domo, ut ait ſapiens poëta Pindarus. Epistolam hanc raptim ad lucernam cōſcripſi. Quare ſi
quid

quid peccatum erit, ne severé, neque ut rhetor in rhetorem inquiras.

Remittit partem debitorum vectigalium.

Regi ad lucrum spectáti difficilis vestra postulatio videretur, neque unquam paucorum gratia publicis vectigalibus detrimentum afferri pateretur. Verúm quia consilium est nostrum, non quamplurima é subditis colligere, sed quamplurimú eis prodesse: iccirco vobis debita condonamus. Neque tamen omnia, sed pars una vobis, altera militibus cedit: quæ quidem & ipsa maxima ex parte vestra erit, cùm præsertim pacis & securitatis vestræ causa impendatur. Quare usque ad tertium tributum vobis remittimus quicquid é præterito tempore desideratur: deinceps autem soluetis, sicut cõsuetudo postulat. Nam & quæ vobis dedimus, satis multa sunt: neque nobis Reipub. rationes sunt negligendæ. Hac de re ad præfectos scripsi, ut beneficium vobis verbo datum, re persolvatur.

Cum

ἔξεταξε, μήδ' ὡς ῥήτωρ ῥήτορα.

Βασιλεῦ μὲν πρὸς κέρδος ὁραντὶ χαλεπὸν
 αὐτὸ μὲν ἐφαίη ὁ ἀίτημα, καὶ οὐκ αὐτὴ ἦν δὲ
 τὴν δημοσίαν εὐπορίαν βλάβην τῇ πρὸς ἴ-
 νας ἰδίᾳ χάριτι. ἐπεὶ δὲ ἡμεῖς οὐχ ὅτι πλῆθρα
 πρὸς τῶν ὑπηκόων ἀδριζέειν πεποιήμεθα
 σκοπὸν, ἀλλ' ὅτι πλείων ἀγαθῶν αὐτοῖς ἀ-
 ἴοι γίνεσθαι, τοῦτο καὶ ὑμῖν ἀπολύσει τὰ
 ὀφλήματα. ἀπολύσει δ' ἔχ' ἀπλῶς ἀπαι-
 τεῖ, ἀλλὰ μειωθήσεται ὁ πρῶτος, ὃ μὲν
 εἰς ὑμᾶς, ὃ δ' εἰς τὴν τῶν στρατιωτῶν χρείαν.
 ἔξ ἧς οὐκ ἐλάττω καὶ αὐτὸ δῆπου φέρεσθε,
 τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀσφάλειαν. Τριάρχιον
 μέγεθος μὲν τῆς τελευτῆς ἐπιτημέσεως ἀφιεῖται
 ὑμῖν πᾶντα, ὅσα οὐκ ἔστι φθάνοντος ἐλλείπει
 χρόνου· μὲν τὰ αὐτὰ δὲ εἰσίσσετε, καὶ τὸ ἔθος.
 ὑμῖν τε γὰρ ἀφιεῖται, χάρις ἰκανή· καὶ ἡμῖν
 τῶν χροῶν οὐκ ἀμελητέον. πρὸς τοῦτου καὶ
 τοῖς ἐπαρχοῖς ἐπέσαλκα, ἵν' ἡ χάρις ὑμῖν εἰς
 ἔργον πρὸς χωρήσῃ.

Πάντων

Πάντων μὲν ἕνεκά μοι τὸ σῶμα δέχεται
 μεταίως. ἔ μιν ἄλλὰ καὶ τὰ τῆ γνώμης
 ἔχει καθῶς οἶμαι δὲ ἐγὼ τούτου παροίμιον
 εἶμι μηδὲν κρείττον ἔπιτολῇ φίλω τῷ δὲ φί-
 λον πεμπομένη. τίνος οὖν ἐστὶ τὸ παροίμιον;
 αἰτήσεως οἶμαι. τίς δὲ ἢ αἰτήσις; ἔπιτολῶν
 ἀμοιβαίων· ἀς εἴηγε καὶ κατ' ἀφ' ἑαυτοῦ ὁμο-
 λογήσῃ ταῖς ἐμαῖς, αἴσια τῷ δὲ σε ταῦτα
 πρὸς ἡμᾶς ἔξαγγελλούσας.

Τέλος τῆς Ἰουλιανῆς ἔπιτολῶν.

Cum omnibus de caussis mihi corpus
 est in mediocri statu valetudinis: tū
 veró animus recté se habet. Hoc proce-
 mio melius nullū esse potest epistolæ ab
 amico ad amicū missæ. Quid est igitur
 in hoc proœmio? Petitio, ut opinor. Cu-
 jus tandē rei? Epistolarum mutuarum:
 quæ utinam sententiam habeant cum
 meis congruentem, nobisque de te læta
 ac prospera omnia renuntient.

FINIS EPISTOLA-
 RUM JULIANI.

LECTORI S.

X I T tibi denuó Julianus ,
 candide lector, quanta fide
 & diligētia fieri potuit á no-
 bis excusus : diligētia istius
 nostræ fidem tibi faciet ipse
 Julianus, multis in locis recognitus, auctus
 denique, & membris, quibus mancus &
 mutilus jamdiu circūferebatur, restitutus,
 aliquanto firmior & robustior effectus.
 Ecce enim, dum Julianum tibi concinna-
 mus, reliquæ ejus nonnullæ naufragio il-
 lo literarum diu jactatæ, tandem in ma-
 nus nostras tanquam in portum optatissi-
 mum devenerunt : Quas cum viri docti
 attentius recognovissent, dignas judica-
 runt, quæ tibi statim innotescerent ; nos
 ergo pro eo studio quoliteras, & de literis
 bene meritos omnes amplectimur, ope-
 ram nostram studiosis nō denegavimus.
 Sed cū ea omnia summo viro & in sa-
 cra Theologiæ facultate Doctore erudi-
 tissimo, ac professori Regio, M. N. G.
 Genebrardo cōmunicassemus, eius sua-
 su typis mandanda atque in publicum
 proferenda esse duximus : utere igitur &
 frucere. Vale. V i x

ΑΡΣΑΚΙΩ ΑΡΧΙΕΡΕΙ

γαλατίας ἑπιστολὴ Ἰουλιανοῦ βασιλέως.

Βλῆμισμός οὐτω παρὰ τῆς χ^τ λόγον ἡμῶν
 ἔνεκα τ^τ μεπόντων αὐτῶν. (α γὺ πῶν θεῶν
 λαμπαρὰ καὶ μεγάλα, κρείττονα πάσης μὲν
 δ^λχῆς, πάσης δὲ ἐλπίδος. ἴλεως ὅ ἔσω τοῖς
 λόγοις ἡμῶν ἀδράσθη. τ^τ γὰρ ἐν ὀλίγω βε-
 σαύτην καὶ τηλικαύτην μεταβολὴν ὀλίγω
 παρ᾽ ἕτερον ἐτόλμα. Ἰούων ἡμῶς οἰόμεθα ταῦτα
 ἄρχειν, ὅσθ' ἐπὶ βλάβη μὲν ὀ μάλιστα τ^τ θεό-
 τητα σὺν ἠύξῃσεν ἢ παρὲς τοῖς ξένοις φιλαν-
 θροπία, καὶ ἢ παρὲς τὰς ταραχὰς τ^τ νεκρῶν παρ-
 μήθηα, καὶ ἢ πεπλασμένη σεμνότης χ^τ τ^τ βίον
 ὧν ἕκαστον οἰόμεθα γρηῖναι παρ' ἡμῶν ἀληθῶς ἐπι-
 τηδύεα^τ, καὶ ἐκ ἀπόχρη ὁ σεμνὸν εἶ) τοῖσιν.
 ἀλλὰ πᾶσι τὰς ἀπαξάπλως οἱ παρὲς τ^τ γαλατί-
 αι εἰσὶν ἱερεῖς, οἷς ἢ δυσώπησον, ἢ πῆσον εἶ) ασ-
 δάμοις, ἢ τ^τ ἱερατικῆς λειτουργίας ἀπόσῃσον,
 εἰ μὴ παρ᾽ ἄρχοντο μ^τ γυναικῶν καὶ παιδῶν
 καὶ θεραπόντων τοῖς θεοῖς, ἀλλὰ ἀπέχοντο τ^τ οἰκε-
 ῶν ἢ γέων ἢ τ^τ γοηλαίων γαμεῶν ἀσεβουώτων
 μὲν

JULIANI IMPERATORIS EPI-
stola ad Arsaciū pontificem Galatiæ scripta.

QUOD quidem nondum religio Gentilium
ex nostra procedat sententia, impedimēto
sunt hi qui eam profitentur. Quæ autem á diis
nobis donata sunt, ea splendida sunt, magna
sunt, excellentiora sunt quam quæ omnino vel
optari vel sperari poterāt. Nam in tam exiguo
temporis spatio (sit quidē Nemesis nostris ver-
bis propitia) tantam ac talem rerum mutatio-
nem pauló antè ne optare quidem quisquā au-
debat. Sed quid est causæ, cur in hisce, perinde
ac si nihil amplius opus esset, conquiescamus, ac
non potius convertamus oculos ad ea quibus im-
pia Christianorum religio creverit, id est, ad
benignitatē in peregrinos, ad curam ab illis in
mortuis sepeliendis positam, & ad sanctimoniam
vitæ, quam simulant? Quorum singula á nobis
verè exequēda esse censeo. Neque satis est, istud
solū institutū sanctè observari: sed velim omnes
nostros sacerdotes omnino, q. Galatiã incolunt,
vel minis impellas, vel ratione persuadeas, ut
sint honesti: vel sacerdotali ministerio abdicés,
si non uná cum uxoribus, liberis & famulis, diis
colēdis seduló animos attendant: & ne patiãtur
servos, aut filios, aut cōjuges Galilæorum impiè

V x in

in deos se gerere, & impietatem pietati praeponere. Deinde sacerdotem quemque hortare, ne accedat ad spectacula, neve in taberna bibat, neu artem aliquam aut opificiũ turpe infameve exerceat. Et qui tibi in his rebus morem gerunt, eis honorem tribuito: qui autẽ resistunt, expellito. Porro xenodochia multa in singulis civitatibus extruito, ut peregrini nostra benignitate fruantur: neque solum hi qui nostram colant religionem, sed alii quoque, si qui pecuniarum indigeant. At ratio, qua res tibi ad hoc institutũ necessariæ abunde suppetant, á me interim excogitata est. Nam triginta millia modiorum tritici in tota Galatia, & sexaginta millia sextariorum vini in singulos annos dari iussi: quorũ quintam partem in pauperes, qui sacerdotibus inserviunt, insumendam esse mando: quod reliquũ est, peregrinis & mendicantibus sublevandis distribuendũ. Nam turpe profecto est, cum nemo ex Judæis mendicet: & impii Galilæi non suos modò, sed nostros quoque, alant: ut nostri auxilio, quod á nobis ferri ipsis debeat, destituti videantur. Quare doceto Gentiles in ejusmodi ministeria pecuniam cõferre, & pagos Gentilium ex fructibus diis offerre primitias,

&

μὲν εἰς τοὺς θεοὺς, ἀθέοτητα δὲ θεοσεβείας παρ-
 ημῶντων. ἑπτά τὰ βλάψουσιν ἱερέα μῆτε θεῶν
 βλάψουσιν, μῆτε ἐν καπηλείῳ πίνην, ἢ τέ-
 χης ἑνὸς καὶ ἐργασίας ἀγροῦ καὶ ἐπὶ κτίσεσιν
 παρῆσασθαι. καὶ τοὺς μὲν πειρομένους ἴμα,
 τοὺς δὲ ἀπειρομένους ἐξώγει. ξενοδοχεῖα καθ' ἐ-
 κάστην πόλιν κατὰ τὴν συνθήκην, ἢν ἀπολαύ-
 σωσιν οἱ ξένοι τῆ παρ' ἡμῶν φιλανθρωπίας, ἔ-
 τῶν ἡμετέρων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἄλλων ὅστις ἀν-
 ἡγήθη χρημάτων. ὅθεν δὲ βούλησθε, ἵππιν ἐπινοήσατε
 μοι τεῶς. ἐκάστου γὰρ ἐνιαυτοῦ τρισμυριοὺς μο-
 δίοις καὶ πᾶσαν τὴν γαλακτίαν ἐκέλευσα δο-
 θεῖν αἰσίου τοῖς ἱερέσιν ὑπηρετιούμενοις, ἀ-
 γορῆσθε αἰσίου φημι χρεῖσθαι. τὰ δὲ ἄλλα τοῖς ξέ-
 νοις καὶ τοῖς μεταποιούσιν ἵππιν ἐπινοήσατε παρ' ἡμῶν.
 ἀγροῦ γὰρ οἱ τῶν μὲν ἰσθαμῶν ἑσθέρους μετα-
 ποιῶντες, ἢ οἱ δυναστεῖς γαλακτοῖσι παρῆσασθαι
 ἑαυτῶν, καὶ τοῖς ἡμέτεροις. οἱ δὲ ἡμέτεροι τῆς
 παρ' ἡμῶν ἐπιχειρίας ἐνδεῖς φαίνονται. διδά-
 σκε δὲ καὶ σίμεισθε τῶν ἐλλήνων εἰς τὰς
 τοιαύτας λειτουργίας, καὶ τὰς ἐλλήνων καὶ κώμας,
 ἀπαρχασθαι τοῖς θεοῖς τῶν καρπῶν. καὶ τοῖς ἐλ-

λιωικχὺς τῆ βιαιύταυς διποίαις παρθέλιζε, δι-
δάσκων αὐτὸς ὡς τῆτο πάλαει ἦν ἡμέτερον ἔρ-
ρον. Ομηρος γαῶν αὐτὸ πεποιήκεν ὄμμερον
λέγοντα.

Ξάν οὐμοι θεμις ἐς, ἔτ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι,
Ξάνον ἀτιμῶσαι παρὲς γὰρ διὸς εἰσὶν ἀπάρυτες,
Ξάνοι τε πτωχοὶ ἴε, δόσις δὲ ὀλίγητε φίλητε.
μὴ τῆ παρ ἡμῶν ἀγαθὰ παρὰ ζήλου ἡμῶν δῆλοισ
συλχωροῦντες, αὐτὸ τῆ ῥαθυμία καταμαμμοι-
μην, μάλλον τῆ καίλα παρὸ μῦδα τὴν εἰς τοὺς θε-
οὺς ἀλάβειαν. εἰ ταῦτα πυθόμην ἐγὼ σε
παρῆθοντα, μετὰ ἀφροσύνης ἔσομαι. τοὺς
ἡγεμόνας ὀλιγάκις ἐπιτῆς οἰκίας ὄρα, τῆ
πλῆστα τῆ αὐτοῖς ἐπίσῆγε. εἰσιούσι τῆ εἰς τὴν
πόλιν, ὑπαρτάτω μηδεὶς αὐτοῖς ἱερέων. ἀλλ'
ὅταν εἰς τῆ ἱεραὶ φοιτῶσι τῶν θεῶν, εἴσω ἱῶν
παρῆθρων ἡγείσθω τῆ μηδεὶς αὐτῶν εἴσω γρα-
πώτης. ἐπέσθω τῆ ὀβουλόμηνος. ἀμα γὰρ εἰς
τὸν συδὸν ἦλθε τῆ τεμῆμοις, καὶ γέρονει ἰδιώτης.
ἀρχῆς γὰρ αὐτὸς, ὡς οἶδα, ἱῶν ἔνδον, ἐπεὶ καὶ
ὄθεοις ταῦτα ἀπαιτεῖ θεομῶς. καὶ οἱ μὲν πειθό-
μηνος, καὶ δὴ ἡγῆσαι εἰσὶ θεοσεβῆς. οἱ τῆ ἀμπεχό-

ΜΕΝΟΙ

& ejusmodi beneficentia officiis assuefacito, planumq̄, illis facito hoc nostrum olim munus fuisse. Nam Homerus Eumæum sic loquentem facit.

Hospes si nostris succederet advena tectis
 Vilior, acciperē placidē. Sum dives, egensque,
 A Jove: parva mea est (fateor) sed grata facultas.
Neque igitur permittamus, alios nostrorum imitatione bonorum nobis laudem præripere, ut ipsi propter socordiam turpitudine & infamia afficiamur: immo potius, ne pietatem erga deos penitus prodere videamur. Quod si te ista sedulo obire accepero, maxima sanè lætitiâ gestiam. Præsides domi raro invisas, sed scribas ad eos literas sapissimè. Ingredientibus illis in urbem, nemo sacerdos obviam prodeat: nisi quando ad templa deorum accedunt, solum intra vestibula. Eos intrantes nullus miles precedat: sequatur autem, qui vult. Nam simul ut ingreditur limen delubri, privati personam induit: siquidem ipse, ut nosti, his qui intus sunt, præes, propterea quod divina lex istud postulat. Et qui tibi parent, sunt re vera pii: qui autē præ

ARRO-

arrogantia resistunt, ostentatores sunt, & inanis gloria appetentes. Pessimanti opem ferre paratus sum, dummodo matrem deorum sibi propitiam reddant. At si eam contemnant, non modò culpa affines erunt, verùm etiam, quod dictu acerbius est, in gravissimam apud nos offensionem incurrunt.

Nam scelus infandum est, dextram præstare benignam

Illis qui superis indicunt bella beatis.

Persuade igitur illis, ut si á me curam de se suscipi cupiant, omnes uná se deorum matri supplices præbeant.

ἄλλοι τ' τύφου, δδξοκίποι εἰσὶ καὶ κενόδοξοι. τῆ
 πιασινουῶντι βοηθεῖν ἔτοιμός εἰμι, εἰ τὴν μητέ-
 ρα ἰῶν θεῶν ἰλέων καλαθήσοειν ἑαυτοῖς. ἀμε-
 λουῶτες ὅ αὐτῆς, οὐκ ἀμεμπτοὶ μόνον, ἀλλὰ
 πικρὸν εἰπεῖν μὴ καὶ τ' παρ' ἡμῶν ἀπολαύσωσι
 δυσμενείας.

Οὐ γὰρ μοι θέμις εἰπεῖν χρυζέμεν ἢ ἐλεαίρην
 ἄνδρας οἱ καὶ θεοῖς ἀπέχονται ἀξανάτοισιν.
 πείθε τόνω αὐτοῖς, εἰ τῆς παρ' ἐμοῦ κηδεμο-
 νίας ἀντέρονται πῶδ' ἡμεῖ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν
 ἰκέτας ἡνάδα.

Ιουλιανὸς Ἐκδοκίῳ Ἐπαρχῷ
 Αἰγύπτου.

Ἡμεῖ παρσιμία Φησὶν ἐμοὶ σὺ διήχῃ τοῦ
 μόνονα. ἐγὼ ὅ εἴοικα θεὸν ὄσον ὑπαρ' ἀφηγι-
 αδαί. πολλὸς Φησὶν ὁ ἴσλος ἄρχεις μετέωρος
 τοῖς πῆχεσιν, ἐπλήρωσε πᾶσαν ἰὴν Αἰγύπτου.
 εἰ ὅ καὶ τὸν ἄριθμὸν ἀκούσῃ ποτεῖς, εἰς ἰὴν
 εἰκάδα τοῦ σιπτεβρίου πρὸς πέντε. μνησθεὶ δὲ
 ταῦτα θεοφίλος ὁ γραλοπεδάρχης. εἰ τόνω
 ἡγήσας αὐτῶν, παρ' ἡμῶν ἀκούων, ἀφραί-
 νου.

Ιουλιαν-

ται μνήμη τῆς παλαιᾶς ὑμᾶς ἐκείνης βίδαμο-
 νίας ἠνίκα ἦν κοινωνία μὴ πρὸς θεοὺς Αἰγύπ-
 τω τῆ πάση, πολλῶν δ' ἀπολαύομεν ἀγαθῶν ;
 ἀλλ' οἱ νῦν εἰσαγαγόντες ὑμῖν ὁ καμὸν τῆτο
 κήρυγμα, ἵενος ἀίτιοι γέγονασιν ἀγαθοῦ τῆ
 πόλει, φράσατέ μοι . κτίσης ὑμῖν ἦν ἀπὸ
 θεοσεβῆς Ἀλέξανδρος ὁ μακεδὼν, οὐτὶ μὲν δία
 κατὰ πῖνα τούτων ὧν οὐδ' ἔτι πᾶντας ἐβραίοις
 μακρῶ γεγονότας αὐτῶν κρείττονας ἐκείνων
 μὲν οὖν καὶ ὁ τῆ Λάγρου Πτολεμαῖος ἦν ἀμεί-
 νων. Ἀλέξανδρος δ' καὶ Ρωμαῖοις ὅτι ἀμιλλαν-
 τῶν ἀγῶνα παρῆ * * ἢ οὖν μὲν τὸν κτίστην
 οἱ Πτολεμαῖοι τὴν πόλιν ὑμῶν ὡσὺ γησιῶν
 θυγατέρα παιδοῦ Ἐρφήσαντες οὐτὶ τοῖς Ἰησοῦ λέ-
 γοις ἠύξησαν αὐτήν. οὐδὲ τῆ τῆ ἔργων Γλυ-
 λαίων διδασκαλία, τὴν οἰκονομίαν αὐτῆ τούτην
 ὑφ' ἧς νῦν ἔστιν βίδαμον, ἐξέφρασαντο. τεί-
 τον, ὅτι τῆ Ρωμαῖοι κύριοι γέγοναν αὐτῆς,
 ἀφελόμενοι τοὺς Πτολεμαῖοις οὐ κολῶς ἀφ-
 χόντας ὁ Σεβαστὸς δ' ὅτι πειρημάτας ὑμῶν τῆ πό-
 λει καὶ πρὸς ἑἰς ὑμετέροις πολλίτας διδελφθεῖς,
 ἄνδρες, εἶπεν, Ἀλεξάνδρῳ, ἀφήμι τὴν πόλιν

αἰτίας πάσης, αἰδοῦντες τὸν μέγαλον θεοῦ ἑσπερίδος,
 αὐτὸς τε ἕνεκα τῆς δῆμου, καὶ τῶν μεγάλων τῆς πό-
 λεως αἰτία δέ μοι βίτη τῆς πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας
 ὅσῃ, καὶ ὁ ἑσπερίος Ἀρείος ἦν ὃ Ἄρφος ὄντι, πολί-
 τῆς μὲν ὑμέτερος, Καίθερος δὲ τῆς Σεβαστοῦ, συμ-
 βιωτῆς, αἴηρ φιλόσοφος. Ἐὰ μὲν οὖν ἴδια πρὸς
 τὴν πόλιν ὑμῶν ὑπαρξασία πρὸς τῆς ὀλυμ-
 πίων θεῶν ὡς ἐν βραχεῖ φράσαι, ταῦτα
 σιωπῶν δὲ μῆκος, ταῦτα ἔτι πολλά. Ἐὰ
 ἢ κρινῆ κατῆμεραν, ὅτι ἀνθρώποις ὀλίγοις, ἐ-
 ἢ ἐν ἡμέρῃ, εἰδὲ μιᾶ πόλιν, πᾶν τὸ ὅμοιον τῶν κόσ-
 μων πρὸς τῆς ὀπιφανῶν θεῶν δεδομένα, πῶς
 ὑμεῖς ὅτι ἴτε, μόνον τὸ δὲ ἡλίου καλλιούσης αὐ-
 γῆς ἀγαθῆτως ἔχετε; μόνον θεοῦ ὅτι ἴτε καὶ
 χαρμῶνα παρ' αὐτῶν γινόμενον; μόνον ζωογονού-
 μενα καὶ φυόμενα παρ' αὐτῶν ἔτι πᾶντα, τὴν δὲ
 εἰς αὐτῶν καὶ παρ' αὐτῶν δημιουργῶν τῆς ὀλων
 Σελεύου οὔσαν ὅτι ἀγαθὰνεαδε πόσων ἀγα-
 θῶν αἰτία τῆ πόλιν ἔστι; καὶ τούτων μὲν τῆς
 θεῶν, οὐδένα πρὸς ὀκωσῶν ἔλματε, ὅτι ἢ οὔτε
 ὑμῶν οὔτε οἱ πατέρες ὑμῶν ἐωσάκεισιν Ἰησοῦ
 οἴεσθε χρῆσαι θεὸν λόγον ὑπαρχῶν, ὅτι εἰς αἰῶ-

νος ἀπὸν ὀρεῶν τῶν ἀνδραγαθῶν γήμος, καὶ βλέπει,
 καὶ σέβει) σεβόμενος διωρασίῃ τῆς μέγαν ἥλιον
 λέγων, ὁ ζῶν ἀγνάμμα, καὶ ἐμφυχον καὶ ἔννοια
 καὶ ἀγαθοεργῶν ἔνοστοῦ πατρὸς εἴπι μοι πείθεσθε
 τῶν θεοῦν ὡς καὶ μικρὰ ὑμᾶς αὐτοῖς ἐπιδρα-
 γάγειε πρὸς ἴην δὴ ἤσαν, οὐχ ἀμύθησεσθε
 τῶν ὀρθῆς ὁδοῦ. πειθόμενοι τῶν πορθέντε
 καὶ κείνῳ τῶν ὁδὸν ἀχρῆς ἐτῶν εἴκοσι, καὶ τῶν τῆν
 ἰδοῦ σὺν θεοῖς πορθόμενῳ δωδέκα ἰον ἔτος· εἰ
 μὲν οὖν φίλον ὑμῖν πείθεσθαι, μειζόνως δι-
 φρασεῖτε. τῆ δεισιδαμονία ἣ καὶ καίρησσει
 τῶν παύεργων ἀνδρώπων ἐμμένειν εἴπερ ἐτέ-
 λοιτε, τὰ πρὸς ἀλλήλοις ὁμονοῦτε, καὶ ὅν Α-
 θανάσιον μὴ ποθήτε· πολλοὶ παύτως εἰσι τῶν
 αὐτῶ μαθητῶν, δυνάμει μοι τὰ ἀκρὰς ὑμῶν
 κησιώσας καὶ δεομένης ἀσεβῶν ῥημῶν ἰχμῶς
 τῶν ἀμυθήσασθε. ὠφέλε γὰρ Αθανασίῳ μόνῳ,
 ἢ ἔδυσσεβοῖς αὐτῶ διδασκαλείου κείρακεκλή-
 σθαι μορθηρία. νῦν δὲ ἔστι πλήθος ὑμῶν ὁσὶ
 ἀγνήες, καὶ πρῶτα μαίε ὁσὶ ἐν ὄν γὰρ ἀνέληθε
 τῶν πλήθους ὅσα γε εἰς ἴην τῶν γραφῶν διδασκαλεί-
 αν ἤκει, χείρων ἔδεν ἔστι ἔτι παρ ὑμῶν ποθεμένον.

Εἰ ὃ τῆς δῆλης ἀβελχίας ὀρώντες Αἰθιοπίου,
 παυοῦργον γὰρ εἶ) τὸν ἀνδρα πυνθάνομαι, ταύ-
 τας ἐποίησαοτε τὰς δεήσεις, ἴτε ἀλλὰ τὸτο αὐ-
 τὸν ἀπεληλαμένον τὴ πόλεως. ἀεπίηδειον γὰρ
 φύσει παρσαλεύων δῆμου, πολυπαράγμων
 αἴηρ. Εἰ ὃ μηδὲ αἴηρ ἀλλ' ἀνδροπίστος εὐ-
 τελὴς καθάπερ εἶ) ὁ μέγας οἰόμητος παρὶ τῆς
 κεφαλῆς κινδυνεύειν· τὸτο ὃ δίδωσιν ἀπαξίας
 ἄρχην· ὅθεν οἴω ἵνα μὴ γῆρηται τοιοῦτο παρὸς
 ὑμᾶς μηδὲν ἀπελθεῖν αὐτὰ παρηρηρέυσαντο
 τὴ πόλεως, πάλαι νωὶ ὃ καὶ Αἰγύπτου πάσης.

Προβήτω τοῖς ἡμετέροις πολίταις Α-
 λεξάνδρουσιν.

Ιουλιανὸς Βοσρηνοῖς.

Ὁμνην ἐγὼ τοῖς τῶν Γαλααίων παρσαύτας,
 ἔξείν μοι μείζονα χάριν ἢ τὰ φθάσαντι παρὸ
 ἐμοῦ τὴν ἄρχην ὅτι ἐπαύσαμ' οἰκέτην γὰρ
 ὅτι μὲν ἐκείνου, τοῖς πολλοῖς αὐτῶν καὶ φυγα-
 δόθηται καὶ διωρῆται, καὶ δεσποθῆται. πολλὰ
 ὃ ἤδη καὶ σφαγῆται πλήρη τῶν λεγόμενων αἰρε-
 τικῶν, ὡς ἐν Σαμοσάτοις, καὶ Κηρύκας, καὶ Πα-
 φλαργήνας

Φλαργονία, καὶ Βιθυνία, καὶ Γαλατία, καὶ πολλοῖς
 ἄλλοις ἔδνεσιν, ἀρδὴν ἀναβραπῆναι πορνηθείσας
 κώμας. ἐγὼ ἐμοῦ ἵ, τουῦ ἀντίον. οἶτε γὰρ ὄξο-
 ριαθέντες, ἀφείρησαν, καὶ οἱ δημολθέντες ἀπο-
 λαμβάνειν τὰ σφέτερον ἀπάρτα, νόμῳ παρ
 ἡμῶν ἔλαβον. οἶδ' εἰς ποσῶτον λυασομάνιας ἡ-
 κρουσι καὶ ἀπονοίας, ὥστε ὅτι μὴ τυρανῆν ἔξεστι
 αὐτοῖς μηδὲ ἀ ποτὲ ἔπαρσθον μετ' ἀλλήλων,
 ἐπεὶ καὶ ἡμαῶς τοὺς θεοσεβῆς εἰρηάζοντο ἀγα-
 πῆναι παροξυμόμοιοι, πόλυτα κινουσι λίθον,
 καὶ ἑνταρσῆν πολυμοσι τὰ πλήρη, καὶ σα-
 σιάζην. ἀσεβοῦντες μὲν εἰς τοὺς θεοὺς, ἀπει-
 θουῦντες ἵ τοῖς ἡμετέροις παροσάγμασι καὶ παρ
 οὕτως ὅσοι φιλεῖν θεοῖσι. ὁ δὲ να γρῶν αὐ-
 τῶν ἀκονία, παρὸς βωμῆς ἐῶμῶν ἔλκεα, διαρ-
 ρῆδην ἵ αὐτοῖς παροσαγρευόμεν εἴ τις ἐκῶν
 χερνίβων καὶ σπανδῶν ἡμῖν ἐθέλει κοινωνῆν, κα-
 θάρσια παροσφέρεα, παροσθον, καὶ τοὺς ἀπὸ πα-
 παίοις ἰκελεύειν θεοὺς. οὕτω πόρρω τυχεμόμοιο
 ἔ, ἀχάνα τ' δυσσεβῶν ἐθέλησά ποτε ἡ ἀγα-
 νοηθῆναι τ' παρ ἡμῖν εὐαγῶν μέλαρῆν θυσῶν,
 παρὸν τὴν μὲν ψυχὴν τ' λιτομείας παρὸς τοὺς

θεούς, ὅ ἴσθημα τοῖς νομίμοις καθαροῖς κα-
 θήσασθαι. τὰ γούμ πλήθη τὰ τῶν ὄν λεγ-
 μύων κληρικῶν ἄξια παλημύα, παρὸδηλον
 ὅτι τούτης ἀφαρεθείσης, σασιάζει τῆς ἀδείας.
 οὐ γὰρ εἰς τὸ το τετυραννηκότες, οὐκ ἀγαπῶ-
 σιν ὅτι μὴ ἴνοιοι δίκην ἕσθ' ὦν ἐπαρξάν
 κακῶς. ποδοῦντες ἵ τὴν παρθέσαν διωαφείαν,
 ὅτι μὴ δικάζειν ἔξισιν αὐτοῖς καὶ γράφειν ἀφα-
 ρήκας καὶ ἀλλοτεροῖς σφέλειζασθαι κλήρους,
 καὶ ὅ πῶντα ἐαυτοῖς παρσνέμειν, πῶντα κι-
 νοῖοσιν ἀκρομίας κολῶν, καὶ ὅ λεγόμενον, πῶρ
 ὅτι πῶρ ὀχλείουσι, καὶ τοῖς παρστέροις κακοῖς,
 μείζονα ἐπιθῆναι βολμῶσιν, εἰς ἀφασασιν ἀ-
 γνήτες τὰ πλήθη. ἔδοξεν οὖν μοι πᾶσι τοῖς δή-
 μοις παρσαρρεῦσαι, ὅτι τῶνδε ἀγαπάγματος,
 καὶ φανερόν καταγῆσαι μὴ συσασιάζειν τοῖς
 κληρικῶς, μηδὲ ἀναπειθεῖσθαι παρ' αὐτῶν
 λίθους αἴρην, μήτε ἀπειεῖν τοῖς ἀρχοῖσιν. ἀλλὰ
 ἐνιέναι μὲν ἕως ἀν' ἐθέλωσιν, εὐχαρῶ ἵ ἀνό-
 μίζοισιν εὐχὰς πρὸς ἑαυτῶν. εἰ ἵ ἀναπεί-
 θοισιν ἕσθ' ἑαυτῶν σασιάζειν, μηκέτι οὐδ' ἀ-
 δεῖν ἵνα μὴ δίκην δῶσι. ταῦτα δέ μοι παρέστη
 τῆ

τῆ βοσρηνῶν ἰδίᾳ παρσαγορεύσασιν πόλιν. Διὰ
 οὖν τὸν ἐπίσκοπον Τίτον καὶ τοὺς κληρικοὺς ἐξ ὧν
 ἐπέδωσαν βιβλίον, τῷ μὲν σφῶν πλήθους κατή-
 γρηκέναι. * * τῷ δὲ καὶ παραινούντων τῶν
 πλήθῃ, μὴ φασιάζῃν. ὀρθομύτου δὲ τῶν πλή-
 θους παρὸς ἀταξίαν ἐν γούνοισι βιβλίοις, καὶ
 αὐτὴν ἰὼ ἐτόλμησεν ἐγγράψαι τὴν φωνὴν, ὑ-
 πέταξά μου τῶν δὲ τῶν ἀπατάγματι. καὶ τοὶ
 χριστιανῶν ὄντων ἐφαμίλλων τῶν πλήθῃ τῷ
 Ἑλλήνων, καλεχομύτων δὲ τῇ ἡμετέρᾳ παραι-
 νέσει μηδένα μηδαμῶς ἀπακίβῃ. ταῦτα γὰρ
 ὅστιν ἔσθ' ὑμῶν δὲ ἐπισκόπου (καὶ ῥήματα·
 ὅρατε ὅπως τὴν ὑμετέραν εὐαγγέλιον οὐκ ἀπὸ
 τῆ ὑμετέρας εἶ) Φησὶ γνώμης, οἷον ἀκρίβεις ὡς-
 γε εἶπε κατέχευε διὰ τῶν αὐτῶν παραινέσεις,
 ὡς οὖν κατήγορον ὑμῶν, ἐκρίβεις τὴν πόλεως διώ-
 ξαιε, (καὶ πλήθῃ δὲ ὁμονόητε παρὸς ἀνήλους, καὶ
 μηδεὶς ἐναντιέσθω, μηδὲ ἀδικεῖται· μήθ' οἱ πε-
 πλανημένοι τοὺς ὀρθοὺς καὶ δικαίως ἰεὺς θεοῦ θερα-
 πείασιν· καὶ ὅτι αἰῶνος ἡμῶν παρὰ δεδωμένα,
 μήθ' οἱ θεραπείαι τῶν θεῶν λυμμένεσθε τῶν οἰκί-
 ας ἢ διαρπαζέει ὧν ἀγνοία μᾶλλον ἢ γνώμη

πεπλανημένων· λόγῳ ὃ πείθεσθαι χρῆ, καὶ
 διδάσκειας τὸς ἀνθρώπους, οὐ πληγῆς οὐ-
 δὲ ὕβρεσιν, ὅσπερ αἰκισμῶ ἔσθματος. αὐτῆς τε
 καὶ πολλάκις ᾤδωντο ὅτι τὴν ἀληθῆ θεοσε-
 βείαν ὀρκωμένοις, μηδὲν ἀδικεῖν ὡς Γαλιλαί-
 ων ἴα πλήθη, μηδὲ ἐπιτίθεσθαι, μηδὲ ὑβρί-
 ζειν εἰς αὐτοὺς· ἐλέγη ὃ χρῆ μᾶλλον ἢ μισεῖν τοὺς
 ὅτι τοῖς μεγάροις ᾤδωντο κακῶς. μέγιστον
 γὰρ τὸ καλῶν ὡς ἀληθῶς, ἢ θεοσεβεία, καὶ τὸναντίον
 τὸ κακῶν, ἢ δυσέβεια. συμβαίνει ὃ ἀπὸ θεῶν
 ὅτι τὸς νεκροὺς καὶ ἴα λείψανα μεταίεραμι-
 λήτοις, ἑαυτῶν ἀποτίναται τὸ ζῆμιαν. ὡς τοῖς μὲν
 ἐνεχολομένοις ἡνί, συναληθῶν, τοῖς ὃ ἀπολα-
 μένοις καὶ ἀφιεμένοις ὑπὸ τῶν θεῶν, συνηδόμεθα.
 ἐδόθη τῆ ἑκαλεσθῶν Αὐτοῦ σου ἐν Ἀντιοχείᾳ.

Ιουλιανὸς Καὶ Θεοδώρω

Ἀρχιερεῖ.

Ἐμοὶ πρὸς σὲ πεποιήται ᾤδωντο τοὺς ἀλλοῦς
 ἰδιαιτέρον ὅτις αὐτῆς εἶδος, ὃ ἴα καὶ πλέον μέ-
 τεσι τῆς πρὸς ἐμὲ φιλίας, ἢ ᾤδωντο τοῖς ἀλλο-
 τοῖς. ἐστὶ γὰρ ἡμῖν ὁ κενὸς καθηγεμένη οὐ με-
 κρεῖ

κερὰ. καὶ μέμνησαι δήπου χρόνος ὃ οὐ βραχυῶς,
 ὅτε ἀφαιτέω * * τὴν εἰσπράξαν, ἐπειδὴ σε
 λίαν ἀρέσκειν ἐπιτόμην αὐτῆ, φίλον ἐνόμι-
 να. καὶ ποῖ * ἔργον ἐκείνο καθῶς εἴωθον ἐμοὶ
 ἀφαιτέω δὲ λάβειν. ὅ, οὐ γὰρ ἐ *
 οὐ ὃ εἶδον καὶ ὡς ἠγείσασθαι καὶ φιλίας καὶ γνώ-
 σιν, γνώσεως ὃ, πείρα. ἀλλ' ἡμῶς ὡς εἴκειν,
 οὐκ ἐλάττω παρ' ἐμοὶ λόγος, καὶ τὸ αὐτὸς
 ἔφησ'· διότι ἐγὼ καὶ ὅτε σε, τοῖς γνωρίμοις ὡ-
 μὴν δεῖν ἐγκαταλέγειν. καὶ νῦν ὅτι βέβαιον παρ' ἡ-
 γμα, ἐμοὶ καὶ φίλον, ἀδελφοῖς ὃ πᾶσι προ-
 παροῦ λυσιτελέσασθαι. σὺ ὃ καθῶς ὡσπερ ἡμῶς
 ἀξιὸν ἐλπίζω ἀλλ' ἀμεταχρήσασθαι, πολλῶν
 καὶ ἀφροσύνην ἐν αὐτῷ παρέξων. ἐλπίδα ὃ
 ἀγαθὴν μίξονα τὴν εἰς ὃ μέλλον, οὐ γὰρ δὴ
 καὶ ἡμεῖς ἐσμέν τῶν πεπεισμένων ἀδελφῶν ἡ-
 ποι παρὰ πολλοῦ τῶν φροσῶτων, ἢ σίωτα
 πόλλουα. περὶ μεθὰ ὃ τῶν καὶ ἀδελφῶτων,
 ὅσων. τοῖς θεοῖς ὃ μόνον, οὐς δὴ καὶ μάλιστα
 ταῦτα εἰκὸς εἶδέναι μόνοις, εἴγε καὶ καθῶς εἰκὸς
 ὃ ἀναγκαῖον· ὡς τοῖς καὶ ἀδελφοῖς ἀρμόζει
 παρ' ἡμῶς τοιούτων εἰκάζειν· ὅτις αὐτῶν ὃ αὐτῶ

τούς θεούς, ἀνάγκη. ἔποτ' οὖν ἔστιν * Φη-
 μί σοι νῦν ἔπιβέπειν, ἀρχὴν ὧν παρὶ τῶν Α-
 σιδμῶν ἱερῶν ἀπολύτων * τῶν πόλιν, ἰε καὶ
 ἀπονε * ἡ δὲ παρέπον ἐκάτω. εἰκεία μὲν
 παρῶτον, ἀρχοντί, ἡγευστότης τε ἐπ' αὐτῆ καὶ
 φιλανθρωπία παρὸς τοὺς ἀλλοτρίων
 τυγαφύειν. ὡς ὅστις γε ἀδικῆ μὲν ἀνθρώπου,
 ἀνόμος ἔστιν παρὸς θεούς, δρασὺς ὃ παρὸς
 πῶντας, ἢ διδασκτέος μὲν παρρησίας ἔστιν, ἢ
 μὲν ἐμβελθείας κολαφέος. ὅσα μὲν οὖν χρη-
 κτηνὴ σὺν ἰαζαί παρὶ ὧν ἱερῶν ἀπολύτων ἐπι-
 λέξερον, αὐτίκα μὲν σὺν τοῖς δήοις εἰσὶ, μι-
 κρὰ ὃ τέως ἔπαυσα βούλομαι, δίκαιος ὃ
 εἰ πείθεσθαι μοι ἔα τοιαῦτα. καὶ γὰρ, ὅσθι
 ἀπομαρξάζω ἔα πολλὰ ὧν τοιούτων ὡς ἴσασιν.
 οἱ θεοὶ πάντες, ἀλλὰ εἰ παρὸς ἡμῶν, εὐλαβῆς
 εἰμι, καὶ φεύγω τὴν χαμηνοτομίαν ἐν ἅπασιν μὲν
 ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἰδία ὃ ἐν τοῖς παρὸς τοὺς θεούς.
 οἰόμενος χρεῖναι * * πατερίου δὲ ἀρ-
 χῆς φυλαττέσθαι νόμους, οὓς ὅτι μὲν ἔδδοσαν
 οἱ θεοὶ, φανερόν. οὐ γὰρ * ἦσαν οὕτω κηλοῖ.
 παρὰ ἀνθρώπων ἀπλῶς γηόμενοι. συμβαί-
 δε

δὲ αὐτοὺς ἀμεληθῆναι καὶ ἀφραγῶν, αἰ,
 πλούτου καὶ βυφῆς ἑπιχειρήσαντων, οἷμα
 δεῖν ὡσὺρ ἀφραγῶν ἑπιμεληθῆναι ὧν ἑπι-
 ούτων ὄρων οὕτω πολλῶ μὲν ὀλιγωρεῖται οὕσαν
 ἡμῖν παρὰ τοὺς θεοὺς ἢ εὐλαβῆσαι τὴν
 εἰς τοὺς κρείττους ἀπεληλαμένῳ ἕπο τῆς
 ἀκαθάρτου βυφῆς αἰ μὲν οὕτω
 ὠδυσαμένη ἐγὼ κατ' ἐμαυτὸν ἑπιμαύτα. τοὺς
 μὲν εὐσεβείας πολλῆ παροσχολῶν ἕ-
 πω ἀφραγῶν, ὡς ἀφραγῶν μὲν ἕπο αὐτῆς
 ἀφραγῶν ἢ πᾶσαι ἐνδείαι καὶ
 λιμὸν, ὑείων ὅπως μὴ γεύσαιντο, μηδὲ
 τῶ μὴ παρὰ ἀποθλιβέντος. ἡμαῖς ἢ ἕ-
 πω ἀφραγῶν ἑπιμαύτα τοὺς θεοὺς κει-
 μένους, ὡς τε λῆσθαι μὲν τῶν πατέρων.
 ἀγνοῖν ἢ λαιπὸν, εἰ καὶ ἐπάρθη ποτέ
 πῆ ἑπιμαύτα. ἀλλ' οὕτοι μὲν ἐνμέρει θεοσεβῆς ὄν-
 τες ἐπεὶ παρὰ ὄν ἡμῶσι ἀλλ' ἀληθῶς
 ὄντα διωπαύτατον καὶ ἀγαθῶτατον ὅς ἑπιμαύ-
 τῶν τὸν ἀφραγῶν χόσμον. ο εὐ οἶ-
 εἶ ὅτι καὶ ἡμεῖς ἀλλοῖς θεοσεβῶν ὀνόμασιν,
 εἰχῶτα μοι δοχεῖσι ποιῆν τοὺς μὴ παρὰ-

βαινόντες ἐκείνο μόνον ἀμφ' ἑαυτῶν, ὅτι μὴ καὶ τοὺς
 ἄλλους θεοὺς εὐρέσκ' τὰ μάλιστα τῷ θεῷ,
 θεραπέδουσιν. ἀλλ' ἡμῖν οἴονται τοῖς ἔθνεσιν
 ἀποκεκλῆ' ἰσχυροῖς, αὐτοῖς, διὰ ζωνεῖα
 βαρβαρικῆ καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἀπόνοισι ἐ-
 παρθέντες ἐκ τῆς Γαλατίας δυνα-
 τοῦσθε ὡς ἂν ἡ νόσημα τὰ βίω τῶν ἑαυτῶν.

τέλος.

One of the most agreeable & instructive
productions of ancient wit.

Gibbon Hist. 4. 139.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
× Καίσαρος.

JULIANI IMPERATORIS
CÆSARES.

*C. Cantocleri Consilarii Regii, & in
Curia libellorum supplicum magistri,
studio atque opera in lucem editi, &
ab eodem Latini facti.*

PARISIIS,

Apud Dionysium Duvallium, sub
Pegaso, in vico Bellovaco.

M. D. LXXXIII.

CUM PRIVILEGIO REGIS.

ORNATISS. V. VIDO
 FABRO SANCTIORIS
*Regis Consilii Consiliario, &
 in Senatu Parisiensi
 Praefidi.*

C. Cantoclarus S.

*ESI, vir ornatissi-
 mé, ab hoc studio-
 rum genere, mea
 me jamdudú suscepta
 vita ratio pro-
 hibet, non possum tamen me non
 ad mansuetiores Musas inter-
 dum, quoad per occupationes li-
 cet, referre. Neque veró, quam-
 vis jam tum á prima pueritia in
 his multam curam ac diligentiam
 posuerim, unquam ego quicquã, ut*

Aa ij in

in publicū & vulgus ederem, persuaderi potui; sed omne meū tempus, ea quæ ex literis percipitur, animi delectatione traducendum putavi. Etenim cūm minimum, imō nullum hominibus doctrina ornatis honorem haberi, aut premium constitui viderem, siquid in eo genere conarer, me tempus & operam ludere & perdere existimabam. Accedit quòd verebar, ut me in obtrectatorum sermones demitterē potius, quàm nomini meo gratiā, & decus conciliarem. Sunt enim plerunque hominum animi, tanta malevolentia suffusi, ut quantum aliis detraxerint, tantum sibi laudis additum esse putent. Quamobrem, cūm ante aliquot annos hunc librum
nactus

EPISTOLA

nactus, latinum fecissem, me sustinebam, & in lucem proferre nolebam. Verum nescio quomodo tandem amicorum adhortationibus de mea vetere sententia depulsus cessi, & hanc meam lucubrationem in luce atque oculis hominum versari volui. Huic cum ego patronum quærerem, in cuius fidem & tutelam se reciperet, memoriam ad eam, qua me semper es complexus, humanitatē revocavi. Itaque hanc nostrā operam, quanti est (tanti autem erit, quanti tu esse volueris) omnem, ad te defero, quam ut suscipias, & ut susceptam tuearis, rogo. Vale.

A a iij

ΕΚ ΤΩΝ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ.

Ἐχων δὲ ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς πλεονάζον ἐν ἑαυτῷ τὸ κενόδοξον, πάντας τοὺς πρὸ αὐτῆ βασιλεῖς ἐκωμῶδιησεν ἐν ταῖς λόγῳ, ὃν ἐπέγραψε Καίθρας.

ΚΑΙ ΕΝ ΑΛΛΩ ΤΟΠΩ.

Ἰουλιανὸς δὲ τὸ ἴδιον πάθος εἰς τοὺς Καίθρας ἤλεγξεν, πάντας μωμησάμενος τοὺς πρὸ αὐτῆ βασιλεῖς, καὶ σὺν τῷ φιλοσόφῳ Μάρκου Φεσάμενος.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ.

Ἰουλιανὸς ὁ παρθαβάνης καὶ ἀποσάτης Ρωμαίων βασιλεὺς, Κωνσταντῖνος ὁ μέγας βασιλέως ἀνεψιὸς ἀπὸ Δομητιοῦ ἀδελφεῖ αὐτῶ, καὶ μητρὸς Γαλιέας τὸ ὄνομα, ἔγραψε τοὺς καλουμένους Καίθρας. Περιέχει δὲ τοὺς ἀπὸ Αὐγούστου Ρωμαίων βασιλεῖς. Ἐτέραν βίβλον
 πρὸς

AUTORUM TESTIMONIA DE HOC LIBRO.⁷

*Socrates Historiæ Ecclesiastica libro
tertio, capite primo.*

CUM autem Imperator iste (de Juliano loquens) vanæ gloriæ supra modum deditus esset, cunctos antè se Imperatores in eo libro, quem de Cæsaribus inscripsit, suggillabat.

Idem eodem libro, cap. XXXIII.

JULIANUS verò patrem æmulatus, animi sui affectionem in Cæsares prodidit, dum cunctos antè se Imperatores reprehendit, & nec Marco quidem philosopho pepercit.

Suidas.

JULIANUS trās fuga seu desertor, & apostata, Romanorū Imperator, Constantini Magni nepos, fratre Dalmata genitus, & matre Galla nomine, scripsit librum qui vocatur Cæsares. Continet autem hic liber omnes ab Augusto, Romanorū Imperatores. Alium quoq; librum

A a iiij scripsit

scripsit de tribus figuris, & quæ vocantur Saturnalia, & Misopogonem seu Antiochicum, & unde mala proficiscantur contra ineruditos. Item adversus Canem Heraclitum quomodo Cynicé vivendum sit, Epistolas omnis generis & alia. De Empedotimo in Saturnalibus sic scribit Parabata: Nos Empedotimo & Pythagoræ, & iis quæ inde accepta Ponticus Heraclides tradidit fidem adhibentes, & pauló anté: Inclitus nobis visus est, & Hierophantes Jamblichus. Ad Julianum multæ causæ deferebantur, cum homines affatim fruerétur æquitate iudicis. Neque enim dilationes erát earum, quæ lege sancitam é receptis scriptis haberent iniquitatem; & hominibus injustis alienaque detinentibus, auxiliarétur. Sed aut statim æquitas naturæ consentanea demonstranda erat: aut mora & procrastinatio suspecta habebatur. Gravis igitur & molestus erat, atque ob hæc natio improborum & injustorum excitabatur.

ET ENIM

9
πρὸς τῶν πειρῶν γημάτων, καὶ τὰ καλούμενα
Κρένια, καὶ τὸν Μισοπύργον, ἢ Αντιόχικον,
πρὸς τὸ πόθεν τὰ κακὰ καὶ τοῖς ἀπαδύτοις,
πρὸς τὸν κύνα Ηρακλείτου πῶς κωιεύσθαι,
Ἐπιστολὰς πρὸς Ἰοδαπάς, καὶ ἄλλα.

Περὶ τῶν Ἐμπεδύμων λέγει ὁ Πλάτωνος ἑ-
τάτος ἐν τοῖς ὀπτιγραφομένοις χρόνοις. ἡμεῖς δ' ἔμ-
πεδοτήμων καὶ Πυθαγόρα πιστεύοντες, οἷς τε ἐκεί-
θεν λαβὼν Ηρακλείδης ὁ ποντικός ἔφη· καὶ μι-
κρῶ πρῶτον καὶ ὁ κληνὸς ἡμῖν ἔδδξε, καὶ Ἰερ-
φαίτης Ἰάμβλιχος. Ἐπὶ τὸν Ἰουλιανὸν πολλὰ
δίχα ἐχώρησα, χαυρὸν ἐμφορευμένων τῶν ἀν-
δρόφων τὴν διακοσιῶν ἔκρινοντος. ἀναβολαί
τε οὐκ ἦσαν ἐπὶ αὐταῖς, ὅσα νόμιμον ἐκ τῶν
συνήθων γραμμάτων δ' ἀδικῶν ἴσχυσι εἰς βοή-
θην τῶν ἀδικῶν καὶ πρὸς ἀληθῶν. ἀλλ'
ἢ τὸ ἀδικῶν ἐδδξε ὅσον ἐλέγχεται καὶ φύσει,
ἢ δὲ μέλλον καὶ διωδύμενον εἰς τὸν χρόνον ὑ-
ποπιπῶν. Βαρὺς μὲν οὖν καὶ λυπηρὸς ἐτίω-
χθε καὶ ὅτι τοῖς δε, καὶ δὲ τῶν πονηρῶν ἔδδος καὶ
ἀδικῶν διηγήρετο.

ΕΚ

ΕΚ ΤΩΝ ΖΩΝΑΡΑ

Χερνικῶν.

Οθεν καὶ ὁ βέβηλος Ιουλιανὸς ἐν ταῖς πε-
 εὶ τῆς Καίρων λόγῳ αὐτῷ, ἀποσκώπτων
 ὡς τὰ εἰς τὸν Ὀσείεσατον Τυτονί βασιλέα δὲ
 ὁ πολυδάπμων, πλάττεται τὸν Ερμιῶ δὲ
 λερόμῃνον οἱ, καὶ τί ἀν' εἶη γνώρισμα βασι-
 λέως ἀγαθοῦ πυνθανόμῃνον, κακῆνον πρὸς ὁ
 ἐρώτημα λέγοντα, πολλὰ κεκίῃσθαι χεῖρῶν
 τὸν Αὐτοκράτορα καὶ ἀνδρίσκειν πολλὰ.

ΙΟΥΛΙΑ-

Zonaras tomo tertio.

ET ENIM profanus ille Julianus, in libro qui inscribitur de Cæsaribus, Imperatorem piissimum irridens, quia profusus esset in sumptibus faciēdis, fingit Mercurium cum eo colloquentem quærere, quænam sit boni regis nota. Cui ille respondeat, Imperatori & habenda & infumenda esse multa.

JULIA-

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Καίσαρος.

ΠΕΙΔΗ δίδωσιν ὁ θεὸς
 παιζῶν (ἔστι γὰρ Κρόνια)
 γηοῖον δὲ σῶσέν, σῶσὲ τερ-
 πρὸν οἶδ' ἐγὼ, ὃ μὴ κείλα-
 γήασα φερόσαι, φεροντίδος
 εἶ) ἄξιον ἔοικεν ὦ φιλότις. Εἶτα τίς οὕτω
 παχὺς ἔστι καὶ δρεχῶμος, ὦ Καίσαρ, ὥστε καὶ
 παιζῶν πεφεροντίσμένα. Εγὼ δὲ ἄμλυ τιῶ
 παιδιᾶν, ἀνεσίν τε εἶ) τῆς ψυχῆς, καὶ ἀνά-
 παυσιν τῶ φεροντίδων. Ορθῶς γε σὺ τοῦτο
 ὑπολαμβάνεις. ἀλλ' ἐμοὶ δὲ οὐ ταύτη ἔοικεν
 ἀπδρῶτᾶν ὃ χεῖμα· πέφυκα γὰρ οὐδαμῶς
 ἔπιτήδφος οὔτε σκώπην, οὔτε παραδεῖν, οὔτε
 γηοιάζην. ἐπεὶ δὲ χεῖ τῶ νόμῳ πείθεσθαι τῶ
 θεοῦ, βούλῃ σοι ἐν παιδιᾶς μέρῃ μῦθον διε-
 ξέλθω,

I V L I A N I I M -
P E R A T O R I S
C Æ S A R E S .

C. Cantoclaro interprete.

 UANDOQUIDEM *ludēdi facultatem Deus tribuit (sunt enim Saturnalia) neque ego quicquam jocosum, aut facetum novi: cura & cogitatione dignum videtur, ó amice, de rebus minimé ridiculis sermonē instituere. A M. Anne aliquis, ó Cæsar, adéo rudi est ingenio & rerū imprudens, ut serió & accuraté jocari & ludere velit? Ego veró semper existimavi ludum nihil aliud esse, quám animi remissionem, & curarū sedationē. J U L. Recté tu quidem istud. Sed mea ratio ab hac ratione abhorret. Nec enim unquam ita natura comparatus fui, ut ad dictéria jacienda, & ad irridendum, & risum commovendum aptus & idoneus essem. Sed quoniã legi Dei parendū est, vis ut tibi oblectamenti loco fabulã recenseam,*

nonni-

nonnihil fortasse auditu & cognitione dignum habiturã? A M. Na tu fidenter dixeris. Etenim fabulas non minimi facio, neque prorsus rejiciẽdas puto, quæ ad rectam vivẽdi rationẽ ducunt. Atque ego hac in re consentanea nimirum tibi, atque eadem cum Platone tuo, vel potiùs nostro sentio, á quo multa seria & gravia fabulis sunt pertractata. J U L. Vera sanẽ dicis. Sed quanam tandẽ isthac erit fabula? an prisicarum aliqua, cujusmodi Æsopus factitavit? An verò de Mercurii commento, ut verba faciam admones? Hoc enim, ut ab eo accepi, tibi narrabo, quod an verum sit, an falsa veris immixta contineat, res ipsa statim indicabit. A M. Verum tu satis superque præfationi, quantum fabulam narraturo, imò & orationẽ habituro sufficiat, opera impendisti, age jam sermonem ipsum, qualis fuerit expone. J U L. Accipe igitur. R O M U L U S cum pro Saturnalibus faceret, omnes Deos & Cæsares ad conviviũ invitavit. Preparati verò erant ad discumbendum thori, Diis quidem in suprema celi regione, Olympum vocant.

— Sedes ubi firma Deorum
Creditur. —

ILLUC enim fertur concessisse post Herculẽ
Quiri-

ξέλθο, πολλά ἴσως ἔχοντα ἀκρῆς ἀξία; Λέ-
 γεις αὐτὴν καὶ μάλα ἀσμένως, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὅτε
 ἀπιδύω τοὺς μύθους, ὅσθ' ἐπὶ πᾶσι δ' ἐ-
 λαύνω τοὺς ὀρθῶς ἔχοντας, ἀκόλουθα σοὶ γε καὶ
 φίλα τὰ σῶν, μᾶλλον δὲ ἔτι κρινῶ Γλάτωνι
 δοανομόμνος, ἐπεὶ καὶ αὐτὰ πολλά ἐν μύθοις
 ἐσπουδάσται. Λέγεις καὶ μὲν Δία ταῦτα δή-
 ηται. Τίς δὲ καὶ ποδαπὸς ὁ μῦθος; οὐ τῶν πα-
 λαμῶν τις, ὁποῖος Αἰσωπὸς ἐποίησεν; Ἄλλ' εἴτε
 πλάσμα λέγεις Ἑρμού; πεπυσμένος γὰρ ἐκεί-
 νη σοὶ φράσω ὃ εἴτε δήηται οὕτως ἔχει, εἴτε
 μίξις τίς ἐστὶν ἀμφοῖν δήηται καὶ ψεύδεις, αὐτὸ
 ἔπιδειξέμεν ἄρα. Τουτὶ μὲν οὖν ἤδη
 μυθικῶς ἅμα καὶ ῥητορικῶς ἐξείργασαί σοι ὃ
 παροῖμιον, ἀλλὰ μοι τὸν λόγον αὐτὸν ὁποῖος
 ποτε ἐστὶν, ἤδη διέξῃτε. Μανθάνοις αὖ. Οὐδὲν
 ὁ Ρωμύλος τὰ Κροθία, πρῶτος ἐκάλει τοὺς
 θεοὺς, καὶ δὴ καὶ αὐτοὺς τοὺς Καίθρας. Κλίνας δὲ
 ἐτύχασμον παρεσπλάσμεναι, τοὺς μὲν θεοὺς
 αἶω, κατ' αὐτὸ, Φησὶν, οὐρανοῦ δὲ μετέωρον.

Οὐλυμπόνει ὅτι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφδῆς αἰεὶ.

Λέγεται γὰρ μὲν Ἡρακλέα παρελθεῖν ἐκεῖσε
 καὶ

καὶ ὁ Κυβέλιος, ὃ δὴ χεῖρ κἀνήν αὐτὸν ὀνόματι
 τῆ θεῖα πειθομένης Φήμη. Τοῖς μὲν οὖν θεοῖς
 ἐέξσε παρεσκόβασο ὁ συμπόσιον. Ὑπ' αὐτὴν ὅ
 τὴν Σχίζύλιον, ὅτι μετεώρου τ' ἀέρος, ἐδέδοκτο
 τοῖς Καίθρας δέσπιν. Ἀνέχε δὲ αὐτοῖς, ἢ τε
 τῶν θωμαίων κουφότης, ἀπὸ ἐτύχμον ἡμ-
 φιεσμένοι, καὶ ἡ παειφορὰ τῆς σελήνης, Κλι-
 ναί μὲν οὖν ἔκειντο τέτταρες, δι' ὧρεπείς τοῖς
 μεγίστοις θεοῖς. Ἐβένου μὲν οὖν ἰὼ ἢ τῶ Κρό-
 νου σιλβούσης, καὶ πολλῶν ἐν ταῖς μέλαισι καὶ
 θείαν αὐγλὴν κρυφούσης, ὥστε θεοὶ οἷός τε
 ἰὼ ἀντιβλέπειν. Επαγε δὲ τοῦτο, πρὸς τὴν
 ἔβενον ἐκείνῳ τὰ ὄμματα δι' ὑπερβολὴν τῆς
 λαμπηδόνος, ἀπὸ οἴμα πρὸς ἥλιον, ὅτ' αὐτὸν
 ταῖς δόκω πῆς ἀτενέσθρον πρὸς βλέπει. Ἡ δὲ
 ἔ' Διὸς, ἰὼ δ' ἐγγύθρου μὲν σιλπνοτέρα, χροῖα
 ὅ λυκοτέρα, τῶτο, εἴτε ἤλεκθρον χεῖρ καλήν,
 εἴτε ἄλλο τι λέγαν, οὐ σφόδρα ἐκ τῶν μετα-
 σαλδορμῶν εἶχέ μοι γνωρίμας ὁ Ερμῆς
 φεάσαι. Χρυσὸ θρόνον δὲ παρ' ἐκάτερον ἐκα-
 διέτιον, ἢ τε μήτηρ, καὶ ἡ θυγάτηρ, Ἡερα μὲν,
 πρὸς τὸν Δία, Ρέα δὲ, πρὸς τὸν Κρόνον. Τὸ
 δὲ

Quirinus: si quidem ipsum hoc nomine, fama quæ de ejus divinitate percebruit, parentes, appellare fas est. Illic igitur preparatum erat Diis convivium. Sub ipsa verò Luna concavitate in suprema aëris parte, Cæsares prædio excipere visum est. Eó autem illos & corporum levitas, ut erant amicti, & Luna ipsius circumvolutio sustulit. Itaq; quatuor lecti strati erant, ut deos maximos decebat, magnificè constructi & decori. Et in Saturni quidem lecto ex ebena nitente confecto, divinus & immensus splendor sub nigredine delitescens, ut nemo contra aspicere posset, elucebat. Itaque oculis in eo intuendo, eadem propter magnitudinem fulgoris eveniebant, quæ Solis orbem intentius contemplantibus accidere solent. Jovis verò lectus erat quidem argento lucidior, & auro candidior, quod tamen an electrum, an alio quopiam nomine appellari deberet, propter continuam agitationem eorū quæ circum movebantur, non satis certó & perspicuè poterat mihi Mercurius explicare. At in aureo throno asidebāt utrinq; mater & filia, Juno quidem Jovi, Rhea Saturno.

Deorum autem pulchritudinem neque ille oratione persequutus est: Majus aliquid esse dicēs, quodq; mentis contēplatione perlustrandū esset: & ad cujus cognitionē, auditu aut verbis pervenire non sit facile, ut quod oratione cōprehendi aut declarari minimē possit. Nemo quantumvis copia aut orationis ubertate præditus, excellentē pulchritudinē aspectus Deorū pro dignitate eloqui aut effari valeret. Reliquis quoq; Diis omnibus preparata erāt sedilia, in quibus pro cujusq; antiquitate accūberent. Neq; verō inter eos ullū fuit disidiū: Etenim, quemadmodū rectē finxit Homerus ab ipsis Musis, opinor, edoctus, unicuiq; Deorū proprius, ubi ipsum cōsistere fas est, attributus est locus, quo privari aut moveri nulla unquā ratione potest. quamobrē cūm veniēti patri assurgūt, id citra tumultū & sedium confusione faciunt, neq; quisquā assignatum locum trāscreditur, aut alter alterius rapit & occupat. Siquidem quæ sibi cōveniunt, eorum nemo non novit. Sic igitur Diis in orbē sedētibus, Silenus, Dionysio juveni & venusto Jovi patri proximo, proximus, ut educatorē & institutorē par erat, affedit: cujus consuetudine plurimūm delectari, eique admodum cupidē & propenso animo adherere videbatur, quo Deum alioquin sua sponte lusus, jocique studiosum, & gratiæ datorem,

salsis

δὲ τῶν θεῶν κάλλος, ὁ δὲ ἐκείνος ἐπέξηψεν τῶν
 λόγων, μείζον ἐστὶ λέγων αὐτῷ, καὶ νῦν θεατὸν ἀ-
 κηΐ δὲ καὶ ῥήμασιν οὔτε παροισίαι βράβιον, οὔτε
 πῶδαι δειγμάτων διωατόν. Οὐκ οὔτω ἴσῃ ἐσαι
 (καὶ ἐπαμνηταὶ μεγάλφωτος) ὥστε ὁ μέγ-
 γλος ἐκείνο φράσαι τῶν κάλλους, ὅποσον ὅπι παρ-
 πεῖ τῆ τῶν θεῶν ὄψι. Παροισκίασο δὲ
 καὶ τοῖς ἀμῶν θεοῖς, ἐκάτω θρόνος ἢ κλίνη καὶ
 παροισκία. Ημεῖς δὲ ὁδοῖς, ἀλλ' ὡς ὁ
 Ομηρος ὀρθῶς ποιῶν ἔφη, δοκεῖ μοι πῶδαι τῶν
 Μουσῶν αὐτῶν ἀκηχῶς, ἔχον ἕκαστον τῶν θεῶν
 θρόνον, ἐφ' οὗ πᾶν τῶν αὐτῶν θέματα καθήσασθαι
 φερεῶς καὶ ἀμετακινήτως· ἐπεὶ καὶ παρὸς τῶν
 παροισκίαι ἔπαρὸς ἕξαισιδάμνοι, παροισκίαι
 οὐδαμῶς τὰς καθεδράς, ὁ δὲ μεταβάλλουσιν,
 ὁ δὲ ὑφαρπάζουσιν ἕω ἀλλήλων. γκωεῖς
 δὲ ἕκαστος ὁ παροισκίαι αὐτῶν. Πάντων οὖν τῶν
 θεῶν κύκλω καθημερῶν, ὁ Σφλίωτος ἐρωτικῶς
 ἔχον δοκῶν μοι τῶν Διονυσίου καλοῦ καὶ νέε, καὶ ὡ
 πατεῖ τῶν Διὶ πῶδαι πλησίον, πλησίον αὐτῶν,
 Ἐφοδῆ ἴσῃ οἶα καὶ παιδαγωγὸς καθήσῃ, τὰ τε
 ἀμῶν φιλοπαίγμονα, καὶ φιλοργῶτα, καὶ γρε-
 ποδοτύω

Bb ij ποδοτύω

Ἐδύτῳ ὄντα τὸν θεὸν Ἀφραμίων, καὶ δὴ καὶ παρ
 σκώπῃν τὰ πολλὰ, καὶ γηγοιάζει. Ὡς δὲ καὶ ὁ τῷ
 Καίσαρι στυγερόντι συμπόσιον, εἰσήει παρθε-
 νος Ιούλιος Καίσαρ, ὑπὸ φιλοτιμίας αὐτῷ
 βουλόμενος εἰσεῖται παρ Διὶ πατρὶ τῆς μοναρ-
 χίας. εἰς ὃν ὁ Σφλιώδης βλέψας, ὅρα εἶπεν, ὦ
 Ζεῦ, μή σε ὁ αἰὴρ εἶται ὑπὸ Φιλαρχίας ἀφε-
 λείσθαι καὶ τὴν βασιλείαν διανοηθεῖν. καὶ γὰρ
 ὡς ὄρας ὅτι μέγας καὶ καλὸς, ἐμοὶ γυνῶ εἰ καὶ
 μητὴν ἀγῶ, τὰ γυνῶ πατρὶ τὴν κεφαλὴν ὅτι
 παρθόμοιος. Παίζοντος ἐπὶ ταῦτα τῷ Σφ-
 λιώδῳ, καὶ τῷ Θεῶν οὐ σφόδρα παροσεχόν-
 των αὐτῷ; Οὐ βασιανὸς ἐπεισερχεται, πολλὰ
 ἀμείβων, ὡς παρ οἱ χαμηλέοντες, χρώματα,
 καὶ νῦν μὲν ὠχρεῶν, αὐτὸς δὲ ἐρυθρὸς ἡμό-
 μενος, εἶτα μέλας, καὶ ζοφώδης, καὶ στυνεφής,
 αἰετο δὲ αὐτὸς εἰς ἀφροδίτῳ, καὶ χάρειται.
 εἶναι δὲ ἤθελε τὰς βολὰς τῶν ὀμμάτων, ὅποιος
 ὅτιν ὁ μέγας ἥλιος. Οὐδένα γὰρ οἱ τῷ πύτων
 ἀντιβλέπειν ἠξίου. καὶ ὁ Σφλιώδης, Βαβαί, ἔφη,
 τῷ πύτων ἀποδοῦ τούτου θεοῦ, τί ποτ' ἄρα
 δφνὸν ἡμαῖς ἐργάσεται; Παύσαι, εἶπεν, ληρῶν ὁ
 Ἀπολλων

falsis & ridiculis dictis sapius utendo exhilararet. Instructo vero & indicto Caesaribus convivio, primus ingressus est Julius Caesar, qui præ gloriæ cupiditate, & excellendi studio, Jovi patri contentionem de regno movere velle videbatur. In hunc Silenus intuens, Vide, inquit, Jupiter, ne vir hic præ dominandi desiderio, regni tibi eripiendi consilia inecat. Est enim, ut vides, magnus & pulcher, mihi que, siqua alia in re, sanè capite persimilis. Hæc adhuc ludente Sileno, neque dum Diis admodum ad ea quæ dicebantur animum mentemque advertentibus, Octavianus prodiit in mediũ, modò hos, modò alios (ut Cameleontibus moris est) colores assumens nunc pallidus, mox rubens, deinde niger, nebulis & caligine obductus, postremò tamen ad Venerem, Gratiasque se referebat. Hic & oculorum fulgore proximè ad Solè accedere videri volebat, nec quemquam se ex adverso intueri sustinebat. Eo conspecto Silenus, exclamavit: Papa! quàm varium hoc animal! nempe nobis aliquid mali inferet. Cui Apollo: desine nugari, inquit,

B b ij hunc

hunc enim ego ubi huic Zenoni tradidero : mox ipsum vobis exhibebo tanquam aurum purū & incorruptum. Heus tu, inquit, ô Zenon : Alumno mei curam habeto. Ille veró dicto audiens, deinde paulū admodum praeceptorum Octavio obcantans, tanquam si quis Zamolxidis incantationes in aurem susurraret, praestitit eum virum probum & frugi. Tertius accessit ad ipsos Tiberius, gravis vultu, & truculentus aspectu, nescio quid prudentiae & militaris virtutis praese ferens : Quo ad cathedram converso, sese oculis obtulerunt cicatrices á tergo infinitae, vitiligines, impressae cuti labes & notae quaedam, plagae graves, & vibices ex intemperantia & cruditate leprae & impetiginis in modum inusta. At Silenus.

Lógé alius mihi nūc, ô Hospes, quám anté videris ?

Quae cūm diceret, visus est solito gravior. Itaque ad eum Dionysius : Quid ita, ô patercule, seria loqueris ? Perculit me sané senex iste Satyrus, ait : fecitque ut mihi nec cogitanti exciderint musae Homericæ. Quin tibi aures evellet, inquit Dionysius. Fertur enim & hoc

in

Απόλλων, ἐγὼ γὰρ αὐτὸν τούτῳ Ζιῶνι πῶδρα-
 δος, αὐτίκα ὑμῖν ἀποφανῶ χρυσὸν ἀκήρατον.
 Ἄλλ' ἴθι εἶπεν, ὁ Ζιῶν, ἔπιμελήθητι τὸ μού-
 ρέμματος· ὃ ἵ' ἐπακούσας, εἶτα ἐπάσας αὐ-
 τῷ μικρὰ τῆς δογμάτων, ὡς παρ' οἱ Τὰς Ζα-
 μόλξιδος ἐπώδ' ἀς θρυλλοῦντες, ἀπέφινεν
 ἀΐδρα ἔμφορα καὶ ἄφορα. Τεῖτος ἐπίσει-
 δραμῶν ἀγῆς Τιθέριος, σεμνὸς τὰ παρῶσα πα
 καὶ βλασυρὸς, σῶφρον' τε ἄμα καὶ πολεμικὸν
 βλέπων. Επιγραφέντος δὲ παρῶς τῶ κατέ-
 δραμ, ὠφθησαν ὠτειλαὶ καὶ τὸν νῶτον μυρία,
 καυτῆρές ἴνες, καὶ ξέσματα, καὶ πληγαὶ χαλε-
 παὶ, καὶ μάλωπες, ὑπὸ τῆς ἀκροασίας καὶ
 ὠμότητος ψῶρα ἴνες, καὶ λιχλιῦες οἶον ἐκκε-
 καυρῶμα. Εἶτα ὁ Σφλίωός.

Ἄλλοιός μοι ξεῖνε φαῖης νέον, ἢ τὸ πάροιθεν.

εἰπὼν, ἔδδξεν αὐτῷ φαίνας ἀπουδαγότερος· καὶ
 ὁ Διόνυσος, τίδῃτα, εἶπεν, ὦ παπαῖδιον, ἀπου-
 δαξίς; καὶ ὅς, ὄξε πλῆξέ με ὁ γῶν οὔτοσι, ὁ
 Σάτυρος ἔφη, καὶ πεποιήκεν λαθῶρμον ἐμαυτῷ,
 τὰς Ὀμηρικὰς παρῶδῶν μούσας. Ἄλλὰ
 σε, εἶπεν, ἔλξέ, ὦν ὠτων, λέγεταί γὰρ αὐτὸς καὶ

Bb iiij γραμ-

in grammaticum quendam admisisse. Ille vero, respondit Silenus, in solitudine insula plorans (Capreas scilicet innuebat) miserum piscatorem defricando conficiat licet. Hæc invicem jocantibus advenit fera atque immanis bellua, quam Nemesis, quæ justitiæ præsidet, ut ab ea Deos omnes vultum oculosque avertere vidit, pænis & diris ultricibus torquendam tradidit. Illam verò hæ præcipitem traxerunt in Tartarum. Sic igitur cùm præcepta Sileno in Catium aliquid dicendi facultas esset, Claudio introeunte, Silenus principium Comædiæ Aristophanis, quæ Equites inscribitur, canere incepit, nomine totius populi: Deinde, scilicet ipsi Claudio gratificans, conversus ad Quirinum: injurius es, inquit, ô Quirine, qui hunc tuum nepotem in hoc convivium inducas sine libertis Narcisso & Pallante. Imò & unâ cum illis, ait, si tibi videtur, uxorem quoque ejus Messalinam accersi jube. Sine illis enim videtur hic, parum abest, quoddam tragicum satellitium mutum & inanimum. Hæc dicenti Sileno, supervenit Nero cytharam gestans, & lauro redimitus. At Silenus in Apollinem detorquens oculos: Hic ad tui imitationem, inquit, se cõparat. Cui Rex Apollo: Ego quidẽ huic, inquit, quam-

quamprimùm coronam eripiam. Nec enim me in omnibus est emulatus: atque adeò in quibus me imitari voluit, valdè perversus mei exitit imitator. Illum igitur Cocytus adempta corona repentè in præceps rapuit. Post hunc multi & undique simul accurrerunt. Vindices, Galba, Othones, Vitellij. Quibus cõspectis Silenus, ait: Ubinam, tantam Imperatorum turbam invenistis, ô Dii? suffocamur præ fumo. Hujusmodi enim feræ ne quidem maximè necessarius & conjunctis parcunt & ignoscunt. Deinde Jupiter de repentè ad Serapim fratrem suum conversus, Vespasianum ostendens, Mitte & hunc parcum & restrictum virum, quàm citissimè fieri poterit ex AËgypto, qui hanc flammã exstinguat. Hujus verò seniore filium jube ludere cum Venere publica: juniorem verò feræ Sicula proximum, ferreis vinculis constringito. Ad hos quoque se contulit senex, aspectu pulcher & decorus. (Lucet enim & aliquãdo in senectute decor vultus) aditu facilis & perhumanus, & in rerũ administratione equissimus & continentissimus. Hoc delectatus Silenus, cõticuit. At illi Mercurius: Nihilne tu habes quod nobis de isto dicas? sanè per Jovem, inquit, etenim

ἄπογεφανώσω Τραχέως, ὅτι μὲ μὴ πῶντα μι-
 μεῖται, μηδὲ ἐν οἷς μὲ μιμεῖται γίνεται μου
 μιμητῆς, δίκαιος· ἄπογεφανέμενοι δὲ αὐτὸν ὁ
 Κωκύτος Ὀρέως ἤρπασεν. Ἐπὶ τούτῳ ὅ πολλοὶ
 καὶ παρλοδαποὶ σιῦέδραμον, Βίνδικες, Γαθύβαι,
 Οθωνες, Βιτέλλιοι. καὶ ὁ Σφλιῶος, τούτων, εἶπε,
 τῶν μονάρχων τὸν δῆμον πόθεν δεύετε, ὦ
 θεοί; τυφόμεθα γὰρ ὑπὸ ἔκαππου, φεί-
 δεται γὰρ ὁσδὲ τῶν ἀναίκαχοτέρων ταυτὶ τῷ
 θηρία. καὶ ὁ ζῆς ἀπιδῶν πρὸς τὸν ἀδελφὸν
 αὐτοῦ Σάραπιν, καὶ τὸν Οὐεασασιανὸν δείξας,
 πέμπε, εἶπε, τὸν συγκρίνον τούτον ἀπὸ τῆς Αἰ-
 γυπτίας Τραχέως, ἵνα τὴν φλόγα ταύτῃ κα-
 τασέσασιν. ὦν παίδων ὅ, τὸν πρεσβύτερον μὲν,
 παύζην κέλευε μὲν τῷ Αφροδίτης τῆς παρμυ-
 μου. τῷ νεώτερον ὅ, τῷ Σικελικῷ θηρίῳ τῷ
 πλησίως κλοῖῳ δῆσον. Παρῆλθεν ὅτι τούτοις
 γῶν ὀφθαλμῶν κολῶς (λάμπη γὰρ ὅστιν ὅτε καὶ
 ἐν τῷ γῆρα ὁ κολῶς) ἐνιχυεῖν παρατάλιος, χρη-
 ματίσασιν δικοπάτος. ἠδέαθη τούτου ὁ Σφλιῶος
 καὶ ἀπεσιώπησεν: εἶπα ὁ Ἑρμῆς, ὑπὸ δὲ τού-
 του, εἶπεν, ὁσδὲν ἡμῖν λέγεις; καὶ μὴ Δία, ἔφη,
 μέμφο-

μέμφομαι γὰρ ὑμᾶς τῆς ἀνισότητος. ταῖς γὰρ
 Φονικῶν θηρίων τεῖς πέντε νείμαντες ἐνιαυτοῖς,
 ἓνα μόνις ἐδώκατε τούτῳ βασιλεύσασα. Ἀλλὰ
 μὴ μέμφομαι, εἶπεν ὁ Ζεὺς, εἰσάξω γὰρ ὅτι τούτῳ
 πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς. Εὐθείως οὖν, ὁ Τροϊανὸς
 εἰσέρχεται, φέρων ὅτι τῶν ὤμων τὰ ἔθραμα,
 τό τε Γελικόν, καὶ Παρθικόν. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Σφ-
 λλιῶς ἔφη, λαμβάνειν τὴν ἄμα καὶ ἀκρύεσθαι
 βυλόμενος, ὥρα νῦν τῷ δεασότη Διὶ σκεπεῖν
 ὅπως ὁ Γανυμήδης αὐτῷ φεφυρήσεται. μὲν
 τῶτον ἐπεισέρχεται, βασιτεῖαν ἔχων ὑπήνην αἰὲρ
 σβαρὸς, τὰ τε δῆα καὶ δὴ καὶ μοισικῶν ἔργα-
 ζόμενος, εἰς τε τὸν οὐρανὸν ἀφορᾶν πολλάκις, καὶ
 πολυπραγμονῶν τὰ ἀπόρητα. τῶτον ἰδὼν ὁ
 Σφληνὸς ἔφη, ἴδ' ὑμῖν δεῖτ' ὁ Γοφιστὴς δοκεῖ; μὴ γὰρ
 Αντίνοον τῆδε πεισισκεῖ; φροσάτω ἴσ' αὐτῷ
 μὴ παρῆναι τὸ μερῆκιον ἄθλαδ', καὶ παυσάτω
 τὸ λήρου, καὶ τῆς φλυαείας αὐτὸν. Ἐπὶ τούτοις
 αἰὲρ εἰσέρχεται ἄφρων, ἔ τ' εἰς Ἀφροδίτῃν,
 ἀλλὰ τ' εἰς τὴν πολιτείαν. Ἰδὼν αὐτὸν ὁ Σφ-
 λλιῶς ἔφη, Βαβὰ τῆς μικρολογίας, εἰς εἶ-
 ναί μοι δοκεῖ τῶν ἀφροδίωντων τὸ κύμινον, ὁ
 φρεσού-

etenim ego vos inaquabilis varietatis accuso. Priori enim immani, & cadibus dedito tyranno quindecim annos, huic ne annum quidem integrum imperium tenere indulgistis. Sed ne reprehende, Juppiter, inquit, Ego enim post hunc multorum proborum copiam immittam. Illicó igitur ingressus est Trajanus, humeris gestans trophæa Getica & Parthica. Hunc Silenus conspicatus, quamvis submissa voce loqueretur, intelligi tamen volens, hæc verba protulit. Hoc tempore maximé summa cura, & diligētia est adhibenda domino Jovi, quó illi custodiatur Ganimedes. Post hunc progreditur vir prolixa barba venerandus, reliquis quidem disciplinis, sed musicis præcipué excultus & ornatus. Hunc cum sapius in calum oculos attolentem, & sollicité occulta, & nõ in vulgus enuntiãdã inquirentẽ conspexisset Silenus, ait: Quid vobis videtur hic sophista? Num Antinõũ quærît? Illi veró vestrum aliquis renütiet non híc esse adolescentem, atq; ita hominis nequitiam & lasciviã comprimat & coërceat. Deinde ad hos accedentem virum, non quidem rerũ venerarum, sed Reip. gubernãdã peritũ cernens Silenus, ait: Papæ! ut pauci sermonis est! Hunc ego sepem reor esse aliquem ex his, qui cuminum fecant.

Illuc

*Post hunc veró ingrediente duorum fratrum pari
 Vero & Lucio, Silenus graviter frontē cōtraxit:
 Neq; enim illudere, aut dicteris impetere ullam
 in partem poterat, præcipuè Verum, quamvis
 studiose agitaret & inquireret quæ circa filium
 & uxorem deliquerat: In hanc, quia immoderatiùs
 defunctâ luxisset, alioquin non probam:
 quod ad illum attinet, quia ruëtis imperii nullã
 rationem habuisset, cum generum Reipub. stu-
 diosum & frugi haberet, quem summæ rei præ-
 poni logè fuisset utilius, quique filio ejus, meliùs
 quàm ipse sibi, consuluisset. Quæ omnia cum di-
 ligenter scrutaretur & excuteret, tamen vehe-
 menter ejus virtutis magnitudinē venerabatur
 & suspiciebat. Hujus filium ne quidem dignum
 in quem aliquod facetū dictum conjiceret, spon-
 te silentio præteriit. At ille, cum inter Heroas
 cōsistere & conversari nequiret, in terrã decidit.
 Accessit & Pertinax, cædem sibi illatam in me-
 dio cōvivio deflens: cujus Nemesis quæ justitiæ
 præst miseratione cōmota: Equidem hujus fa-
 cti authores, inquit, haud quaquã ex eo magnã
 sunt latitiam percepturi: quamvis tu quoq; Per-
 tinax & in hoc iniquè egeris quod consiliis ad-
 hibitus, cōjuratiōis qua Marci filius occubuit,
 videaris fuisse particeps & cōsciū. Post hūc Se-
 verus*

παρ' αὐτοῦ τῆς ἐπεισελθούσης δὲ αὐτῶν τῆς
 τῶν ἀδελφῶν Ξιωμαίδος, Βῆρου καὶ Λου-
 κίου, δὴνὼς ὁ Σφλιυὸς σίτωεσάλη. παίζων γὰρ
 οὐκ εἶχεν, ὅσπερ ἐπισκώπησεν, μάλιστα δὲ τὸν
 Βῆρον, καὶ τοὶ καὶ τούτου ἔα ὡς τὸν υἱόν, καὶ
 τὴν γυναικα πολυπραγμονῶν ἀμύρημα-
 ττα: τὴν μὲν, ὅτι πλέον ἢ παροῦσεν ἐπένησεν,
 ἀλλ' ὡς τε ὅσπερ χρυσίαι οὖσαν, ὅ δὲ ὅτι τὸν χρυ-
 σὸν σίτωα πολλοὺς ἀμύρημα εἶδεν, ἔχων καὶ ταῦτα
 ἀπουδαῖον κηδεσθῆν, ὅς τ' ἔτι τε κρινῶν ἀν' ἀποθέ-
 στη κρήτην, καὶ δὴ καὶ τὸ παρὰ αὐτῶν βέλτιον αὐ-
 τῶν ἐπιμελήθη, ἢ αὐτὸς αὐτῶν. καὶ τῶν οὖν ταῦτα
 πολυπραγμονῶν, ἠδὲ τοῦ δὲ μέγιστος αὐτῶν τῆς
 ἀρετῆς τὸν γὰρ μὲν ἔεα, ὅσπερ ἔστω σκωφθῆναι
 νομίσας ἀξίον, ἀφῆκεν. ἐπιπτε γὰρ καὶ αὐτὸς εἰς
 γλῶσσο, ἐδιδάμνος ἴσασθαι καὶ σίτωα μύρημα τῶν
 ἡρώων. παρ' αὐτῶν Γερλίναξ, ἐν ᾧ συμπο-
 σίῳ τὴν σφαγὴν ὀδυρόμενος. Ἡ Δίκη δὲ αὐ-
 τὸν κατελέησασα, ἀλλ' οὐ χαίρησιν εἶπεν οἱ
 τούτων αἴτιοι, καὶ σὺ ᾧ Γερλίναξ, ἠδὲ κίεις κρινο-
 νῶν τῆς ἐπιβελῆς, ὅσον ἐπὶ τῶν σκέμμασι, ἢς ὁ
 Μαρκοῦ παῖς ἐπεβλεύθη. Μετὰ τῶν τὸν ὁ Σέ-
 βηρος

Ἐπεὶ αὐτὸς πικρίας γέμων καταζώμιος· ἔπειτα
 τούτου, εἶπεν ὁ Σφλίλιος, ἔδεν λέγω· φοβέσθαι
 γὰρ αὐτὸν ὁ λίαν ἀπηνές καὶ ἀπαραίτητον. ὡς δὲ
 ἐμελλεν αὐτῷ τὰ παιδάκια στυλιέναι, πόρρω-
 θεν αὐτὰ διεκώλυσεν ὁ Μίνως. Ἐπιγνοὺς δὲ Γε-
 φῶς, τῷ νεώτερον ἀφῆκε, τὸν δὲ παλαιότερον
 ἡμφορείαν ἐπέμψεν ἴσοντα. Μακρίνος ἐν
 ταῦτα Γεφὸς μαιφόνος, εἶτα ὁ ἐκ τῆς ἐμέσης
 παιδάκιον, πόρρωθεν τῷ ἱερῶν ἀπηλαύετο
 παρὰ τὸν ὄχλον. Οὐκ ἐμὴν Συρὸς Ἀλέξανδρος
 ἐν ἐξάτοις που καθῆσο, τὴν αὐτὴν συμφορὰν
 ποτνιώμιος. καὶ ὁ Σφλίλιος ἐπισκώπων αὐ-
 τῷ, ἐπεῖπεν, ὦ μορὲ καὶ μέγα νήπιε, τηλι-
 κούτος ὢν, οὐκ αὐτὸς ἤρχεσθαι τῷ σεαυτοῦ, τὰ
 χρήματα διδοὺς τῇ μητρὶ, καὶ οὐκ ἐπέιδης,
 ὅσω κρεῖττον ἀνδρὸς ἐστὶν ἢ αὐτὰ τοῖς φίλοις, ἢ
 ἑαυτοῦ εἶναι. Ἀλλ' ἐγὼ γε, εἶπε ἡ Δίκη, πάν-
 τας αὐτοῖς, ὅσοι μεταίτιοι γεγονάσι τούτων, κα-
 ταζώμιος παρὰ τὸν ὄχλον· καὶ οὕτως ἀείρη ὁ
 μισοφίλιος. Ἐπὶ τούτῳ παρήλθεν εἰς τὸν Γαμήλι-
 νος μὲν τῆς πάσης, ὁ δὲ μὲν, τὰ δεσμά τῆς ἀγχα-
 λωσίας ἔχων, ὁ δὲ σολῆ τε καὶ κινήσθαι χρωμένους,
 μαλακω-

verus in puniendo vehemens & acerbus. Ego verò hunc, inquit Silenus, irridere superse-
deo. Nec enim parvum mihi ipsius inexora-
bilis savitia, & immanitas terrorem incutit.
Ejus autem filios, cum se patri conjungere vel-
lent, Minos satis longo ab eis disitus inter-
vallo, vetuit. Verum simul atq; alterum ab al-
tero liquidò dignoscere potuit, juniorè quidem
missum fecit, seniorè verò digna suis facinori-
bus supplicia subiturum amandavit. Nec mul-
tò post Macrinus cautus homicida, deinde ado-
lescens ab Emesa civitate oriundus, longè nescio
quo locorū à sacris claustris repulsus est. Sed Ale-
xander Syrus qualemcūque locum inter postre-
mos naetus, suam calamitatem querebatur &
deplorabat. Quem Silenus irridēs: O te homi-
nem amentissimum, & nullius planè consilii,
qui ad tantū dignitatis fastigiū elatus, tuas res
ex animi tui sentētia nō administrasti, sed tuas
pecunias matri cōmisisti, neq; tibi in mentē ve-
nit, longè satius et utilius esse eas amicis imparti-
ri, quā sibi recōdere. Sed ego, inquit, Nemesis oēs
eos quicūq; sceleris in hunc cōmisi cōscii et par-
ticipes fuerūt, supplicio affectos tradā. Sic itaq;
misso factò adolescēte, ecce Gallienus unā cū pa-
trē accessit intro. Hic quidē adhuc vīculis capti-
vitatē suā oneratus: ille verò stola et incessu utēs

C c molliori

*molliori mulierum ritu. In priorem Silenus
hac lusit:*

Quis candidus hic Galea est

Qui agit copias prior?

In Gallienum vero:

Hic aurum gesta tenet, undiq; more puellæ.

*Hos duos autem Juppiter, jussit ab iis que isthic
celebrabantur epulis egredi. Ad hos etiam in-
troducitur Claudius, in quē cū omnes Dii vul-
tus oculosq; defixissent, in magna admiratione,
eum propter animi magnitudinē habuerunt, tū
etiā annuerunt ipsius posteris rerum potiri: ju-
stum esse existimantes tam amantis patriæ viri
posteritatē quā diutissimē principē in Repub.
locū obtinere. Ad hos etiā accurrit Aurelianus,
tanquā festinato cursu se ab eorū conspectu pro-
ripiēs, qui illi negotiū faceffebant apud Minoa.
Etenim multis exagitabatur criminationibus
multarū cædium injuste perpetratarū nomine,
quibus quasitā improbas defensiones prætexens,
causæ dictionē effugit. Sol verò dominus meus,
& in reliquis opem ferre solitus non minimo
quoque illi adjumēto hac in re fuit, palām inter
Deos prædicans, ipsum pœnas dependisse & ora-
culum apud Delphos redditum evenisse.*

Judiciū, si quis quæ fecit perferat, æquum est.

Convenit

μαλακωτέρα, ὡς ἄρ' ἀγρωαῖκες· καὶ ὁ Σφλη-
νὸς πρὸς μὴ ἐκείνον.

Τίς εἶπ' ὁ λευκολόφος

Πρόπαρ ὡς ἄγ' ἑρατοῦ;

Εφη. πρὸς δὲ τὸν Γαλιῶν,

Ὅς καὶ χυρὸν ἔχων παύτη τρυφᾷ ἠὲ τε κούρη,

Τότ' οὖν δὲ, ὁ Ζεὺς εἶπε τ' ἐκείσε θοίνης ἐκβιῶμαι.
τούτοις ἐπεισέρχεται Κλαύδιος, εἰς ὃν ἀπιδόν-
τες οἱ θεοὶ πῶύτες, ἠγάθησάν τε αὐτὸν τ' με-
γαλοφυχίας, καὶ ἐπένευσαν αὐτῷ τῷ γένει τ' ἀρ-
χῶ, δίκαιον εἶ) νομίσαντες, ἔγω φιλοπατεί-
δος ἀνδρὸς, ὅτι πληρὸν εἶ) τ' ἄλλος ἐν ἡγεμο-
νία. τούτοις ἐπεισέδραμ' Ἀὐρηλιανὸς, ὡς ἄρ'
ἀποδιδράσκων τοῖς εἰρηγῶν αὐτὸν πρὸς τὰ
Μίνωι· πολλὰ γὰρ αὐτῷ στυγίσαντο δίκαι' ἅ-
δικῶν φόνων, καὶ ἔφθγγε τὰς γράφας, κακῶς
ἀπολυγύμνος. Ἡλιος δὲ ὁ ἐμὸς δεσπότης,
πρὸς τε τὰ δῆα βοηθῶν, ἔχ' ἡκιστα ὅ καὶ πρὸς
τῆτο αὐτῷ στυγίσαντο, φράσας ἐν τοῖς θεοῖς,
ἀλλ' ἀπέτισε τιλὸν δίκαιον, καὶ ἐλήλυθεν ἡ δοταί-
σα ἐν Δελφοῖς μαντεία,

Εἶπε πάροι τ' κ' ἔρεξε, δίκαι' ἰδεῖα γένοιτο.

C c ij Τούτω

Τέτρω σῖν ἐρχέ^ο ὁ Πρέβος ἐβδωμήκοντα πό-
 λης ἀναστήσας ἐν ὁδοῖς ὄλοις ἐνιαυτοῖς ἐπιτά,
 καὶ πολλὰ πάλιν ἄφρονως οἰκονόμησεν, ἀδικα
 μὴ πεπονηώς, ἕπο δὲ τῶν θεῶν ἐτίμητο, τῶν τε
 ἀγῶν, καὶ ὁ τοῖς φονέας αὐτῶν τὴν δίκην ἐκτί-
 σαι. σκώπην δὲ ὅμως αὐτὸν, ὁ μὲν Σφλιυὸς
 ἐπειρεῖτο, καὶ τοὶ πολλῶν αὐτῶν σιωπῶν ἄφρο-
 νητοῦ μόνου, ἀλλ' ἔατε, ἔφη, νῦν γρηῦν δι' αὐτῶν
 τοῖς ἐξῆς φρενωθῆναι. οὐκ οἶδα, ὦ Πρέβε,
 ὅτι τὰ πικρὰ φάρμακα καὶ ἀμιγνύτες οἱ
 ἰατροὶ τῶν μελικράτων παροσφύεσσι; σὺ ἢ ἀ-
 σπυρὸς ἦσθα λίαν, καὶ βαχὺς αἰεὶ, εἰκὼν δὲ οὐ-
 δαμὸν πέπνησας οἷον ἀδικα μὴ, εἰκότα δὲ
 ὄμνος. Οὐ γὰρ ἔστιν, ἔτε ἵππων, οὔτε βοῶν ἄφ-
 ρων, οὔτε ἡμιόνων, ἠκιστα δὲ ἀνθρώπων, μή τι
 καὶ τῶν κεραισμένων ἀνθρώπων συλχερωῦντα, ὡς-
 περ ἔαδ' ὅτε τοῖς ἀσθενέσι οἱ ἰατροὶ μικρὰ ἐν-
 διδάσιν, ἵν' ἐν τοῖς μείζουσι ἔχουσιν ἀνθρώπων πειθο-
 μόνους. Τί τέ τοι, εἶπεν ὁ Διόνυσος, ὦ παπαί-
 διον, φιλόσοφος ἡμῖν ἀνεφαίνης; Οὐ γὰρ, ὦ παῖ,
 ἔφη, καὶ σὺ φιλόσοφος ἕπο' ἐμοὶ γέγονας; οὐκ
 οἶδα, ὅτι καὶ ὁ Σωκράτης εἰκότως ἐμοὶ τὰ παρ-
 τεία

τεία

Convenit & Probus, qui intra septem annos, nondum completos septuaginta instauravit urbes, & multa quoque domi prudenter instituit. Huic licet iniqua passo, magnus á Diis in multis rebus habitus est honos, cum ob id maximé, quod eius percussores tanti sceleris ergo ipsi pœnas luérunt. Illum tamen Silenus nihilo secius irridere & cavillari conatus est. Et multis illum tacere jubentibus: Sinite, inquit, eos qui sequentur ex isto prudentiores evadere. An ignorasti, ó Probe, medicos melicrato amarum medicamentis infuso, jucundiora propinare? Tu veró, qui nihil unquam cuiquam condonasti, cum in tota tua ratione longé severior & asperior, quám par erat, fueris, iniquam, sed tamen meritá calamitatem pertulisti. Nemo enim aut equis, aut bobus, aut mulis, nedum hominibus rectè præfuerit, nisi eorú gratia & voluntati aliquid dederit, ut sit cum medici egrotorú cupiditatibus in levibus rebus indulgent, quó illos sibi in majoribus obsequetes præstent. Quid ira, ó patercule, inquit Dionysius, te nobis philosophum derepente exhibuisti? Non & tu, ó fili, inquit ille, in philosophicis quoque disciplinis á nobis es institutus & eruditus? An nescis & nobis persimilem fuisse Socratem,

qui primas inter suæ ætatis philosophos tenuit? siquidem tu Delphicum oraculum minime mendax esse persuasum habes. Liceat igitur nobis per te non omnia ridicula dicere, sed seria & gravia levibus nonnunquam miscere. Hæc illis inter se differentibus, Carus una cum filiis ad convivium accedere voluit, sed à Justitia repulsam tulit. Deinde Diocletianus secum ducens Maximianos duos, & avum meum Constantium, cum splendido ornatu in medium progressus est. Hi quidem manibus se invicem tenebant, neque ex æquo gradiebantur, sed Diocletianum chori in modum circumstantabant: quos sibi ille apparitorum vice fungi, & præire volentes, prohibebat. Nihil enim sibi præcipuum arrogare studebat. Ut verò pariter cum aliis incedere cæpit, cum se oneris mole premi & urgeri sentiret, omnia quæcunque humeris gestabat inter eos partitus, solutus & expeditus iter faciebat. Horum concordiam Dei admirati, longè digniori præ multis aliis loco sedere præceperunt. At Maximianum acerbè & intemperanter sese gerentem, Silenus non dignum duxit, quem dicitariis incesceret: sed in cætum & convivium Imperatorum non admisit. Non solum enim erat in omnis generis libidines effusus & intemperans,
verum

τεῖα καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἀπηνέγκαστο ἢ καθ' ἑαυτὸν ἀνθρώπων, εἰ τὰ Δελφῶν πιτεύεις ὅτι ἔστιν ἀψευδής· ἕα βίνω ἡμᾶς μὴ πᾶντα γελῶσα λέγειν, ἀλλὰ καὶ σπουδαῖα. ἐπὶ εὐχελε-
 γμηδῶν αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους, ὃ, δὲ Κᾶ-
 ρος ἅμα τοῖς παισὶν, εἰσφέρων βουλευταῖς εἰς τὸ
 συμπόσιον, ἀπελήλατο πρὸς τῆς Δίκης. καὶ ὁ
 Διοκλητιανὸς ἄγων μὲν ἑαυτῷ Μαξιμιανῶτε
 τῷ δύνω, καὶ τὸν ἐμὸν πάππον Κωνσταντίον, ὃν
 κέστω πρὸς ἡμῶν εἰχοντο δὲ ἀλλήλων τῷ χεῖρει,
 καὶ ἐβάδιζον, ὅτι ἕξις, ἀλλ' οἷα χροὸς τις
 ἴω πρὸς αὐτὸν, ὃν μὲν ὡς πρὸς δρυφορογῶτων,
 καὶ πρὸς ἑμῶν βελουδῶν, ὃ δὲ εἰργοντος.
 ὁ δὲ ἔξιστο πλεονεκτῶν. ὡς δὲ στυμῆ, κα-
 μροντος ἑαυτῷ, αὐτοῖς διδοὺς ἀπῆλτα ἀέφερον
 ὅτι τῷ ὄμων, αὐτὸς ἀπόλυτος ἐβάδιζεν.
 Ηγάθησαν οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων τὴν ὁμόνοιαν, καὶ
 ἐπέβρεψαν αὐτοῖς πρὸ πολλῶν πάντων κατῆλθε,
 Διὸς δὲ ὄντα τὸν Μαξιμιανὸν ἀκρόαζον, ὃ
 Σφλίωτος ὅτι σκώπη μὲν ὅτι ἕξις, ὃ δὲ τῷ
 βασιλέων ὅτι εἰσεδέχτο συσίτιον. Οὐ γὰρ
 μόνον, ἀλλ' εἰς Αφροδίτῃ ἴω πᾶσι τοῖς ἀσελ-

γῆς, ἀλλὰ καὶ φιλοπράγμων, καὶ ἀπίστος, καὶ ἔ-
 τ' ἀπόρτα ὡς τε βαχχόρδω σιτωδῶν. ἔζηλασεν
 οὖν αὐτὸν ἡ Δίκη ἑσπέρως, εἶτα ἀπῆλθεν οὐκ
 οἶδα ὅπου γῆς· ἐπελατόμιεν γὰρ αὐτὸν ὡς ἔ-
 τ' Ἑρμοῦ πολυπραγμονῆσαι. Τούτῳ δ' ἔτι πα-
 ναρμονίῳ τε βαχχόρδω ὡς ἀφύεται δφνόν, καὶ
 βαχχὸν, καὶ ἑσπέρως σύστημα. Τὸ μὲν οὖν
 δῶν, οὐδὲ ἔτι ὡς ἑσπέρων ἀψαλῆ τῆς ἑσπέρων
 ἀγρᾶς ἡ Δίκη σίτιν ἐχώρησεν. Δικίνιον δὲ μέ-
 γρι τῶν ὡς ἑσπέρων ἐλθόντα, πολλὰ καὶ ἀτοπα
 πλημμυλοῦντα, ἑσπέρως ὁ Μίνως ἔζηλασεν.
 Ὁ Κωνσταντῖνος δὲ παρῆλθεν εἶσω, καὶ πολὺν
 ἐκαστῶν χρόνον, εἶτα μετ' αὐτὸν ἑσπέρως.
 Μαγνητικῶν γὰρ οὐκ ἔστιν εἶσοδος, ὅτι μητὲν ὑγῆς
 ἐπεπράγῃ, καὶ τοὶ πολλὰ ἐδόκει πεπράγῃ
 ὡς ἀνδρὶ καλῷ. οἱ θεοὶ ὅρῳντες, ὅτι μὴ ταῦ-
 τα οὐ καλῆς αὐτῶν πεποίηται ἐσπέρως, εἶον
 αὐτὸν οἰμώζην ἀποβέχοντα. οὕσης δὲ τοιαύτης
 ἔτι ἀμφὶ τὸ δεῖπνον ὡς ἀσπιδῆς, ἐπόρου μὲν
 οὐδὲν οἱ θεοὶ, πάντα γὰρ ἔχουσιν, αὐτῶν δὲ τῶν
 Ἑσπέρων ἐδόκει ὡς Ἑρμῆν ἐσπέρως· καὶ τῶν
 Διὶ τῆς οὐκ ἀπὸ γῆς ἔστιν. ἐδεῖτο δὲ καὶ ὁ
 Κυεῖνος

verum etiã rerum novarũ cupidus, & perfidia
 plenus, neque in omnibus tetrachordo concors.
 Quamobrẽ ipsum Nemesis continuó in fugam
 conjecit, fugitque nescio quo locorum: nec enim
 mihi in mentem venit ea de re Mercurium per-
 contari. Ab hoc & adnatus est huic in omnibus
 concordæ tetrachordo alius gravis, durus, & tur-
 bulentus tonus. Hos igitur duos ne quidem cætus
 Heroum limen attingere numen illud quod
 justitia præst permisit. Licinium veró eó usque
 loci progressum, proptereá quód multa turpia
 & nefaria scelera commiserat, quám citissimé
 Minos profligavit. CONSTANTINUS au-
 tem accessit intró, & longo temporis spatia se-
 dit. Secundum ipsum & ejus filii. Nec enim Ma-
 gnetio patuit aditus, quia nihil unquã sani fe-
 cerat. Licet enim ab ipso multa egregiè gesta
 videri possint, quia tamen Dii perspexerunt
 hæc non á recto & confirmato animi judicio
 profecta esse, fugientẽ eum in luctu dimiserunt.
 Hujuscemodi igitur erat prandii apparatus: Et
 Deos nihil quidem deficiebat, sunt enim omnia
 in eorum manu & potestate. Mercurius autem,
 Heroũ convivium non omnibus suis numeris ab-
 solutũ, atq; adeó aliquid ei deesse cẽsebat: Nec ab
 hoc, Jovis sententia abhorrebat. Postulabat veró
 &

& Quirinus jam dudū ut aliquem aliū ex suis
 illuc introduceret . Non ferā, ó Quirine, inquit
 Hercules . Cur enim & non meum Alexandrum
 huic convivio adhibuisti ? Te igitur, ó Juppiter,
 inquit, oro atque obtestor, si quem horum ad nos
 constituisti intrmittere, Alexandrum venire
 jube . Cum enim palám de viris fortibus per-
 iculum facturi sumus, cur præstantiore care-
 mus ? Justa & rationi consentanea dicere Jo-
 vi patri Alcmenæ filius visus est . Et in cœ-
 tum Heroum ingrediente Alexandro, neque
 Cæsar ipse, neque quisquam alius assurgere di-
 gnatus est . At ille cathedram accipiens, quam
 ipsi vacuam fecerat Severi filius (etenim propter
 fratricidium ab Heroum consuetudine repulsus
 fuerat) sedit . Quo factō in Quirinum Silenus
 jocans, Vide, inquit, ne hi omnes cum hoc uno
 Græco comparari digni sint . Per Jovem, inquit
 Quirinus, inter eos opinor esse quamplures ipsi
 nulla re inferiores . Tanta autem hunc mei pos-
 teri sunt admiratione profecuti, ut solum eum
 inter duces externos & vocent & censeant Ma-
 gnum, non quo eum majorem reliquis apud
 se natis judicent, seu quòd plus æquo sibi fa-
 vent & suis student, seu fortè quia ita res habet .
 Illud

Κυεῖνος, ἥδη ἑνὰ μετὰ γὰν ἐκείθεν παρ' ἑαυτὸν·
 Ηρακλῆς δὲ, οὐκ ἀνέξομαι, εἶπεν, ὦ Κυεῖνε·
 Διὰ τί γὰρ οὐχὶ καὶ τὸν ἐμὸν Αλέξανδρον ὅτι
 ὁ δὲ φησὶν παρεκάλει; σὺ Τόινυν, εἶπεν, ὦ Ζεῦ,
 δέομαι, εἴ τινα τούτων ἐγνωκας ἀγαθὰ πρὸς ἡ-
 μαῖς, ἢ κείν τὸν Αλέξανδρον κέλθει. Τί γὰρ ἔν,
 κοινῇ ὦν ἀνδρῶν ἀποπειρωσόμενοι, ἔβητίονος
 δεόμεθα; Δίχαμα λέγειν ὅτι Αλκμυλῆος ἐδδ-
 κει τῷ Διὶ καὶ ἐπεισελθόντος αὐτῶ τοῖς Ἡρωσιν
 ἔτε ὁ Καῖσαρ, ἔτε δὲ ἄλλος τις, ἐπὶ τῷ κατα-
 λαβῶν δὲ θοράζουσαν κατέδρα, ἡ δὲ ὅτι Σε-
 βήρου παῖς ἐπεποίητο ἑαυτῶ (ἐκεῖνος γὰρ ἀπε-
 λήλατο διὰ τὴν ἀδελφοκτονίαν) ἐνεκείνησε καὶ
 ὁ Σφλίωος ἐπιτοκώπων τὸν Κυεῖνον, ὅρα, εἶπε,
 μή ποτε ἔσθι, ἐνὸς ὧσιν οὐκ ἀντάξιοι τούτου ἔτι
 Γρακεῖν ἢ μὲν Διὰ, εἶπεν ὁ Κυρῖνος, οἶμα πολ-
 λὰ εἶναι μὴ χείρονα. ἔτω δὲ αὐτὸν οἱ ἐμοὶ τε-
 θαυμάσια ἐκρηνοί, ὥστε μόνον αὐτὸν οὐκ πρῶ-
 των ὅσοι ξένοι γεγνόασιν ἡγεμόνες, ὀνομάζουσι
 καὶ νομίζουσι μέγα. οὐ μὲν ὅτι καὶ τῶν παρ'
 ἑαυτοῖς γεγνότων οἶονται μείζονα τούτων, ἴσως
 μὲν ὑπὸ φιλαυτίας παθόντες, ἴσως ἔτι καὶ ἔτι
 ἐχόν-

ἔχοντες εἰσόμεθα ἢ αὐτίκα μάλα τῶν ἀνδρῶν
 ἀποπειρώμενοι. Ταῦτα μάλιστα λέγων ὁ Κυ-
 εῖνος ἤρυσθρία, καὶ δήλος καὶ ἀγωνίων ἕως τῆς
 ἀπογόνων τῶν ἐαυτοῦ μήπου τὰ δαυτερὰ λα-
 βόντες οἴχονται. μὲν τὸ οὗ Ζεὺς ἤρετο τοὺς θεοὺς
 πότερον χρὴ πάλαι ὅτι τὸν ἀγῶνα καλεῖν, ἢ
 κατὰ τὸν ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀγῶσιν ἄλλο, ὃ τῶ
 τὰς πολλὰς ἀελομαχίας νίκας κρατήσας, ἐνός
 παλαιόμαχος, ὅσον ἐλαττον δοκεῖ κακίων
 χρῆσθαι κρείσσων, οἱ παρὰ πάλαισαν μὲν
 ἔδαμψεν αὐτὰ, ὅτι κρατηθέντος δὲ ἤτοις ἐγέ-
 νοντο. καὶ ἐδόκεν πᾶσιν ἢ τοιαύτη σφόδρα ἐμμε-
 λως ἔχον ἐξέτασις. ἐκέρυττειν οὖν ὁ Ἑρμῆς,
 παρῆναι Καίθρα, καὶ τὸν Οὐρανὸν ὅτι τοῦ-
 τω, Ἰραϊατὸν δὲ ἐκ τείτου, ὡς πολεμικωτέ-
 ρος. εἶτα γυμνασίου σιωπῆς, ὁ βασιλεὺς Κρό-
 νος βλέψας εἰς τὸν Δία, θαυμάζων, ἔφη, πολε-
 μικεῖς μὲν αὐτοκράτορας ὄραν ὅτι τὸν ἀγῶνα
 τοῦτον καλομαχοῖς, οὐδένα μὲντοι φιλόσοφον.
 ἐμοὶ δὲ εἶπεν, ὅτι ἤτιον εἰσὶν οἱ τοιοῦτοι φίλοι,
 καλεῖτε οὖν εἴσω καὶ τὸν Μάρκον. Ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ
 Μάρκος κληθεὶς παρῆλθε, σεμνὸς ἀγῶν ἕως
 τῶ

*Illud verò cuiusmodi sit , postea certò cognosce-
mus, ubi de viris periculū fecerimus. Quæ cum
dixisset Quirinus, erubuit. Ex quo facilè per-
spectū est ipsum suorum posterorū caussa vehe-
mēter laborare, ne in secundis partibus hærerēt.
Post hæc Iuppiter apud Deos proposuit, an oport-
eret omnes decertare, an verò istud certamē ad
gymnicorum morem instituēdum foret. In qui-
bus qui illum vicit qui plures assecutus est pal-
mas, unius victor ceteris quoque præstare cen-
setur, qui ab eo, de quo victoriam retulit, su-
perati sunt, licet cum ipsis in certamen non ve-
nerit. Et ea quidem iudicii faciendi ratio tan-
quam valdè apta & explicata, ab omnibus
Diis communi voce & sententiā est approba-
ta. Edixit igitur Mercurius primum adesse
Cæsarem, deinde Octavianum, tertium Traja-
num tanquam bellicosiores. Hinc factò silentio,
Rex Saturnus Jovem intuitus, Miror, inquit,
bellica laude illustres Imperatores ad hoc cer-
tamen vocatos, Philosophum verò neminem,
quamvis hi quoque non minús mihi chari sint
quā reliqui. Vocate igitur et intrò Marcū. Et ille
quidē accersitus adfuit gravis & constās valdè,*

tum

tum oculis, tū vultu, præ animi contentione, aliquantulū severo & nōnihil cōtracto simili, pulcritudinem, quam nemo imitatione assequi posset, in eo demonstrans, quod esset horridus & incomptus. Erat enim barba prolixa, & amictu ex omni parte frugali & modesto. Denique propter paucitatem alimentorum corpus illi erat splendidius & nitidius, ipsius lucidissimi, ut arbitror, & purissimi ignis instar. Illo verō intra sacra septa intromisso, Dionysus cepit dicere, ó Saturne Rex, & Juppiter pater, utrū aliquid imperfectum & depravatū inter Deos versari fas est? Quibus nihil respondentibus, Atqui accersamus & huc, inquit, aliquem voluptatis sectatorem. Sed huc, Juppiter ait, quemquam pedem inferre nefas est, qui nostra nō revereatur & probet. Fiat itaq;, respondit Dionysius, de eo circa vestibulum judicium: & si ita videtur, tum demum adhibeamus hominē, non quidem omnino bellicæ virtutis inexpertē, sed voluptatū fruitione & deliciis emollitum. Venit igitur ad limen usq; Constantinus. His ita decretis (jam enim qua ratione ipsos certamen inire oporteret, sentētia dicta fuerat) Mercurius quidē censebat sigillatim unumquēque oportere
de

τῶν πόνων ἔχων τά τε ὀμμαῖα, καὶ ὁ παρθένον
 ὑπὸ πινυεσαλμύον, κάλλος δὲ ἀμήχανον
 ἐν αὐτῷ τούτῳ δεικνύων, ἐν ᾧ παρῆγεν ἑαυτὸν
 ἀκομψόν καὶ ἀκαλλώπειον. ἢ τε γὰρ ὑπήνη βα-
 ρεῖα πηυιάπασιν ἰὼ αὐτῷ, καὶ ἄϊμάτια λιπαρὰ
 καὶ ἄφρα, καὶ ὑπὸ τῆς ἐνδεΐας τῶν ἔσφρων,
 ἰὼ αὐτῷ ὁ σῶμα διαυγέστερον καὶ ἀφανε-
 σατον, ὡς τὰ αὐτῷ οἴμῳ ὁ καθαρώτατον καὶ εἰ-
 λικρινέστατον φάει. Ἐπεὶ δὲ ἔσφεν ἰὼ εἶσω τῶν ἱε-
 ρῶν παρῆβόλων, ὁ Διόνυσος εἶπεν, ὦ βασιλεῦ
 Κρόνε καὶ Ζεῦ πάτερ, ἄρα ἄξιον ἐν θεοῖς ἀτε-
 λές εἶναι πῖ; τῶν ὄντων φαρμάκων, εἰσαγαγῶμεν
 οὐκ ἴνα καὶ ἀπολαύσεως ἕρεσθην ἐνθάδῃ. καὶ ὁ
 Ζεὺς, ἀλλ' οὐ θεμιτὸν εἶσω φοιτᾶν, εἶπεν, ἀνδρὶ
 μὴ τὰ ἡμέτερα ζηλουῖν. Γινέσθω οἶνω ὅπερ
 πάντων παρῆβόλων, εἶπεν ὁ Διόνυσος, αὐτῷ ἢ κρί-
 σις. ἀλλ', εἰ τούτο δοκῆ, κληῶμεν ἀνδρα, ὅστις
 ἀπόλεμον μὲν, ἠδονὴν δὲ καὶ ἀπολαύσει χρεί-
 στερον. ἤκετο οὖν ἀρχεῖ τῶν παρῆβόλων ὁ Κων-
 σαντῆνος. ἐπεὶ δὲ ἐδέδοκτο καὶ τούτο (ἴνα γὰρ ἔ-
 ρχη ἔσπον αὐτοῖς ἀμιλλᾶσαι, γνώμη παρῆ-
 τερη) καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς ἠξίου λέγειν ἕκαστον ἐν
 μέρῳ

μέρη παρὶ τῶν αὐτῶν, πῆρασαι δὲ τοῖς θεοῖς τιῶν
 ψήφον. Οὐ μὲν ἐδόκει ταῦτα τῶν Απόλλωνι
 κολῶς ἔχον Ἀληθείας γὰρ εἶναι καὶ ἐπιθανότη-
 τος ἐδὲ ἀμυλίας ἐν θεοῖς ἐλέγχον καὶ ἐξέτασιν.
 Βουλόμενος ὅτι ζῆλος ἀμφοτέροις γρηίξασθαι,
 καὶ ἅμα παροργισθῆναι ὑπὲρ πλέον αὐτοῖς τῶν στυ-
 οιοῦσιν, οὐθέν, εἶπε, καλύψαι λέγαν τε αὐτοῖς ὑπε-
 βέλαι, μικρὰ τὸ ὕδατος ὑπεμεβήσαντες ἡ-
 μάς, εἶτα ὑψέρον ἀερωτῶν, καὶ ἀποπειράσθαι τῆς
 ἐκείσου διαπίστας. καὶ ὁ Σφλίωδός ὑπεσκώπων,
 ἀλλ' ὄρα, ὦ Γόσφδον, μὴ νομίσαντες αὐτὸ νέκλιαν
 εἶναι, Τραϊανός τε καὶ Ἀλέξανδρος ἅπαν ἐκφορή-
 σωσιν τὸ ὕδωρ, εἶτα ἀφελῶν τοῖς δήμοις, καὶ ὁ Γο-
 σφδῶν, ἐπὶ οὐμῶν ὕδατος, εἶπεν, ἀλλὰ εἴ ἡμεῖρες
 πόματος, ἐρασαί τῶν ἀνδρῶν ἐγχεσθῆναι. ὑπερὶ τῶν
 σεαυτοῦ τοι γὰρ οὐκ ἀμπέλων μάλλον, ἢ τῶν ἐμῶν
 πηγῶν, ἀξίον ἔστιν σοι δεδιέναι. Καὶ ὁ Σφλίωδός
 δηρῶς, ἐσιώπα, καὶ τοῖς ἀγωνιστοῦσι ἐκ τού-
 του, τὸν νομῶν παροργισθεν. Ερμῆς ὅτι ἐκηρύτθαι.

Ἀρχὴ μὲν ἀγῶνων καλλίστων
 Ἀθλων ἑστίαις
 Καίρος δὲ καλεῖ μικρὰ πὶ μέλλει,
 Ἀλλ' ἀκούοντες, πᾶν ἡμετέραν

Κήρυκα

de seipſo dicere, deinde Deos de ſingulis ſuffragia ferre. Hæc Apollini non rectè ſtatui videbantur. Etenim veritatē, non perſuaſionis vim, aut dicendi ſuavitatem à Diis perpendi & examinari. Sed Juppiter, cūm utriſq; gratificari cuperet, ſimul & eorum conſuetudinem in longius tempus producere: Nihil prohibet, inquit, ad aque rationem, quam unicuique ad certum modum menſuramque largiemur, ipſos jubere dicere: deinde interrogare, & ſingulorum ſenſus intimos explorare. Ad hoc Silenus facetè admodum Neptuno illudens: Sed vide, ó Neptune, ne Trajanus & Alexander, nectaris loco aquam omnem exſorbeant, ſicque dicendi facultatem reliquis præripiant. Cui Neptunus: haud equidem mea aqua, ſed veſtræ potionis avidiores illi viri fuerunt. Tuis igitur te vineis, quàm me meis fontibus timere magis convenit. At Silenus morſus, conticuit, ſeque toto animo deinceps ad certantes convertit. Tum Mercurius hujusmodi præconio eſt uſus.

Diviſurus adest egregia,
 Palmarum præmia nobilium,
 Jam jamque moras
 Tempus ſuadet ponere lentas,
 Atque auribus excipere hæc, mea quæ

D d Præco-

Præconis vox nuntia profert:
 Multorum ó servitute prius
 Reges populúm colla prementes
 Infestam, quos hostibus hastam
 Acuisse juvat, simul & magnam,
 Prudenti consilio, mentem,
 Animumque, controversum agite,
 Ad hoc vos sistite iudicium:
 Vitæ summa fuit, seu sapere,
 Damnus malé seu vexare quibus
 Inimicos, & multa in amicos
 Animo magno conferre bona,
 Posita est vitæ, meta beatæ.
 Sive voluptate frui, finem
 Sibi qui constituere laborum.
 Connubia epulasque celebrare,
 Rebusque oculos pascere latis:
 Tunicis quoque mollibus ornari,
 Simul & manibus summis, opere
 Vario nitidas gemmas gerere,
 Quævis visa beatissima res est:
 Jovi erit dein victoria curæ.

Hujusmodi igitur á Mercurio habito Præconio, sortes duxerunt: Et fors quidæ quodãmodo Cæsaris in omnibus rebus principẽ locum obtinẽdi cupiditati cõcurrit. Quæ res cũ hilariorẽ multó & alacriorẽ reddidit. Quamobrẽ parum absuit quin judiciũ Alexãder subterfugeret, sed ipsum Magnº Hercules bono animo esse jubẽs, cõtinnuit. A Cæsare secundũ dicendi locum nactus est Alexãder. Tum reliquis aliis postquam, ut cujusque ferebant tẽpora, sortes obtigerũt, sic Cæsar orsus est. Mihi veró, ó Juppiter & Dii, in hujusmodi nasci contigit civitate post tot claros viros,
quæ

Κήρυκα βοᾶν, οἱ ὤρων βασιλεῖς
 Ἐθεα πολλά, δουλωσάμενοι,
 Καὶ πολέμοισιν, δαίον ἔγχος
 Θήξαντες, ὁμοῦ γνάμης τε μέγαν
 Πινυτόφρονα νοῦν, ἵτ' ἐς ἀντίπαλον
 Ἰσαδε κρίσιν, οἵ τε φρόνησιν
 Τέλος ὀλέθρης θεᾶς βιοτήης,
 Οἷς τ' ἀντίβοις κακὰ πᾶν ἔρξαι,
 Χρηστὰ δὲ φίλοις, τέρμα βιότου
 Νενόμιστο, καὶ ὄθι' ἠδέσθην
 Ἀπόλαυσιν ἔχον, τέρματα μόχθων,
 Δαίτας καὶ γάμοις, ὄμμασι τερπνά,
 Μδθακὰς τε φέρων ἑσθῆτας, ὁμοῦ
 Λιθοκολλήτοις πᾶν χεῖρας ἄκρας,
 Ψελοῖσι, φαίη μακαροτάτων.
 Νίκης δὲ τέλος Ζωὴ μδθήσι.

Τοιαῦτα τῷ Ἐρμού κηρύττοντος, ἐκληρωῦτο·
 καὶ πῶς Ζηνέδρα μετῆ τῷ Καίσαρος ὁ κληρῶς
 φιλοπεσοπία τῷτο ἐκείνον μδρ ἐποίησε γαῦρον
 καὶ σοβαρώτερον. Ἐδέησε ἵ δὲ τῷτο τῷ μικροῦ καὶ
 φδύγαν τῷ κρίσιν ὁ Ἀλέξανδρος, δλλὰ πᾶσα
 θαρρύνων αὐτὸν, ὁ μέγας Ἡρακλῆς ἔπεχε.
 Διότερος δὲ ἐπὶ ἐκείνῳ λέγαν ἔλαχεν ὁ Ἀλέ-
 ξανδρος ὅτι ἵ ὄν ἐξῆς, οἱ κληρῶι τοῖς ἐκάστου
 χρόνοις συμπεσοῆλλον, ἤρξατο οἶν ὁ Καίσαρ
 ὠδὶ. Ἐμοὶ μδρ, ὦ ζῶ καὶ θεοὶ, γείνααδ' ἐν τηλι-
 καύτῃ σιῶέση πόλῃ, μτ' ἴσοσούτοις ἀνδρας, ὡς-

Dd ij τετιῶ

τε τῶ μὲν ὅσον οὐ πώποτε δὴν πόλις ἔβασί-
 λασε, βασιλεύειν. ταῖς δὲ ἀγαπητὸν, καὶ ὁ θεὸς
 δούτερά κυμίσαι. Τίς γὰρ πόλις ἀπὸ τετρα-
 λίων ἀνδρῶν ἄρξασθαι, ἐν ᾧ δὲ ὅλοις ἔτεσιν
 ἔξακοσίοις, ἐπὶ γῆς ἦλθε παρὰ τοῖς ὅπλοις;
 ποῖα δὲ ἔδνη πολλὰ τοσούτοις ἀνδράσιν ἀγαθοῖς
 τε καὶ πολεμικοῖς παρέχετο, καὶ νομοθετικοῖς;
 θεοῖς καὶ ἐτίμησον οὕτω τίνες; Ἐν τῇ τοσαύτῃ
 καὶ τηλικαύτῃ πόλει γὰρ ἀνάμνηρος, οὐ τοῖς κατ' ἐ-
 μβαλὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς πώποτε, παρῆλθον
 τοῖς ἔργοις. Καὶ τῆς ἐμῆς μὲν πολιτῶν, δὲ οἷ-
 δα ὡς οὐδεὶς ἀντίποιήσεται μοι ἢ προστείων.
 Εἰ δὲ Ἀλέξανδρος οὐ τοσὶ τολμᾷ, τί τῆς ἔργων
 τῆς εἰσῆς, τοῖς ἐμοῖς ἀξιοῖ παρὰ βασιλεύειν; ἴσως
 θεὸς Περσικῶν, ὡς παρ' οὐχ ἑωρακῶς ἐγηθρῆναι
 μοι τοσαῦτα κατ' Ἰομπεθίαν ἔσπασα; καὶ τοι τίς
 δεινότερος στρατηγὸς γέρονε Δαρβός ἢ Ἰομ-
 πεθίος; ποτέρῳ δὲ ἀνδρότερον ἠκροῦσθαι στρα-
 τήπεδον; θεὸς μὲν οὖν μαχίμωτατα ἔσθ' Ἀρείῳ
 παρῆτερον ὑπακούοντων ἐθνῶν, ἐν τῇ Καραῖν
 μοίρα Ἰομπεθίος εἶχεν ἐπόμνημα. Τῶν δὲ ἐκ
 τῆς Εὐρώπης, οἱ τῶν Ἀσίων πολλάκις πόλε-

μον

quæquidem imperium suum eó, quó nulla unquam alia civitas dominata est, protulit, ut reliquæ omnes æqui bonique consulere debeant, si secundas ab hac partes ferant. Quæ enim civitas á tribus hominum millibus initium ducens sexcentis annis nondum exactis, armis ad extremas usque terrarum oras pervenit & penetravit? Quenam gens tam sæpe, totque viros probos & illustres belli pacisque artibus præbuit? Et quinam tam piè Deos coluerunt? In tanta igitur, tamque celebri civitate natus non solúm meos æquales, sed etiam eos, qui unquam fuerunt, rerum gestarum gloria superavi. Et meorum quidem civium scio neminem, quominus mihi primæ deferantur partes, intercessurú. Quod si hoc Alexander audeat, quodnã suorum facinorum cum meis cõparari dignum censebit? Persica forte, tanquã non viderit tot á me erecta & excitata de Pompeio trophæa. Nam, cedo, quis acrior, & rei militaris peritior dux extitit Darius, an Pompeius? Quem firmitior & robore militũ instructior exercitus est secutus? Bellicosiores gêtès quæ unquã Darii imperio paruerunt, Carum loco Pompeius in exercitu habuit. At veró Europea, sapius Asia bellum

D d ij inferen-

inferenti vastitatem intulerunt, & maximè earum fortissimi Itali, Illyrici, & Celtæ. Sed quando Celtarum memini, num Geticis Alexandri rebus Gallia expugnationē conferemus? Hic semel transivit Istrum: ego iterū Rhenum: Hoc veró est eximiū meum Germanicū facinus, quo nemo se mihi antetulerit. Ego contra Ariovistum manus conserui. Ego Romanorū primus exterius mare trajicere sum ausus, quod meum factum fortasse plurimū in se habet admirationis. Decet enim tantam meam animi magnitudinem & fortitudinē admirari, sed illud nullo præclarissimum, me primum omnium é navi defiliisse. Helvetios taceo, & Iberorum gentem: neque dum ullius rei á me in Gallia gestæ mentionem feci, quum tamē illic plusquam trecenta oppida, atque ducentas non minús hominum miriadas subegerim. Quæ cum tot tãtaque sint, tum illud maximum & fortissimum, quod re in eum locū adducta, ut mihi contra cives meos bello dimicare necesse esset, victoriam ex ipsis Romanis, qui ad hoc usque tempus inexpugnabiles & invicti permanserant, reportavi. Quod si quis multitudine præliorum nos judicet,

ego

μον ἐπάγρουσαν ἐβέβηλο, καὶ τούτων αὐτῶν τοῖς ἀνδρφοτάτοις, Ἰταλοῖς, Ἰλλυριοῖς, Κήτοις. Ἀλλ' ὅπως τῶν Κελτικῶν ἐπεμνήδιον, ἄρα τοῖς Γεπικῶς ἔργοις Ἀλεξάνδρου, τίω τῆς Κήτικῆς ἀντιπάτοριον καθαίρεισιν; Οὗτος ἅπαξ ἐπεραμώθη τὸν Ἰστρον, ἐγὼ δὲ δδύτερον τὸν Ρῶιον. Γερμανικὸν αὖ τῆτο ὃ ἐμὸν ἔργον, τούτω δὲ ἀντέση μὲν σὸς εἷς. Ἐγὼ δὲ πρὸς Ἀειόβοισον ἠγωνησάμην. πρῶτος ἐτόλμησα Ρωμαίων ὀπιβίωσαι τῆς ἐκείως θαλάσσης. καὶ τῆτο αὖ ἴσως ὃ ἔργον θαυμασόν, καὶ τοι τίω τόλμαν καὶ ταύτιω, ἀξίον θαυμάσαι, ἀλλὰ ὃ μείζον μοι, ὃ ἀποβίωσαι τῆς νεῶς πρῶτον. καὶ τοῖς Ἐλβετίοις σιωπῶ, καὶ ὃ τῶν Ἰσθίων ἔθνος. Οὐδένοσ ἐπι τῶν Γαλατικῶν ἐπεμνήδιον, πλέον ἢ περιακοσίας ὑπαγαγόμενος πόλεις, ἀνδρῶν δὲ σὸκ ἐλάσσοις ἢ δχεκοσίας μυριάδας. Οὐντων δὲ τούτων μοι τοιούτων τῶν ἔργων, ἐκείνο μείζον αὖ καὶ ὀλμηρότερον· ἐχρῆν γὰρ με, καὶ πρὸς αὐτοῖς ἀφ' ἀγωνίζεσθαι τοῖς πολίταις, καὶ κρατεῖν τῶν ἀμύμων καὶ ἀνικητῶν Ρωμαίων. Εἴτε οὖν πλήρη τίς κρίνῃ πρῶτατάξων, τριτο-

ego ter plus acie confixi, quàm Alexandrum decertasse prædicant, qui ejus res magnificè efferunt & extollunt. Si multitudine urbium captarum, non in Asia solùm, sed & in Europa quamplurimas urbes everti. Hic quidem AEgyptum spectans pertransivit: ego convivia celebrans domui. Vultis quoque utriusque clementiam & moderationem post adeptam victoriam sciscitari, & expendere? Ego inimicis meis veniam concessi, qui deinde ea in me admiserunt, qua Numini justitiæ præsidii cura fuerunt. Hic præterquam quod in hostes crudelis fuit, ne quidem ab amicis temperavit. Quia vero mecum de primis partibus contendere paratus es, neque mihi statim unâ cum aliis cedis, tu quidem me cogis dicere te perquam acerbum & crudelem in Thebanos extitisse. Ego verò multa māsuetudine & humanitate complexus sum Helvetios. Illorum quidem tu urbes incendiasti: horum ego á propriis civibus everfos & combustos penates reparavi & restitui. Ecquid denique tanti fuit decem millia Græcorum superasse, & quindecim myriadas hominum invadentium pugnando sustinuisse? Multa quidem alia de utroque nostrum dicere possem, sed quoniã minimè mihi per otium licuit,

arti

arti dicendi incumbere, vos mihi veniam dare par est, simul & quæ dici sunt omiſſa, æquæ ac ea quæ dicta sunt, pro merito reputantes, priorem honoris gradum tribuere. Hæc cùm diceret Cæſar, & adhuc loqui vellet, vix ſibi jam tum antea temperans Alexander, ſeſe ampliùs continere non potuit, ſed cum tumultu & vehementi animi commotione, Quouſque tandem, inquit, Juppiter & Dii, tacitus feram hujus hominis inſolètiã & audaciã? Nullum enim modum, ut videtis, adhibet in prædicatione ſuarum laudum, neque in vituperatione mei. Melius fortãſſe fuiſſet ab utriſque abſtinere. Etenim utriùque quodãmodo æquæ grave videtur: ſed illud multò gravius & intolerabilius, quòd rerum à me geſtarum gloriã imminuere conatus eſt, quas ſibi imitandas propoſuit. Atque ad eò devenit impudentiã, ut ſuarum rerum exemplar ludibrio habere & inſectari non dubitarit. Oportuerat autem, Cæſar, te lacrimarum illarũ recordari, quas fudiſti, cùm audires monumenta in rerum à me geſtarum memoriã excitata. Sed eò te, credo, Pompeius extulit, cui plurimum cives ſui ſunt aſſentati,
qui

ὃ λέγειν δ' ἐξεμελέτησα· δὲ ἄρα χεὶ συγγνώμην
 ὑμᾶς ἔχον, εἰ δὲ τῶν εἰρημύων, καὶ περὶ τῶν
 μὴ ῥηθέντων, τὴν ἴσιν καὶ δικαίαν ἐξέτασιν ποιε-
 μύους, ἀποδιδόναι μοι ὃ προστεῖον. Τοιαῦτα
 εἰπόντος δ' Καῖσρος, καὶ λέγειν ἐπιβουλομήνου,
 μόγις καὶ περὶ ἄλλο ὁ Ἀλέξανδρος καρτεράν,
 οὐκ ἐπικατέχεν, ἀλλὰ μετὰ ἵκνου στραχηῆς καὶ
 ἀγωνίας, Ἐγὼ δὲ, εἶπεν, ὦ ζεῦ καὶ θεοί, μέγισ-
 τος ἀνέξομαι σιωπῆ τῆς δρασύτητος τῆς βού-
 του; Πέρασ γὰρ οὐθέν ἔστιν, ὡς ὀρεῖτε, οὔτε τῶν
 εἰς αὐτὸν ἐπαίνων, οὔτε τῶν εἰς ἐμὲ βλασφη-
 μιῶν. ἐχρεῖω ἴσως, μάλιστα μὴ ἀμφοῖν φεί-
 δεσθαι. καὶ γὰρ εἶναι πως ἀμφοτέρω δικαῖα πα-
 ραπλησίως ἐπαχθῆ, πλέον δὲ ὃ τὰ μὲν ἄνε-
 σύβην, ἀλλ' ὡς τε καὶ μιμητὴν αὐτῶν ἡμόμητον.
 Ὁ δ' εἰς τὸ τοῦτο ἦλθεν ἀναγκαστίας, ὥστε βολμη-
 σαί τὰ ἀρχέτυπα κομφοδεῖν τῶν ἐαυτοῦ ἔργων.
 Ἐχρεῖω δὲ, ὦ Καῖσρ, ἵπομνηματῶν σε τῶν
 διακρύων ἐκείνων, ἀπὸ τότε ἀφῆκας, ἀκροώμενος
 τῶν ἵπομνημάτων, ὅσα πεποιήται περὶ τῶν ἐμῶν
 προσέξων. Ἀλλ' ὁ Πομπηῖος ἐπήρε σὲ μὲν
 τὸ τοῦτο, χελακευθεὶς μὴ τῶν πολλῶν τῶν ἐαυ-
 τῶ,

τῷ, ἡρόδοτος ὃ ἐθεὶς ἔδαμοδ. Τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ
 Λιβύης θριαμβώσασα, οὐ μέγα ἔργον, ὀνομα-
 σότατον ἐποίησεν ἢ ἔων τότε ὑπάτων μαλακία.
 τὸν δουλικὸν ὃ ἐκείνον πόλεμον, ὡς δὲ πρὸς ἀν-
 δρας ἡρόδοτος, ἀλλὰ πρὸς τοὺς χεῖρους τῶν
 οἰκετῶν, ἀγῶοι μὲν κατέγρασαντο Κερῆσος καὶ
 Λούκιος, τ' ὄνομα δὲ, καὶ τὴν ἔπιγραφὴν
 ἔχε Πομπήιος. Ἀρμυρία δὲ καὶ τὰ πρὸς οἰκία
 τούτης, κατεπολέμησε Λούκιος, ἐθριάμ-
 βωσε δὲ ἀπὸ τούτων Πομπήιος. εἶτα ἐκολά-
 κωσαν αὐτὸν οἱ πολῖται, καὶ μέγα ἠνόμασαν,
 ὄντα ἴνους ἔων πρὸς αὐτῶν μείωνα. Τί γὰρ ἴσθον
 ἐκείνῳ ἐπράξατο, ἠλίχον Μαρίῳ, ἢ Σκιπίῳσι
 τοῖς δύο, ἢ τὰ πρὸς τὸν Κερῆνον τούτον φου-
 εῖω; ὅς μικροῦ συμπεσοῦσαν τὴν τούτου πό-
 λιν ἀέσησεν. Οὗτοι γὰρ ὡς ἀλλοτείοις ἔργοις,
 ὡς ὅτι ἐν πολιτικῆς οἰκοδομίαις καὶ διαπύη-
 μασι, ὡς ἀγῶν κατεβληθείσας καὶ ἐπιτε-
 λεθείσας, ἕτερος ἀρχῶν ἐπεγράφη μικρὰ κο-
 νιώσας τὸν τοῖχον, οὕτω ταῖς ἀλλοτείας ἐπε-
 γράφησαν πρὸς αὐτοῖς. ἄρχιτέκτονες δὲ αὐτοῖς,
 καὶ δημιουργοὶ ἡρόδοτος, τ' ἀρχιτέκτων ἠξιώθησαν
 ὀνομα-

qui tamen in omni ratione vir nihili fuit. Quod enim triumphum egerit de Lybia, nõ admodum egregium facinus, clarissimum eum fecit Consulum, qui tunc erant desidia & vecordia. Illud verò servile bellum non contra viros gestum, sed contra m̄cipia deterrima, Crassus & Lucius confecerũt, gloriam verò & titulum confecti belli Pompeius reportavit. Armeniam autem & proximas regiones devicit Lucullus: de his verò triumphavit Pompeius. Deinde ipsi adulati cives ejus, Magnum cognominaverunt, quolibet eorum qui ante eum fuerunt longe inferiorem. Quid enim comparandum fecit rebus Marii, aut duorum Scipionum, aut Furii, qui proxime ad hunc Romulum accedit, quippe cujus civitatem, penè funditús everfam, & dirutam extulit & erexit? Non enim sicut in adificationibus, quæ publicis impensis fiunt, accidit, quibus aliorum opera & sumptu ad exitum perductis, opus alterius, qui ei præest nomine inscribitur, licet in ejus confectione minimum laboris impenderit, ita isti aliena egregia facta sibi adscripserũt. Sed cùm illi ipsi architecti & publici operarii exitissent, pulcherrima meritò sunt consecuti nomina.

nomina . Nihil igitur mirum si Pompeium superasti digito scalpentem caput, & propius vulpis mores referentem, quám leonis . Nam postquam illum Fortuna prodidit, quæ prius illi faverat, quamprimum & facillimé eum Fortune ope & præsidio destitutum vicisti . Te veró nulla tua præcipua virtute aut fortitudine victoria potitum manifestum est . Cúm enim rerum necessariorum inopia premereris, in quo est, ut scis, non leve ducis peccatum, pugnam conferens victus es . Quód si Pompeius dementia sua, aut imprudentia, seu quód suos sibi dicto audientes præstare non potuit, sive quando oportebat prælium inire, distulit, sive vincere non perstitit, sua quidem ille culpa, non tua prudenti belli administratione & Imperatoriis consiliis concidit . Persæ veró ab omni re parati & prudenter instructi, sub potestatem nostram venerunt . Quoniam veró non solum res gerere, sed etiam in rebus agendis virum probum & Regem, æqui justique rationem ducere oportet, ego Græcorum nomine pœnas á Persis repetii, & omnia bella civilia é Græcia profligavi . Neg, veró Græciam unquam damno afficere in animo habui, sed

ὀνομάτων . Οὐδὲν οὖν θαυμαστόν, εἰ κεκράτη-
 χας Πομπηίῃς, δακτύλῳ κυνωμένου, καὶ τὰ δῖα
 δῶκεας μάλλον, ἢ λέοντος . Ἐπειδὴ γὰρ αὐτὸν
 ἢ τύχη πρῶτον ἔδωκεν, ἢ τὸν ἔμπαρθευεν αὐτῷ
 χρόνον παρῆσθη, τυχέως ἐκράτησας μόνος . καὶ
 ὅτι δεινότητι μὲν ἑσθέρημα, κρείττων ἔργου φα-
 νερόν· καὶ γὰρ ἐν εὐθείᾳ γεγωνῶς τῶν ὀπίσθιων,
 (ὅστι δὲ οὐ μικρὸν, ὡς οἶδα, τῆτο ἀμύρτημα
 στρατηγῶν) καὶ μάχῃ συμβαλλῶν ἠτήθη . Εἰ δὲ
 Πομπηίος, ἕως ἀφροσύνης τε καὶ ἀνοίας, ἢ
 ἢ μὴ διδάσκει τῶν πολιτῶν ἄρχῃν, ἑσθέρη-
 νίκα ἔδει τείβῃ τὸν πόλεμον, ἕως ἐτίθητο τὴν
 μάχην, οὔτε νικῶν ἐπέσθη, ἕως τοῖς οἰκείοις
 ἀμύρτημασι, καὶ οὐκ ἕως τοῖς οἰς ἐσφῆ
 στρατηγῆμασι . Πέρσαι δὲ κολῶς καὶ φρονίμως
 πάλαι παρῆσθησιν, ἕως τὴν ἡμε-
 τέραν δόξαν ἐπέσθησαν . ἐπεὶ δὲ, οὐκ ἔτι πρῶτον
 ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ ἔτι τὰ δίκαια πρῶτον, ἀνδρα
 ἄριστον, καὶ βασιλέα πρῶτον μετῆσθησιν
 Εἰ γὰρ μὲν ἕως ἔτι ἐλλύων τοῖς Πέρσαις ἀπή-
 τισα δίκην, καὶ τοῖς ἑλλήνοισι πολέμοις ἐπα-
 κλόμην, οὐχὶ τὴν ἑλλάδα λυπεῖν βουλό-
 μῆτος

μῆνος, ἀλλὰ τοὺς κωλύοντας με δευβαίνην, καὶ
 δίχως ἀπατεῖν τὸν Πέρσῃν ὀπιχότων. σὺ δὲ
 τοὺς Γερμανὺς, καὶ Γότθους καὶ πολέμους,
 ὅτι ἴ' πατεῖδα τὴν σεαυτὸν τῶν δευβαίνοντων
 νος, ἔ' ἡ γῆροῖτ' ἀν' χεῖρον ἢ μιανώτερον; Ἐπει-
 δὴ ὡς τῶν δευσύρων ὧν μυρίων ἐμνημόνευσας
 Γραικῶν, ὅτι μὲν καὶ ὑμεῖς ἐντευθεν γερόνατε,
 καὶ τὰ πλεῖστα τῆς Ἰταλίας ἀκήσαν οἱ Γραικοί,
 καὶ τῶν εἰδῶς ὄμους οὐ τῶν δευδεχομαι. Τούτων
 ἢ αὐτῶν ὀλίγην ἔθνος, Αἰτωλὺς λέγω, τοὺς πα-
 ροικουῶτας ὑμῖν, ἔς φίλους ἔχῃν καὶ συμμάχους
 ἐποιήσατε τῶν πολλοῦ· πολεμώτερας δὲ ὑ-
 μῖν, ὑστερον δὲ ἀσ' δὴ ποτε ἀπίτας οὐκ ἀκινδύως
 ὑπακούειν ὑμῖν ἠναγκάσαιε; Εἰ ἢ τῶρος ὁ γῆρας,
 ὡς ἀν' εἴποι τις, τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὁδὸν πάσης,
 ἀλλ' ἔθνοις μικρῶν, ἠνίκα ἠκμαζε τὸ ἑλληνικὸν
 ἔθ' ὅτι ὅσιν γνωσχυμῆρου, μικροῦ δέω φαῖαι,
 μόγης δευκέσαντες, ἴνες ἀν' ἡμέρατε εἰ τῶρος ἀκ-
 μάζοντες καὶ ὁμοουῶτας τοὺς Ἑλλήνας, πολε-
 μῆν ὑμαῖς ἐδέησεν; ἐπεὶ καὶ Πύρρος δευβαίντος ἐφ'
 ὑμαῖς, ἴτε ὅπως ἐπὶ ἤξαίε. Εἰ ἢ ὁ Περσῶν κρα-
 τῆσαμ μικρὸν νομίζεις, καὶ ὁ τηλικῶτον ἔργον δια-
 σύρεις

sed eos qui me ulterius progredi, & pœnas à Persis reposcere prohibebant, fregi, & cōminui. Tu verò Germanos & Gallos bello domuisti, inde te adversus patriã accingēs, quo quid detestabilius & magis impiũ est? Quando verò, tanquã per risum, in mentionem decem millium Græcorum incurrēs meministi, vos inde originem ducere, & quã plurimas Italiae regiones Græcos habitasse, quamvis sciens non moror. Horum verò parvam gentem, AEtolos dico, qui vestram Italiam contingunt, magni duxistis amicos habere, & socios adjungere. Postquam verò vobis in bello strenuam navaverunt operam, quibus tandem de causis imperio vestro parere non sine magno vestro malo & periculo cōegistis? Quòd si Græcia jam tum, ut verè dixerit aliquis, ad senectutem vergēte non universa, sed ejus parva, & ne stantibus quidem Græcorum opibus quænam esset cognita, nationi, parũ abest quin visi sitis, vix sufficere, quales fuissetis, si cum Græcis cōcordibus & florentibus eorũ rebus, vos dimicare oportuisset; cùm præterea etiam Pyrrho in Italiam trajiciente, quanto terrore perculsi fueritis recordari potestis. Quoniam verò Persas superasse tam parvi facis, & hoc tantum opus

E e verbis

*verbis extenuas, parva admodum ad Tigrim
 fluvium in Parthorum ditione posita provincia,
 trecentis jam ampliùs dimicantes annis, quaeso,
 cur ad hoc usque tempus potiti non estis? Vis ti-
 bi dicam? Persarum tela vobis obstiterunt. Di-
 cat tibi Antonius qui tyrocinium militiæ sub te
 fecit, quantum Persæ viribus pollent. Ego verò
 Indos, uná cum illis, nò totis decem ànis ditioni
 meæ subjeci. Deinde mecū contendere audes, qui
 ab ineūte atate Ducis munere fungens, tot tãtaq;
 gessi, ut eorum memoria, quamvis non satis ea
 pro merito scriptores ornent & laudibus effe-
 rant, mihi superstes permaneat, instar rer-
 rum ab Hercule Rege meo gestarum, quem co-
 lui & imitatus sum. Postremò Achilli gene-
 ris mei auctori, nulla in re cedo: & Herculis,
 quem ego semper sum vehementer admiratus,
 quoad hominē Dei licet, vestigia proximé sub-
 sequor. Hæc igitur habui ó Dii, quæ pro mei ad-
 versus hunc defensione dicerem, quamvis cõsul-
 tius fecissem, si eum contemptum & despectum
 dimissem. Quod si aliquid acerbi á nobis per-
 petratum est, id non contra omnino culpæ inex-
 pertes, sed partim cõtra eos qui sapiùs et in mul-
 tis me offenderāt, partim qui tempore non apté*

&

σύρξς ὀλίγης πάνυ τ' ἕσθ' ἰήρητα ποταμῶν,
 ἕσθ' Ἰαρθυαίων βασιλευσὶν ἰσχυρῆς χώρας, ἔτη
 πλέον ἢ τετραχόσια πολεμοῦντες, λέγε μοι δι'
 ἡμῶν ἀγίαν ἔκλεικράθησάτε; βέλῃσι φράσω, τὰ
 Περσῶν ὑμᾶς εἶρξε βέλῃ. Φρασάτω δέ σοι πε-
 ρεὶ αὐτῶν Ἀνώνιος, ὁ παιδοτελειθῆναι ἔπειτα
 τηγία πρὸς σὺν. Ἐγὼ δὲ σὺν ἅλλοις ἐπιαιθεῖς
 δέκα πρὸς τούτοις καὶ Ἰνδῶν γέγονα κύριος. Εἶ-
 πα μοι Ἰσχυρῶν ἀμφισβητήν, ὅς ἐκ παιδαρίου
 στρατηγῶν ἔργα ἔπειραζα τηλικούτα, ὥστε τ'
 μημίλι, καὶ πρὸς οὐκ ἀξίως ἕσθ' ἰσχυρα-
 φέων ὑμνηθέντων, συμποδισθέντων ὡς βίβη, κα-
 θάρῃ τῆσ' ἰσχυρῶν βασιλείας, οὐ
 θεράπων ἐγὼ καὶ Σηλωτῆς ἐγχομίλι. Ἀχιλλῆ
 δὲ μὲν ἀμύλωνος ὡς πρὸς ἰσχυρῶν, Ἡρακλέα
 δὲ θαυμάζων, καὶ ἐπόμνος, ἄτε δὴ κατ' ἴχθος
 θεοῦ ἀνδρῶν. Ὅσα μὲν οὖν ἐχρῆσθαι, ὡς θεοί,
 πρὸς τούτου ἀπολογησάσθαι, καὶ τοὶ κρητήριον,
 ἡμῶν ὑπερῆσαν αὐτῶν, εἶρηται. Εἰ δὲ τι πικρὸν ὑφ'
 ἡμῶν ἐπειράθη, οὐτὶ πρὸς ἅπαντας εἰς ἀναγίτας
 ἀνδρῶν, ἀλλὰ ἢ πολλάκις καὶ ἔπειτα πολλοῖς
 πρὸς σκευάσασθαι, ἢ τὰ χαρῶν μὴ κηδῶν μηδὲ

Ec ij ὡρεπόν-

παρεπόντως χρησαμύροις. Ηκολούθησε γαῶν,
 ὅτι καὶ τοῖς Διὰ τὸν χαρὸν ἐξαμύρηθεισιν,
 ἢ μεθ' αὐτὰ σάφρων πάνυ, καὶ τῶν ἐξημύρ-
 τηκῶτων σάφρων δαίμων· τοῖς δὲ ὡς αὖ Φι-
 λουμουμύροις, ὅτι τὰ πολλάκις ἀπερῆνε-
 ασα καὶ παροκερῶν, οὐδὲν ὅμιλον ἀδικον
 ποῖν χαλάζων. Ἐπεὶ δὲ εἶρητο καὶ τούτω φρα-
 ζοτικώτερος ὁ λόγος, ὅτι τὸ Οὐρανίου τῶν
 ὑδρῶν ἔφερον τὸ Πισφιδῶνος θεράπων, ὅτι με-
 ρῶν αὐτῶν τὸ ὕδατος ἔλασσον, Διὰ τὸν χαρὸν
 ἀγῶν τε καὶ μνηστικῶν αὐτῶν τῆς εἰς τὸν θεὸν
 ὑποσηφαιίας καὶ ὅς ἔπειθ' οὐκ ἔκρινεν ἀπὸ ἀλχι-
 νοίας ἀφείδ' ὅ λέγειν περὶ τῶν διηγοτήρων. Ἐγὼ,
 εἶπεν, ὡς ζῶ καὶ θεοί, τὸ διασύρη καὶ τὰ ἀγῶν
 ἔργα καὶ μικρὰ ποῖν ἀφέξομαι, πᾶσι δὲ τῶν
 ἐμῶν, τὸν πᾶντα ποιήσομαι λόγον. Νέος
 παρῆεν τῆς ἐμασίδ' πόλεως, ὡς αὖ ὁ Ἰουλιανὸς
 εἶπεν Ἀλέξανδρος καὶ ἰώθησα δὲ Γερμανικοὺς
 πολέμους, ὡς αὖ ὁ ἐμὸς πατὴρ οὐτοσὶ Καῖσαρ.
 συμπλακεῖς δὲ τοῖς ἐμφυλίοις ἀγῶσι, Αἴ-
 γυπτον καὶ πᾶσι τὸ Ἀκτικὸν καὶ ἐναυμαχῆσαι.
 Βροῦτον δὲ καὶ Κάσιον πᾶσι τοῖς Φιλίπποις
 κατε-

& convenienter usi fuerant . In hos igitur com-
 missa, qui non habita temporis ratione deliquere-
 rant, secuta est pœnitentia, prudens valdè, &
 eorum qui erraverunt & lapsi sunt, servatrix
 Dea: alios autem tãquam emulos, postquam sæ-
 piùs inimico animo egerant & me appetierant,
 cum ulciscerbar, nihil me iniquum facere existi-
 mabam . Hac oratione planè militari habita,
 ad Octavianum Neptuni minister clepsidram
 detulit, eique quàm minimum potuit aqua di-
 stribuit, oblata occasione alioquin ad memoriã
 revocans, ejus in Deum superbiam . Quæ cùm
 ille pro animi solertia & sagacitate animad-
 verteret, de aliis verba facere prætermittens:
 Ego quidem, Juppiter (inquit) & Dii, de alio-
 rum rebus gestis detrahere, aut ea dicendo ver-
 bis extenuare abstinerebo, & in rerum à me gesta-
 rum commemoratione tota mea versabitur ora-
 tio . Adolescens civitati meæ præfui sicut hic ge-
 nexosus Alexander . Bella verò Germanica &
 Gallica, ad Cæsaris hujusce patris mei exèplum,
 feliciter confeci . Implicatus autem bellis civili-
 bus, AËgyptum apud Actium pugna navali su-
 peravi . Brutum & Cæsium prælio apud Philippos
 E e ij devici:

devici : atque hujusce meae expeditionis Sextum Pompeii filium accessionem quādam operis mihi constituit . Ita verò me Philosophia obsequentem praei, ut Athenodori loquendi libertatem, tantū abest ut graviter molesteque tulerim, ut ex ea modestior evaserim, & hominem haud secus, quā Padagogū, imò quā patrem sum reveritus . Quin Arrium in amicorum & familiarium meorum numerum ascribo . Et in summa nihil à me in Philosophiam est peccatum . Bellis verò civilibus saepenumero in extremum discrimen adductam rem Romanam sic composui , firmavique, ut in posterum, ó Di, nostra opera adamantina fuerit . Nec enim immoderatis cupiditatibus morem gerens , omnia undique parare & dominio ejus adungere suscepi, sed duos imperio nostro limites, tanquam à Natura fixos & datos, Istrum & Euphratem statui . Deinde repressis & domitis Thracum & Scytharum gentibus, vobis mihi largietibus imperii tempus satis diuturnū, non bellum aliud ex alio sum commentatus, sed in Juris descriptione, & eorum, qua bellis civilibus depravata erāt, correctione; otium traduxi.

Qua

κατεπολέμησα, καὶ τὸν Πομπηίου παῖδα
 Σέξτον, παρέργον ἐτέμνω τῆς ἐμοῦ εὐ-
 τηγίας. Οὕτω δὲ παρέργον ἐμαυτὸν τῇ φιλοσο-
 φίᾳ χρησθήη, ὥστε καὶ τῆς Ἀδριανώδου παρ-
 ρησίας ἐνεχόμενον ὡς ἀγαθακίαν, ἀλλ' ἄ-
 φρανόμηνος ἐπὶ αὐτῇ, καὶ τὸν ἀνδρα καθάπερ
 παιδαγωγὸν, ἢ πατέρα μάλλον ἀδούμηνος.
 Ἀρβὸν δ' καὶ φίλον καὶ συμβιωτικὸν ἐπιγράφομαι,
 καὶ ὅλως σθέν' ἔστιν ὑφ' ὑμῶν, εἰς τὴν φιλοσοφίαν
 ἀμύθητον. Ἐπὶ δὲ τῶν ἐμφυλίων γάσεων τὴν
 Ρώμην ὄραν εἰς ἕχατον ἐλαύνουσαν πολλά-
 κισ κίνδυνον, οὕτω διετέμνω τὰ παρ' αὐτῶν,
 ὥστε εἶη δι' ὑμᾶς, ὡς θεοὶ, τὸ λοιπὸν ἀδαμαν-
 τίνην. Οὐ γὰρ ταῖς ἀμέθοις ἐπιθυμίαις εἰκὼν,
 ἐπικλιᾶσθαι πάντως αὐτῇ διανοήσει, ὅσα δὲ
 διττὰ, ὡς περὶ ἑκαστῆς φύσεως ἀποδεδομένα,
 Ἰστρον καὶ Εὐφρατίην ποταμοὺς ἐτέμνω. εἶτα
 Ἐσπαρτίας τὸ Σκυθῶν καὶ Θρακῶν ἔθνος,
 ἐπιμετρῶντων ὑμῶν τῆς βασιλείας μοι τὸν
 χρόνον, ὃ πόλεμον δῆλον δὲ δῆλον παρ' ἐσκέπουν,
 ἀλλὰ εἰς νομοθεσίαν, καὶ τῶν ἐκ τῶν πολέμου
 συμφορῶν ἐπαμύθησεν, τὴν ἁπλῶς διετίθε-

Ec iiiij μιν,

μιν, ὁσένης νομίζων τὴν παρ' ἐμαυτοῦ χεῖρον
 βεβουλῶσθαι, μάλλον δὲ, εἰ χεῖρ ἰσχυρῶς ἴστανται
 φαῖναι, κρησσοῖν, τῶν πῶποτε τηλικαύτως ἡγε-
 μονίας ὅτι ἔσπευσάντων. Οἱ μὲν γὰρ ταῖς στρα-
 τηγίας ἐναπέθανον, ἔξον λοιπὸν καὶ μὴ στρα-
 τεύεσθαι, πολέμοις ἐκ πολέμων ἐαυτοῖς, ὡς
 παρ' οἱ φιλοπράγμονες δίχως μελετῶσι, κα-
 τασκιάζοντες. Οἱ δὲ, καὶ πολέμου μὲν τῆ
 βύβη παροσειχόν, οὐ μόνον τῆς μὲν ταῦτα δι-
 κλείας, τὴν ἀγρὰν βυβλῶ παροτιμῶντες,
 ἀλλὰ καὶ τῆς ὄψης αὐτῆς. Εἰ μὲν οὖν
 ταῦτα διανούμενος, ὅτι ἀξίως τῆς χεῖρονος
 ἐμαυτὸν μελίδος. ὅτι δὲ αὐτῶν, ὡς θεοί, φαίνη-
 ται, τὸ εἶδος ὅτι ἐμὲ δὴ ποῦθεν εἰργάν. Δίδου-
 ται οἴνῳ μὲν τὸ τῶν Τραϊανῶν τῶν λέγων
 ἄξιον. ὁ δὲ, καὶ παρ' διωάμενος λέγων (ὡς παρ'
 ῥαθυμίας. ὅτι βέπειν γὰρ εἰώθη, ὅτι πολλὰ τῶν
 Σέρα γραφῶν ὑπὸ αὐτῶν) φησὶ μὲν μάλ-
 λον ἢ λέγων, ὅτι δείκνυεν αὐτοῖς, τὸ τε Γετικόν,
 καὶ τὸ Παρθικόν ἔπαγον. ἠπάτο δὲ τὸ γῆρας,
 ὡς ὅτι ἐπιβέβησαν αὐτῶν τοῖς Παρθικοῖς
 πράγμασιν ἐπέζηθεν. καὶ ὁ Σελῆνός, ἀλλ', ὡ
 μάταγε,

Qua in re ita me gessi, ut non deterius me publica utilitati consuluisse existimem, quam quisquam alius eorum, qui ante me fuerunt: imò melius, si verum audacter dicere oportet, quam omnes, qui unquam huiusmodi imperia gesserunt & gubernarunt. Alii enim in exercituum administrationibus obierunt, & cum liceret in posterum à militia quietem agere, bella tamen ex bellis, non secus quam litigiosi homines lites meditantur & excogitant, sibi prepararunt. Alii verò ad bellum incitati se totos ad voluptatem & vitæ luxum contulerunt, turpesque illecebras & mollitiæ, non solum gloria, qua ex bello queritur, sed etiam propria salute, potiore duxerunt. Quæ cum ego animo perlustro & considero, non infimo me loco dignum reputo. Quicquid tamè, o Dii, vobis æquum visum fuerit, illud me amplecti par est. Post hæc data est Trajano dicendi potestas. Hic quavis dicendo valeret (solebat enim propter ignaviã, in mädatis dare Sura, ut quã plurima suo nomine oratione ornaret) tamen resonans potius quã laquës, Diis sua de Parthis & Getis parta trophæa demonstrabat. Tum etiã senectutem suam incubabat, tanquam se bellum Parthicum ad extremum usque exequi non cõcessisset. Cui Silenus:

stulte

Stulte tu quidem viginti annis imperio praefuisti, & hic Alexander solum duodecim. Cur igitur omittens tuam ignaviam increpare, in temporis angustias culpam rejicis? Quo scommate ira accensus, nec enim omnino dicendi facultate carebat, sed propter vinolentiam saepenumero hebetior erat. Ego sane, ó Juppiter, inquit, & Dii, quasi torpentem Rempub. & dissipatã, tum domestica tyrannide qua multo tempore oppressa fuerat, tum Getarum contumelia suscipiens, solus Istri accolas aggredi sum ausus. Et Getarum quidem gentem penitus everti & delevi. Sunt autem illi omnium, qui usquam sunt, bellicosissimi, cum quod corporis robore plurimum valent, tum etiam maximè propter eam quam eorum animis defixit opinionem, qui apud ipsos colitur Zamolxis. Etenim cum planè confirmatum habeant, se non omnino interire, sed aliò ad habitandum traduci, multò sunt paratiores ad subeunda pericula, quippe qui migrationem praestolentur & expectent. Et hoc quidem tantum opus annis ferè quinque confeci. Me verò omnium ante me Imperatorũ mansuetissimũ & lenissimũ populis mihi parentibus visum fuisse manifestum est: neq; hujusce laudis mihi, Caesar hic, qui in eo genere reliquis omnibus excellit,

neq;

μάταιε, ἔφη, εἶχσοι βεβασιλεύχης ἔτη, Ἀλέ-
 ξανδρος δὲ οὐτοσί δώδεκα τῆσιν ἀφείσ' αἰτίω-
 σαι τιώσασαυ ἄβυθω, τιώ τ' χρόνου χρέμφη
 φειόττητα; παρξωτῆσιν οὐκ ἔσσι σκιάμματα
 τος, (ὡσδὲ γδ' ἔω τ' διώσασαι ρητορδ' ἄν,
 ἔσσι δὲ τῆσ φιλωποσίασ, ἀμβλύτερος ἑαυτῶ
 πολλαίσι λῶ,) Ἐγὼ δὲ, εἶπεν, ἔω χ' ἰθι, τῆν
 δεχλιώ τ' ἄρα λαβῶν ναρκῶσαν ὡσπρ, καὶ
 ἀφελωμδ' ἄν, ἔσσι δὲ τῆσ οἴκσι πολλῶν
 χρόνον ἔπιπερξισίασησ τυραννίδος, καὶ τῆσ τῆσ
 γετῶν ἕβρεως, μόνου ἔσσι τὸν Ἰστρον ἔσσι
 μισα τωσδ' ἄν ἔσσι καὶ ἔσσι ἔσσι ἔσσι
 λον, οἱ τῆσ πῶσσιτε μαχμῶντατοι γεσνῶσαν,
 οὐκ ἔσσι ἀδρείασ μῶνον τ' ἔσσι, ἀλλὰ καὶ
 τῆσ ἔσσι αὐτῶσ οὐ μῶνον παρ' αὐτῶσ
 Ζαμῶλξισ, οὐ γδ' ἀπαθῆσσαν, ἀλλὰ μετακί-
 ξασ νομῶστες, ἔσσι μῶντατοι αὐτῶσ ποῖσσι, οἱ
 τῶσ ἀποδῆσσι ἀπομῶσσι. Ἐσσι ἔσσι δὲ
 μοι ἔσσι ἔσσι, ἔσσι οὐκ ἔσσι ἔσσι πῶντε.
 πῶντε δὲ ἔσσι τῆσ ἔσσι ἐμοῦ γεσνῶσαν αὐτῶ
 κρεῖστων ἔσσι τῶσ ὑπῆσσι τωσδ' ἔσσι,
 καὶ οὐτε Καῖσρ' οὐτοσί τωσδ' ἔσσι, ἀμφοῖσσι
 τῶσδ'

πῆσαιεν αὐ μοι, οὔτε δήσος ἑσθ' εἰς, φ' ἴδηλον ἔστι
 παύ. παρὲς Παρρυάγος δέ, ὡρὶν μὲν ἀδικεῖσθαι
 παρ' αὐτῶν, ὅσκι ὠμίω δεῖν χρεῖσθαι τοῖς ὀ-
 πλοῖς, ἀδικηῶσι δ' ὑπεξήλητον, ὅσδ' ἐν ἑσθ' τῆς
 ἡλικίας καλυθεῖς, καὶ τοι δίδόντων μοι τῶν νό-
 μων, ὅ μὴ στρατεύεσθαι. τούτων δ' ἡ τοιούτων
 ὄντων, ἀρ' οὐχὶ ἡμᾶσθαι καὶ παρ' τῶν δήσων
 ἐμὴ δίκαιος; ὡρὸς μὲν παρὲς τοῖς ὑπηκόοις,
 φοβερός δέ παρὲς τοῖς πόλεμίοις. ἀγαφ' ἐρ-
 τος ἀνομήσος, ἀνομῶσθαι δέ κ' ἔτι ὑμετέρας
 ἔχθρον φιλοσοφίας. τοιαῦτα ὁ Τεχναγῶσθαι-
 πῶν, ἐδοκίμησθαι ὡρὸς τῆς πόλεως, καὶ
 ἀπλοῖσθαι ἡσθαι αἱ θεοὶ μάλιστα ἡσθ' ἔργος ὅτι
 τούτων τ' Μάρκου δ' ἐρχομῶσθαι λέγαν, ὁ Σφλη-
 κῶσθαι ἡρέμα παρὲς τῶν Διονυσῶν, Ἀκούσῶσθαι
 ἔφθαι; ἡ Σπαχῶν τοιαῦσθαι πῆσαι ἑσθ' τ' ὡρὸς
 ὅσδ' ἐν ἑσθ' ἐκαίκων ἐσθ' καὶ τερασίων δογματῶν ὁ δέ
 ἀποβῆσθαι παρὲς τῆς Δία, καὶ τοῖς θεοῖς, Ἀλλ'
 ἐμῶσθαι, εἰπῶσθαι ὡρὸς καὶ τοῖς θεοῖς, ὅσδ' ἐν δέ καὶ
 ἀνομῶσθαι. εἰ μὲν γὰρ ἀνομῶσθαι τούτων, ὡρὸς ἡσθ'
 ἐμῶσθαι ἀνομῶσθαι ὑμῶσθαι. Ἐπεί δέ ἔσθαι καὶ λέλησθαι
 ὑμῶσθαι τῶν ἀποβῆσθαι ἑσθ', ἀπλοῖ μοι ἡμᾶσθαι τῆς
 ἀξίας

nec quisquam alius controversiam moverit. Parthos autem, priusquam ab his injuria affectus essem, armis violandos non existimavi: ut verò injuriam intulerunt, non me etas ingravescens, etiam tum legibus mihi militiæ vacatione concedentibus, ab iis invadendis revocavit. Quæ cum ita sint, nūquid ante alios honore affici dignus sum, qui subjectis mansuetus, & hostibus formidolosus præ cæteris extiti, & philosophiam vestram progeniem colui & observavi? Hæc ubi Trajanus dixit, reliquos omnes clementia superare existimatus est, qua re præcipuè Dii delectari videbantur. Marco verò incipiente dicere, Silenus submissa voce ad Dionysium: Audiamus, inquit, hunc Stoicum, quid tandem ex illis paradoxis & mirabilibus opinionibus proferet. At ille in Jovē, Deosq; intuitus: Nihil mihi, ó Juppiter, & Dii, opus est sermone aut contentione. Etenim si mea facta ignoraretis, ea me vos docere decorum esset: sed quoniam vobis nota sunt, neque quicquam omnium vos latet, ipsi mihi, honorem tribuite quem

quem mereor. Tum Marcus visus est cetera plane admirandus vir, sed præcipue prudentia excellere, tanquam, credo, qui probe nosset, Ubi tacere vel loqui deceret. Post hunc, Constantinum ut diceret, admonuerunt. Atque ille primum quidem fidenti animo in certamen prodibat. Veruntamen in aliorum opera intuenti, sua sibi parva prorsus, & nullius pretii visa sunt. Duos enim tyrannos, si verum dicere oportet, de medio sustulerat, unum quidem imbellem & ignavum, alterum, præterquam quod afflictâ fortuna, etiam senectute confectum: utrumque verò Diis, hominibusque, maximè invisum. Præterea ejus in barbaros gesta erant, ipsi parum decora, & ridicula. Tributa enim quodammodo pependerit, & delicias, vitæque luxum spectarat. Itaque longo à Diis dissitus intervallo, hærebat in limine Lunæ, cujus amore tenebatur, totusque in eam intues de victoria nihil laborabat. Ubi verò ipsum dicere oportuit: His ego rebus (inquit) sum istis locis superior: Macedone, quod adversus Romanos Germanicas & Scythicas gentes, non cum Asiaticis barbaris bello conflixi: Cesare, & Octaviano, quod mihi res non fuit, sicut illis, contra probos, & virtute præstantes viros, sed in crudelissimos,

✠

Ἰατίας. ἔδοξε δὴ οὖν ὁ Μάρκος, (ἅ τε δὴ αὖ
 θαυμασίως ἐῖ), καὶ ἄλλοις ἀφ' ἑαυτῶν, ἀπὸ
 οἰμῶν ἀφ' ἑαυτῶν, λέγειν ὅπου ἔσται, καὶ σὺν
 ὅπῃ κελόν. Τῷ Κωνσταντίνῳ μὲν τὸν λέγειν ἐ-
 πέδωπον. Οὐδὲν ἄλλο μὲν ἐπαρρῶν τὴν ἀγα-
 νίαν, ὡς ὅτι ἀπὸ βλάβων εἰς τὰ τῶν δῶν ἔργα, μι-
 κρὰ πηδία πασιν εἶδε τὰ εἰαυτῶν. δύο γὰρ τυραν-
 νοὺς, (εἶγε ἔσται τὸ δὴ ἡγήθη φαῖα) καὶ ἡγήθη τὸ μὲν
 ἀπόλεμον τε καὶ μαλακόν, τὸν δὲ, ἀθλιόν τε καὶ
 ἀφ' ὅθεν ἀμφοτέρω ὅθεν τοῖς τε καὶ ἀνθρώποις
 ἐχθίστω. Τὰ γὰρ μὲν εἰς τοὺς Βαρβάρους ἡ αὐ-
 τῶν γῆσιν ἀφ' ὅθεν γὰρ ὡς ἀφ' ἑτετελέκη, καὶ πρὸς
 τὴν τρυφίαν ἀφ' ὅθεν πῶρρον δὲ εἰσῆκει τῶν θεῶν,
 πρὸς τὰ αὐτὰ πρὸς ἑαυτῶν τὴν σελήνης ἐρωτικῶς τε
 οὖν εἶχεν αὐτῆς καὶ ὅλως πρὸς ἐκείνῳ βλέπων,
 ἔδεν ἐμελεῖ αὐτῶν πρὸς τῆς νίκης. ἐπεὶ δὲ ἐχθρῶν
 καὶ αὐτὸν εἰπεῖν τί, Τὰ αὐτῶν ἔστων κρείττων, εἶφη, εἰ-
 μί, τὴν Μακεδόνος μὲν, ὅτι πρὸς Ρωμαίους καὶ τὰ
 Γερμανικὰ καὶ Σκυθικὰ γῆν, καὶ οὐχὶ πρὸς τοὺς
 Ἀσιακούς Βαρβάρους ἠγωνισάμην. Καὶ ἄλλοι δὲ
 καὶ Οκλαβιανῶν, ὅ μὴ, κατὰ ἀφ' ἑαυτῶν, πρὸς κα-
 λούς καὶ ἀγαθούς πολέτας, σασιάσας, τοὺς μαρο-
 τῶν τοῖς

πάτοις δὲ καὶ πονηροτάτοις τυράννων ἐπέζηθῆναι.
 Τραϊανὸς δὲ, τοῖς μὲν καὶ τῶν τυράννων ἀνδρα-
 γαθήμασι εἰκότως ἀν' ἀρεθιμότητι. ὃ δὲ ἰὼ
 ὄσ' ἀρεθικήσατο χώραν ἀνδραβῆν, ἴσως οὐκ
 ἀν' ἀπεικότως νομιζοίμην, εἰ μὴ καὶ μείζον ἔστι
 ὃ ἀνακήσατο καὶ κήσατο. Μάρκος δὲ ὄσ'
 σιωπῶν ἕωρ' αὐτῶν, πᾶσιν ἡμῖν ὧν ἀρεθειῶν
 ἐξίσταται. καὶ ὁ Σφλιωὸς, ἀλλ' ἢ τοῖς Ἀδωνίδος
 κήποις ὡς ἔργα ἡμῖν, ὡς Κωνσταντῆν, ἑαυτῶν
 ἀρεσφέρης; τί δὲ, εἶπεν, εἰσὶν οὐς λέγεις Ἀδω-
 νίδος κήποις; αἱ γυναικες, ἔφη, τὰς τῆς Ἀρεθ-
 δίτης ἀνδρὶ φυτεύουσι ὄσ' ἀκρίοις ἐπαμυσάμε-
 ναί γινώσκονται. χλωρήσαντα δὲ ταῦτα
 ἀρεθὸς ὀλίγον, αὐτίκα ἀπομύθαινεταί· καὶ ὁ Κων-
 σταντῆν ἦν ἰδρύσασεν, ἀπὸ κριῶν ὄσ' ἀκρίοις
 ὄσ' αὐτῶν ἔργον. Ησυχίας δὲ γινώσκονται, οἱ μὲν
 ἐώκεσαν ἀρεθίμην ὅσ' ἀκρίοις τῶν ἕωρ'
 ὧν ἀρεθειῶν οἱ θεοὶ ψῆφον. οἱ δὲ ὄντο δὲν ὄσ'
 ἀρεθίμην εἰς τὸ μυσφαιρῶν τῶν ἀνδρῶν ἀρεθί-
 μην, καὶ οὐκ ἔκ τῶν ἀρεθίμην αὐτίς, ὧν
 ἢ τῆς χη. μετεποίητο ὃ πλῆστον· καὶ πρῶτων ἀν-
 τῶν ἀρεθίμην ἀρεθίμην, πλὴν Ὀκταβιανῶν
 μόνου

& sceleratissimos tyrannos impetum feci. Et Trajano quidem rebus á me in debellandis tyrannis fortiter & prosperé gestis meritó præponi debeo: in quo veró eam quam acquisierat regionem recuperavi, haud abs re par judicarer, nisi quoque perditá recipere, quám parare, excellentius est. Marcus veró de seipso tacens, nobis omnibus primú honoris gradum cedit. Sed nunquid nobis Adonidis hortos, inquit Silenus, tanquam egregia facinora, ó Constantine, jactas & profers? Quinam sunt, queso (inquit) isti, quos vocas Adonidis hortos? In quibus, ait ille, mulieres Veneris viro, fictilibus injecta terra oleorum feraci, serunt ea quidem, quæ ubi brevi temporis spatio effloruerunt, statim viriditatem amittunt. Hæc audiens Constantinus, erubuit: quippe qui hæc adversus sua facta, tanquam hujusmodi essent, dici satis intelligeret. Facto demum silentio, illi quidem expectare visi sunt, cui Dii suo suffragio primas partes adjudicaret. Hi veró censebát virorum consilia & animorum motus in apertum proferrí oportere: neque ex eorum rebus gestis de his judiciú faciendum, quorum fortuna maximam partem sibi vendicabat, quæ quidem adsuerat, illos omnes clamore insectans & explodens, præterquã Octavianum,

Ff quem

quæ solum benevolo in ipsam animo esse dicebat. Itaque Diis visum est de hac re Mercurium admonere, eique datum negotium, ut Alexandrum primum sciscitaretur, quid existimaret pulcherrimum, & quò præcipuè spectans, eas res, quas gesserat, gessisset, tantosq; labores suscepisset, quãtos susceperat. Ille verò respõdit, ut omnia vincerem. Deinde Mercurius: Tène verò putas hoc affecutum? Maximè, inquit Alexander. Hic verò Silenus cum mordaci irrisione. Imò verò sapius, inquit, nostra filia te potentiores extiterunt (vincas obscure significans) simul & Alexandrum, tanquam ebrietati deditum, & vini amatorem carpens, Cui Alexander, quippe qui præceptis Peripateticorum abundaret, inanimata non vincere, respondit. Nullum enim nobis certamen cum illis esse, sed cum hominum, aut brutorum genere. Huic Silenus, vehementer admirantium more valde simulanter oh, oh, O dialecticorum effugia. Te verò an inter inanimata, aut animata, & vita fruentia repones? Et ille, tanquam indignatus: Bene ominare, inquit, Etenim propter animi magnitudinem me Deum fore, imò esse persuas-

μόνου· τούτον δὲ ὀγκώμονα πρὸς αὐτὸν εἶπεν ἔλεγχον· ἔδδοξεν οὖν τοῖς θεοῖς ὅτι βρέψαι καὶ τῆτο ὦ Ἑρμῆ· καὶ ἔδδοσαν αὐτῷ πρῶτον Ἀλέξανδρου πυθέσθαι τί νομίζεε κάλλιστον, καὶ πρὸς ἡ βλέπων ἐργάσατο καὶ πάροι, πάντα ὅσα ἐδεδράκεν τὲ καὶ ἐπεπόνθη· ὃ ἔφη, ὦ πάντα νικᾶν· εἶτα, εἶπεν ὁ Ἑρμῆς, Οἴζ σοι τῆτο πεποιῆσθαι καὶ μάλα, ἔφη ὁ Ἀλέξανδρος· ὁ δὲ Σφλιωὸς πωθαστικῶς μάλα θηάσας, Ἀλλὰ ἐκράτοιω γέ σε πολλάκις αἱ ἡμέτεραι θυγατέρες, ἀνιτήμομος τὰς ἀμπέλους, τὸν Ἀλέξανδρον οἶα δὴ ἵνα μέθυσον καὶ Φίλοισιν σκώσων, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἀτε δὴ γέμων παπατηλικῶν πρῶτα χουσμαίων, οὐτὰ ἀψυχα, ἔφη, νικᾶν, ὅσθ' ἔγω ἀγὼν ἡμῖν πρὸς ταῦτα, ἀλλὰ πᾶν μὲν αἰθερόπων, πᾶν δὲ θηρίων γένος, καὶ ὁ Σφλιωὸς, ὡς ἄρ' οἱ θαυμάζοντες εἰρωνικῶς μάλα, ἰὲ, ἰὲ, ἔφη, τῆν δ' ἑλεγκτικῶν κίχλιδων· αὐτὸς δὲ ἡμῖν ἐν ποτέρῳ σαυτὸν θήσεις γῆν τῆν ἀψυχῶν ἢ τῶν ἐμφύχων τε καὶ ζώντων· καὶ ὅς, ὡς ἄρ' ἀγλακίης, εὐφήμει, ἔφη, ἑπὶ γὰρ μεγαλοφυχίας ὅτι δὴ καὶ θεὸς γημοίμω, μᾶλλον δὲ

εἶλω ἐπεπείσμιω. αὐτὸς οὖν, εἶπεν, ἠτήθης σε-
αὐτὸν πολλάκις ὀργῆς, ἢ λύπης, ἢ ἴανος τοιούτου
τὸν νοῦν καὶ τὰς φρένας ἠτήω καὶ χεῖρω ποιήσας.
ἀλλ' αὐτὸν εἰπὼν, εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος, κραδίην καὶ
ἠτήσασθαι ὁμθυμῶς· ἐμοὶ δ' ἴω ἕσθ' ἢ παρὰ
ἀμύμονος ὁ λόγος. βαβαὶ τῆς θεολεκελικῆς, εἶπεν,
ὅπως ἠμῶν τὰ βροχίματα διήειχθης. ἀλλ' ἠνίκα,
εἶπεν, ἐν Ἰνδοῖς ἐβώθης, καὶ ὁ πρὸ κέρας ἔκειτο
παρὰ σέ, σὺ δ' ἐξήγρου ψυχόρραγων τῆς πόλεως,
ἄρα ἠτήων ἠῶτα ἔβώσαντος, ἢ καὶ ἐκεινον ἐνί-
κῃς; Οὐκ ἐκείνον, ἔφη, μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν
ἄξεπτόρθου τιλὸν πόλιν. οὐ σύ γε, εἶπεν, ὦ μα-
κάριε, σὺ μὲν γὰρ ἐκείσοι καὶ τὸν Ὀμηρικὸν Ἐκ-
τορα, ὀλιγοδραπέων καὶ ψυχόρραγων· οἱ δὲ ἠγρω-
νίζοντο καὶ ἐνίκων. ἠγρωμύων ἠμῶν, εἶπεν ὁ Ἀ-
λέξανδρος, καὶ ὁ Σφλίωος, πῶς σοί γε ἐφέπτασθαι
μικροῦ νεκρῶ; εἶτα ἠδὲ τῶν ἐξ Εὐριπίδου, Οἴ-
μοι καὶ Ἐλλάδα ὡς κακῶς νομίζεται ὅταν
ἔπαυον πολέμιων γῆση κρατὸς. Καὶ ὁ Διόνυ-
σος παύσαι, εἶπεν, ὦ παπαῖδιον, βροχίματα λέγων,
μή σε, ὅτι ὅποια τ' Κλίτον ἐδρασεν ἐργάσῃ).
καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐρυθριώσας δὲ ἅμα, καὶ
ὡς τῶν

*persuasum habui. Tu igitur, inquit, à te ipso se-
penumero victus es, cum ira, aut aegritudine, aut
alia hujusmodi perturbatione mentē, animum-
que tuum infirmiozem, aut imbecilliorē præsti-
tisti. Sed aliquem, inquit Alexander, seipsum
vincere, aut à seipso vinci equivocē de uno eo-
demq; dicitur. Mihi verò de victoria, quæ ad-
versus alios obrinetur, sermo est. Papæ, inquit Si-
lenus, ut nostras argutias & cavillationes refel-
lis! sed apud Indos vulneratus, cum te Peucestes
circumstabat, tuque animam exhalans, urbe e-
ductus es, utrum, inquam, inferior eo, qui tibi
vulnus intulit, extitisti, an eum etiam viciisti?
Neque solum ipsum, respondit Alexāder, sed &
ipsam civitatem quoque dirui. Minimè verò tu
beate, inquit, Silenus, quippe jacebas quemad-
modum Hector ille Homericus, sensim deficiens
& animam agens, alii verò pugnabant, & vin-
cebant. Nempe nobis Ducibus hoc fiebat, inquit
Alexander. Qui fieri poterat, inquit Silenus,
ut te sequerentur, cum parum abesset quin mor-
tuus esses? Deinde ex Euripide hæc cecinit:*

Malè quam positū est in more apud Græcos,
Cum exercitus trophæa de hostibus ponit.

*Ad hæc Dionysius: Desine, inquit, ó patercule,
ista loqui, ne te eodē iste, quo Clitum, malo af-
ficiat. Itaque Alexander erubescens simul &*

Ff ij quodam-

quodammodo oculis lacrimis suffusus, obmutuit: atque is huic sermoni finis est impositus. At Mercurius Casarem deinde interrogavit: Tibi veró quisnam fuit vita propositus scopus? Et ille.: Primas inter mei temporis homines ferre, neque cuiquam esse aut censei secundum. Hoc est paulo obscurius, inquit Mercurius. Utrum enim prudētia, an dicendi facultate, an Reipub. gubernanda peritia, an virtute militari præstare voluisti? Cui Casar: Ego veró omnes in omni re excellere jucundum ducebam, cujus rei cum compos esse non possem, quod proximum erat, apud meos cives plurimum posse, contendi. Plurimumne igitur apud eos valuisti? quæsiuit Silenus: Maximé, respōdit Casar, quippe qui eis dominatus sim. Atq. illud quidem affecutus es, inquit Silenus: sed ut ab eis ex animo diligeretur, obtinere non potuisti, licet ad multā humanitatem, ut in fabula & in scena, omnibus turpiter adulans te, effinxeris & simularis. Num, inquit, á populo dilectus videor, qui Brutum & Cassium sit persecutus? Haud equidem propterea quod te occiderant, inquit Silenus: ob id enim populus eos suis suffragiis creavit

Consu-

ὡς ἄρ' ὑποχρηθεὶς ὑπὸ τῷ δακρυόντων ἄομματι,
 εἰσώπα. καὶ ὁ δὲ μὲν ὠδὲ ἐλήξεν ὁ λόγος. ὁ δὲ
 Ἑρμῆς ἤρετο πάλιν τὸν Καῖσαρος· σὺ δὲ, εἶπεν, ὦ
 Καῖσαρ, τίς ἐγήμετο σκοπὸς ἔβρις; ὁ ἄρα φιλώφην,
 ἔφη, τοῖς ἐμοσὶ ἔ, καὶ μηδέενος εἶ) μὴ τε νομίζε-
 ἄς δούτερον. τῷτο, εἶπεν ὁ Ἑρμῆς, ἀσαφές ἐστὶ,
 πότερον, καὶ ἄφίαν, ἢ τίω ἐν τοῖς λόγοις δει-
 νότητα, ἢ πολεμικὴν ἐμπειρίαν, ἢ πολιτικὴν
 διώαμιν; ὡ μὲν, ἔφη ὁ Καῖσαρ, ἡδύ μοι τῆς
 πόρυτων ἐν πᾶσιν εἶ) ἄφωτα, τούτου δὲ ἔδου-
 νάμηνος ἐπιτυχεῖν, ὁ διώαας μέγιστον ἄρα
 τοῖς ἐμοσὶ πολίταις ἐζηλώσα· σὺ δὲ, εἶπεν,
 ἡδυνήτης. ὁ μέγα πρὸς αὐτοῖς, ὁ Σφλιεύος; καὶ
 ὅς πάνυ γε, ἔφη, κύριος γινώ αὐτῶν ἐγχομίην.
 ἀλλὰ τῷτο μὲν, εἶπεν, ἐδυνάαθης, ἀγαπηθῆναι
 δὲ ὑπὸ αὐτῶν οὐκ οἶός τε ἐγχομῶ, καὶ ταῦτα
 πολλὴν ὑποκρινάμηνος, ὡς ἄρ' ἐν δράματι
 καὶ σκηνῇ, φιλανθροπία, αἰχρῶς δὲ αὐτοῖς
 πόρυτας κολακεύων. εἶτα οὐκ ἀγαπηθῆναι
 δεκά, εἶπεν, ὑπὸ τῷ δήμου ἔδιδώξαντος Βροῦ-
 τον καὶ Κλάσιον; Οὐκ ἐπειδὴ σε ἀπέκλιθναν, ἔφη,
 ἀλλὰ τῷτο γὰρ αὐτοῖς ὁ δῆμος ἐψηφίστατο εἶ)

ὑπάτοις· ἀλλὰ διὰ τὸ ἀρχαῖον, ὅτι τῆς
 θεοδικῶν ἀχροασάμενοι, μισθὸν ἑώραν τῆς ἀ-
 γμακλήσεως αὐτοῖς οὐ τὸν τυχόντα παροργε-
 γραμμένον. λήξαντος δὲ καὶ τοῦδε τ' λόγου, τὸν
 Οκταβιανὸν αὐτοῖς Ἡρμῆς ἐκίνη, σὺ δέ, εἶπεν,
 ὅσα ἔρως ἡμῖν τί κάλλισον ἐνόμιζες εἶ; καὶ ὡς
 βασιλεύσῃ, εἶπεν, κολῶς, τί δέ ἐστὶν τὸ κολῶς
 ὃ σεβαστὸν φερέσιν, ἐπεὶ τῆτο γέ ἐστι καὶ τοῖς πα-
 νηροτάτοις λέγειν. ὤετο γοῦν καὶ ὁ Διονύσιος
 κολῶς βασιλεύειν, καὶ ὁ τοῦτου μισρώτερος
 Αγαθοκλῆς. Αλλ' ἴτε, εἶπεν, ὡ θεοί, ὡς παρορ-
 γημάτων τ' θυγατεῖδων ἠὲ ξάμελλω ὑμῖν τὸ λ-
 μα μὴ αὐτῶ δουῶμαι τῷ Καίσαρος, ἀφρότητα
 δὲ τὴν Πομπηίου, τύχην δὲ τ' ἐμὴν. Πολλὰ,
 εἶπεν, ὁ Σφλίωδὸς καὶ θεῶν ὄντως θετήρων ἔργα
 δέοντα σίμωφόρησεν ὅσα ὁ κροοπλάτης. εἶτα
 ἔφη, διὰ τί τῆτο τὸ ὄνομα μοι γηοῖον ἔστω ἔστω;
 Ἡ γὰρ ὅσα ἐπλατῆς ἡμῖν, εἶπεν, ὡς παρ' ἐκεῖνοι
 τὰς νύμφας, ὃ σεβαστὸν θεοῖς; ὧν ἓνα καὶ παρῶτον
 τυτονὶ Καίσαρα. Καὶ ὁ μὴ Οκταβιανὸς ὡς-
 παρ' δυσωπούμενος ἐσιώπησεν. ὁ δ' Ἡρμῆς παρὸς
 τὸν Τραϊανὸν βλέψας, σὺ δ', εἶπε, τί διανομέ-

Consules, sed nummorū gratia simul atq; tuum testamentum audierunt, & ad scriptā non vulgarem mercedē singulis quibusque, qui eos odia haberent, perspexerunt. Postquam & hic sermo quoque finitus est, Octavianum deinceps Mercurius interpellabat. Et tu nobis non dicis quid pulcherrimum esse duxeris. Et ille: pulchrē imperium administrare. Quid verō illud est, pulchrē explicato, ó Auguste? inquit Silenus, quandoquidem & idem profiteri pessimis quibusque licet. Etenim se quoque pulchrē regnare existimabat Dionysius: & illo sceleratior Agathocles. Sed scitis, ait ille, ó Dii quemadmodum nepotem meum á me dimittens, precibus á vobis contenderim, ut illi tribueretis fortitudinem Caesaris, gravitatem Pompeii, & meam fortunam. Multa quidem, inquit Silenus, Deorum revera salutarium simulacra affabre facta congesit iste pupparum effictor. Cur hoc nomen ridiculū, Octavianus ait, mihi imposuisti? Cui ille: Nunquid, ó Auguste, quēadmodum illi Nymphas, tu quoque nobis Deos effinxisti, quorum unum & primum hunc Casarem. Tum Octavianus tanquam pudore suffusus, conticuit. Et Mercurius ad Trajanum conversus: Tu verō fare, quid animo tuo reputans

ea gesseris, qua gessisti? Eadem, inquit ille, qua hic Alexander, sed moderatiús cōcupivi. Quare igitur, inquit Silenus, ignobilissimis perturbationibus succubuisti? ille enim ab ira, tu á turpi & sædissima voluptate victus es. Abi in malā rem, inquit Dionysius. Tu enim dum eos dicteris laceassis, perficis ut nihil quicquam de suis rebus differere possint. Sed jam tu ab istis irridendis abstinero, & adverte qua ratione Marcum culpabis & reprehendes. Videtur enim mihi quodammodo esse vir, secundum Simonidem, quadratus & sine vituperio compositus. Et Mercurius in Marcum intuitus: Tibi, inquit, ó venerande, quis pulcherrimus vita finis esse visus est? Cui ille graviter admodum, & moderate: Deos inquit, imitari. Visa est statim hæc responsio non modo non ignobilis, sed etiā omnia complectens. Neque veró Mercurius quicquam ampliús inquirere volebat, quód facile in animum induceret suum, omnia Marcum consentanea responsurum. Idem quoque reliquis Diis videbatur. Solus Silenus: Per Dionysium, inquit, ab hoc sophista non tēperabo. Quid enim olim comedisti & bibisti, non quemadmodum

nos

νος ἔωρατες ὅσα ᾤ ἔωραξας; τῷ αὐτῶν
 Ἀλεξάνδρῳ ἑσθρονέστερον, εἶπεν, ὠρέσθω. καὶ
 ὁ Σφλιώδης, ἠτήθησ ὦν, εἶπε, σὺ τῷ ἀγμετέ-
 ρων. ὁ μὲν γὰρ θυμοῦ ὄ πλησον ἠτήων ἴω, σὺ δὲ
 ἀγμετῶν ἠδονῆς καὶ ἐπονθήσου. βάλλ' εἰς μαχα-
 ρίαν, εἶπεν ὁ Διόνυσος, ἑπισκώπις σὺ πᾶσι
 αὐτοῖς, καὶ ποιῆς ἐδὲν ἑαυτῶν λέγαν. ἀλλ'
 ἀπ' ἐκείνων ἔχε σὺ καὶ χάρατ' ἐσκώμματα.
 ᾤσεχε δὲ νῦν ὅπως ἀντίληψη τῷ Μάρκῳ.
 δοκεῖ γὰρ εἶναι μοι πως, αἴηρ, καὶ τὸν Σιμωνί-
 δην, τε βράχωνος ἀνδ' ἴσθου τετυχημένος. Καὶ
 ὁ Ἑρμῆς βλέψας ᾤσος τὸν Μάρκον, σοὶ δὲ, εἶ-
 πεν, ὦ σοβαρὲ, τί κάλλιπον ἐδοκεῖ τῷ βίου τέλους
 (εἶ); καὶ ὡς ἠρέμα καὶ ἑσθρονῶς, ὅ μίμεισθαι,
 ἔφη, τοῖς θεοῖς· ἐδοξεν μὲν ὦν διθέως ἠ ἀπό-
 κρισις σὺν ἀγμετῆς, ἀλλὰ καὶ τῷ πᾶσι ἀξία.
 Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἑρμῆς σὺν ἐβούλετο πολυ-
 ᾤσεχμονῆν, πεπεισμένος ὅτι πᾶσι ὁ Μάρ-
 κος ἀγμετῶν ἐρεῖ. τοῖς μὲν ὦν διθέως θεοῖς
 ἐδοκεῖ. αὐτῆ· μόνος δὲ ὁ Σφλιώδης, Ἀλλ' οὐ
 μὲ τὸν Διόνυσον, ἀνέξομα τούτου ἑσθρονῶ· τί
 δὴ ποτε γὰρ ἠδεις, εἶπε, καὶ ἔπινες, οὐχ ὡς ᾤ
 ἡμεῖς

ἡμεῖς ἀμβροσίας τε καὶ νέκταρος, ἀρτοῦ δὲ καὶ
 οἴνου; Ἀλλ' ἐλάγε, εἶπεν, ὅκ' ἤσθ' οἶνον ἄμμι
 τοῖς θεοῖς μιμεῖσθαι, ταύτην ἰσοσεφεσμίμ
 σιτία καὶ ποτὰ. Ὁ σῶμα δὲ ἔβρονον, ἴσως μὲν
 ψευδῶς, πειθόμενος δὲ ὅτι καὶ τὰ ὑμέτερα σώ-
 ματα δεύεται τῆς ἐκ τῶν ἀθανάτων ἀσέων Ἐσθῆς
 πλιῦ οὐ κατὰ ταῦτα γὰρ ὑμᾶς εἶμι μιμητέοις,
 ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀφροσύνην, ὑπέλαβον. ὀλίγην ὁ
 Σφλιωὸς, ὡς ἔσθ' ὑπὸ πύκτι δόξιοδ' πληγίς,
 εἶρηται μὲν σοι τῆτο, εἶπε, τυγῆν ὅκ' ἀτόπως,
 ἐμοὶ δ' ἔφη, τῆτο φράσον, τί ποτε ἐνόμιζες εἶμι
 τὴν τῶν θεῶν μίμησιν; καὶ ὅς, δεύεται μὲν ἐλα-
 χίστων, ὅ ποιῆν δὲ ὡς ὅτι μάλιστα πλείστοις. Σὺ
 μὲν οἶνον, εἶπεν, ὁσθένος ἐδέου; Καὶ ὁ Μάρκος,
 ἐγὼ μὲν ὁσθένος, ἴσως δὲ ὁ θωματίον μου μι-
 κρῶν. δόξαντος οἶνον καὶ τῆτο ὀρθῶς εἰρηκέναι τῶ
 Μάρκου, ὁ τέλος ἀποροσύμμος ὁ Σφλιωὸς
 ὀπιφύεται τοῖς παρὰ τὸν παῖδα, καὶ τὴν γα-
 μετήν αὐτῶν δοκῶσιν ὅκ' ὀρθῶς ὁσθὲ κατὰ λό-
 γον πεποιῆσθαι τὴν μὲν, ὅτι τῆς Ἡρωίνης ἐνέ-
 ραφεν, ὅ δὲ, ὅτι τὴν ἡγεμονίαν ἐπέβροφεν.
 Εἰμμησάμμι, εἶπε, καὶ κατὰ τοῦτο τοῖς θεοῖς,
 Ομήρο

vos *Ambrosiam & Nectar*, tu quoque *panem & vinum*? sed non, inquit ille, quò Deos imitari me putarè, idcirco *cibum & pocula* attigi. *Corpus quidem meum* nutrivi, falsò fortasse, sed tamen persuasus *vestra quoque corpora* alimento ab *exhalationibus* expressò indigere. Non tamen hac in re vos imitandos, sed mente animoque existimavi. Hic parum subsistens *Silenus*, tanquam á perito pugile ictus: Hoc fortasse, inquit, á te dictum est non omninò absurdè: sed hoc mihi dicito, inquit: Quid quondam existimasti esse *Deorum imitationem*? At ille: Quam paucissimis indigere, & quam plurimis benefacere. Tu verò, inquit *Silenus*, nullane re indiguisti? Ego quidem, inquit *Marcus*, nulla: Hoc verò meum corpus fortasse quàm paucissimis. Quæ cùm *Marcus* quoque prudenter dixisse videretur, tandem animi dubius *Silenus*, accusat & urget ea, quæ sibi videbatur á *Marco*, quantum ad uxorem & filium, non retè, neque ex ratione gesta: hanc, quòd *Heroinis* adscripsit: huic verò, quòd imperium commisit. Et hac quoque in re, inquit, Deos sum imitatus.

Etenim

Etenim Homero de uxore dicenti obtemperavi: Unumquemque bonum & prudentem virum suam uxorem diligere, & magni facere. De filio quoque, Jovis sententiam habeo, qui Martem objurgans: Pridem, inquit, te fulmine precipitem dedissem, nisi, quia meus es filius, te amarem. Neque ego alioquin unquam filium meum tam improbum futurum suspicatus sum. Quod si a adolescentia magnis in utramque partem inclinationibus agitari solita, ad deteriora flexit, nōdum sanē corrupto & depravato imperium demandavi. Contigit autem ipsum post acceptum imperium perversum fieri. Quacunque igitur uxori prestiti, ea ex Achillis divini sententia & approbatione: & qua filio, maximi Jovis imitatione feci, quamvis alioquin nihil quicquā novi moris hac in re introduxi. In more enim positū est ad filios omnia sua per successionē deferre, & hoc omnes in votis habēt. Neq; verō ego primus uxorem meā, sed post multos alios honore affeci. Fortasse hoc primū instituisse facere, est á ratione alienū. Verū his, qua á multis fieri solent, cōjunctissimos privare proximē ad iniquitatē accessisset. Sed nescio quomodo mei oblitus tōgiore apud vos, qui ea omnia nostis, defensione utor, ó

Sup-

Ομήρω μὲν γὰρ ἐπειθόμενον λέγουσι πᾶσι τῆς
 γαμετῆς, ὅτι ἀρὰ ὅστις ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, τὴν
 αὐτὴν φιλέει καὶ κηδεταί· πᾶσι δὲ τῶν παιδῶν, αὐτὸν
 τῶν Διὸς ἀπόφασιν ἔχων· αἰτιώμενος γὰρ τὸν Α-
 ρεα, πάλαι αἰεὶ εἶπεν, ἐβέβλημην σὲ ὡς κεραυνῶ,
 εἰ μὴ, ὅχι τὸ παῖδα σε εἶμι, ἠγάπην· ὁμῶς τε
 ὁσδὲν ἄμωλον ἐγὼ τὸν παῖδα πονηρὸν οὕτως ἐ-
 σεοδαί. Εἰ δὲ ἡ νεότης ἐφ' ἐκάτερα μεγάλας
 ποιουμένη ῥοπαῖς, ὅτι τὸ χεῖρον ἠνέστη, οὐχὶ
 πονηρῶν τιῶν ἡγεμονίαν ἐπέβλεφα, σὺ μὲν ἐβλήθη
 δὲ τὸν λαβόντα πονηρὸν γινέσθαι. Ἐὰ οὖν πᾶσι
 τὴν γυναικῆα, πεποιήται μοι καὶ τῆλον Αχιλ-
 λέως ἔσθαι θεοῦ, καὶ Ἐὰ πᾶσι τὸν παῖδα, καὶ μί-
 μησιν τῶν μεγίστου Διὸς, ὁμῶς τε καὶ ὁσδὲν καμνό-
 τομήσαντι. Γιασὶ τε γὰρ νόμιμον ὅτι βέπειν Ἐὰς
 ἀφροδισίας, καὶ τὸ τοῦ ἀπιδιώτες δύνονται. τὴν δὲ
 γαμείλῳ, ὁσδὲν ἐγὼ πρῶτος, ἀλλὰ μὲν πολλοὺς
 ὁμῶς, ἐπίμησα, ἴσως δὲ τὸ μὲν ἀρξάσθαι τῆν
 τοιούτων, ὅστιν ὁσδὲν δύνωσιν. ἔσθαι δὲ ὅτι πολλῶν
 γηρομύου, τοῖς οἰκιστάτοις ἀποστέρῃν, ἐχθρὸς ἀ-
 δικίας. ἀλλ' ἔλαθον ἐμαυτὸν ἐγὼ μακρότε-
 ρα ἀπολογούμενος πρὸς εἰδότες ὑμᾶς, ὡς
 ζῶ

ζῆλον καὶ θεοὶ δόξαν μοι τῆς παρθενείας τρω-
 τῆσιν συγγνώμονες γένασθε. Παισαμίδου δὲ καὶ
 ἔστι τῆς λόγῳ, τὸν Κωνσταντῖνον ὁ Ἑρμῆς ἤρετο,
 οὐδὲ τί κολὸν ἐνόμισας; πολλὰ, εἶπε, κλισιά-
 μιδιον, πολλὰ γυμνάσια, ταῖς τε ἐπιθυμίαις
 ταῖς ἐαυτοῦ, καὶ ταῖς τῶν φίλων ὑποουρημῶτα.
 Ανακαγχάσας οὖν μέγα ὁ Σφλίωσος, ἀλλ' ἢ
 βαπτίζεσθαι θέλων εἶπεν, ἐλελήθης σεαυτοῦ, ὄψο-
 ποιῶ, καὶ κρυμωτείας βίον ἔχων. ἠνίτητο δὲ
 αὐτὰ, πάλαι μὲν, ἢ τε κόμη καὶ τὸ εἶδος, ἀπὸρ-
 νῶν καὶ ἡ γνώμη σὲ κατηγόρη. Τούτου μὲν οὖν
 ὁ Σφλίωσος παχρότερον πῶς κατήλατο. σιω-
 πῆς δὲ γηρομύτης, ἔφερον οἱ θεοὶ λάθρα τὰς
 ψήφοις. εἶτα ἐγύοντο πολλὰ ὡς Μάρκῳ. κρι-
 νολογησάμενος δὲ ὁ ζῆλος ἰδίᾳ παρὸς τὸν πα-
 τέρα, παρσέταξε κηρύξαι τῷ Ἑρμῇ. ὁ δὲ
 ἐκήρυξεν, Ἄνδρες οἱ παρελθόντες ἐπὶ τούτῳ
 τὸν ἀγῶνα, νόμοι παρ' ἡμῖν εἰσὶ, καὶ κρίσις τοιαῦ-
 ται γίνονται, ὥστε καὶ τὸν νικῶντα χαίρειν, καὶ τὸν
 ἠττώμενον μὴ μέμφεσθαι. Πορθέατε οὖν, εἶ-
 πεν, ἢ φίλον ἐκάστω, ὑπὸ θεοῖς ἠγεμόσι, καὶ
 βιωσόμενοι τὸ ἐντεύθεν ἐλέσθω ἢ ἕκαστος ἐαυ-
 τῷ

Juppiter & Dii. Quapropter vos hujusce temeritatis mihi veniã indulgete. Ubi finem hic loquendi fecit, Constantinũ Mercurius interrogavit: Tu verò quid pulchrum statuisti? Postquam multa paraveris, inquit, multa, suis & amicorũ cupiditatibus inservientẽ, largiri. In risum effusissimẽ solutus Silenus: Tu qui jam numularius esse vis, ait, num tibi venit in mentẽ te cõviviorum instructoris, & exornãde comẽ artificis vitam egisse? Atq; hæc omnia olim quidẽ tua coma & vultus satis indicabant, nunc quoque ea quam protulisti sententia, arguit. Hoc igitur dicto Silenus hunc acerbius quodammodo pupugit. Facto verò silentio Dii clanculum suffragia inibant: & multa quidem Marcus tulit, Juppiter verò secreto cum patre deliberatione habita, Mercurio edicere imperavit. Itaque ille ad hunc modum edixit: VIRI, qui ad hoc certamẽ venistis, leges & judicia apud nos sunt hujusmodi, ut qui vicerit, letetur, neque eo nomine victo insultet, aut exprobrando molestus sit. Abite igitur inquit diis ducibus quocumque libuerit, & dehinc hic victuri, unusquisque vestrum sibi præsidem & ducem adoptet.

Gg Post

Post hoc praconium, Alexander properavit ad Herculem, Octavianus ad Apollinem, Marcus veró Saturno & Jovi utrique tenaciter adhaerebat. At multum errantem & huc & illuc cursitantem Julium Caesarem, Mars magnus misericordia motus, & Venus ad se vocarunt. Trajanus autem ad Alexãdrum accurrit, tanquã eodem loco, quo ille sessurus. Sed Constãtinus, cùm inter Deos vitæ suæ exemplar & archetypum non reperiret, proximam sibi Deliciarum Deã cernens, ad eam se cõtulit. Quæ ipsum molliter suscipiens, & ulnis fovens, muliebribus vestibus multa varietate nitētibus adornatum & comptum ad Asotiam deduxit.

*Cui ille valdè libenter
adhæsit,*

αὐτῶν τὸν παρὰ τὴν τε, καὶ ἡγεμόνα. Μετὰ δὲ κήρυγμα τοῦτο, ὁ μὲν Ἀλέξανδρος ἔφη πρὸς τὸν Ηρακλέα, Οκταβιανὸς δὲ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, ἀμφοῖν δὲ ἀπορίξ ἐίχετο τῷ Διῷ, καὶ Κρόνου Μάρκῳ. πλανώμενον δὲ πολλὰ καὶ περιβέχοντα τὸν Κάϊσρα, κατελεήσας ὁ μέγας Ἄρης, ἢ τε Ἀφροδίτη, παρ' ἐαυτοῖς ἐκαλεσατίω. Τραϊανὸς δὲ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον ἔφη, ὡς ἐκείνῳ συγκαταδύμενος ὁ δὲ Κωνσταντῖνος, οὐχ ὄνεισκων ἐν θεοῖς τῷ βίου δ' ἀρχέτυπον, ἐγύθεν τὴν βυφίῳ καλιδῶν, ἔδραμε πρὸς αὐτὴν. ἢ ὅτι ὑπολαβῆσα μαλακῶς, καὶ περιβόησα τοῖς πῆχεσι, πέπλοις τε αὐτὸν ποικίλοις ἀσκήσασα καὶ κελλωπήσασα, πρὸς τῇ Ἀσιᾷ ἀπήγαγῃ. ἵνα καὶ τῶν ὄντων ἀναστροφόμενον, καὶ παροσπαζόμενον παῖσιν, ὅστις φθορὰς, ὅστις μαιφόνος, ὅστις διαγῆς καὶ βδελυρῆς, ἴτω θάρρα, ἀποφανῶ γὰρ αὐτὸν τοῦτω ὡς ὕδατι λούσας, αὐτίκα καθαρῶν. καὶ πάλιν ἐνοχῶ τοῖς αὐτοῖς γῆμασι, δώσω δ' εἴητος πληξάνη, καὶ τὴν κεφαλὴν πατάξαι, καθαρῶν γῆμασι. ὁ δὲ σφόδρα ἄσμενος ἐπέ-

G g ij τυχεῖν

τυχεν αὐτῆ, σίωεξαγαγὼν τῆς τῆς θεῶν ἀγ-
 ρας τοῖς παῖδας. Ἐπέτερον δὲ αὐτὸν, καὶ κεί-
 νους ὄρε ἦπτον, τῆς ἀθεότητος οἱ παλαμναῖοι
 δαίμονες, αἰμάτων συγγενῶν ἰννύμφοι δίχας,
 ἕως ὃ Ζεὺς Διὸς τὸν Κλαύδιον καὶ Κωνσταντιον,
 ἔδωκεν ἀναπνῶσαι. Σοὶ δέ, παῖς ἐμὲ λέγων
 Ὀρμῆς, δέδωκα τὸν πατέρα μίθραν ὄπι-
 γνάσαι, σὺ δὲ αὐτὸ τῆς ἐπιτολῶν ἔχου, πείσμα
 καὶ ὄρμον ἀσφδελῆ, ζῶντι τε σεαυτὰ πῶδρα σκιδά-
 ζων, καὶ ἠνίκα αὐτὸν ἐπτεῦδεν ἀπιέναι δέη, μὲν
 τῆς ἀγαθῆς ἐλπίδος, ἠγεμόνα θεὸν Ὀρμῆ κα-
 θίσα σεαυτὰ.

τέλος.

adhæsit, secum unâ quoque filios à cætu Deorum abducens. Dii vero impietatis vindices ipsum, ut & ejus filios cruciabant, sanguinis cognatorum fusi pœnas exigentes, donec Juppiter in Claudii & Constantii gratiam à malis respirare cõcessit. Tibi autem, Mercurius ad me sermonem dirigens, inquit, feci ut Solem patrẽ cognosceres. Tu veró ejus præceptis obtemperato, illum tibi tutum portum & perfugium, dum in vivis agis, comparans, & quando oportebit hinc excedere, cum bona spe tibi Deum propitium ducem constitue.

Gg ij

F I N I S.

LECTORI.

OT tantisque mendis scatebat hic liber,
 studiose Lector, ut mirum nemini videri
 debeat, si in prima editione nonnulla sint,
 quæ tu fortasse nõ probes. Quatuor om-
 nino in manus meas exemplaria vene-
 runt. Quorũ primũ cujusdam amici mei
 beneficio, quẽ hic nominatim certis de-
 causis appellare non libet, habui. Alterum vir optimus &
 veterum authorum studiosus Petrus Daniel mihi com-
 modavit. Tertiũ verò Petrus Pithæus Jurisconsultus do-
 ctissimus, & in restituendis antiquis authoribus sc̃elix & in-
 geniosus, mutuò dedit. Quartũ, cæteris sanẽ nõ emẽdarius,
 nactus sum ex illustrissimæ Heroinæ Catharinæ Medicæ
 Reginae, tot potentissimorum regum genitricis, biblio-
 theca. Neque verò exemplaribus istis tantum confidi, ut
 non quamplurima immutarim, quæ vel sententiæ, vel
 Græci sermonis ratio non ferebat. Quod tamen parcẽ &
 modicẽ, nec nisi necessariò, feci. Sed nec judicio meo con-
 tentus, in consilium ascivi Renatum Marchalum Boisino-
 ræum, virum utriusque linguæ peritissimum, mihi quẽ à
 multis annis amicissimum, qui multos locos depravatos
 restituit, & in aliis etiam restituendis me adjuvit, & con-
 firmavit. Quorum omnium rationem reddere, & quædam
 obscuriora, quæ hoc libro continentur, paucis explicare
 libuit. Tu verò operam nostram æqui bonique consule.
 Vale.

NOTÆ IN JULIANI
CÆSARE S.

FOLIO 12. Totum hoc principium in omnibus exemplaribus erat perturbatum. Nec interlocutorum personæ ulla distinctione notatæ. Nos, ut est, restituimus. Ibidem lin. 8. *παιζῶν πεφροντισμένα.*] Bosmoræus ita interpretatur, res serias ludos facere, ut & illud Luciani ἡ δὲ τύχη παίζει τὰ τῶν ἀνθρώπων, fortuna ludos facit hominum res. lin. 9. in *exempl.* Pithœi deest. τῆς ψυχῆς. lin. 11. *Ἄλλ' ἔμοι ἐπιπέσει εἰς κενὸν ἀπαντῶν τὸ χρέμα.*] Mea ratio abhorret ab hac ratione, scilicet ocium quod datur nolo terere in rebus ridiculis. Nec enim rejicit honestam animi remissionem, aut relaxationem, sed eos reprehendit qui putant animi remissionem versari in aliis deridendis, aut risu commovendo, atque hujusmodi nugis agendis, à quibus se maximè alienum esse dicit: scilicet Ciceronis illud probat. Itaque cum sumus necessariis negotiis, curisque vacui, tum avemus aliquid videre, audire, aut discere, cognitionemque rerum, aut occultarum, aut admirabilium ad bene beateque vivendum necessariam ducimus. ceterum hic in quibusdam codicibus legitur, *Ἄλλ' ἔμοι τοι μᾶντιον τὸ χρέμα.*

Fol. 15. lin. 9. in priori editione legi *Ἄλλ' ἔγω δὲ πλάσμα λέγω ἑρμού,* propterea quod sermo ex persona Juliani haberi debere mihi videbatur. Verum omnium exemplarium consensus meam quidem sententiam inflexit, sed non omnino immutavit, lin. 11. *ὁ ἔτε ἀληθές,* lin. 13. *τοντὶ γὰρ ἦδη,* lin. 15. *Ἄλλ' εἴ μοι.*

Fol. 16. l. 2. *πεθούρατος,* lin. 15. *ἀθενέπερον.*

Fol. 19. l. 2. *Quid si μείζων ἔναι λόγων αὐτὸ* ut R. M. Bosmoræus legit, & paulò πρότερον *θεατῶν,*] *ἀθέατον.* lin. 3. *προσιναί,* aut *προσοιχθῆναι.* lin. 7. *τῆς τῶν θεῶν ὀφείας.*

Fol. 20. l. 7. *μή τίς,* lin. 9. Versus ex Homero Iliados quod usurpatus à Domitiano Imperatore, in eo quem ad amicum quendam de Cura capillorum scripsit libro. Suet. in Dom. cap. 18. Sunt qui addant post *παίροντες* punctum & aliam clausulam incipiunt *ἔτι δὲ τοιαῦτα.* Sed Silenus calvus fingitur ideo similitudo Cæsaribus cum Sileno

G g iiij

ad calvitium referenda est, non ad ludærem Silenum. lin. 15. γινόμενος. lin. 17. καὶ χέριν, lin. 18. εἶναι δ. Vide Suct. in Augusto cap. 79.

Fol. 23. linea 2. χρυσόν, ἀκήρατον, aurum obryzum. linea 8. αὐτῶν. lin. 9. σῶφροντι. linea 11. ὠτῆλαι. seq. καυτήραι. linea 13. ὑπὸ τε. linea 14. ἀχλὺς ἐσκαιμένηαι. linea 15. Homeri versus, Iliados. π. linea 16. αὐτὸς. linea 18. Credo post εἶναι tollendam virgulam, & post σάτυρος adhibendam, hoc sensu. Hic senex satyrus me perterrefecit. Vocat enim Tyberium per contumeliam senem Satyrum, propterea quod proventa jam ætate salacissimus & impurissimus fuerit. Sic enim Suetonius. In sylvis quoque ac nemoribus passim venereos locos commentus est, prostantesque per antra & cavas rupes ex utriusque sexus pube Paniscorum & Nympharum habitu, palamque jam & vulgato nomine insulæ abutentes Caprineum dicitabant. lin. 21. πρὸ βλάπτει, ut in medium adferrem, proferrem.

Fol. 24. l. t. lege ἐργάταται. Tiberium aures amputasse euidam grammatico nusquam legere me memini, & opinor nullo in authore haberi. Itaque in prima editione ἐργάταται interpretatus sum malè multasse, deinde τοῦτο, hoc nomine supple κατὰ aut διὰ hoc sensu Tyberium grammaticum quendam, quia præmeditata, quæ πρὸφροντισμένηαι Græci vocant, locutus fuisset malè multasse. Historia est de Seleuco grammatico apud Suet. cap. 56. in Tyb. Sed cum à Græcorum verborum significatione hæc interpretatio paulo alienior esset, ab ea discessi, meque ad eam quæ propius græca verba adsequeretur, retuli. De hac re tamen Lectorem admonendum putavi. lin. 2. Hic locus in omnibus exemplaribus præterquam in exemplari Pithœi erat corruptus. lin. 3. ἄθλιον, ἀίλιον. lin. 10. κολακέων δῆθεν τὸν κλαύδιον. Nonnulli hæc conjungunt cum præcedentibus, & orationem post Claudium puncto claudunt. Tum etiam ἀντὶ τοῦ δήμου vertunt ex persona populi. Hæc interpretatio & lectio meo quidem iudicio ferri non potest. Quia initium illius Comœdiæ, ubi Demosthenes loquitur, non δήμος, non adulationem, sed deplorationem & contumeliam apertè continet. Sic enim ille

ταῖα-

Ἰατῆται δὲ τῶν κελῶν Ἰατῆται
 κακῶς παφλαγόνα τὸν νεώνητον κελῶν
 λυταῖσι βουλαῖς ἀπολέσαν οἱ θεοὶ
 ἐξ οὗ γὰρ εἰσῆρξεν εἰς τὴν οἰκίαν
 πληρῶς αἰὲ προσρίβεται τοῖς οἰκέταις,

quasi dicat, Heu mala & calamitates, Dii male perdat hunc sceleratum Paphlagonem recenter emptum. Ex quo enim in domum irrupit, semper plagas inurit, & incutit domesticis. Notat Claudium, quod ita addictus fuerit suis libertis, ut se ministrum eorum non principem gesserit. Sed & fere omnes ex sua familia, & sibi affinitate conjunctos occidit Appium & Lucium Syllanos, hunc generum, illum confocerum, Livias & Pompeium alterum generum. Atque adeo eum vocat νεωνητὸν, quia boletorum & ejusmodi ciborum erat avidissimus, Græci κατακλύσματα vocant, quibus νεωνητοὶ pascebantur. Vide Ammonium. Quæ verò sequitur apud Julianum specie ipsa adulationem, sed revera mordacem ironiā continent. lin. 16. μικρῶ δ' εἰ, ἄφρονον καὶ ἄλυσχον. Versio nostra huic lectiōni consentit, aut μικρῶ δ' εἰ φάναι ἄφρονον καὶ ἄλυσχον.

Fol. 27. l. 3. ἀποσεφρωθέντα forte hoc rectius. lin. 5. σωτέπρεχον. lin. 9. ἀρακίλων. lin. 10. καὶ ὁ [ζεύς] καὶ δέξυς. lin. 11. σέραπιν. Eum alii Jovē, & ideo hic fortasse Jovis frater, alii Nilum, alii Josephū, alii Apidem, quasi σορὸν ἀπίδης esse volunt. Vide Suidam in dictione σέραπισ ead. lin. οὐβεασασιανόν. lin. 12. σμικρόλογον. lin. 16. τῆς ἀφροδίτης τῆς παινδήμων. Alludit ad id quod Suetonius ait, Titus cognomine paterno Amor & delitiæ generis humani. lin. 17. κλοιοδῆσον uno verbo, iuxta Phalaridem ferreis vinculis vincit, aut supplicio afficit. lin. 21. χρηματίσαι δικαιότατος hæc in solo exemplari Pithœi reperiuntur, & absunt à reliquis.

Fol. 28. l. 1. ἀνισότητος] ἀρισότητος, lin. 2. φοινίκω quod ferri potest, sive ad id referas quod Dom. vultu ruboris pleno fuerit, ut apud Suet. in eius vita cap. 18. sive ad id quod sanguinarius, eo enim verbo utitur, fuit. lin. 16. μῶν λυτίνου] μῶν ἄν τινα. Caterū nota est Antioj historia ex Dione in Adriano. lin. 22. quod Jul. inquit, τὸ κύμνον διαπερίουτων Græci uno verbo vocant κυμνοπέριον Cumini festorem. Vide Arist. Eth. lib. 4. cap. 1. & Athenæum lib. 7.

Fol. 31. l. 8. ὃ δὲ ὄτι] τῷ δὲ ὄτι, lin. 16. ἴσθαι καὶ συνομαρ-
 πῆν] ἴσθαι καὶ παραμαρπτεῖν, lin. 19. χαρήσουσι] αἰνήσουσι, lin.
 20. ἠδὲ κέ] δὲ κέ, quæ lectio mihi videtur rector. Nec en-
 nim quisquam authorum absolutè Pertinacem conscium
 cædis, Commodi fuisse dicit. Sic enim Capitolinus. Tunc
 Perrinax, interficiendi Commodi conscientiam delatam
 sibi ab aliis nõ fugit. Itaq; si legas δὲ κέ, ita interpretator,
 ὅσον ἐπὶ τοῖς σκέμμασι, saltem animo & cogitatione.

Fol. 32. l. 4. τὰ παιδάρια] κατὰ τὰ παιδάρια hoc sensu, ut
 verò Severus se conjuncturus fuit cum filiis. lin. 8. φησὶ
 μαίφρονος. Nam & exul quoque Macrinus fuit. Sed quod in
 versione σοφὸς verti cautus, id quidem ei convenire potest
 propter ejus astutiam in celanda nece Caracallæ. Verum
 verti etiam potest sapientem. Nam & doctrinarum studiis
 floruisse dicitur. Sic enim Capitolinus. Macrinum liberti-
 num hominem, prostibulum servilibus officiis occupatum
 in domo Imperatoria, venali fide, vita sordida sub Com-
 modo, à Severo remotum etiam à miserrimis officiis, re-
 legatumque in Africam, ubi ut infamiam damnationis te-
 geret lectioni operam dedisse, egisse causulas, declamasse,
 jus postremo dixisse. lin. 10. εὐήρους. Nam & Alexander Se-
 verus dictus est, lin. 17. εἶπε τῇ δικῇ, lin. 18. μεταίτιοι γυγόνασι]
 ματε γυγόνασι.

Fol. 35. l. 3. Versus Euripidis ex Phœniss. lin. 6. si velis
 ita verte, Aurum hic gestans deliciatur more puellæ, ut ex-
 primas verbum. χρυφῶ. lin. 7. τούτω δὲ ὁ ζῶς ὡς περ τῆς ἐκείτου
 θοίνης ἐξέβρατι. Aut. τούτω δὲ ὁ ζῶς ὡς περ τῆς ἐκείτου θοίνης ἐξέ-
 βη sive ἐκβῆθι, lin. 17. ἥλιος δὲ ὁ ἐμοῦ] Aureliani mater
 erat sacerdos templi Solis: & magnificentum templum extru-
 xit. Soli Aurelianus postquam factus est Imperator. Vide
 Vopiscum in vita Aureliani.

Fol. 36. lin. 1. ἐβδμήκοντα, πόλεις ἀναστήσας. At Vopiscus
 non instaurasse, sed recepisse, in uno loco sexaginta, in alio
 septuaginta urbes: & si græca dictio ἀναστήσας ferre potuisset,
 recepit, aut ab hostiū captivitate vindicavit, vertisset.
 lin. ult. τοικῶς] αὐτοῖσιν. lin. 5. τοὺς φονέας, &c. Posset hic locus
 ita verti, Probum sicarios, vel principum interfectores, sci-
 licet Taciti & Aureliani, supplicio affectisse, de qua re vide
 Zozimum lib. 1. & Vopiscum in Probo. Cæterum ad no-
 stram

fram interpretationem facit, quod idem Vopiscus ait in Caro, Carum Probi mortem acerrimè, & constantissimè vindicasse. lin. ult. *ἰοικῶς*] *ἰοικαν*.

Fol. 39. l. 4. præter græca addidimus levibus nonnunquam miscere, quæ tollat qui volet. Deinde *ἔτι διαλεγόμενων*] cum adhuc illi inter se colloquerentur. lin. ult. *πανταίως*] *παντείαν*.

Fol. 40. l. 6. *παραφέρεται*] al. *παραφέρεται*, lin. 21. *διαπηροῦσθαι* supple *ἢ παρασμένν*] al. *διαπείρασθαι*.

Fol. 43. l. 7. *ἀπὸ πρώτων*] *ἀποπρώτων*. lin. 8. *λόμαρα*] *τιθέμερα*, hoc verbum absoluté positum, pro κρίσιν *τιθέμερα* iudicium proponimus, mihi insolens visum est. Itaque *λόμαρα*, quod in duobus exemplaribus inveni, legere malui. lin. 11. De Caracalla loquitur. lin. 18. *τῶν αὐτῶν*] *τῶν κἀκείνων* ἢ *τῶν αὐτῶν*.

Fol. 44. l. 2. *λέγων*] *λέων*. lin. 5. *ἔχοντα* in subjunctivo, lin. ult. *σεμνός, ἔχων καὶ τὸ πρόσωπον*.

Fol. 47. l. 12. *εἰσαγάγωμεν*.

Fol. 48. l. 11. *ἂν ὄπῳ μὴ νομίζοντες*. li. 20. Præconia versibus fieri solita indicat Lucianus in Jove Tragædo, his verbis, *ἀποσεμνύναι φημί δὲ τὸ κήρυγμα μέγιστος, καὶ μακαροφρονία ποιητικῆ, ὡς μάλλον σωέλθοισιν*. Sed præconium quod apud Lucianum eo loco habetur, versibus hexametris, cōstat. Hoc verò versibus anapesticis, opinor à variis authoribus desumptis, & à Juliano ad suum propositū accommodatis, quæ Græci *πρωσθὴν* dicūt. Nā est versus scilicet *καὶ πολεμοῖσι, δάϊον ἔγχεσ*, quem observavi ab Euripide desumptum. Non omittendum plerisque in ea esse opinione, ut hi Anapesti non quatuor cōstantes pedibus, sed duobus legi debeant, hoc modo:

<i>Ἀρχὴ μὲν ἄγχι</i>	<i>Οἱ τὸ πρὶν βασιλεῖς</i>
<i>Ὁ τῶν χαλκίδων</i>	<i>Δουλωσάμενοι</i>
<i>Ἀθλων τρυφῆς</i>	<i>Ἔθνα πολλά</i>
<i>Καιρὸς δεκαεῖ.</i>	<i>Καὶ πολέμοισιν</i>
<i>Μικρὰ μέλην</i>	<i>Δάϊον ἔγχεσ</i>
<i>Ἀλλ' ἀκούοντες</i>	<i>Θήξαντες, ὁμοῦ</i>
<i>Τὰν ἡμετέραν</i>	<i>Γνώμης τε μέγαν</i>
<i>Κήρυκα βοᾶν</i>	<i>Πινυτῶφρονά τοῦ,</i>

Ἰτ' ἐς ἀν'ήπαλον	Τέρματα μάρθεν,
Ἰσαθε κρίσι,	Δαίτας πεγαμίαις
Οἱ τε φρόνησιν	Ομμασι πρηνά,
Τέλος ὀλβίης	Μαθακάς τε φέρει
Θέμενοι βιοτῆς,	Εὐδίτας, ὁμοῦ
Οἷς τ' αὐπθίαις	Ληθοκλήτοις
Κακά πόλλ' ἔρξαι	Γεεὶ χίρας ἀκρας,
Καὶ χεῖστα φίλοις	Ψελοῖσι, φαίη
Τέκμηρ βίῳτου	Μαχαριστότατον.
Νενομίσο, χαλοῦ	Νίκης δὲ τέλος
Τέλος ἠδίστην.	Ζῆνι μνήσῃ.
Τ' ἀπόλωσιν ἔχιν.	

Fol. 52. lin. 4. ἀπὸ περιγλίωσι, Sic Dionysius Halicarnass. lib. 2. Antiquitatum Rom. Cæterum numerus colonorum missorū magnus à principio ad parvum redactus est, tria millia peditū, trecenti equites. lin. 20. οὐ τῆ καρῶν μοίρα, Erat ignobile militum genus Calones nempe. Vnde proverbium in Care periculum.

Fol. 55. l. 1. ἐστὶ ἐψέοντο] ἐστὶ ἐπόντο. lin. 2. δεσφ ἱπάλους, in uno exempli. lin. 15. ἰβήρων, al. ἰβραίων aut ἐδδύων, quæ lectio mihi satis probaretur. Reliqua quæ sequuntur, nota sunt ex Commentariis Julii Cæsaris & Plutarch in Julio.

Fol. 56. καὶ τοι τί ποσ' ἔσται, al. καὶ τοι ἢ ποσ' ἔσται, aut ἢ λαὸν ἦν

Fol. 59. l. 1. ἢ λέγειν ἐξέμελέτισσα] al. ἐξέμελέμισσα. Fortasse nō vult dicere Cæsarem minime facultate dicendi valuisse. Nam & inter oratores sui temporis est habitus, teste Cicero in Bruto, sed ad dicendum præmeditatum non accessisse. lin. 19. ἀκροώμενος sic & Plutarchus, sed Suetonius animadversa Alexandri Magni imagine, cap. 7. in Julio. l. 21. μετὰ τοῦτο, al. μέγας τὸννομα.

Fol. 60. l. 2. ὀνομασθέντων, al. ὀνομάστων. lin. 6. κράσος καὶ λούκιος] al. κράσσοι καὶ λούκιοι, scilicet Crassum & Lucium Gellium innuit. Vide Plutarch. in Crasso & Appian. Bell. Ciuil. 1. lin. 12. μαίωνα al. μαίζωνα hoc sensu, ut in prima editione vertimus comparatione alicujus eorum qui ante eum fuerūt majorē. lin. 14. ἢ τῶ παρὰ τὸν κυρῖνον ποντονί, al. ἢ τῶ πῶδε κινδῖνον, nam κινδῖνον, ut in quodam exemplari legitur

legitur minimè mihi sententiæ cōgruere videtur. lin. 19.

ἔπεγραψα] ὑπογράψω

Fol. 63. l. 4. πρ' οὐδὲκεν] alias προὐδὲκεν. lin. 7. καὶ γὰρ
ὦν ἐνδεία] de pugna ad Dyrrachium commissa, ut lego, lo-
qui videtur. ead. lin. κρονῶς] γέροναι. lin. 9. ἠτήθης sed lē-
sus ita legendo cōstare, credo, non potest. lin. 12. πρὶβάντων
πόλεμον, ὑπερετίθει τὴν μάχην. in prima versione ita transtul-
imus, siue quando oportebat bellum ducere, prælio con-
gressus est. Atque hæc interpretatio magis sententiæ & hi-
storiæ convenit, quam græcorum verborum propriæ si-
gnificationi. Certum enim est ex App. & Plut. & reliquis
authoribus Pompeium non prudentis ducis officio fun-
ctū qui pugnandi copiam in Pharsalia Cæsari fecerit, cum
Cæsar in his locis esset in quibus penuria rerū necessaria-
rum facile opprimi posset. lin. 17. ἐνέδου] ἐνέδου] aut
ἐνέδου.

Fol. 64. l. 12. πολεμοθέντας] πολεμοθέντας. lin. 16. ἠνίκα
ἔκμαρε] ἠνίκα ἔκ ἡμάρει afflictis etiam grætorum opibus, ut
in prima versione.

Fol. 67. l. 7. πῶς σὺ] παρὰ σὺ. lin. 12. ὑμνηθέντων]
ὑπομνηθέντων ὡμῶσθε

Fol. 68. l. 10. ἔλασον] ἔλμισον Cæterum vide Sueto-
nium in Augusto cap. 16.

Fol. 71. l. 2. ἔμαλ'] ἐπ' αὐτοῦ, & ita lego. quantum
ad ea quæ sequuntur de Athenodoro, vide Plutarchum in
Aroph. Suidam in dictione Ἀθηνόδωρου, Sossimum lib. 1. de
Arrio, Plut. in Antonio, & eundem Julianum in epistola ad
Alexandrinus, quæ & à nobis edita & in Latinum versa
est. lin. 17, Eadem Suidas & Sozimus.

Fol. 72. l. 8. πολεμοῦμενοι] Antonium notat. lin. 16.
δυναμῶος λέγειν, in omnibus exemplaribus ita legitur, sed
græce dici δυναμῶος λέγειν non puto, mallem δύνως. lin.
18. σύρα fuit Trajani questor, cujus consilio rempub. &
maximè quæ ad togam pertinebant, administrabat. Vide
Dionem in vita Trajani.

Fol. 75. l. 12. προσάβαν] προσάβαν. lin. 16. ζάμολες, De
Zamolcide vide Suid. in dictione Zamolxis & Ochus. lin.
18. Dubiū nō est, legendū οἷται ἀποδημίας ἀπομένεσι, nō ἦ.
Nam alioquin sensus constare non potest, quamvis in om-
nibus exemplaribus ἦ legatur. ead. lin. ἀπομένεσι] ὑπομί-

υσι. lin. ult. *πὸν πάντων*] *πὸν προτείων.*

Fol. 76. *ἀρχαίως.* nam ita legendum est non *ἐρχαίως*] *ἐρχαίως.*

Fol. 79 l. 3. *ἀγῶν ἁ* & cætera. Versus Euripidis citatus à Plutarcho in lib. *πὸν τῆς ἀδελφείας* & *πὸν τῆς φωνῆς.* l. 12. *φόρος γὰρ ὡς περ,* Pagani Constantinum insectantur, quod se ad Christianam religionem cõtulerat, & tria precipue illi vitio vertunt, quod ab Ægypto episcopo persuasus ut expiationem cædium uxoris & filii consequeretur, Christianam fidem fuerit amplexus, quod Chrisargiron, tributi genus est, instituerit, & quod imperii opes in luxu profuderit. De his vide Zozimum lib. 1. Evagrium lib. 3. cap. 39. Itaque in prima versione interpretatus sum *φόρος ἐπὶ τῆς ἐλέως* tributa instituerat, de Chrisargiro nimirum locum intelligi volēs. Putabat Marschalis *τέλω* hic significare *ἀναλισκω*, consumo, tributa cõsumperat, sed ut vulgarem verbi *τέλω*, quod est pendo, significationē sequerer, duabus potissimum de causis sum adductus: Primum propter *ὡς περ*, quod actum non perfectum denotat, id est quodammodo. At Chryargiron iustituit Constantinus, non ferē fere omnino, quæ institutio usque ad Anastasium secundum duravit, authore Evagrio. Deinde certum est ex Zozimo, Constantinum barbaros ad suum auxilium, & suarum partiũ præsidium accivisse, hisque stipendia toto imperii tempore dedisse, quod est fere illis tributa pendere.

Fol. 79. l. 14. lege *πὸν τὰ αὐτῆς*, nam *αὐτῶν* subsistere non potest. lin. 15. *αὐτῆς*] *αὐτῆς.* lin. 16. *πὸν τῆς νιυῆς*] *δίυῆς.*

Fol. 80. l. 3. *περὶ μινθῆν*] *περὶ τειτο*, lin. 8. *Ἀδωνιδος κήπωνε*, sic Suidas, Adonidis horti constabant lactuca & fœniculo, quæ in testis ferebāt. Vt̃ur proverbio de rebus immaturis, aut intempestivis & levibus, non radicatis, non diuturnis, & in superficie tantum hærentibus. Vide Ath. lib. 4. cap. 8. & Arriani Epictetum. lin. 21, *καὶ πάντων αὐτῶν καὶ ἀβοῶσαι* alias *καὶ ἀλαβῆσαι.*

Fol. 83. l. 2. *ἔλεγον*] *ἔλεγον.* ead. lin. *ἔδδξαν*] *ἔδδξαν* decreverunt. lin. 18. *τῶν διαλεκτικῶν μεγαλιθῶν*] *κύκλις* est *θύρα* τῆς *δικαστηρίας* sed *κυκλῶν* fortasse legendum, *κύκλοι* enim sunt argumentationis dialecticæ genus

Fol. 84. l. 8. *ἐπὶ τῶν θεῶν*] *ἐπὶ τῶν θεῶν*. lin. 13. citatur Homerus Iliados χ. lin. 16. *πῶς σοί γὰρ ἐφῆπε νῆα* alias *ἐφῆπε νῆα μικρῆν*

νῆα

νεκροί. deinde citantur Euripidis versus ex Andromache.

Fol. 87. l. 4. *πρωθίην*] alias *στρωθίην* lin. 8. forte *πολυμικλή δύνανται, κεί πολυμικλή εμπειρίαν.*

Folio 88. linea 3. *ἔτοι θυχόντα*, nos ἔ τὸν θυχόντα restituumus. linea 15. *δέδωθα*, nos δέοντα, nisi forte quis velit interpretari *δέδωθα* imperfecta, imposita, simulacra, opera. lin. 12. Plutarch. in Apoph. diversè á Juliano hoc refert, scilicet Octavianum precatum fuisse nepotibus benevolentiam Pompeii, virtutem Alexandri, & suam fortunam. lin. 16. alii *μουροπλάθος*, vide Suidam in dictione *μουροπλάθος*, & hoc loco etiam nonnulli pro *σωτήρων*, legunt *δωτήρων*, sed prius melius. Deos enim salutare & tutelares Cæsares existimabant, ut Julium, Augustum, & reliquos. Tacitus lib. 1. ab excessu Augusti, tua Dive Auguste, cælo recepta mens & car. Quin & Reges & Principes *σωτήρες* dicebantur, Cic. in Verr. 4. Itaque C. Verrem non solum patronum istius insulæ, sed etiam *σωτήρα* vidi inscriptū, sic & Antioch. *σωτήρ*. qd si ironicè ὄντως intelligas?

Fol. 91. l. 3. existimo legendum *ἠπιητήθου τι τῆν ἀχρησέρων*; Cur igitur ignobilissimis vos perturbationibus succubivistis? Ille enim. lin. 8. *ἀλλ' ἀπέχων ἔχει σοι*. D. ita *διὰ ἐπ' ἐμείνων εἶχε χάραν*, nonnulli *ἔχουσι*. Duæ p̄stremæ mendosæ sunt, prior tolerari potest. lin. 11. Aristoteles, lib. 1. Ethic. cap. 10. *καὶ τετράγωνος ἀνθυφόρον* nec adjicit *πετυγμένους* versus est hic perfectus *ἀνθρ τετράγωνος ἀνθυφόρον* Ietυγμένους Plato in Protagora sic ait *χέρσι τε καὶ ποσὶ νόω τὸν τετράγωνον*. lin. 13. *σεβήρη*.

Fol. 92. l. 6. *ἀναθυμιάσεων* intellige callidas & siccas, vide Aristot. cap. 5. & 6. lib. 1. *μυτώρ*, & toto lib. 3. de his agit. lin. 8. *ὑπερθαλλόμενος ὄλιγον*, & hic punctum addunt. lin. sequen. *ἔδεν ἐδέεσθαι*. lin. 18. *τῷ πῶδι*.

Fol. 95. l. 2. locus ex Homero Iliad. 2. lin. 4. Iidem locus ex Homero Iliad. 4. in f. lin. 5. *ἐβεβλήμεν* pro *ἐβεβλήσω* restituumus. lin. 6. *ἠρόπων*, & ead. lin. *ἀλλ' ὤσιν* lin. 19. *ἔστιν ἔκ ἄλλορον*, si ita legas *ἀρξάσθαι*, interpretandum erit impedire, & moderari, hæc lectio diversum efficit sensum, sicut & ea quæ sequuntur, *τὸ δὲ πολλῶν γινόμενον*. Nam forte notat eos, qui spretis suis, ad alienos imperia trāsmiserūt.

Fol. 96. l. 9. *καμοτηρίας*.

Fol. 99. l. 15. Hæc reselluntur, á Sozomeno lib. 3. Hist.

112 NOTÆ IN JUL. CÆS.
Eccles. cap. 5. Evagrio lib. 3. cap. 40. & 41. & Cirillo lib.
7. adversus Jul.

FINIS.

Errata sic corrigito.

Folio 15. linea 1. διεξέλθω. fol. 24. lin. 1. ἐργάσασθαι. fol.
36. lin. 8. παρακελευομένων. fol. 44. lin. 4. ταυῦ. fol. 47.
lin. 16. αὐτοῖς. fol. 48. lin. 11. ποσαδῶν. fol. 51. lin. 22. ἔπερα.
fol. 55. lin. 8. ἀντίη. fol. 59. lin. 19. post ἀκροώμενος dele
punctum. fol. 63. lin. 4. ἦ. fol. 64. lin. 17. γνωσκομένους. fol.
88. lin. 2. ἐώρων. fol. 96. lin. 9. βίον ἔχων adde interrogans;

Errata in Latino.

Folio 18. linea 10. præparati erant troni sub quibus, &
linea 11. accumberent] discumberent. lin. 12. fuit] erat.
fol. 38. lin. 5. Hæc] adhuc. fol. 46. lin. 20. expertem. fol.
81. lin. 25. adfuerat] aderat.

FINIS.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΥΤΟ-

ΚΡΑΤΟΡΟΣ ΠΡΑΞΕΩΝ

ἢ αὖτις βασιλείας.

JULIANI DE IMPE-

RATORIS PRÆCLARIS

actionibus, sive de

Regno.

PARISIIS,

Apud Dionysium Duvallium, sub
Pegaso, in vico Bellovaco.

M. D. LXXXIII.

CUM PRIVILEGIO REGIS.

CANTOCLARUS
LECTORI.

M mihi, optime
Lector, ex biblio-
theca illustrissimæ
Reginæ Cathari-
næ Medicæ, Juli-
ani Cæsares desumendi potestas
facta esset, quoniam conjunctū
illi libro, hunc *ἡμετέριον*, seu *ἡμετέριον*, sive ut
mibi videtur, *ἡμετέριον* librū
reperi, una quoque edendum
censui. Latinum etiam ut su-
periolem feci, & Reginæ Me-
dicæ dicavi, sed ejus editionē

in aliud tempus distuli. Nam u-
nicum exemplar habebam, id-
que adeo depravatum, ut in eo
ne versum quidem, a mendis
salvum & incolumem depre-
henderim, & sani & prudentis
hominis esse non putabam, u-
nico exemplari existimationis
sue periculum credere atque
committere. Ego initio in ca-
pitione & sententia fui, ut nō
existimare librum Juliano ad-
scribi oportere, propterea quod
nec Suidas ipse, qui Juliani li-
bros accurate recenset, nec ul-
lus, quod sciam, author alius
præter Zozimū hujus libri me-
tionem fecerit. Sed cum Zoz-
imus dicat Julianū res a Costā-
tio apud Nisibim sive Anthio-
chiam

chiam gestas, quod hujus libri
præcipuum argumentum est,
pecuarii libro descripsisse, faci-
le adducor ut credam hunc es-
se. Nec veró nobis ab hac sentē-
tia desciscēdum puto, quod hu-
jus opusculi phrasis, á reliquo-
rum Juliani operum phrasi, pau-
lò alienior esse videatur. Hic e-
nim encomiastē & oratorem,
vel potius declamatorem agit,
ut illi pleniori & uberiori dicē-
di genere utēdum fuerit. Hæc
sunt, Candide Lector, quorum
ego te admonendum duxi. Si
quid posthac certius habueri-
mus, nos illud tibi non inuide-
bimus, sed quicquid id fuerit,
in lucem proferemus. Interea
nostram hanc, qualemcūque

in hac oratione edenda operam æqui bonique cōsule, Vale,

Zozimus libro tertio.

Dum hic rerum Constantii status esset, Persæ, quibus Rex Sapore erat, Mesopotamiam infestis grassationibus vexabāt, & in ditionem redactis omnibus ad Nisibim sitis, urbē ipsam totis viribus obsidebant. Sed quum dux Lucillianus obsidioni sustinendæ idoneus, partim oblati forte fortuna occasionebus, partim strategematis recte fuisset usus: urbs imminentibus malis est erepta, licet ad extremū periculū devenisset: Id autē quo modo factum sit, à me cōmemo-

memorari, supervacaneum fore duxi : quum ipse Cæsar omnia tum temporis gesta peculiari scripto quodam exposuerit; quibus in manus sumptis, ejus viri summam in dicendo vim perspicere licet.

T O R A T

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΠΡΑ-
ξεων ἢ περὶ βασιλείας.

Ο Ν Αχιλλέα Φησὶν ἢ
ποίησις, ὅπῃ τε ἐμίμνησε καὶ
διώερχη πρὸς τὸν βασι-
λέα, μεθῆναι μὲν ταῖν χα-
ροῖν τιῶ ἀιχμῶ, καὶ τιῶ
ἀσπίδα, Ψηλτέρον δὲ σφύμοσάμνον καὶ κηθα-
ραν, ἀδειν καὶ ὑμνήν τῷ ἡμιτέων τὰς πρῶξας,
καὶ ταυτιῶ τιῶ δρεγαγῶ τῆς ἡσυχίας ποιη-
σθαι, δὲ μάλα δὲ φρόνως τὸ το διανοηθέντα. ὅ
μὲν γὰρ ἀπερῆσάνεσθαι καὶ παρξωῶν τὸν βα-
σιλέα, λίαν αὐθάδες καὶ ἀγχιον. τυρῶν δὲ ὁσδὲ
ἐκείνης σπολύεσθαι τὸ μέμψεως ὁ ἄν ἔργων εἰς
ὡδάς κατὰρῆται καὶ κρούματα, ἔξον τότε
μὲν ἔχεσθαι τῷ ὀπλων, καὶ μὴ μεθῆναι αὐ-
τις ἐφ' ἡμαῖ ὑμνήν τὸν βασιλέα καὶ ἀδειν τὰ
κατορθώματα. οὐ μὲν ὁσδὲ τὸν Αγαμέμμο-

Ααα

να, Φησὶν ὁ πατὴρ ἐκείνων ἅ' λόγων, μετέως κ' ἡ
πολιτικῶς παρορθεῖσθαι τὰς ἐραυλαῖς, ἀλλ' ἂν
πειλῆ τε χρῆσθαι, καὶ ἔργους ὑβρίζειν ἔργως
ἀφ' ἐρέμῳ. στυγῶν δ' αὖτις εἰς αὐτὸν ἀλ-
λήλοισι ὅτι τῆς ἐκκλησίας μεταμελουμένων,
τὸ μὲν τῆς γένεσος ἐκβοῶντα, Ἀβείδ η ἢ ἄρ', πὶ δ'
δὲ ἀμφοτέροισιν ἀρῶν Ἐπλετο, σοὶ κ' ἐμοὶ εἴτα
ἐπαρώμῳ τῆ παρορθεῖσθαι τῆς ἀπερθεῖας, καὶ
ἀπαρθμούμῳ τὰς ἐκ τῆς μιλύδος συμφο-
ρας, τὸν βασιλέα δὲ ἀπὶ τῶμῳ Δία, καὶ μοί-
ρας, καὶ ἐριωνίῳ, δοκεῖ μοι διδάσκειν, ὡς παρ' ἐν
δράματι, τοῖς παρορθεῖσθαι ἀνδράσιν οἷον εἶχο-
σι χρῶμῳ, ὅτι χρῆσθαι μὲν βασιλέας μὴδὲν
ὑβρὸς παρορθεῖσθαι, μὴδὲ τῆ δυνάμει χρῆσθαι
παρ' ἀπὸν, μὴδὲ ἐφίεσθαι τὰς θυμῶν, κατὰ παρ'
ἵπῳ, δράσει χήτει χαλινῶ, καὶ ἠνιόχου φε-
ρομῶν. παραμῶν δὲ αὖτις ἐραυλαῖς, ὑπο-
ψία βασιλικῶ μὴ δυσχεραίνων, φέρων δὲ ἐγ-
χεατῶς καὶ παρ' αὖτις τὰς ἐπιτήμῃσεις, ἵνα μὴ
μεταμελείας αὖτις ὁ βίος μετὸς ἦ. αὐτὰ καθ'
ἐμαυτὸν ἐνοιοῦ, ὡς φίλε βασιλεῦ, κ' σὲ μὲν ὄρω
ὅτι ἅ' ἔργων τῶν Ὀμηρικῶν παιδείαν ὅτι-
δεικνύ-

δεικνύμενον, καὶ ἐθέλοντα πάντως, κοινῆτε ἀποδύ-
 τας ἀσαφὸν τί δοῦναι, ἡμῖν δὲ ἰδίᾳ ἡμαῶς καὶ ἡμεῖς
 ἄλλα ἐπὶ ἀνθρώποις ὁδοῦ ἀσκήζοντα, ἵσχυροῦ ἵ-
 οῖμα, κρείττονα ἑαυτῶν ἐλλείων βασιλέως ἐπὶ
 ἐθέλοντα, ὥστε ὁ μὲν, ἡτίμαζε τοῖς ἑσπέροις, σὺ
 δὲ οἶμα καὶ τῶν φαύλων πολλοῖς τὴν συγνώ-
 μιν νέμεις, τὸν πειθακῆν ἐπαμνοῦν τῶν λόγων, ὅς
 τὴν συγνώμην τῆς ἡμετέρας παρεστήθης· ἀγνο-
 νοίμεν εἰ μὴ τῆς Πηλέως φαινοίμεν ἀγνω-
 μονέστερος, καὶ ἐπαμνοῖμεν εἰς διῶμα ἡμεῶν παρο-
 σόντα τοῖς οὐκ ἐπιφροσύνῃ καὶ ἀδουρῆ καὶ χλαῖ-
 ναν, οὐδὲ μὰ Δία πέπλοις παμποικίλοις γυ-
 ναικῶν ἔργα σιδανίων, ὅσδὲ τῶν ἵππων νι-
 σαίων καὶ ἡλίου, καὶ χρυσοκλήτων ἀρμάτων
 ἀφράπτουσαν ἀχλὺν, ὅσδὲ τὴν Ἰνδῶν λίθον
 διαίτη καὶ χερσέωσαν. καὶ τοί γε εἰ τίς ἐθέ-
 λει ἑαυτοῖς τὸν νοῦν παροσέχων ἕκαστον ἀξιοῦν
 λόγου, μικρὰ πάσαν οἶμα τὴν Ὀμήρου ποιή-
 σιν ἀποχύσας, ἐπὶ δεήσεται λόγων, καὶ οὐκ
 ἀποχρήσει σοὶ μόνῳ τὰ σύμπασι ποιηθέντα
 τοῖς ἡμετέροις ἑκώμια. ἄρξωμεθα δὲ ἀπὸ
 τῶν σκήπτρου παρότερον εἰ βούλῃ καὶ τῆς

Α α α ij

βασιλείας αὐτῆς. Ἦ γὰρ δὴ Φησιν ὁ ποιητῆς, ἐ-
 παίψην ἐθέλων τῆς τῷ πελοπιδῶν οἰκίας τιῶ
 ἄρχαιότητα, καὶ ὁ μέγιστος ἡγεμονίας ἐδείξα-
 ῖ. Ἄνα ὃ κρείων ἀγαμέμνων, Ἐσὴ σκῆπτρον ἐ-
 χων, ὃ μὲν Ἡφαιστος κάμει τεύχων, καὶ ἔδωκε δῖι,
 ὃ ὃ ὦ τῆ μάχης, ὃ δὲ πέλοπι, πέλοψ δὲ δῶκ' Ἀ-
 ῖεῖ ποιμῶν λαῶν, Ἀῖδός ὃ θνητῶν ἔλιπε πο-
 λύαρνι Θύεση, Ἄνταρ οἱ γ' αὐτε θυέες εἴ Ἀγα-
 μέμνωνι δῶκε Φορῆναι, Πολλῆσιν νήσοισι καὶ
 ἄρχαίπρωτῃ ἀνάσσειν. αὐτοῖσι τῆς πελοπιδῶν
 οἰκίας ἡ γμεθογία εἰς ῖβς ὅσθ' ὅλας μεί-
 νασα γνέας. Ἐ γὰρ μὲν τῆς ἡμετέρας Συγγε-
 νείας ἤρξατο μὲν ἀπὸ Κλαυδίου. μικρὰ δὲ ἐν
 μέσῳ ἀγαλῆπούσης τῆς ἡγεμονίας τὴν πάππων
 ὦ σὰ ἀγαδέχεσθον. καὶ ὁ μὲν τῆς μητρὸς πα-
 τῆρ τιῶ ῥώμην δῶκε, καὶ τιῶ Ἰταλίαν, καὶ τὴν
 Λιβύην τε, ἐπαυτῆ καὶ Ἐρδῶν, καὶ Σικελίαν, οὐτὶ
 Φαυλοτέραν τῆ Ἀργίας, καὶ Μυκηναίας διωα-
 ρείας. ὅ γε μὲν τῆ πατρὸς γηνίτωρ, γαλατίας
 ἐθνη, Ἐ μαχμῶτατα καὶ τοῖς Ἐσπερείοις, Ἰσθῆρας
 καὶ Ἐ κίλος ὠκεανοῦ νήσοις, αἱ τοῦτῳ μείζους
 τῷ ἐν τῇ θαλάττῃ τῇ καθ' ἡμᾶς ὀρωμεῶν
 εἴσιν,

εἰσιν, ὅσα καὶ τῆ εἰσω θαλάττης, ἢ τῆ ἠρακλείω σπη-
λαῶν ὑποχωρημένη. ταύτας δὲ ὅλας τὰς χώ-
ρας, καθαράς ἀπέφλυαν πολεμίων. κοινῇ μὲν
ἔπιπρατεύοντες εἴ ποτε τούτου δέησειεν, ἔπι-
φοιτῶντες δὲ ἐστὶν ὅτε καὶ κακιδίαν ἕκαστος, τῶν
ὁμόρων βαρβάρων ὕβριν τε καὶ ἀδικίαν δέξε-
σθαι. ἐκείνοι μὲν δὲ τούτοις ἐκρομοῦντες, ὁ
πατήρ δὲ, τὴν μὲν παροστήκουσαν αὐτῷ μοῖραν
μέγα δὴσεῶς καὶ οἰώως ἐκλήσατο, παρμείνας
τὴν εἰρηρμῆν τελευτήν. ἔργησε καὶ τὸς. τὰ
λοιπὰ δὲ, ἀπὸ βασιλείας εἰς τυρανίδα εὑπε-
νεχθέντα, δουλείας ἐπαύσε χαλεπῆς, καὶ ἤρξε
ξυμπάντων, ἕως ὑμῶν, τοῖς αὐτῶν παῖδας παρ-
ελάμβανος ξυμάρχοντας. ἀρ' οὖν ἀξίον μέγθος
διωάμεως παρβαδμῆν, καὶ τὸν ἐκ τῆ θουασεία
χρόνον καὶ πληθὸς τῶν βασιλευσάντων, ἢ τῶτο
μὲν ὅστιν ἀληθῶς ἀρχαῖον.

Μεπιτέον δὲ ἔπι τὸν πλοῦτον, καὶ θαυμα-
σέον οὗ τὴν κλαμίδα σὺν τῇ πόρτῃ, ἀδὴ καὶ
Ομήρω δὴ τελευτῶν παρέχον ιδείαν, λόγῳ τε
ἀξιώτεον πολλοῦ, τὰς θοὰς ἵππους, ἀπὸ τριχί-
λαια οὔσα ἐλάω κατεφέροντο καὶ τὰ φόρτια

τὰ ἐντεῦθεν, ἢ τοῖς θρακεῖς ἵππους δι' ἀλαθη-
 σόμεθα, λαυκοτέρους μὲν τῆς χιόνος, θεῖν δὲ ὠ-
 κυτέροις τῶν χιμερίων πιδμάτων, καὶ τὰ ἐν
 αὐτοῖς ἄρματα, καὶ ἔχοντο σε ἐν τοῦτοῖς ἐπαγ-
 νῆν οἰκίαν τε οἴμασι τῷ Ἀλκινόου, καὶ τὰ τῶν Με-
 νέλεω δώματα καὶ ἀπληξάμνη, καὶ τὸν τῷ πο-
 λύφρονος Οδυσεῶς παῖδα, καὶ τοῖς αὐτὰ ληρῆν
 πᾶσι πείσαντα, τοῖς σοῖο πᾶσι πείσαντα ἀξιώσο-
 μην, μή ποτε ἄρα ἔλασον ἔχον ἐν τοῦτοῖς
 δοκῆς. καὶ οὐκ ἀπασόμεθα τὴν φλυαρίαν,
 ἀλλ' ὅρα μή τις ἡμᾶς μικρολογίας καὶ ἀμα-
 θίας τῶν δήθεν καλῶν γραμμάτων ἔλη-
 σὺν καὶ ἀφέντας καὶ τοῖς ὀμηρίδασι τὰ τοῖ-
 αὐτὰ πολυπραγμοῖν, ὅτι τὰ τούτων ἐγγυ-
 τέρα πρὸς ἀρετὴν, καὶ ἀμείζονα ποιῶν πρὸς
 μήχαν σώματος βίωσις, καὶ τῆς ἐν τοῖς ὀ-
 πλοῖς ἐμπειρίας παρροῦντες ἵεσθαι κωί, μή
 ποτε τῶν ὑπὸ τῆς ὀμηρικῆς ὑμνουμένων
 σειριῶος εἴξομεν. ἐστὶ μὲν γὰρ τῶς ὀπλοῦ παρ
 αὐτῷ Πάριδος, ἀνὴρ ἀπίστος, καὶ χρημάτων
 ἠπῶν, ἀλλὰ καὶ ἀδελφεὶς τῷ χεῖρα, καὶ ὀπλιτῆς
 Φαῦλος. τεῦχος τε ἐπ' αὐτῷ καὶ μηλιόνης ἄ-
 μὲν

ἡρώεσσι, καὶ οὐκ ἔσομαι ταῖς θεολογαῖς ἔνο-
 χος· ὥστε ἤδη θάρρουῦντα χερὶ λέγαν, καὶ μοι
 μήτις δυσχεραῖνοι πηρομύω παρὰ ξέων ἀπτε-
 ροῖσι μείζονων, εἰ καὶ οὐδὲ λόγου σὺνεκτέφει μεί-
 κτος, καὶ ταῦτα θέλοντος ἐπέχην καὶ βιαζομῆς,
 ὅπως μὴ ᾧ μεγέθει τῶν ἔργων, ἢ τῶν λόγων ἀ-
 δείψα παρὲν χειρομῆνη διαλυμύνηται, καὶ ἴαφ
 δὴ καὶ τὸν χροσόν, φασί, τῷ θεπαιᾶσιν Ερωτος τοῖς
 παρρησίᾳ ὀπιβληθέντα, τὴν ἀκρίβειαν ἀφελθῆν
 τῆ τέχνης. Δέσται γὰρ ἀληθείας τῆ ὀμηρικῆς σάλ-
 πιγῆος τὰ κατορθώματα, καὶ πολὺ πλέον, ἢ τὰ
 τῆ Μακεδόνος ἔργα. δῆλον δὲ ἔσται χρομῆνοῖς
 ἡμῖν ᾧ ἔσται τῶν λόγων, ὅσων ὀξαρχῆς παρρη-
 σίμεθα. ἐφάνετο δὲ τῷ βασιλέως ἔργων παρρη-
 σί τῶν ἡρώων, πολλὴ ζυγῆντα. καὶ αὐτὸν ἔφα-
 μῆν ἀποθύτων παρρησίαν, ἐν ᾧ μάστιγα τῶν
 ἀγῶν ἐκείνος διώεικε, καὶ ὅπως ὅτι τῶ μὲν δὴ
 βασιλέως αὐτῆ βασιλικώτερος, εἶπου μεμνή-
 μεθα τῶν ἐν παρρησίᾳ ῥηθέντων, ἐπεδύκνου-
 μῆν, ἔσται δὲ καὶ μάστιγα αὐτῆς κατὰ φανῆς. νῦν
 δὲ εἰ βούλεσθε, τὰ παρρησί μάχης καὶ τοῖς
 πολέμοις ἀνδρήσωμῆν. ἴνας οὖν ὀμηρος

ἄφραφροντος ὑμνησεν ἑλλήνων ὁμοὶ καὶ
βαρβαίων, αὐτὰ ὑμῖν ἀγνώσομαι, τῶν ἐ-
πῶν τὰ χαλεωτάτα

Τίς τ' ἄρ' τῶν ὄχ' ἀρίστος ἔλω, σύ μοι ἔνεπε
μοῦσα, Αὐτῶν ἢ δὲ ἵππων, οἱ ἄμ' ἀβείδησιν ἔ-
ποντο, Ἀνδρῶν δ' αὖ μέγ' ἀρίστος ἔλω Τελαμῶ-
νιος Αἴας, Ὀφρ' Ἀχιλλεὺς μῆνιεν, ὃ γὰρ πολὺ
φέρτατος ἦεν, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῷ Τελαμῶνι φησὶν,
Αἴας ὅς περ ἐμὸν εἶδος, περὶ δὲ ἔργ' ἐπέτυκτο
τῶν δῆλων δαναῶν, μετ' ἀμύμονα πηλείονα.
ἑλλήνων μὲν δὲ τούτοις δέξοις ἀφιχθῆαι φη-
σὶ, τὸ δὲ ἀμφὶ τοῖς βῶας Ἐκτορα καὶ Σαρπηδό-
να. βάλεαθε οἷον αὐτῶν τὰ λαμωρότατα ἐπι-
λεξάμενοι περὶ Ἀθρῶν μιν; ὁ μέγας καὶ γὰρ
πῶς εἰ τῶν τῶν υἱὸν τῶν βασιλέως ξυμφέρε-
ται; ἢ τε ἐπεὶ τῶν ποταμῶν τῶν Πηλείως μάχη, καὶ
ὁ περὶ τὸ τείχος τῶν Ἀχαιῶν πόλεμος, αἴας τε
ὑπεραγωνισθῆναι τῶν νεῶν, καὶ ἐπιβεβηκῶς
τῶν ἰκρίων, ἴσως αὖ τυχρήμη ἱνὸς ἀξίας εἰ-
χένος. Εθέλω δὲ ὑμῖν διηγεῖσθαι τιῶν ἐπεὶ
τῶν ποταμῶν μάχην, ἐν ἡγωνίστατο βασιλεὺς
ἑνάχτος. ἴτε δὲ ὅθεν ὁ πόλεμος ἐξερράγη, καὶ
ὅτι

ὅτι *ὦ* δίκη, καὶ οὐ τῷ πλείονος ἔπιθυμία
 διεπολεμήθησαν δὲ ὀλίγων, αἴηρ ἄπιστος καὶ
 δρασὺς, τῆς οὐ παροσκηχούσης ὀρεχθεῖς ἡγε-
 μονίας, κλείνῃ τε ἀδελφὸν βασιλέως καὶ τῆς
 ἄρχῆς κοινωνόν, καὶ ἤρετο λαμπαρῆς ταῖς
 ἐλπίσιν, ὡς τὸν Ποσίδωνα μιμησομένους καὶ
 ἀποφαίνων οὐ μῦθον τὸν Ομήρου λόγον, πημο-
 τῶς δὲ ἀληθῆ μάλλον, ὡς ἔφη παρὶ τῷ θεοῦ,
 Τεῖς μὲν ὠρέξατ' ἰών, ὅ δὲ τέταρτον, ἵκετο
 τέκμων Αἰγᾶς, καὶ ὅς ἐντεῦθεν τὴν πημο-
 πλίαν ἀνδραβῶν, καὶ ἑποζύξας τοῖς ἵπποις,
 ἀφ' ἧ πελάγους ἐφέρετο. Γηθοσιύνη δὲ θά-
 λασσα δίσσατο τοῖς ἑπέτοντο, Ρίμφα μάλ' ἔδῃ
 ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων, ἅ τε οὐδένοσ
 ἐμποδῶν ὄντος· πημάτων δὲ ἔξισταμῶν καὶ ὑ-
 ποχωρωμάτων ἐν χαρμονῇ, ὅτι οὖν ὁσδὲ αὐτῶ
 πολέμιον, ὁσδὲ ἀντίπαλον ὤετο καὶ ἀληπέσθαι,
 ὁσδὲ αὐτὸν κατεύργην, ὁσδὲ ἐν ταῖς μὴ ἔπει τῷ
 ἕλκρητα εἶναι ταῖς ἐμβολαῖς. Εἶπετο δὲ αὐτῶ,
 πολὺς μὲν ὀπλίτης πέζος, ἵπποις δὲ ἔχ' ἦτ-
 τοῖς, ἀλλ' οἱ παρ' ἄγκυμοι Κρητοὶ καὶ Ἰσθρες, Γερ-
 μανῶν τε, οἱ παροσκηχούται ὧ Ριῶν καὶ τῆ

πρὸς ἑσπέραν πλάγῃ τῇ, ἢ Ἀτλαντικῷ,
 εἴτε δὴ ἢ ἐνὶ χερσὶν αὐτῶν αὐτοκρατορίας αὐτο-
 σπικόν, ὅτι ἰσχυρίζομαι, πλὴν ὅτι δὴ αὐτῇ
 αὐτοκρατορικῆς δίσπραξια, καὶ ῥώμῃ διαφέροντα,
 τῶν δὴ ἄλλων ἐθνῶν γῆν βαρβαρῶν ὅτι ἀκοῆ
 μόνῃ, ἢ ὡς δὴ τυχερῶς πίσις ὅτι ἀσφαλῆς,
 ἀλλ' αὐτῇ πείρα φασὶν ἐκμαθῶν οἶδα. Τού-
 των δὴ τῶν ἐθνῶν ὄξανασησας ὅτι ἑλαττον
 πληθὺς, τῆς οἴκοθεν αὐτῶν ἑσπεροπολιτικῆς
 στρατίας, μάλλον δὲ ὁ μὲν, ὡς οἴκοθεν εἶπετο
 πολὺ καὶ αὐτῶν ἑσπεροπολιτικῶν ὅτι ἡμέτερον, ἔτι
 γὰρ καὶ ἀξίον, ὅπως ῥωμαίων βία καὶ οὐ γῶμῃ
 ἑσπεροπολιτικῶν, εἰκοὺς ὅτι κούρεσι καὶ μιδο-
 φόρεσι, ἐν καρῶν εἶπετο, ἑσπερῶν καὶ ἀξίον δις-
 νοῦ μὲν, ὡς εἰκοὺς, βαρβαρῶν καὶ ἑσπερῶν, μέτῃ καὶ
 κρεπτάλη τῶν διωρασίαν αὐτοκρατορίας καὶ
 ἀξίον ἀξίον, ἀρχοντῶν ὡς ὡς οὐκ ἀξίον τὸν ἐκ-
 τῶν αὐτῶν αὐτοκρατορίας καὶ αὐτοκρατορίας ἑσπεροπολι-
 τικῶν. ἢ γὰρ δὲ αὐτὸς οὐπὶ καὶ τὸν τυφῶνα, ὃν ἢ
 ποιητικῆ τερατεία φησὶ χαλεπαίνουσαν τῶν
 γῆν ὡδίναι, οὐδὲ ὡς γῆν ὡδίναι ὁ κρεπτάτος, ἀλλ'
 ἢ ὡς ὁ σαφὸς ἐν μύθοις αὐτοκρατορίας τῶν κακίαν
 δημι-

δημιουργεῖ πρὸς ἄρετιῶν διαμιλλῶν ἄνθρωποι,
καὶ ἐθέλουσαν, τὸν δὲ δὸς ἀναπέψην παῖδα, ὅτι
ἀρὰ αὐτῶν μάλιστ' ἀπὸ τῶν ἡμιητέων εἶη. πρὸς
ἀγῶν δὲ ἔπι τὴν μάχην πρὸς φέρετο τὰ δὲ
καπνόμεως, βαρβαρίζων καὶ ἀνοσητῶν, οὐκ
οἰμὸν κατ' ἐκείνον, τῆ ῥώμῃ τῆς ψυχῆς, οὐδὲ
δύκῃ δὲ σώματος, τὰ πλήρη δὲ τῆς ἑμμεπο-
μῶν βαρβαρῶν, οἷς δὲ καὶ λείαν ἀπὸ
τα πρὸς ἡγήσιν ἠπὴλῃ, τὰ ξίαρχον τὰ ξίαρχον,
καὶ λοχαγὸν λοχαγῶν, καὶ γραπῶν τῶν γραπῶν
δὲ ἐναντίας αὐταῖς ἀποσκυαῖς, καὶ κήμασιν,
ὅδε δὲ τὸ σῶμα ἀφείδ' ἐλθῶτερον. Αὐξὶ δὲ αὐτῶν
τὴν διανοίαν ἢ βασιλέως δέοντος, καὶ ἐκ
τῆς δουρασιῶν εἰς τὰ πεδία καὶ ἀγῶν γαμνόμε-
νον, καὶ ἑμμενῶντα, δράμα δὲ ἀτεχνῶς καὶ ἑ
τηγῶν τὸ πρὸς ἡγῶν κρινόντα. Ταῦτά τοι καὶ δὲ
σκεταὶ κατὰ τῶν ὄρνιθες καὶ ἰχθύες δὲ κλίσεις. Ἐπεὶ
δὲ γὰρ εἰς τὴν δουρασιῶν καὶ τὰ πεδία τὰ παιό-
νων ἠλθε, καὶ ἐδοκίμασον ἐν τῶν διαγωνίζεσθαι,
ὅτε δὲ βασιλῆς, τοῖς τε ἰππεῖς ἔπι κήμασιν
τὰ πῆλ' ἡμῶν ἐκατέρωθεν, τούτων δὲ, οἰμὸν, εἰσὶν
αἰχμοφόροι, θώραξιν ἐλατοῖς καὶ κρέανεσιν ἐκ-

σιδήρου πεποιημένοις, σκεπόμυροι, κνημίδες
 τε τῷ σφυροῖς δὲ μάλα πεπειρασμένοι, καὶ
 παρὰ τῷ μηροῖς ἕτερα τῶν αὐτῶν ἐκ σιδήρου
 καλύμματα, αὐτοὶ δ' ἀτεχνῶς ὡς παρ' ἀνδριάν-
 τες ἐπὶ τῶν ἵππων φερόμενοι. τούτοις εἶπετο
 τῶν δμῶν ἵππέων πλήθος ἀσπίδας φέρωντων,
 οἳ δὲ, ἀπὸ τῶν ἵππων τοξόβουτες, πεζῶν δὲ ὁ-
 μῶν ὀπλίτης ἡ ἐν ταῖς μέσῃ στυάτων ἐφ'
 ἑκάτερα τῷ ἵππῳ εἰσιν, ἐξόπια δὲ οἷς φενδο-
 νῆται καὶ τξόται, καὶ ὅποσον ἐκ χειρὸς βόηη γυ-
 μνὸν ἀσπίδος καὶ θώρακος. οὕτως κοσμηθεί-
 σης τῆς φάλαγγος, μικρὰ τὸ λαοῦ κέραιος
 παροχθόντος, ἄπο δὲ πολέμιον ἐνετάρα-
 τε, καὶ οὐκ ἐφυλάττει τῶν ἐκφιδμένων δὲ τῶν
 ἵππέων, καὶ οὐκ ἀνιέντων, φάλαγγα μὲν ἀγροῦν,
 ὅτι τῷ βασιλείᾳ ἀγροῦν εὐπάσας. λείπει δὲ
 αὐτὴ τὸν ἵππαρχον, καὶ χιλιάρχους καὶ ταξιάρ-
 χους, πάνυ πολλοὺς, καὶ ἑρρωμένως ἀγωνιζομέ-
 νοις. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸν ποιητῆν ἔτεράτωδεις τῶ
 καὶ ἐλαχίστου δράματος, ὅς παρ' ὅτι νομῶ
 ἐβδμήετο μετὰ ποιητῶν τῶν βασιλείᾳ, καὶ ἀφε-
 λέσθαι τῶ γρῶς ἡμαῖς, καὶ τέως ἔλαχε τὸ παρ' ὅ-

τῆς πείρας ὅτι ἀποσφραγίς ὅσῃ ἀμνησίῃσας,
 τότε δὲ ἐφεσῶς ἀνὸς οὐκ δίκη ποιναὶ ἀπαυτεῖ
 τῶν ἔργων, καὶ ἀπιστῶν τιμωρίαν εἰσπράττειται.
 παύτων γὰρ ὅποσοι τῶν πολέμου τῶν τυραννῶν
 ἐνεφάνησαντο, ἐμφανῆς μὲν ὁ θάνατος, δὴλη
 δὲ ἡ φυγή, καὶ δῆλων μετὰ μέλα. ἰκέτευον γὰρ
 πολλοὶ καὶ ἔτυχον ἀπάντες συγγνώμης βασι-
 λέως, τὸν τῆς θεοῦ ἐπιδοῦν ἡμετέρας μεγαλο-
 φροσύνη. ὁ μὲν γὰρ ὅτι Πάριος ἐπέσει, καὶ
 ὅτι πικρὰ σκηνὴν ἀγόντας ἐπὶ τοῖς πολεμίοις ἤξις,
 ἀλλ' ἰκετεύοντας πρὸς τοῖς ἡγεταῖς ἐκλήθεν. ὁ δὲ
 κήρυξεν ἄδραν, τοῖς ἑξαρνουμένοις τὴν οὐκ ἀπο-
 σίαν, οὐ θανάτου μόνον, ἢ φυγῆς, ἢ ἑνὸς δῆλων τι-
 μωρίας, καὶ τὸν φόβον ἀφαιρῶν. ὡς πρὸς δὲ ἐκ τῶν
 θαλασσιῶν, καὶ δῆλων δυστυχῶν τὴν οὐκ ἀπο-
 τῶν βιωτῆς, τοῖς κατὰ τὴν σφῆρα, ἐπακεραίοις
 τοῖς πρὸς τὴν ἡμίση, τῶν μὲν δὲ καὶ αὐτῶν τεύξε-
 λούρι. ὁ κήρυξ ὅτι ἡδὴ ῥητέον, ὡς ἔδεν ἐν τοῖς κειμέ-
 νοις ἡμῶν, καὶ δὲ ἐν τοῖς φέρονται, ὁ παρὰ τὴν ἐπιδοῦν
 τυραννῶν. τὸ γὰρ μὴ ὅτι ἐλπίσαι συγγνώμην εὐλο-
 γον, οὕτω μὲν ἀδικὰ διανοηθέντα, ἀσέβη δὲ ἐρ-
 γασάμενον, φόνων ὅτι ὧν δὲ σχεδὸν ὅποσοι ἔβα-

σιλείου γήμοις μετείχον, ἀφάρμδνον, οὐ τι *Ὡ*
 δείματι, ὅσθ' ἄπις ἐμφύλιον φόνον διανοηῆ
 δραῖ, παλαμναίοις ἴνας κὶ μιάσoras δεδιώς κὶ
 ὑφορώμδμος ἐκ ἔ μιάσμαλος, ἀλλὰ ὡς ὄφ' ἴσι
 καθαροίσις κὶ μίαιροις κὶ ἀτόποις τοῖς ὀροῶθεν
 ἀπολύπομένοις, ἀνδρα ἐπὶ ἀνδρὶ, καὶ γυυαῖκας
 ἔπι τοῖς φιλιάτοις ἀπόκίφνας, εἰχότως ἀπέγνω
 τὴν ἰκετηεῖαν. ταῦτα εἰχες μὲν αὐτὸν διανοη-
 διῶαι, εἰχες δὲ κὶ δῆλως ἔχην. ἔ γδ δὴ ἴσμεν ὅ τι
 ποτε παθὼν ἢ δράσας, ὠκετο αἴσις κὶ ἀφανῆας.
 ἀλλ' εἴτε αὐτὸν δαίμων ἢ μοῖρα σῖναρπάσας
 καθαῶφ Ομηρος φησὶ ταῖς ἔ τῖνδάρω θυ-
 γατέρας, ἔπι γῆς ἀγὰ ὄρατα ποινὰς ἀπαλή-
 σων τῶν διανοημάτων, εἴτε αὐτὸν ὁ ποταμὸς
 ἔποδδξάμδμος ἐστῖαν κελύβην τοῖς ἰχθύας, ἔπι
 που δῆλον. ἀγερ μὲν γδ τῆς μάχης αὐτῆς, καὶ
 ὀπηνίκα οἱ λόγρι σῖνετάτλοντο ὀερός πόλε-
 μον, δρασύς ἴω ἐν μέσοις. ἀνασρεφόμδμος ἐ-
 πεί δὲ ἔποράρη τὰ τῆς μάχης ὡς ὄφ' ἴω ἀ-
 ξιον, ἀφανῆς ὠκετο, ὅκ οἶδα ἔπο τῶ θεοῦ ἢ
 δαμμόνων κρυφθεῖς, πλλὴ ὅτι γε ὅκ ἐπαμεί-
 νοσι ταῖς τύχας δῖδδλον. οὐ γδ δὴ ἔμελλε
 φανεῖς

Φανείς, εἰς ἐπεξοσίας ὑβρίζων ἀδεῶς ὀυδα-
 μονήσῃν ὡς ᾤετο, δὴ αἰεὶς ὁ πῶρυτελὲς ἀφανι-
 οθεὶς πρὸς εἰς ὑφέξιν, αὐτῶν μὲν δυσυχῆ,
 πολλοῖς δὲ ὠφέλιμον καὶ πλειόνος ἀξιογένητα
 λόγου, μέσθῃ ἴης τῶν φέξῃς παρελόμενα ὁ ξυ-
 νεχῆς ἴης διηγήσεως, ἐν ταῦτα που πάλιν ἀφε-
 τέα. Ἐπιδριτέον δὲ ὅθεν ἄρ' ἐξῆλλον, καὶ ἀποδο-
 τέον ὁ τέλος ἴης μάχης, οὐ γὰρ δὴ ξυμὴ τῆ
 τραλιωτῶν πίπτῃ φρονήματα, ἀλλὰ ὅτι πᾶ
 ἴης φέξῃς ἀλῆς διεφθάρη, καὶ κακία σφῶν, ἀ-
 πειρία δὲ καὶ ἀμαθία τῆ ἀτίοντος, καὶ λόχοις
 Ἰνισάμυροι, διηρνίζοντο. καὶ ὡς ὁ ἔργον
 ἀπάσης ἐλπίδος μείζον, τῆ μὲν οὐχ ὑφιε-
 μύων ἐς ὁ πῶρυτελὲς τοῖς κρατοῦσι, τῆ δὲ ἐ-
 πεξῆθῃν τελέως τῆ νικῆ φιλθιμυμύων, ξυμ-
 μιγῆς τε ἤρετο ἀεραχος, καὶ βοή, καὶ κλύπος τῶν
 ὀπλων, ξιφῶν τε ἀγρυμύων ἀμφὶ τοῖς κρᾶ-
 νεσι καὶ τῶν ἀσπίδων πρὸς τοῖς δόρασι, ἀνὴρ δὲ
 ἀνδρὶ ξυμίστατο, καὶ ἀπορρίπτουῶτες τὰς ἀσπί-
 δας ἀλῆς τοῖς ξίφεσι ὠρουῶτο, μικρὰ δὲ πα-
 θεῖν φροντίζοντες, πᾶντα δὲ εἰς ὁ δρᾶσά τι
 δεινὸν τοῖς πολεμίοις, τὸν θυμὸν βέποντες, τῆ μὴ

Bbb

καθαρὰν αὐτοῖς μηδὲ ἀδακρίω πάθειν ἰω-
 νικῆν, καὶ δὲ Σποθνήσκην ἀνταλλατῆρόμμοι. καὶ
 ταῦτα ἐδραῖν οὐ περὶ μόνον παρὰ τοῖς διώ-
 κούσας, ἀλλὰ καὶ ὅσοις ὑπὸ τῆς θραυμάτων,
 ἀχρεῖα παρὶελάς ἐχρηρῆν τὰ τῶν ἰππέων δό-
 ρατα σφῶν. ἕξοι δὲ εἰσὶν δι' μήκει, οἷς συλ-
 καταγνώτες καὶ ἀποδιδῶντες, εἰς τοῖς ὀπλίστας
 μετεσκαθάζοντο. καὶ χρόνον μὴ τοὶ χαλεπῶς
 καὶ μόλις ἀντείχον, ὅτι δὲ οἱ τε ἰππεῖς ἔβαλλον
 ἐκ τοῦτων πόρρωθεν ἀφιππαζόμενοι, καὶ οἱ θω-
 ρακφόροι πυκναῖς ἐπ' αὐτοῖς ἐκρῶντο ταῖς ἐ-
 πελδύσεσι, ἅτε ἐν πεδίῳ καθαρῶ καὶ λείῳ,
 νύξ τε ἐπέλαβεν, ἐν ταῦτα οἱ μὲν ἀπέφυγον
 ἄσμενοι, οἱ δὲ ἐδίωκον καρτερῶς, ἀχρεῖ τ' χά-
 ρακας, καὶ αὐτὸν ἀναμρῶσιν αὐταῖς ἀποσκαθῶς
 καὶ ἀνδραπόδοις καὶ κίλιέσιν. Ἀρξάμηνης, δὲ ὡς-
 παρ' ἔβω, ἀρπὶ τῆς Ἑσπῆς τῶν πολεμίων, καὶ
 τ' διοκῆντων ὅσα ἀνιέντων, ὅτι δὲ λαγὸν ὠροῦν-
 ται, ἰνάπαρ ὁ ποταμὸς ἦν τοῖς κρηαῖσιν ἐν δόξια·
 ἐν ταῦτα καὶ ὁ πολὺς ἐχρήετο φόνος καὶ ἐπλήθη
 νεκρῶν ἀνδρῶν τε καὶ ἰππεῶν ἀναμίξ. οὐ γὰρ δὴ ὁ
 Δραγὸς ἐώκεν σαμαάνδρῳ, ὅσδε ἰὼ δι' μνήης
 τοῖς

τοῖς φθύροισιν, ὡς τοῖς μὲν νεκροῖς ἀδούτοις ὀ-
 πλοῖς δέωθεν καὶ ἀπορρίπτην τῶν ῥομάτων,
 τοῖς ζῶντας δὲ συγκαλύπτειν καὶ ἀποκρύπτειν ἀ-
 σφαλῶς ταῖς δειναις· τὸτο γὰρ ἀπολαμὸς ὁ βῶς
 τυχὸν μὲν ὑπὸ βιναίας ἐδρά, τυχὸν δὲ οὕτως
 ἔχων μεγέτοις, ὡς ῥάδιον παρέχειν, βαδίξειν τε
 ἐθέλοντι, καὶ νικηθῆναι, τὸν πόρον. ὅτι καὶ γεφυ-
 ροῦται μίας ἐμβληθείσης εἰς αὐτὸν πελῆας,
 ἀπᾶς τε ἀναμορμύρων ἀφρώ, καὶ κύματι πέ-
 λαζεν ὡμοῖς Ἀχιλλῆος, εἰ χεῖ καὶ τούτω πιεῦ-
 σαι, βιαστότερον δὲ οὐδὲν εἰργάζετο. καὶ ἔπιλα-
 βόντος ὀλίγου καύματος ἀπαγρῶν τὸν πό-
 λεμον καὶ δέξιμναξ τὴν ἔπιχουεῖαν, Ὀμήρου
 δὲ ἔοικεν εἶ) καὶ τὸτο παύριον καὶ ἀποτον μονο-
 μαχίας ἔσπον ἔπινοήσαντος, ἔπι καὶ τὰ ἄλλα
 δῆλος ἐστὶν Ἀχιλλῆος χεῖζόμενος καὶ ὡς ἄρθεα-
 τας ἀγῶν ὀφράτευμα μόνον ἀμαχον καὶ ἀνυ-
 πόσατον, ἐπάγ τοῖς πολεμίοις, κλείνωτα μὲν
 τοῖς ἐντύχουμοντας, βεπόμενον δὲ ἀπαξα-
 πλῶς πᾶντας, φονὴ καὶ χήματι καὶ τῶν ὀμμα-
 των ταῖς περθελαῖς. δεχουμένης τε εἶ) τῆς
 περθελάξεως καὶ ἔπι ἔσκαμαδρα τοῖς ἠόσιον,

Bbb ij

ἕως εἰς τὸ τεῖχος ἄσμενοι ζυγῆγησαν οἱ Διὰ-
 φυρόντες. Ταῦτα ἐκείνος πολλοῖς ἔπεισι διηγή-
 μμος καὶ θεῶν ἀναπλάτων μάχας, καὶ ἔπι-
 κρομῶν μύθοις τιλὸν ποίησιν, δεκά τρις κρίσας
 καὶ οὐκ ἐπιβέπει δικαίαι φέρειν καὶ ἀψευδῆ. ὅς-
 τις δὲ ἐθέλει μηδὲν ἕσθ' ἢ κάλλοις ἔξαπα-
 τᾶσαι τῶν ῥημάτων, καὶ τ' ἐξωθεν ἔπιφερομέ-
 νων πλασμάτων, ὡς ἄρ' ἐν ἄρχῃ περὶ χρο-
 μάτων Αρεοπαγίτης ἐξω κριτής, καὶ οὐκ οὐκ
 λαβοσόμεθα τιλὸν κρίσιν. ^{εἶ} μὴ γὰρ ἀγαθὸν
 φρασιώτῳ ὁμολογησῶμεν τῷ Πηλέως, ἐκ τῆς
 ποιήσεως ἀναπειθόμενοι, κλείειν μὴ ἀνδρας εἰ-
 κροσι, Ζωοῖς δὲ ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο
 κέρους, Γοιὴν παρ' ἑκλαιο Μενοίλια δ' ἄο θανόν-
 τος. Τοῖς δὲ ἤγε θύραζε, τετηπότας ἢ τε νε-
 βροῖς. Ἐσαύτην μὴ ἠνεῖκεν εἰς τὰ περὶ ἀγα-
 πα τ' ἀγαθῶν ἢ νίκη τὴν ῥωπὴν, ὥστε οὐδὲ μεί-
 ζονα φόβον τοῖς πολεμοῖοις ἐνέβδμεν, οὐδὲ ἀ-
 πογνώσασθαι ἐς τὸ πάλι εὐλὸς ἕσθ' ἢ σφῶν ἐποίει. καὶ
 ἕσθ' ἢ οὐτῶν ἄρ' ἐτέρου ἡνὸς μὴ τρεῖς δεη-
 σόμεθα τ' Ὀμηροῖν παρὰ γείποντες, καὶ οὐκ ἀπό-
 χρο τῶν ἐπῶν μνησθῶμεν ἢ πεποιήκεν ἐκεῖνος,

ὅπη-

ὀππίνκα ὅτι τὰς ναῦς ἦλθεν ὁ Πείραμος φέ-
 ρων ἕως τῆς παίδος τῆς Ἀλύβα· ἐργαρίου γὰρ,
 μὲν τὰς δαελύσεις τὰς ἕως ὧν ἀφίκιο, ἢ τῆς
 Θεΐδος γέος, ὅπως Εὐνήτωρ μὲν ὄλας κλερεΐζε-
 μιν Εκλορα διόν, ὅ τε δῆα διέξοσι, καὶ ἕως τῆς
 πολέμου φησί, ἢ δὲ δυωδεκάτη πολεμίζο-
 μιν εἰς ἀνάγκη. οὕτως ὅσδε ἀπαγγέλλει ὅκνη
 μὲν τὴν ἐκεχειρίαν τὸν πόλεμον. ὁ δὲ ἀργηνὴς
 καὶ δεινὸς τύρανος ὄρη τε ὑψηλὰ παρὰ τῆς
 τῆς αὐτῆς φυγῆς, ὅμοιοι ὁδομήσας ἐπὶ αὐτοῖς
 φερούσια. οὐδὲ τῆς τῆς τόπων ἰαμρότητι πι-
 τεύει, ἀλλὰ ἰκετεύει συγνώμης τυχεύει καὶ
 ἔτυχεν ἦς ἕως αὐτῆς ἀξίος, καὶ μὴ ἐφοράθη πολλα-
 κίς, ἀπίστος καὶ δραστός, ἀλλὰ ἐπὶ ἀλλοῖς
 παρὰ τῆς ἀδικήματα. τὰ μὲν δὲ καὶ τὴν μά-
 χην, εἰ μὴ δόξη τις τῆς διηρημένων παρὰ τῆς
 χῆν ἐτέλει, μὴ δὲ ἐπέσιν αὐτῶν πεποιημένους, ἐς αὐ-
 τὰ δὲ ὄραν τὰ ἔργα κρινέτω. ὅξῃς γὰρ βούλεσθε
 τὴν Αἰάντος ἕως τῆς νεῶν, καὶ τὴν ὅτι τῆς
 τείχους ἢ Ἀχαιῶν ἀπὸ τῆς μάχης, τοῖς ὅτι
 τῆς πόλεως ἐκείνης ἔργαίς; ἢ δὲ μιν δόνιος πο-
 παμῆς καὶ λισσοῦ τὴν αὐτῆς παρὰ τῆς φήμην

οὐσὴ γε καὶ Αἰλίουχου βασιλέως ἐπονύμωι γέγρα-
 νε δὲ αὐτῇ καὶ ἕτερον ὄνομα Βάρβαρον, σιῦ ἡ-
 ρες τοῖς πολλοῖς ἕπο τῆς παρὰ τοῖς τῆ ὅ βαρ-
 βαροῖς ὀπιμιξία. ταῦτα δὲ τὴν πόλιν γρα-
 πὸς ἀμύχμου, πλήρη παρθημάτων σιῦ Ἰνδοῖς
 παρέσθεν, ὀπιμικα ὅτι τὸν τύραννον βαδίξην
 παρέκείτο καὶ ὄσφ Ηρακλῆ Φασίν ὅτι ὁ λερ-
 ναίωνιότη θηριον, τῆτο ἰὺ ὁ Παρθημάτων βασι-
 λίδας, ἐκ τῆ ὑπέσθου Τίχητα δλεβάς καὶ ὀπι-
 τειχῆζων πῶ πόλιν χόμασιν. εἶτα εἰς ταῦτα
 δεχόμενος τὸν μυδόνιον λίμνω, ἀπεφάνετο
 παρὰ ὁ ἄσθ χέριον, καὶ ὄσφ κῆσσι ἐν αὐτῇ συ-
 νῆγε τῆ πόλιν, μικρὸν ἕσφεχούσων καὶ ἕσφ-
 φανθωμάτων τῶ ἐπάλλεων. ἐπολιόρκας δὲ ναῦς
 τε ἐπάσαν, καὶ ὅτι νεῶν μηχθμάς. καὶ ἰὺ οὐχ
 ἡμέρας ἔργαν, μιλῶν δὲ οἶμα χεδὸν τετάρ-
 ρων. οἱ δὲ ἐν τῶ τείχῃ ἀνεχῶς ἐκρούοντο τοῖς
 βαρβαροῖς, καὶ ἀπὸ τῆσφ ἡλῆς τῶ μηχθμάς
 τοῖς πυρφόροις, ναῦς ὁ ἀνείλικαν, πολλὰς μὲν ἐκ
 τῶ τείχους ἀγῆας δὲ κατεάρακτο ἕπο ῥώμης
 τῶ ἀφιελύων ὀργθμάτων καὶ βαροῦς τῶν βηζῶν.
 ἐφῆρσιντο γὰρ εἰς αὐτὰς λίθοι τῶ ἀλάντων ὀλκῆς,
 ἀπικῶν

ἀπικῶν ἐπὶ αὐτῶν καὶ ὅτι σὺν ἡμέραις ταύταις
 ἐδράτο, ῥήγνυται μέγας ὄχλος ἡρώδου, καὶ ἡ τῶν ὑ-
 δάτων ἐκείνη πλημμύρα, καὶ ἐπὶ αὐτῇ τῆς τεύ-
 χους μέγας, οὗκ ἔλασον πύργων ἐκείτων συλ-
 λαπνέειν. ἐν ταύτῃ χρόνῳ τῆς φρατίαν, τὸν περ-
 σικὸν ἔχον. ἄλλοι δὲ οἱ καὶ ἀπομιμουῦνται
 τὰ περσικὰ, οὗκ ἀξιοῦντες, ἐμοὶ δοκεῖ. Παρ-
 θυσῶσι νομίζουσα, Γέροντα δὲ εἶναι τῶν παρθασπιού-
 μων. ταῦτά τοι καὶ πολλὰ μηδικῆ χειρῶσι, καὶ
 εἰς μάχας ἔρχονται ὁμοίως ἐκείνοις ὅπλοις τε
 ἀγαλλόμενοι, τοιούτοις καὶ ἐσθήμασιν ὅτι χεῦ-
 σις καὶ ἀγούργισι. ἄλλοι δὲ ἐπιτεθῆναι, ὅ μὴ
 δοκεῖν ἀφεστῆναι Μακεδόνων, ἀλλὰ εἶναι δὲ εἰς
 ἀρχὴν τὴν βασιλείαν παρσπῆχουσαν. οὐκοῦν
 καὶ ὁ βασιλεὺς Ξέρξης μνημούμενος ὅτι ἵνος
 χειροποίητου κατέχευε γυλῶφον, παρσπῆκα δὲ ἡ
 φρατία σὺν τοῖς θηρίοις. ταῦτα δὲ εἰς Ἰνδῶν εἶ-
 πετο, καὶ ἔφερεν ἐκ σιδῆρου πύργους τοῦτων
 πλήρεις, ἠγνώστον δὲ αὐτῶν ἵππεῖς οἱ θωρακοφό-
 ροι, καὶ οἱ τοῦτων, ἕτερον ἵππεῶν πλήθος ἀμή-
 χμον. (ὅ πεζὸν γὰρ φασὶν ἀρξῆσθαι εἰς τὰ πο-
 λεμικὰ) κατέστηκεν. οὐτε ἐν ἡμῶν μετέχοντα

Ξεως, οὔτε δέ σφιν ἐν χρείᾳ πεδιάδος οὔσης καὶ
 ὑψηλῆς τῆ χώρας ὁπόσῃν νέμονται. ἔοικε γὰρ δὴ
 τὰ βραῦτα πρὸς τὰς τῆ πολέμου χρείας ἡμῶν
 καὶ ἀπηνίας ἀξιοῦσθαι, ὡς ὃν οὖν ἀρξάντων τῆ
 φύσει, ὅσδε ἐκ τῆ νόμον πολυωρίας ἀξιοῦσθαι.
 οἰκίεσθαι δὲ τὸτο καὶ πρὸς τῆ Κρήτην καὶ Καρίαν
 καὶ ἐν δῆσι δὲ μυρίοις ἔθνεσι τὰ πρὸς τὸν πά-
 λεμον κεραισκόδια δειῦσαι. οὐκ οὖν καὶ ἡ θετη-
 λῶν οὔσα πεδία ἰππεῦσιν ἐναγωνίζεσθαι καὶ
 ἐμμηρετῶν ἔπιτήδειος ἐφαίη. τὰ γὰρ δὴ τῆς ἡ-
 μετέρας πόλεος ἄτε ἐς ἀντιπάλους παρρησιόδα-
 ποις κατὰ πάντα, δὲ βελία καὶ τύχη πρὸς ἡρό-
 μδα, εἰκότως ἐς ἀπὸν εἶδος ὀπλων τε καὶ πα-
 ρασκοδῆς δῆσις ἡρμόσθαι. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 ἴσως ὅσδε ἐν πρὸς τὸν λόγον ὡς αὐτὸν εἴποιεν οἱ ταῖς
 τῆ ἐπαίνων τέχνης, κατὰ τὸ νόμοις ἔπιτε-
 ταγμένοι. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν οὖν πρὸς ἡρόμδα καὶ τούτων
 ἐν χαρῶν σκέψομαι, τὰ γὰρ μὲν ὀνειδῆ τῆ ἀν-
 δεσφῶν οὐ χαλεπῶς ἀπολύομαι. φημὶ γὰρ
 ὡς οὔτε ἐγὼ τῆ τεχνῶν μέγα ποιούομαι, οὔτε
 ὅστις μὴ πῶν ὠμολόγησεν ἐμμένειν, ἀδικεῖ μὴ
 φυλάττων. τυχὸν δὲ καὶ δῆσιων ὅσδε ἀπορήσομαι,
 δὲ πρὸς

ἀπορεπῶν παρατήσεων. ἀλλ' οὐ γὰρ ἄξιον μα-
 κρότερον εἰς ὁσδὲν δέον ἀπαρτῶν τὸν λόγον, καὶ
 ἄποπλαναῖσθαι τῆς ὑποθέσεως. ἐπομάτω-
 μη οὖν αὐτῆς εἰς ἴχθος, καὶ ὅθεν ὄξέβημι. ὅτι
 γὰρ οἱ Παρθυαῖοι χρησιμηθέντες ὅπλοις, αὐτοὶ τε
 καὶ ἵπποι ξυῖ τοῖς ἰνδικαῖς θηρίοις, προσηγὼν ὄ-
 τείχῃ, λαμπερὶ ταῖς ἐλπίσιν, ὡς αὐτίκα μά-
 λα διαρπασάμενοι, καὶ ἐδέδοτο σφὶν ἔσπε-
 ρωρῆν ὁ σημεῖον, ὠθουῦτο ξύμπληρες, αὐτὸς
 τίς ἐθέλων προῦτος ἐσάλλεσθαι ὁ τείχος, καὶ
 οἴχεσθαι φέρων ὁ ἐπ' αὐτῷ κλέος· εἰ δὲ οὐ-
 δὲν ἐτόπαζον δέος: οὐ δὲ γὰρ ὑπομάθην σφῶν
 τὴν ὀρμὴν τῶν ἔνδον ἠξίσιον, παρθυαῖοις μὲν
 ὑποῦτον παρὶ ἡ ἐλπίδος, οἱ δὲ, πυκνὴν τε εἶ-
 χον τὴν φάλαγγα καὶ ὁ διερρήγμενον ἔσπε-
 ραι. καὶ ὑπὸ τῷ ὑνεσῶτος, ὁπόσον ἡ ἀ-
 χροῖον πλήθος, ἐν τῇ πόλει κατέστησαν, ἀγαμί-
 ξαντες τῶν γραπῶτων ὁσὶ ἐλάττω μοῖραν ἐ-
 πειδὲ οἱ πολέμοι προσηλαμμοὶ καὶ ὁσδὲν ὅκα
 ἔσπεραι ἐπ' αὐτοῖς ἀφίετο βέλτος, βεβαιοτέρως
 εἶχον τὴν ἐλπίδα, ἔσπεραι ἀκρας ἀρήσειν τὴν
 πόλιν, καὶ τοῖς ἵπποις ἔπαμον μάλιστα, καὶ ἡμίωσον-

τας πλευράς τοῖς κέντροις, ἕως ἐποίησαντο σφῶν
 χεῖρ' ἰσῶν τὰ χώματα. πεποιήτο δὲ ἕως αὐ-
 τῶν ἐκείνων παρῶτερον, παρῶς δ' ἐπέχθη ἔμισ-
 θονίου τας ἐκροάς. ἰλῆς τε ἕως παρῶς δ' ἡραίου,
 δὲ μάλα βαθύα, οὐ δὲ αὐτῶν παρῶν ὄντος
 ἕως τῆς ὕλης, καὶ ἔχθη δὲ πείρασι (εἰ) τὴν γῆν,
 καὶ γένην διώσασθαι φύσει τας λιθάδας. ἕως δὲ
 ἐπὶ τῶν καὶ παλαιὸν ἔρυμα τῆ πόλεως τῶν εὐ-
 ρῆα, καὶ ἐν αὐτῇ βαθύτερον σιμψήκης τέλ-
 μα. ἀπομορῶν δὲ ἡδὴ τῶν πολεμίων καὶ τῶν
 ἔχθη βαίνην, ἐπέξῆσαν πολλοὶ δὲ ἀπὸ τῶν τει-
 χῶν ἔβδον τοῖς λίθοις, καὶ αὐτῶν μὲν πολὺς ἐγέ-
 νετο φόνος, φυγῆ δὲ ἔβρεπον τοὺς ἵππους ξύμ-
 πηδες τὰ μόνον ἐτέλην καὶ δηλοῦν τὴν γῆν
 μὲν ἀπὸ τῶν ἡμάτων. ὅπως φόντων γὰρ ἐ-
 πιπῶν δὴ τῶν καὶ κατέφερον τοὺς ἵππους, βα-
 ρῆς δὲ ὄντας τοῖς ὀπλοῖς, μᾶλλον ἐνείχοντο τὰ
 τέλμασι. καὶ αὐτῶν ἐπὶ αὐτὰ γὰρ φόμος, ὅσος
 οὐκ ἔπαρῶν, ἐν πολιορκία τοσαύτη γένη-
 νεν. ἐπεὶ δὲ τὰ τῶν ἵππων ὡς δὲ ἔβρεπα,
 τῶν ἐλεφάντων περιῶνται, καὶ ἀπλήξασθαι
 μᾶλλον οἰόμενοι τὰ ξένου τῆς μάχης. οὐ γὰρ
 τοσούτον

ποσῦτον αὐτοῖς τὰ πῶν ὀμμαίων διέφθαρτο, ὡς
 μη καθορᾶν βαρύτερον μὲν ὄν ἵππου ὁ θη-
 εῖον, φέρον δὲ ἄρτος, ἔχ ἵππων δυοῖν ἢ πλὴθ-
 ῶν ἀμαξῶν δὲ οἶμα, ροιῶν τζότρε καὶ ἀ-
 κροντίσας, καὶ σιδηρωῦ πύργον. ταῦτα δὲ ἰὼ ἀ-
 πῶματα παρὲς τὸ χρεῖον χρεσποῖτον γεγνός
 τέλμα, κωλύματα, καὶ ἐν αὐτοῖς ἔργω φανε-
 ρὰ, ὅθεν ἔκ εἰκος ἐς μάχην ἵεναι, ἀλλὰ ἐς κα-
 ταπληθῆν ἵ ἐνδον τῶρα σκιδάξασθαι. παρ-
 σῆρον δὲ ἐν τῶν, μέτρῳ διεστῶτες ἀνήλων ἴ-
 σων, καὶ εἰώκει τείχεϊ τῶ Παρθυαίων ἢ φάλαγγε, ἀ-
 μὲν θηεῖα τοῖς πύργοις φέροντα, τῶ ὀπλι-
 τῶν ἢ ἀναπληρωῶτων, τὰ ἐν μέσῳ τῶρα θείες,
 οὕτως ἔ μέγα ὄφελος ἦσαν τῶ βαρβαρῶ πα-
 ρθρον γὰρ ἠδονῶν καὶ τέρψιν τοῖς ἐκ τῶ τείχεος
 θεομῶσι. ὡς δὲ ἐγμύοντο διακορῆς οἰονεὶ λαμ-
 παρῆς καὶ πολυέλοισ πομπῆς πεμπομῆς,
 λίθοις ἐκμηχῶν ἀφιέντες, εἰς τὴν τειχομα-
 χίαι παρκαλοῦντο τοῖς βαρβαροῖς. φύσει
 δὲ οἷες ὀργλῶ ὄξυρόποι, καὶ δεινὸν ποιούμενοι
 τὸ γήματα ὀφλῆσαι, καὶ ἀπαγαγῆν ὀπίσω τῶ
 τῶρα σκευῶν ἀπαρκίον ἐκκαλεομῶν σφῆσι

Ἐβασιλέως, παροσῆζον τὰς τείχεσσι καὶ ἐβόηοντο
 πυκνῶς τοῖς λίθοις καὶ τοῖς βεβύμασι, καὶ ἐβώηον
 τῶν θηρίων ἕνα, καὶ ἀπέθανεν εἰσενεχθεὶς ὑπὸ
 τῆς ἰλῦος. δεῖσαιίτες δὲ καὶ ὑπὸ τῆς δῆμων ἀ-
 πῆζον ὀπίσω πάλιν εἰς τὸ φρατόπεδον. ὡς δὲ καὶ
 ταύτης ὁ Γαρυμαῖος ἤμῃσε τῆς πείρας, τοῖς βε-
 ξότας διχῶν εἰς μοῖρας, κελύβη καὶ σῖνεχῶς
 βωμῶν παρὰ τὸ διερρύγμενον τῶν τείχεσσι, ὡς μὴ
 δευηθείη ἀποικισθῆναι καὶ ἔχῃ ἀσφραγῆς τὴν
 πόλιν (ἔτι γὰρ ἀρήσειν λαθῶν ἢ βιασαμένους τῶν
 πληθῶν τοῖς ἐνδον ἠλπιζέ) μάταιον γὰρ ἀπέφη-
 νεν ἢ βασιλέως παρὰ σκῆπῳ τῶν βαρβάρου. τὸ
 διακῆμα. καὶ νῶτον γὰρ τῶν ὀπλιτῶν ἔτερον
 τείχος εἰργάζετο, ὃ δὲ ἔπειτα τοῖς στρατοῖσι ἵχνη-
 σιν, ἐς ταῦτε μέλια χρωμῶσι, μέλλειν ἐπι. ἡμέ-
 ρα δὲ ὅλη καὶ νυκτὶ σῖνεχῶς ἐργασασμένων, ἐς
 τὸ ἐπιπέτηρας πῆκει ὑψος ἠγείρετο, καὶ ἔω-
 ζαν ὠφθη λαμπαρῶν καὶ νεουργῶν. ἐκείνων σὺδὲ
 ἀχρηῆ χρονοὶ σιδιδόντων, διαδιχομῶν δὲ
 ἀλλήλοισι, καὶ ἀκονίζόντων ἐς τοῖς ἐφεσῶτας τῶν
 κειμῶν τείχεσσι, τῶν ἐξέπληξε δὲ φησὶ τὸν βαρ-
 βάρου. οὐ μὲν ἀπῆλθον διὸς τιμὴν φρατῶν
 ἄλλ'

ἀλλ' αὐτῆς τοῖς αὐτοῖς χρῆται παλαίσματα. δρά-
 στας δὲ οἶμα, καὶ παθῶν ᾧ βραπλήσια, ἀπῆγε
 τὴν φρασίαν ὁ ἀπολέσας, πολλὰ δὲ ἀνδρῶσας
 παρὶ τοῖς γάμοσι καὶ τῇ πολιορκίᾳ σώματα. σά-
 βραπας δὲ ἀγγῶν συχνοῖς δήσον δήσον ἀπαυλώ-
 μδος, τὸν μὲν ὅτι μὴ κερβεῶς ἐπεποιήτο ἑα
 γάματα, εἶξε δὲ καὶ ἐπεκλύσθη. ᾧ βρα τῆν πο-
 ταμίῶν ῥόματων. τὸν δὲ, ὡς φαύλως ἀγρι-
 σάμδρον ἑπὶ τοῖς τείχεσι, καὶ δήσον δήσον ἐπά-
 γων αἰτίας, ἐκίφεν. ἐστὶ γὰρ ἄμα λα τοῖς καὶ τὴν
 Ἀσίαν βαρβαροῖς σιῦήτες, ἐς τοῖς ὑπηκόοις. τὰς
 αἰτίας, τῆς δυσωραγίας ἀποσκδάξομαι. ὁ
 δὴ καὶ τότε δράστας ἀπιὼν ὤχετο, καὶ ἀγγῶσ
 ἡμας εἰρλίω ἐκ τῆτου, καὶ οὔτε ὄρκων, οὔτε
 σιῦηκῶν ἐδέησεν. ἀγαπᾶ δὲ οἶκει μδύων, εἰ
 μὴ φραβύοιτο βασιλδς ἐπὶ αὐτὸν, καὶ δίκλι
 ἐπαυτοῖη τὸ δράσοις καὶ τῆς ἀπονοίας. ἀξάγε
 ἀξιον αὐτίω ᾧ βραβδῆν τλι μάλκλι, ταῖς
 ἑπὶ τῆν νεῶν ὧν ἐλλλιωκῶν, καὶ τῶ τείχεσι
 ἀθροῖτε δὲ ὧδε τὴν ὁμοίότητα καὶ ὁ δῆξφορον
 λογιζετε. ἐλλλιῶν μδν ἀγαντε, καὶ οἱ λαπί-
 θαι, καὶ μδμεαθεῖς, τὸ τείχεσι εἶξαν, καὶ παρὶ εἶδον

τὰς πύλας σὺν τελευτησίᾳ πρὸς Ἐκίλορον, καὶ
 τῶν ἐπάλλξεων ἐπιβροχίᾳ τὸν Ἐκίλορον. οἱ
 δὲ οὐ διαρραγῆτος ἀλομάτως ἢ τείρης ἐπέ-
 δσαν, ἀλλὰ ἐνίκον μαχόμενοι καὶ ἀπεκρούοντο
 Παρθυαίους ἕως Ἰνδοῦς ἐπιτραλεύσαντας. εἶτα
 ὁ μὲν ἐπιβὰς τῶν νεῶν, ἀπὸ τῶν ἰκρίων, ὡς ἄρ
 ἐρύματος περὶ δὲ ἀναγνίζεσθαι. οἱ δὲ πρῶτον
 ἀπὸ τῶν τήρων ἐναυμάχου· τέλος δὲ, οἱ μὲν
 τῶν ἐπάλλξεων εἶσαν καὶ τῶν νεῶν, οἱ δὲ ἐνίκον
 ναυσὶ ἢ ἐπιόντας, καὶ περὶ τοὺς πολέμους. ἀλλὰ
 γὰρ οὐ ποιῶν ὁ λόγος ἐπὶ τὸν Ἐκίλορον καὶ τὸν Ἐκ-
 κίλορον, οὐκ οἶδα ὅπως ὑπηνέστη, καὶ ἐπὶ ἀλο-
 μα φασὶ τῶν ἔργων ὅτι καὶ τὴν καθαίρεσιν τῆ
 τείρης, μία πρῶτον ἡμέρα τοῖς ἀγαθοῖς
 Φοῖβος πυλίου δημαγωγῶ καὶ βασιλέως ἕως
 πείθοντας ἀρρηκίον εἰσκαθάσαι. μετὰ γὰρ
 μοι τὸτο φαίνεται ὅτι ἀναμόταλον τῶν ἔργων Ἐκτο-
 ρος, καὶ ἐπὶ γλαύκου τέχνη σὺν ἕφρον, ὅσοι δὲ Ἐφω-
 τίρας ἐπινοίας δέσται, Ὀμήρη Ἐφῶς διδασκόν-
 τος, ὡς Ἀχιλλέως μὲν Φανέντος ἐδύσατο ἕλα-
 μὸν ἀνδρῶν, Ἀγαμέμνωνος δὲ τοῖς βῶσιν ἐπι-
 κειμήριον, καὶ ἐς τὴν τείρη καὶ ἀδιώξιαν, Ἐκίλο-
 ρος

εα ὑπαγε ζῆς, ἵνα που σάξοιτο καθ' ἡσυχίαν.
 πορθασάτων δὲ ὁ ποιητὴς αὐτὸν καὶ καταργῶν
 τῆς δφλίας ὑπὸ τῆ Φηγῆ, καὶ ταῖς πύλας ἤδη
 κατημύω, τὴν Ἡρίω ἤκειν ἔφη πῶρ' αὖτ' ἔξ
 φράζουσαν, Ὀφρ' αὖ μὴ κεν ὄρας Αγαμέμνονα
 ποιμνία λαῶν, Θύνοντ' ἐν πορομάχρσι σιμά-
 ρθοντα σῆρας ἀνδρῶν, Τόφρ' ὑπόσκε μάχης.
 πῶς γὰρ εἰχὸς οὕτως ἀγμῆσαι, καὶ δφλα πα-
 ραιψὲν τὸν Δία, ἀλλ' ὡς τε σὸ δὲ μαχομύω, ξυὼ
 πολλῆ δὲ ἐσῶπι ρασῶνη, καὶ ὀπηνίκα δὲ ὁ δ' Τυ-
 δέως Αθλαῶς πολλὴν ἐκ τ' κέραιος ἀνατιού-
 σης φλόγα, πολλοὺς μὲν ἐκίβνε, φλόγην δὲ ἠ-
 νάλαξε τοὺς ὑπομύοντας, πόρρωθεν ἀφείθη-
 κη τῶ πολέμου, καὶ πολλὰ ὑπομύων ὀνειδή,
 ἀπέγκω μὲν κεραιούσι τοῖς Αγαμοῖς ἀντίστηνα.
 δ' ἄρεπῆ ὅ ποιήται ἢ ἐς τὸ ἄστυ πορείαν, ὡς τῆ
 ματεὶ παρανέσων, ἔξιλασα τ' ἢ ἀθήναν μῦ-
 τῶν βωάδων, καὶ τι εἰ μὲν αὐτὸς ἐκείδ' ἐπὶ τῶ
 νέω ξυὼ τῆ γροισία πολὺν εἶχε λόγον. πορ-
 σήκη γὰρ οἶμα, τὸν στρατηγὸν ἢ βασιλέα, κατὰ
 πῶρ' ἔερα καὶ πορφήτην, θεραπεύειν αἰεὶ ξυὼ
 χόσμεν τὸν θεόν, καὶ μηδὲν ὀλιγορῆν, μηδὲ ἑτέρω

μάλλον παροσκήκειν ἢ γέινωσθαι, μὴ δ' ἐπιβέπειν
 ἀνάξιον αὐτὸ νομίζοντα τὸ Δρακόνημα εἶναι
 τὴν Πλάτωνος μικρὰ πρὸς ἀρετῆς λέξιν
 οὐχ' ἀμυβλήσασθαι, ὡς ὅτῳ ἀνδρὶ, μάλλον δὲ
 βασιλεῖ, ἐς τὸ Θεὸν, ἀνήρηται πᾶντα τὰ πρὸς
 ὕδαμονίαν φέροντα. καὶ μὴ ἐν δῆλοις αἰθερο-
 ποίσι ἀώρηται, ὅς ὦν εὖ ἢ κακῶς παρὰ ζῴων
 πλατύνεται ἀνακείνεται αὐτὸς, καὶ τὰ ἐκείνου
 παρὰ γήματα, τούτω ἀείσα παρὰ σκιδάσασθαι
 πρὸς τὸ ζῶν. εἰ δὲ ἐπιβέπειν τὸ παρὰ ζῴων
 μὴ δὲ ἐκβέπειν, μὴ δὲ μεταλαμβάνειν τῶνο-
 μα, ἀλλὰ ὡς παρὰ ἰερόν ἄρχαῖον κελύθει μὲν
 εἰς ἀκίνητον, ὅσδε οὕτως ἀλλό τι διανοσθαι,
 τὸν σοφὸν ἐρρύμην. τὸ γὰρ σαυτὸ ὅσδε τὸ σῶμα
 φησὶν, ὅσδε τὰ γήματα, ὅσδε ἀνθρώπων καὶ
 δόξαν πᾶρων (ταῦτα γὰρ αὐτὸ μὲν πῖνος οἰκεῖα
 κλήματα, οὐ μὲν ὅσδε ταῦτα αὐτὸς.) ἀλλὰ καὶ
 καὶ φρονίσει φησὶ καὶ τὸ ὅλον τῶν ἐν ἡμῶν, ὃ δὲ
 καὶ αὐτὸς ἐτέρωτι κυριότατον ἐν ἡμῶν ψυχῆς
 εἶδος ἐφουη. καὶ ὡς ἀρα αὐτὸς δαίμονα θεὸς ἐκέ-
 ρω δέδωκε, τῆτο ὃ δὲ φαρμῶν οἰκεῖν μὲν ἡμῶν
 ἐπ' ἀκρῶν τῶν σώματι πρὸς δὲ τὴν ἐν οὐρανῶ
 ζυγνεῖαι.

Ξυλγενείαν ἀπὸ γῆς ἡμαῖς ἀίρων. ἐς τὸ γὰρ ἔλ-
 κων ἐπιτάτῃ, ἀνῆρτηῖσθαι χρεῖναι ἐκάστῳ ἀν-
 δρὶ καὶ οὐκ εἰς διγῆς ἀνδρόποιοι, οἱ τὰ μὲν διγῆα
 βλάπτειν καὶ καλύφειν ἐθέλοντες, πολλάκις ἐδυ-
 νήθησαν, ἤδη δὲ ἕντες καὶ μὴ βεβλόμενοι τῶν ἡμε-
 τέρων ἵνα παρείλοντο. τὸ γὰρ ἀκάλυτον μόνον
 καὶ ἀπαθὲς ἔστιν, ἐπεὶ μηδὲ θεμιτὸν ὑπὸ τῶν χεί-
 ρων τοῦ κρείττονος βλάπτεσθαι, ἔστι δὲ καὶ οὗτος
 ἐκεῖθεν ὁ λόγος. ἀλλ' εἴοικα γὰρ κατὰ φροντίδην
 ἡμαῖς τοῖς τῶν Πλάτωνος λόγοις μικρὰ ὅτι
 πημάτων τῶν ῥημάτων, ὡς περὶ ἀλῶν ἢ ἢ χρυσοῦ
 ψήγματος. τούτων δὲ οἱ μὲν, ὡς ἠδὴ τὴν Ἐρ-
 φιλίαν, ὁ δὲ εὐπρεπῆ παρέχῃ τὴν θεῶν ἀμφοτέ-
 ρα δὲ ἐν τοῖς τῶν Πλάτωνος λόγοις καὶ γὰρ ἀνέ-
 σθαι διὰ τῆς ἀκοῆς ἠδίοις τῶν διγῶν, καὶ ἀρέ-
 ναι ψυχρῶς ζῆν ἠδονῆ, καὶ καθάρα διδάσκει.
 ὥστε οὐκ ἀποδεκτὸν εἶναι εὐλαβηθῆναι τὸν φό-
 ρον, εἰ τις ἄρα κατὰ μέμφοιτο τὴν ἀπλησίαν.
 καὶ ὅτι πημάτων ἐπιπραττόμεθα, ὡς περὶ ἐν τοῖς
 συμποσίοις οἱ λίγχοι, τῶν ἐδωδιμῶν ἀπομάτων,
 οὐχ ὑπομνήσας ὅ μὴ τῶν παρεχόμενων
 ἀφαισθαι. τὸ γὰρ δὴ ἔροπον πῖνα καὶ ἡμῖν εἴοικε

συμβαίνῃν ἐπάμους ἅμα καὶ δόγματα ἀδεῖν
 καὶ παρῆ μετεῖως ἀφικέσθαι τῶ παρῆτερου
 λόγου, μέσον ὑποτεμομένοις φιλοσόφων ἐ-
 ξηγεῖσθαι ῥήσεις. παρῆς δὲ τοῖς ταῖσιν αὐτὰ κα-
 ταμειφομένοις εἴρηται καὶ ἡδὴ καὶ παρῆτερον
 καὶ αὐτῆς δὲ ἴσως λελέξεται, καὶ δὲ τὸ σῖνεχές
 ἀποδόντες τῶ παρόντι λόγῳ, ὅτι τὸν εἰς ἀρχῆς
 ἐπιμαρτυροῦν, ὡς παρῆ οἱ παρῆκτεῖνες ἐπὶ τοῖς
 δρόμοις. ἐλέγετο δὲ οὐκ ἐν τοῖς ἐμπροσθεν ὡς
 αὐτὸν καὶ πῖνα φησὶ Πλάτων τὸν νῦν καὶ τὴν
 ψυχῆν, αὐτῆ δὲ τὸ σῶμα καὶ κτήσιν, ταῦτα δὲ
 ἐν τοῖς θαυμασίοις διώκειται νόμοις. ὡς παρῆ οὐκ,
 εἴ τις εἰς ἀρχῆς ἀνδραβῶν, λέγει ὅτι ἀνδρῶν
 εἰς νοῦν καὶ φρόνησιν ἀνήρτηται πᾶντα ἐς εὐ-
 δαμονίαν φέρονται, καὶ μὴ ἐν τοῖς ἐκτὸς ἐ-
 ξεῶν, εὐ καὶ κακῶς παρῆξάντων ἢ παρῆντων
 πλανᾶσθαι, ἀνακάζεται, οὐ παρῆβέπει
 τὴν λέξιν, ὅτι δὲ παρῆποιεῖ. ἐξηγεῖται δὲ
 ὀρθῶς καὶ ἐρμηνεύει οὕτω δὲ καὶ ὅστις ἀπὸ τῆς
 αὐτῆ λέξεως, τὸν θεὸν παρῆλαμβαθῆ οὐκ ἀ-
 δικῆ. εἰ γὰρ τὸν ἐν ἡμῖν δαίμονα ὄντα καὶ ἀπα-
 γῆ τῆ φύσει καὶ θεῶν συγγενῆ, πολλὰ δὲ ἀνα-
 τλάττα

πλάτα καὶ ὑπομείναντα, διὰ τὴν πρὸς ὁ
σῶμα κοινωνίαν, καὶ τὸ πάραν τὸ καὶ φθίρεσθαι
φαντασίαν πολλοῖς πωδάζοντα, τὸ πρὸς ἐ-
κείνος πρὸςίσαται βίου. τῶν γε εὐδαμονήσειν
μέλλοιτι χρῆ πρὸςδοκῆν αὐτὸν, ὑπὸ τῷ κα-
ταρθῶ καὶ ἀμυρῶς, γίνετο σῶματι νοῦ διανοηθη-
ναί, ὃν δὴ καὶ θεὸν εἶ) φαρμῶ καὶ αὐτὸν τὰς ἰουίας
ἔπιτρέπειν τῷ βίου χρεῶν παραμυθῶν, πρὸς
τὸ ἰδιώτῳ καὶ βασιλείᾳ. τὸν γε ὡς δηλοῦς ἄ-
ξιον τῆς ἔπικλησίας, καὶ οὐ νότον, ὅσδε ψευδῶ-
νυμον, στυλίνετα μὲν αὐτῶ καὶ ἀδα νόμῶν δὲ
αὐτῶ τῆς ἀρχῆς, καὶ ὑπὸ χρεῶν τῆς ἔπι-
μελείας, ὡς εὐφρονα. αὐτῶν γὰρ καὶ μαλὰ αὐ-
θαδὲς τῶ μὴ κατὰ παρὰ ἐς διῶαμιν πείθεσθαι
τῶ θεῶ, ἀρετῆς ἔπιμελουμῶν. ὧν τῶ γὰρ
μάλιστα χρεῶν ὑποληπτόν, ὅσδε τῷ τῶ
τῶ τῶ τῶ ὑπεροπτόν τῶ μοῖρα τῷ εὐσέβῳ
τῶν κρατίστην. ὅσδε γὰρ ὁσίοτης δικαιοσύνης ἐκ-
ρητος, αὐτῶ δὲ ὅτι τῶ ἰσοτέρου ψυχῆς εἶδους
ὅσδε, οὐδένα λελήθεν τῶ ὅσοι τῶ τῶ με-
ταχρεῶνται. τῶ τῶ τῶ ἐπὶ τοῦ μῶ τὸν Εκ-
πορα ἀπένδῳ μῶ, μὴ ὅ ἐς ἄς ὁ ἰεῖαι μὴ ὅ ἀπο-

Ccc ij

λείπειν τὴν μάχην, μέλλοντί δὲ οὐ στρατηγῶν
καὶ βασιλέως ἐπιτελεῖν ἔργον, διακόνου δὲ καὶ
ἐπιτρέτου ἰδιωτοῦ υἱὸς ἢ (αὐτοῦ) αἰσιν ἀνα-
ληψόμενοι. ἀλλ' εἰκέλεγε, ὅπως ἔφη μὴ δὲ ἄρ-
χηῖς, πρὸς φασίς εὐφροσύνης εἶ) Φυγῆς τῶτο. καὶ
γὰρ πότε τὰ Τελαμονίῳ ζῶνισατο, πεισθεὶς τῇ
Φημῇ τῷ μάρτεως ἀσπασίως διελύθη, καὶ ἔδωκε
δῶρα τὸν θάνατον ἐκφυγῶν ἀσμένως. καὶ ἰσίου
δὲ εἰπεῖν, Φεύγεισιν ἔπειτα θρασέως, ἀήπιος ὃ
ὅστιν ἐδάμοι νικῆς καὶ Ἑσπῆς, πλὴν ὅτε πρῶ-
τος ἐσῆλατο τείχος Ἀχαιῶν, ξυὸν δὲ Σαρπηδό-
νι. πότερον οὖν ὡς οὐκ ἔχοντες τηλικούτον ἔρ-
γον βασιλέως, εὐλαβησόμεθα τὸν ἀγῶνα; μὴ
ποτὲ ἄρα μικρὰ μεγάλοις καὶ φαῦλα σπου-
δῆς ἀξίοις μείζονος πρῶτα γίνεσθαι δόξωμεν, ἢ
τολμήσομεν καὶ πρὸς τηλικούτον ἔργον ἀμιλλ-
λασθῆναι. οὐκ οὖν ἐκείνο μὴ ἰὼ δὲ τείχος ἔσθ' ἢ
ἠϊόνος, ἐν δὲ ὅλῳ τῷ πρῶτῳ μεσημβρίας χρόνον
σὺν ἰελεσθῆν, ὁποῖοις ἡμῖν τοῖς χέρσας εὐνο-
μον καὶ ἀσκήσασθαι; ὃ δὲ ἔσθ' ἢ ἀπὸ πεισθῶν
τείχος παλαίοντε ἰὼ φροῦεον, καὶ αὐτὰ χεῖ-
ται μὲν τὴν φυγῆν ὁ τύραννος, ὡς πρὸ ἔρμα ἰε
νεουρ-

νεουργές ἀποφύγας, καὶ ἀξιόλογον φερούσαν
 ἀπολιπῶν ἑρρωμένων ἀνδρῶν· ὅσῳ δὲ αὐτὸς ὡς
 πορρωτάτος πορεύετο· ἔμμε δὲ ἐν τῇ πλησίω
 πόλει ἔστι ἡ Ἰταλῶν ἐμπόριον πρὸς θαλάττην
 μαλὰ δὲ δαίμων καὶ πλοῦτον βρυόν. Φέροσι
 γὰρ ἐνθάθεν φόρτια, Μυσοὶ, καὶ Πάμονες, καὶ τῶν
 Ἰταλῶν ὅποσοι, τὴν μεσόγειον κατοικοῦσιν.
 Ἐνετοὶ ἡ οἶμα δὲ πρὸς ἄνθρωπον ὠνομάζοντο, καὶ δὲ
 ἡδὴ Ρωμαίων τὰς πόλεις ἐξήντων ὁ μὲν δὲ ἀρ-
 χῆς ὄνομα σώζοι, βασιλεία πρὸς ἀθήκη
 γραμμαῖος ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπονομίας. ἔστι δὲ
 αὐτὸ σύμβολον γρακλήρεις, ὠνομάζοι ἡ αὐ-
 τὸν οὐ καὶ γράνται ἀπὸ τῶν βῆτα, πολλάκις
 πρὸς πινύσεως οἶμα ἴνους ἔνεκα, καὶ ιδιότητος
 γλώττης. ὁ μὲν δὲ ξύμπλον ἔθνος ὠδὲ ἐπονο-
 μάζεται, τῇ πόλει ἡ αὐτὸς ὡς φασὶν οἰκισμέ-
 νη δεξιῶς ἐκ δεξιῶν ἰστιάμενος τὴν αὐτὴν φημὶ
 γράμματα. οἰκίται δὲ ἄνω τῶν ποσὶ τῶν δὲ-
 πεων, ὅρη δὲ ἔστι τῶντα παμμυγῆ καὶ ἀπορρω-
 γῆς, ἐν αὐτοῖς πέταλα, μάλιστα ἀμείξῃ μία καὶ ὀρι-
 κῶ ζεύγῃ τὴν ὑπερβασιν βιαζομένων ἐυχω-
 ρεῦντα, ἀρχομένη δὲ ἀπὸ θαλάττης ἡ δὴ

τὸν Ἰωνίον εἶ) Φαλίαν, ἀποίχίζοντα δὲ τῆ Ἰτα-
λίαν, ἀπὸ τε Ἰλλυριῶν καὶ Γαλατῶν, καὶ ἐς τὸ
Τυρρηνὸν πέλαγος ἀναπαυόμενα. Ρωμῆοι γὰρ
ἔπειθ' τῆς χώρας ἀπάσης ἐκράτουν. (ὅστι δὲ ἐν-
αυτῇ τότε τῆς Ενετῶν ἔθνος, καὶ λίγυρες τίνες, καὶ
τῆς ἀγίων Γαλατῶν οὐ φαύλη μοῖρα.) (ἄλλοι
ἔρχησθαι σφῶν ὀνόματα σώζην οὐ διεκάλυψαν,
ὡς κρινῶ δὲ τῆς Ἰταλῶν ἐυχρηστὴν καίλωσάκα-
σαν. καὶ καὶ ὅποσα μὲν εἴσω τῆς ἀγπειῶν καί-
κει, τὰν ἐς ὅτι τὸν Ἰωνίον καὶ Τυρρηνὸν κατηχόντα
ταύτη χρῆσθαι τῇ προσωνομία. (ἄλλοι ἔπειθ'
τῆς ἀγπειῶν τῆς πρὸς ἑσπεραν Γαλάταιν νέ-
μονίαι καὶ Ρητοί, (ἄλλοι δὲ ἔπειθ' ἀπὸ τῶν ἀρκτον ἵνα
Ρηνοῦτέ εἰσὶν αἱ πηγαί, καὶ αἱ τῆς Ἰστροῦ πλησίον
πρὸς τοῖς γείτοσι, βάρβαροι, τὸ δὲ ἐκ τῆς
ἑῶ, ταῦτα δὲ εἰς ἀγπλῆς ὄχρῶν ἔφαλλον, ἵνα πρὸ
ὁ τυραννός τὴν Φεστυραν καίλοσκάσαστο. οὕτω
δὲ τῆς Ἰταλίας ἀπὸ μάλιστα ὄρεσι τε σίνεχο-
μῆμοις λίαν δυσβάτοις καὶ θαλασσηθὲν ἀνοδίς,
ἄτε ἐς ῥεόντων ποταμῶν μύειον, οἱ ποιοῦσι
ἔλτος πορσεχῆς τοῖς ἀγπλίοις ἔλεσι, τὸ ξυμπὰν
τῆς ἐκείνης θαλάττης πέρας, βασιλδὲς ἔπειθ'
Γίφας

Θρακίας ἔλαβε, καὶ ἐβιάσατο τὴν αἰόδον, καὶ ἵνα
 μὴ διατελεῖσθαι δοκῶ αὐτῆς τὴν ἕσπερον τῶν θυγα-
 τριῶν διαλεγομένης, καὶ ὡς οὔτε γρατόπεδον
 ἦν, ὡς δὲ χάρακα πλησίον καταβλέψασαι, ἕτε-
 ρὰ γὰρ μηχανὰς καὶ ἐλεπόλης αὐτοῦ δεινῶς
 ὄντος, καὶ ὡς δὲ μικρὰς λιβάδας ἔχοντος τῶν πε-
 ριχωρίου, ἐπὶ αὐτῶν εἶμι τὴν αἴρεσιν, καὶ εἰ-
 βουλεσθε ὅ κε φάγομεν ἀδρόως ἐλθόντες τῶν λούρου,
 ἵστωμνησθε τῆς τῶν Μακεδόνος ὅτι τοῖς Ἰν-
 δοῦς πορείας, οἱ τὴν πέτραν ἐκείνῳ κατέκρινον,
 ἐφ' ἧν ὡς δὲ τῶν ὀρνίθων ἦν τοῖς κρυφωτάτοις
 ἀναπλήσασαι, ὅπως ἐδῆν καὶ οὐδὲ πλέον ἀκρύφειν
 ὅτι θυμῶσε, πλὴν ἱστούτον μόνον, ὅτι Ἀλέ-
 ξανδρος μὲν ἀπέβηκε πολλοῖς Μακεδόνων ἐ-
 ξελῶν τὴν πέτραν. ὁ δὲ ἡμέτερος ἀρχὸν καὶ
 γρατηγὸς, ὡς δὲ χιλίαρχον ἀποβδελῶν ἢ λοχα-
 γόν ἴνα, ἀλλ' ὡς δὲ ὀπλίτην τῶν ἐκ κατα-
 λούρου, κἀγαθὰ καὶ ἀδακρυῶν ἀπειποιήσατο
 τὴν νίκην. Εκταρ δὲ οἶμα, καὶ ἄρπην δὲ πολλοῖς
 ἐκ τῆς γλώσσας ἐβόλον, ἀτυχήτους δὲ ἀρι-
 στεύοντι Παρθύκω, ὁ μὲν ὅτι τῶν νεῶν κλείνεται,
 ὡς δὲ ἐφ' ἄλλῃ αἰσθῶς, ὡς δὲ ἀνελόμενος ὁ σῶ-

μα τῷ Φίλῳ. οὕτως Ἔσδ' ἐξὼ νῶ, ῥώμη δὲ
μαῖλλον σωμάτων δρασιμόμοι, τὴν ἐς ὅ
τεῖχος πάροδον ἐτόλμων. βασιλὸς δὲ, οὐ μὴν
ἀγκῆς ἔργον ὅτι καὶ θυμοῦ, χρῆται τοῖς ὅπλοις,
καὶ κρατὶς συμβουλία. Ἔσδ' ἐμόνον ἐδέησε γνώ-
μης. αὐτὴ κυβερνᾷ καὶ κατεργάζεται παρὰ
γῆματα τοιαῦτα ὅποσα ἐκ σίδηρος ἐξήκον ἰσχύ-
σει. ἀλλ' ὅτι καὶ αὐτὸν ὁ λόγος φερόμενος
ἦκεν πάλαι, ποθῶν τὴν ξυῶεσιν καὶ τὴν βου-
λίαν ἐπαίψιν, ἀποδοτέον, καὶ ὑπὲρ τούτων ὀλί-
γα ἀπομύσει διηγήσασθαι. ὅποσα ἡμῖν ἐφαί-
νετο, πρὸς τὰ τῶν Ἡρώων ἐκείνων ἔχον ξυλῆ-
νσαν, μέγαν μικροῖς εἰκάζοντες, δι' ὁμοίότητα
δηλοῦμεν. δῆλον ὅτι ἀποβλέψαντι πρὸς ὅ τῆς
πρὸς σκῆψης μέγεθος, καὶ τῆς διωάμεως ἰσχύ-
πρῶσιαι. τότε γὰρ ἦτε ἑλλὰς ἐκεκίνητο ξυμ-
πασα, καὶ Θρακῶν μοῖρα, καὶ Παμόνων, τότε τῷ
Γειάμου ὑπηχρὸν ξυμπῆν, ὅσον λέσθος ἔσω
μακάρων ἔδος ἐντὸς ἔργα. Καὶ Φρυγίη κατῶ-
πρῆν, καὶ ἐλήσποντος ἀπείρων. Ἐὰ δὲ νῶ ἔδνη
αἰώοντα βασιλῆς, καὶ συμπολεμοῦντα τὸν πό-
λεμον, καὶ τοῖς ἀντιπαξασμένοις κατὰ εἰθμεῖν μοῖ
λήρης

λῆρος ἢ καὶ Φλυαρία παύσῃ καὶ λίαν ἄρ-
 χαίος. ὅσω ὃ μείζους αἰ σέωσιούσαι δυνάμεις,
 ἔσονται τὰ ἔργα παροφέρν εἰχὸς, ὥστε ἀνάγκη
 καὶ ταῦτα ἐκείνων ὑπεράρην. πλήρη γὰρ μὲν
 ποῦ ποτε ἄξιον συμβολῆν; οἱ μὲν γὰρ παρὶ μίας
 ἐμάχοντο πόλεως ξυεχῶς, καὶ ὁ δὲ ἀπελάσασα
 τοῖς ἀρχαίοις ἑπικραλιούσας ἠδυνάσαντο, οὐ δὲ
 ἐκείνοι νικῶντες ἔζησαν καὶ ἀναβέβηαι τῶν παρια-
 μιδῶν τὴν ἄρχὴν, καὶ τὴν βασιλείαν ἴαχρον. δε-
 καετής δὲ αὐτοῖς ἀνηλώθη χρόνος. βασιλεὺς δὲ,
 πολλοὶ μὲν εἰσὶν ἀγῶνες ἀνέγραφοι Γερμανοῖς
 τοῖς ὑπὸ τῷ Ρήνου πολεμῶν, τά τε ἐπὶ τῷ Τι-
 ρηπτι ἐβόηματα, καὶ τῆς Παρθυαίων δυνά-
 μειως, καὶ τῶν Φρονημάτων, ἔλεγχος οὐ φαῦλος
 οὔτε οὐχ' ὑπερῶν ἀμύναι τῆ χώρα παρθου-
 μῶν, ἀλλὰ παρὶ δὸν ἅπασαν ἀμνηστῆσαν,
 τὴν εἰσὼ Τιρηπτος καὶ Λύκου. τῷ γὰρ μὲν παρὸς
 τὸν τύραννον παροθέντων, ὅτε ἐπὶ Σικελίαν
 ἐπλοῖς καὶ ἐς Χαρχηδονία, Ηειδδμουῦ τὴν αἰ
 παροκαλομένης ὡν ἐκβολῶν, ἅπασας αὐτῶν
 τὰς ἐν Ἰταλία δυνάμεις ἀφελόμενος, καὶ τότε
 τελευτέον καὶ τρίτον πάλασμα, παρὶ ταῖς σκ-

πίας δὴ πεσιν, ὁ δὲ βασιλεὺς μὴ παρέχεν ἀσφα-
 λῆ, καὶ ἔμελλοντος ἀδεᾶ τῶν ἑσθ' τῆς νίκης,
 ἠδονῆν, τὸν δὲ ἠτήθηέντα δίκην ἐπιθεῖναι δικαίαν
 αὐτῷ, καὶ τῶν ἐξηρηρασμένων πόρην ἀξίαν κα-
 τήν ἐγκασε, ὅσα ἄτα ἑσθ' τῶν βασιλέως ἔρ-
 γων ἐν βραχεῖ διήκλυτα μὴ οὔτε κολακεία
 παροπτηνίεις, καὶ αὐξάν' ἐπιχρησώτες, τυχὸν
 εὐσθενὸς διαφέροντα τῶν δμῶν, οὔτε πόρρωθεν
 ἔλκοντες καὶ βιαζόμενοι τῶν ἔργων τὰς ὁμοιότη-
 τας, καθάπερ οἱ τοῖς μύθοις ἐξηρηρασμένοι τῶν
 ποιητῶν, καὶ ἀδύοντες ἐς λόγους πιθανοὺς, καὶ ἐν-
 δερημῶν τὰ πλάσματα, ἅ κ' μικρὰς πάνυ τὴν
 ὑπονοίας ὁρμῶν, καὶ ἀνδρᾶς λίαν τῶν ἀλα-
 βόντες τὰς ἀρχαί, πειρών' αἱ συμπείθην. ὡς δὲ ἡ
 ταῦτά γε αὐτὰ ἐκείνων ἐτελούντων λέγην, ἐν-
 ταῦθ' εἰ τις ἐξέλθῃ τῶν Ὀμήρου μόνον τὰ τῶν
 Ἡρώων ὀνόματα, ἐνδοίη δὲ ὁ βασιλέως καὶ ἐναρ-
 μῶσι, οὐ μᾶλλον εἰς ἐκείνοισι, ἢ τῶν πεποιθ-
 ῶν δόξῃ τὰ ἑσθ' τῆς Ἰλιάδος ἔπη. ἀλλ' ὅπως
 μὴ τὰ ἑσθ' ὧν ἔργων μόνον ἀκούοντες καὶ τῶν
 καθορθομαμάτων ἐς τὸν πόλεμον, ἔλαττον ἔχην
 ὑπολαμβανῆτε βασιλέα περὶ τὰ σεμνοτε-

ρα,

ρα, καὶ ὧν ἄξιον μείζονα ποιεῖσθαι λόγον δημι-
 γρείων Φημί καὶ Ξυμβουλιῶν, καὶ ὅποσα γνώμη
 μὲν τοῦ καὶ Φρονήσεως καὶ Διὸς, ἀνδρῶν τε ἐν
 Οδυσσεύϊ καὶ Νέστορι τοῖς ἐπαμνομήνοισι καὶ τῷ
 ποιήσιν, καὶ ἕω τι μείον ἐν βασιλεῖ καὶ ἄμα-
 θάνητε τοῖς ἐπαμνέταις, τὸ τοιοῦτον λογίζεσθε, πλεόν
 δὲ ἔχοντα δικαίως αὐτὸν μάλλον ἀποδεχόμε-
 θα. ὁκοῦν ὁ μὲν, ὁπηνίκα χαλεπαίνῃ καὶ σα-
 σιάζῃ ἤρχοντο, πρὸς τῆς ἀρχαλωτοῦ κέρης,
 λέξαν ἔπιχαρῶν, οὕτω δὲ τί πείθοι τὸν βασι-
 λέα, καὶ τὸν τῆς Θεῆδος, ὥστε ὁ μὲν ἀκρόσμως διέ-
 λυσε τὸν Ξύλλορον, ὁ δὲ ὁσοῦν πρὸς αὐτὸν ἀφο-
 σιώσασθαι τὰ πρὸς τὸν θεόν, ἐπὶ δὲ αὐτὰ δρών,
 καὶ ἀφορῶν ἐς τὴν θεοειδέα, σέλλῃ τοῖς κήρυ-
 κας ἔπι τῷ Ἀχιλλέως σκηνῇ, ὥσπερ οἶμα δε-
 διῶς, μὴ τοῖς ὀργῆς ἔπιλατόμημος, καὶ ἀπαλλα-
 γαῖς ἔπι πάσι, μετὰ γοῆ καὶ ἀποφύγει τὴν ἀ-
 μάρτυράδα. ὁ δὲ ἐκ τῆς Ἰθάκης ῥήτωρ πολὺ ἔθ-
 πος πείθει ἔπιχαρῶν πρὸς Ἀγαλαγῆς Ἀ-
 χιλλέα, καὶ δῶρα πολλὰ δίδοι, μυρία δὲ ἐ-
 παγγήμομημος, οὕτω τὸν νεανιστὴν παρῆξεν,
 ὥστε οὐ πρὸς τὸν βουλεύσάμημος, τὸν ἀπο-

πλοῦν ᾧ ᾠδοκιδιάζεται. ἐστὶ δ' αὐτὰ ἑξ ἑαυ-
 ματα τ' οἰκίσεως δείγματα, αἵ τε ἐπὶ τὸν πό-
 λεμον ᾧ ᾠδοκλήσεις, καὶ ἡ τειχοποιία τ' Νέσσορος
 παροεστυτικὴν λίαν καὶ ἀποπὸν ἐπιπόνημα. οὐκ ἔν-
 σοδὲ ὄφελος ἦν πολὺ τοῖς Ἀχαιοῖς τ' ἠμνη-
 ματος, ἀλλὰ ἠπῶντο τ' ἄλλων τ' οὐκ ἐπὶ τείχος ἐπι-
 τελέσαντες. καὶ μάλα εἰκότως, ὅτε μὲν γὰρ
 αὐτοῖς τῶν νεῶν ἄοντο παροεβλήσασθαι, κατὰ τὸν
 ἔρμα ἠμναῖον. ἐπὶ δὲ ἦσαντο τ' οὐκ ἐπὶ τει-
 χείδηρον καὶ ἀποικιδιμούδηρον τείχος ἑαυτῶν
 βασιλῆα, καὶ πασάλοις ἀξέσει δηλοῦν ἄλλο, κα-
 τὰ τὸν ἄρμα, καὶ ὑφίελο ἦεν ἀγκῆς τ' ἠμνημα-
 τὶ πεποιθότες. ἀλλ' οὐ γὰρ εἴπῃς ἐκείνοις μέμ-
 φοιτο, καὶ ἐπιδεικνύει ἀμνημονίας, ὅτι ἔστι
 βασιλέως ἀξιοχρεῶς ἐπαμνέτης. ὡς πῃς δὲ οἰ-
 μμη τ' ἔργων ἀξίως μνησθεῖν, οὐ μάτῃ, ἐ-
 δὲ αὐτομάτως, ὅσοι δὲ ἀλόγῳ φορεῖ ἠμνημῶν,
 παροεβουληθέντων δὲ ὀρθῶς καὶ διοικηθέντων,
 οὗτος ἀρετῶν ἐπαμνῆ τὴν βασιλέως ἀξί-
 νοια. τὸ δὲ ἐφ' ἐκάστη οἰκίσεως τ' ἀμνημῶν
 ἐκλέγῃν, ἐς τὰ φρατῶπεδα, καὶ δήμοις, καὶ βαλευ-
 πτήμα, μακροτέρας δεῖται ἦεν ἑξ ἑαυτῶν. ἐνός
 δὲ

δὲ ἴσως ἐπακούσῃ οὐ χοληπὸν, καὶ μοι πάλιν ἐν-
 νοήσατε τὸν λαέριτον, ὅποτε ὁμοφρόνους ἐκ-
 πλῆξῃ τοὺς ἑλλείνας ἐπέχῃ ἡὺς ὁρμῆς, καὶ ἐς τὸν
 πόλεμον μετατίθησι τὴν παρθυμίαν, καὶ τὴν βασι-
 λέως τὴν ἐν Ἰλλυριοῖς ἐξύλλορον, ἵνα δὴ παρθεού-
 τῃς ἀνὴρ, ὑπὸ μείρακίων παιδικῶν φρονῆν ἀ-
 ναπειθόμενος, ὁμολογιῶν ἐπελαθάνετο καὶ πί-
 στων. καὶ τὰ μὲν σωθήει καὶ ἀεργέτη δυσμενῆς
 ἰῶ, ἀσπονδὰς δὲ ἐποίητο, παρθεὺς ὃν ἰῶ ἀσπονδὸς
 καὶ ἀκήρυτος βασιλεὺς πόλεμος. φρατὸν δὲ ἤγαρε,
 καὶ ὅτι τοὺς ὀρείους ἀπήντα ἡὺς χώρας κωλύσαι τὴν
 παρθυμίαν ἐπιθυμῆν. ἐπεὶ δὲ ἐς ταμίον ἦλθον
 ἀμφοτέρω τῷ φρατὶμάτε, καὶ ἐχρῆν ὅτι τῶν
 ὀπλιτῶν ποιῶσαι τῶν ἐκκλησίαν, βῆμα τε
 ὑψιλὸν ἤρετο, καὶ αὐτὸ παρθεύειν ὀπλητῶν δῆμος
 καὶ ἀκονιστῶν, καὶ ἄξοτων, ἵππεῖς τε ἐνοκθυσά-
 μενοι τοὺς ἵππους, καὶ τὰ σημεῖα τῆν ἄξων. ἀ-
 νη τε ἐπὶ αὐτῷ βασιλεὺς μὲν τούτέως σίμαρ-
 χοντος, οὔτε ἀχμὴν φέρων, οὔτε ἀσπίδα καὶ
 κράνος, ἀλλὰ ἐαθῆτα τῶν σίμῃ. καὶ ὁ δὲ
 αὐτῶν ἡὺς τῆν δρυφόρων ἔπετο, μόνος δὲ ὅτι τὴν
 ἐήματος εἰσῆκῃ, πεποιθῶς τῷ λόγῳ σεμνῶς ἤρ-

μοσμένω. ἐργάτης γὰρ ἐστὶ καὶ τούτων ἀγῶνις, ἐκ
ἀποσμηλεύων, ὅσπερ ἀπονουχίζων τὰ ῥήματα,
ὅσπερ ἀποιορνθύων τὰς ῥήδαις, σεμνὸς δὲ ἅμα καὶ
καθαρός, καὶ τοῖς ὀνόμασι ζῶν καρῶν χρωμένως
ὥστε ἐνδύεσθαι ταῖς ψυχαῖς οὐ τῆς παιδείας
καὶ ξυνέσειως μεταποιουμένων μόνον, ἀλλ' ἡδὴ
καὶ τῆς ἰδιωτῶν ξυμείνας πολλοῖς καὶ ἐπαίειν τῆς
ῥημάτων. οὐκ οὖν ἦρξεν μυριάδας ὀπλιτῶν συ-
χῆς, καὶ χιλιάδας ἰππέων εἰκροί, καὶ ἐδήθη τὰ
μαχημώτατα, καὶ χάραξ ἀπόφορος, οὐ βία ἔλ-
κων, ὅσπερ ἀγχιμυώτους ἀγωνεῖν ἐχόντας δὲ αὐτῶν
πειθομένους, καὶ ὅ ἐπιταπτόμενον ποιεῖν ἐτελόν-
τας. ταύτην ἐγὼ ἴλω νίκην κρίνω τῆς λακωνι-
κῆς μακρῶν σεμνοτέρων, ἢ μὲν γε ἦν ἀδακρῆς,
μόνον τοῖς κραιούουσιν, ἢ δὲ ὅσπερ τοῖς κρατηθεῖ-
σιν ἠνεῖκε δάκρυα. ἀλλ' ἀπὸ τῆς βήματος
κατηλθεν, ὁ τῆς βασιλείας ὑποκριτῆς δι-
κασάμενος, καὶ ὡς τῶν ὀφλημα βασιλεῖ πα-
βίων ἀποδοῖς, ἴην ἀγουργίδα. τὴν δὲ δὴ δὲ αὐτῶν
δίδωσι βασιλεῖ ἀφθονα μᾶλλον, ἢ κῦρον φασι
πῶς ἀεὶ ὡς πάπῳ, ζῶντε ἐποίησεν καὶ δια-
πείσθαι καθάπερ Ομηροῦ ἀξιοῖ ἴων ἀνδρῶν
τοῖς

τοῖς ἀφ' ἑστέροις. τὸτο γὰρ εὐοικέλο, ὅτι λυθῶσαι τε
 φάσαν τε, ἀδέμεναι μαλακῶς. ἢ γὰρ δίκη ἐστὶ
 ῥόντων, ὃ μὲν οἶμα, ἠδέως αὖ τοῖς ῥηθέντας
 λόγους διεξῆλθον. καὶ οὐκ αἰ με ὄκνος καταλά-
 σοι οὕτω κελῶν ἀπὸ μῦθον λόγων. αἰδῶς δὲ οἶ-
 μα καίειρα καὶ οὐκ ὅτι βρέπει μετὰ πῆναι καὶ
 ἔξερμιων δῆν εἰς ὑμαῖς τοῖς λόγους· ἀδικοῖω
 γὰρ Διὰ φθείρων, καὶ ἐλεγχόμενος αἰσχυροῖμι, καὶ
 εἰ τίς ἄρα ὁ βασιλέως ἀναγνοῖς ἐξ ἕνθα γαμμα,
 ἢ ὅτε ἀκούσας, ἀπομνημονῶσι καὶ ἀπαγοίη, ἔ-
 τὰ νόματα μόνον, ὅσας δὲ ἄρεταῖς ἐκεῖνα κο-
 σμηται καὶ τὴν πάτριον φωνὴν ἐυκλείμεθα.
 τὸτο δὲ οὐκ ἦν Ομήρου ὁ δέος πολλὰς μὲν
 ὑστερον ἡμεῖς τοῖς λόγους διηγεσόμεθα. λιπόντων
 δὲ ἐκείνων, ἔδεν ἀπομνημονῶν ἐς τοῖς ἐυλλό-
 γους ῥηθέντων, καὶ αὖτως οἶμα πιστεύοντι ὅτι ἄ-
 ρα κακίων αὐτὸς δὲ ἀληθὴς καὶ διηγήσεται, ὃ δὲ
 ὅτι χροῦν μμεῖοται, καὶ ἀληθῶς, καὶ οὐκ ἀ-
 ξιον ἐλθετέρας ψυχῆς καὶ ἡμνάσας. τὰ μὲν δὲ ἡ-
 γαμασὰ τῶν ἔργων, καὶ ὁπόσων ὁ πολὺς ἕμυλος
 θεαλῆς τε ἐγμέτο, καὶ Διὰ σὺ ζῆ τὴν μνημιῶν,
 ζῶν δὲ φημί, ἄτε ἐς τέλος ἀφορῶν, καὶ τῶν εὐ

ἢ κακῶς ἀποβαίτων κριτῆς κερταῶς, καὶ ἔπα-
 νέτης οὐ μάλα ἀγείος ἀκηχάειε, πολλάκις
 τῶν μακαρίων θροιστῶν καὶ τῶ ποιητικῶ ἡμῶν
 πρὸς αὐτῶν τῶν μουσῶν ἐπιπνεομένη. ὥστε
 ὑμᾶς τούτων ἕνεκα καὶ διωρθήκαμεν μακροτέ-
 ροις τοῖς ἑσθ' αὐτῶν ποιηταῖς λόχοις. καὶ γὰρ
 ἐστὶ λίαν αὐτῶν ἡδὴ ἀφ' ἑσθ' καὶ ὑμῶν ἐστὶ τὰ
 ὦτα πλήρη, καὶ οὐ μὴποτε ἐπιλείποιν, οἱ τού-
 των ποιηταὶ πολέμοις ὑμῶν, καὶ νίκαις ἀνα-
 κηρύττοντες λαμπρῶς τῆ φωνῆ, καὶ τοῖς ὀλυμ-
 πίασι κήρυκας, παρέχεσθε γὰρ ὑμεῖς τῶν ἀν-
 δρῶν τούτων ἀφρονίαν ἀσμένως ἐπακροῦσιντες καὶ
 ὁδοὺν θαυμαστὴν. εἰσὶ γὰρ αἱ τούτων ἑσθ' ἀπολεί-
 ψαι ἀγαθῶν ὡς κεφαλῶν ταῖς ὑμετέρας ξυψί-
 γητας, καὶ ἀπαγγέλλοσι πρὸς ὑμᾶς τὰ ὑμῶν αὐ-
 τῶν διανοήματα, ὡς ἑσθ' ἐσθ' ποιικίλη, τοῖς ὀ-
 νόμασι σκιαγραφησάντες, καὶ διαπλάσσαντες ἡ-
 δίστοις ῥυθμοῖς, καὶ ἡμέραις, ὡς δὴ τὴ κενὸν δῦ-
 ροντες εἰς ὑμᾶς φέρουσιν. ὑμεῖς δὲ ἀσμενοὶ
 ὡς ἀδέχεσθε, καὶ ἐκείνοις οἶεσθε ὀρθῶς ἐπαμῆν,
 τούτοις τε ἀποδίδουσι τὸ πρὸς ἡμῶν φατέ, τὸ
 δὲ ἐστὶ μὴ ἴσως ἀληθές, τυχρὸν δὲ καὶ ἀληθὲς ἔχει,
 ἀγνοῦ-

ἀγνωμίμων παρὸς ἡμῶν ὅποιποτε αἰ ὀρθῶς γί-
 γνοντο. ἐπεὶ καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἐνόησα Σωκρά-
 την, (ἦγε δὲ ὑμεῖς ἀκοῆ τὸν αἰδρα, καὶ ὄτε αὐ-
 τῷ κλέος τῆς Θφίας παρὰ τῆς πύθιας ἐκ-
 βοηθῆν) οὐτ' αὐτὸν διδάμωνέντα, αὐδὲ διδά-
 μονας καὶ μακαρίους ὁμολογησύντα, τοὺς πολλὴν
 κεκλημένους χώραν, πλῆστα δὲ ἔδνη καὶ ἐν αὐ-
 τοῖς πολλοὺς μὲν ἑλλήνων, πλείους δὲ ἔτι καὶ
 μείζους βαρβάρων, καὶ τ' Ἀθω δ' Ἰσθμίου δ' Ἰταλι-
 κῶν, καὶ ἑσθίας τῆς ἠπειροῦς ἐπειδὴν ἔθε-
 λῶσι δευδαμῆν σιμάπλοντας, καὶ ἔδνη κατε-
 φρονοῦντες, καὶ ἀρεσῶντας ἠσους, καὶ ἀγα-
 νέουστας, καὶ λιβακωτοῦ χίλια τάλαντα καὶ τῶ-
 θύοντας, οὔτε δ' ἔω Ξέρξῳ ποτὲ ἐσθίνοσ ἐπὶ τῆς,
 οὔτε δ' ἔω Περσῶν, ἢ Ἀσδῶν, ἢ Μακεδ-
 κῶν βασιλέα, ἀλλ' οὐδὲ ἑλλῶν ἑρατῆρον,
 πλὴν σφόδρα ὀλίγοσ, ὅποσους ἠπύσαστο χαί-
 ροντας, ἀρετῆ καὶ ἀσπασζομένων, ἀπὸ τῶν μὲν
 σωφροσῶν, καὶ φροσῶν μὲν, δικαιοσῶν, καὶ ἑρ-
 γῶν, ὅσους δὲ ἀλχίνοσ, ἢ δεινοσ, ἢ ἑρατῆρι-
 κῶν, ἢ κέρμφοσ, καὶ τῶν πλῆθι πιδαινοσ ἐώσασ,
 σμῆκα. τῶ μύσια κατὸν μῆμα μῆνοσ ἀρετῆσ,

Ddd

οὐδὲ τούτους εἰς ἀπείρα ἐπήνδ' ἔπεται δὲ αὐτῶν
 τῆ χρίσθ' Ἐφών ἀνδρῶν δῆμος, Σρετιῶν γε-
 πύουτες, τῶ γηινὰ δὲ οἶμα τῶντα καὶ θαυμα-
 γὰ, οἱ μὲν ὀλίγου ἴνους, ἢ δὲ οὐδενὸς ἄξια λέ-
 γητες. εἰ μὲν οὖν καὶ ὑμῖν τῶντα τοῖ Ξουδοκῆ
 δῶς, οὐδὲ φῶλον μὲ ἔχθ' ὡς ἂν ἔμπεραθεν
 λόγων, καὶ ἔμψυχόν μὴ ποτε τῶντα τοῖς μὲν παῖ-
 δας ἀποφανῶ Ἐφισθὴν δὲ ἔμψυχοῖον καὶ ἀμαθῆ
 μετὰ ποιούμενον τέχνης, ἥς σφόδρα ἀπείρας
 ἔχειν ὁμολογῶ, ὥστε μοι πρὸς ὑμᾶς ὁμολογι-
 τεον ὅτι, τοῖς δήθεῖς ἐπαίνους διεξίοντι, καὶ τῶ
 ἀκουσθ' ὑμῖν ἄξιον οἶεσθε εἰ καὶ ἀγρευκότεροι καὶ
 ἐλατίους, μακρῶ τῶν ῥηθέντων τοῖς πολλοῖς
 φαίνονται. εἰ δὲ ὄφρ' ἔμπεραθεν ἔφην ἀποδέ-
 χεσθε τοῖς ἐκείνων ποιηταῖς, ἐμοὶ μὲν αὐτῶν τῶ
 δὲ ὅ μάλιστ', οὐ γὰρ πάντα ὑμῖν ἀτόπος φαῖ-
 μα, ἀλλὰ πολλῶν μὲν οἶμα φαυλότερες.
 κατ' ἔμψυχόν δὲ ὄξεταζόμενος, οὐ πηυιάπασι
 ἀτόπιος, οὐδὲ ἀτόποις ἔπιχθῶν, ὑμῖν δὲ
 ἴσως οὐ ράδιον, σφοδρῶ καὶ θείοις ἀπίσειν ἀ-
 δράσειν, οἱ δὲ λέγεις, πολλὰ μὲν ἔκαστος ἰδία.
 τῶ κατ' ἔμψυχόν δὲ ὅτι, τῶν λόγων Σρετιῶς ἐπαίμος.
 τῶντα

ταύτην δὲ τῆ ψυχῆ φασι ἐμφύεσθαι, καὶ αὐτὴν
 ἀποφαίνην Ἀδαίμονα καὶ βασιλικὴν, καὶ ναί
 μα Διὰ πολιτικὴν, καὶ γραπτικὴν, καὶ μεγαλό-
 φρονα, καὶ πλοῖσι αὐγὰ ἀληθῶς, οὐ δ' κολοφώ-
 νιον ἔχουσαν χρυσίον, Οὐδ' ὅσα λαίγιος, οὐ δὲ
 ἀφήτορος ἄντος ἔεργε. Ὅ τωρὶν ἐπ' εἰρήνης, ὅτε
 ἰω ὄρτὰ τὰ τῆ ἑλλήνων περὶ ἄματα, οὐδὲ
 ἔδνη τὰ πολυτελῆ, καὶ ψάμμυς ἰνδικὰς, καὶ γῆς
 πλέθρον μυριάδας πάνυ πόλλας, ἀλλὰ ὅ
 πλῦτων, ἅμα ταύτων καὶ κρήτων, καὶ θεοφιλέτε-
 ρον, ὅ καὶ ἐν ναυαγίοις ἐνεσι δ' ἰσοπέσασθαι, καὶ
 ἐν ἀγροῖ, καὶ ἐν δήμῳ, καὶ ἐν οἰκίᾳ, καὶ ἐπ'
 ἐρημίαις, ἐν λήσασιν μέσοις, καὶ ἀπὸ τυραν-
 νων βιαιῶν. ὅλωσ γὰρ οὐδὲν ἔστιν ἐκείνου κρήτων,
 ὁ βιασάμενον κατέξῃ, καὶ καταφαιρήσεται τὸν
 ἔχοντα ἅπαξ. ὅτι γὰρ ἀτεχνῶς ψυχὴ, ὅ κλήμα
 τὸ τοιοῦτον, ὅποιον εἶ) ὁ φῶς Ἡλίω. καὶ γὰρ
 δὴ τὸν ἔωλυ, καὶ ἀναθήματα πολλοὶ πολλὰ-
 κισ ὑφελόμενοι, καὶ ἀγαφείρατες ἔχοντο, δόν-
 τες μὲν καὶ δήοι τὴν δίκην, δήοι δὲ ὀλιγοειδέν-
 τες, ὡς οὐκ ἄξιαι κλήσεως εἰς ἐπιμόρθωσιν.
 Φεργύσης. ὁ φῶς δὲ οὐδὲν αὐτὸν ἀφαιρήσεται

οὐδὲ εἰ παῖς σιυόδοις ἢ Σελήνῃ τὸν κύκλον
 ὑποβέχουσα, οὐδὲ εἰς αὐτὰ δεχομένη τινὰ
 ἀκτῖνα, καὶ ἡμῖν πολλάκις τὸ τοῦ δὴ ὀλεθρόμε-
 νον ἕκ μεσημβρίας νύκτα δεικνύσα. ἀλλ' οὐδέ
 αὐτὸς αὐτῷ ἀφανίζεται φῶς ἢ Σελήνην, ἐ-
 ξεναγίας ἰσαμύνην περὶ λαμπρῶν, καὶ μέλαθρον
 αὐτῇ τ' αὐτ' φύσεως, ἔδδ' ἢ μέγαν καὶ θαυμα-
 ζόν ἱστὸν χόσμον, ἐμπλήσας αὐτὴν καὶ ἡμέρας. ἔ-
 κοιῶν ἔδδ' ἀνὴρ ἀγαθὸς ἀρετ' μέλαθρον, ἀπ' ὧν ἴσθ'
 μεταδύθεντι μείον ἔχον ἐφάνη ποτε, οὕτω θεῖος
 ἔστι κίημα, καὶ πάγκαλον, καὶ ἔψευδης ὁ λόγος τ'
 ἀθλιωτάτος ξένος, ὅστις ποτε ἦν ἄρα ὁ θεῖος ἐκεί-
 νος ἀνὴρ. πᾶς γὰρ ὅτε ὑπὸ γῆς καὶ ὑπὲρ γῆς χρο-
 στός, ἀρέτης ἕκ ἀνταξίος. θαρροῦντες οὖν
 ἡδὴ πλάσσει καλῶν τὸν ταύτῃ ἔχοντα οἴ-
 μω δὲ ἐγὼ καὶ βίβλη καὶ βασιλέα μόνον τῆν
 ἀπῶντων, εἰ τῷ ξυνοδοκῆ, κρητῆρον μὲν βίβλη
 νῆα φαυλότητος γῆρας, κρητῆρων δὲ ἀρετῆ δα-
 θέσεως, οὐ πῶντι ἀουδαίας. καὶ μή τις οἶέσθω
 τὸν λόγον δύσειν, καὶ βιάμον, εἰς τινὰ σιυήθησαν
 ἀφορῶν τῆν ὀνομασίαν. φασὶ γὰρ οἱ πολλοὶ τοὺς
 ἐκπαλά παλοσίτας βίβληεις, καὶ τοὺς οὐκ
 ἀποπῶν

ἀποπῶν

ἀποποιήσασθαι μὲν ἢ σικιτέα, καὶ μὴ Δία
 κεραιμέα ἕνα, χρήματα οὐκ τῆς τέχνης, ἢ καὶ
 ἀγορῆν ποτὲν ἀφαιρήσασθαι μὴ δακεῖν ἀγροῦ,
 μηδὲ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπικονομασθῆναι. εἰ δὲ ὁ τῆτος
 παῖς ἀφαιρῆσθαι μένος τὸ κληροῦν εἰς τὰς οὐκ ἰσθύνουσας
 ἀφαιρημένους, τῆτος δὲ ἤδη μέγα φρονῆναι
 καὶ τοῖς Πελοπίδας, ἢ τοῖς Ηρακλείδαις ὑπὸ
 τῆς ἀγροῦ ἀμειλιῶν, ἀλλ' ἔδδ' ὅς τις παρ-
 ἰσθύνων ἀγαθῶν ἐφυκίτος δὲ ἐπὶ τὴν ἐναίλιον
 τὴν βίου ῥοπήν κωλύειν, δικαίως αὐτὸν μετὰ
 ποιῆσαι τῆς πατρὸς οὐκ εἰκονεῖς ἐναίλιον. μηδὲ
 εἰς τὰς Πελοπίδας ἔλθαι ἐπὶ ἀφαιρῆσαι τοῖς
 μὴ φρονῆσαι ἐπὶ τῶν ὀμῶν ἢ ἡμῶν τὰ ἡνω-
 εῖσθαι. λίσχην δὲ λέγει τὴν βοιωτικὴν τοῖς
 ἀσπυρίωνται ἐπιποθῆναι καὶ τῆς ἰσχυροῦς καὶ
 ἡφαιρῆσαι αὐτὴν βώλου, καὶ τὸ εἰδῆσθαι ἐπὶ
 πολὺ ἀφαιρῆσαι τοῦτο τὰ ἡμέρη σύμβουλον.
 ἐπὶ δὲ τῶν ἡμερῶν ὅσθ' ἐν οἰκίᾳ δεῖν εἶχε
 εἶσθαι τοῖσιν, ὅς τις πατέρους ἡμῶν ἀκριβῶς
 κενεῖν καὶ ἀπελέγξῃ. ἡγήσονται τὸν ἴσον ὑπάρ-
 χειν δέσφασαι καὶ ἡμέρη, πῶσθαι ἀδέκασθαι
 κριτῆν τῶν ἐκ γῶνων, καὶ οὐκ ἐπίθουσι αὐτὸν, ὅτε

Ddd iij

ἀμμήλερες ἄδυρόμαμα σὺκαλύπτειν τὴν ἀ-
 μάρτυδα, οὔτε οἱ πατέρες ὑπὸ τῶν γαμέτων
 καὶ τῶν ἐχόνων ἐπέτῃ κρίσει διμυθίνοτες· ἀρε-
 χῆς ὅ ἐστὶ καὶ ἀψυδῆς. ὑμᾶς δὲ δεκάξει καὶ
 πλῆθος, δεκάξει ὅ ἴσους καὶ ὄρα. Ἰσμάτος, καὶ
 δυναστία τῶν ἐχόνων, ἐξώθεν ἐπισημαζούσα.
 καὶ ἐκ ἐπιβέπει εἰσελθῆν, ὅσπερ ἀποβλέπειν ἐς τὴν
 ψυχὴν, ἢ ὅτι δὴ τῶν ἀγῶν ζώων ἀγαθήρες,
 εὐκώως αἰ κατ' αὐτὴ τὴν ὁδοῦ τῆς ἀρχείας
 ποιήματα κρίσιν. καὶ μοι δεκάξει ἀποχάφισ-
 ως, οἱ παλαιὸν μαματῶς χρωμάμοι, καὶ ὅτι ἐπέ-
 κλητοκ, ὡς ὅτι ἡμεῖς ἐχόντες τὸ φρονεῖν, οὔτε
 αλαστῶς, ἀλλ' ἀλεφωδῶς φιλοσοφούντες τῶν
 καλονοῦσιν. καὶ ὅτι Ἡρακλῆα ὁ δῖος αἰεῖ πει-
 ῖν κακόν, καὶ ὅτι τῆς λήδας ὕψος Μίνω τε, οἶμα,
 ὅτι νομοθέτην, καὶ Ραδαμαῖνον ὅτι Κρόνον τῆς
 αἰῆς ἀξιώσιν μνήμης, καὶ ἀγῶν ὅτι ἀγῶν ἐκ-
 γόνος ἀνεκέρυτον, πολλὰς ἀγαθήρας τῶν
 φύσει πατρῶν. ἐβλεπον γὰρ ἐς τὴν ψυχὴν αὐτὴν καὶ
 τὰς τῶν ἀγῶν, ἀλλ' ὅτι ἐς πλῆθος βαδίζου καὶ
 χρόνον πολλόν, ὅσπερ δυναστία ἐκπάπτων
 ἐς αὐτὸς ἠέχουσαν, καὶ ὅτι ὑπῆρχε ἰσὺν ἐπὶ πρυ-
 τῶσι

ΠΡΑΞΕΩΝ.

Ἔλασιν ἀδοξῶν γενεοθα παῖδων. ἀλλὰ ἀφ' ἧς
ἡ Ἐφοβόλην, ἐλμῶν τε καὶ ἐθεράπευον ἀρε-
τῆς, αὐτοὺς νενομίζοντων θεῶν παῖδας. δηλοῦν
δὲ οὐθένδε.

τέλος.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ
Βασιλέα Ηλιον πρὸς
Σαλούστιον.

JULIANI CAESARIS
HYMNUS IN SO-
lem Regem, nunc primum in
lucem editus, á Theodoro
Marcilio.

Cum adnotationibus

PARISIIS,

Apud Dionysium Duvallium, sub Pega-
fo, in vico Bellovaco. 1583

Cum privilegio Regis.

ILLUSTRISSIMO
ET REVERENDISSIMO
*Archiepiscopo Juliano Mediceo,
Albiensium Episcopo am-
plissimo.*

UOTIESCUNQUE
Juliani principis hy-
mnũ de Sole in ma-
nus fumo , Juliane
Medicee Archiepi-
scope amplissime ; toties Pentheum
aliquem direptũ á Bacchis, aut Dei-
phobum ---- *lacerum crudeliter ora,*
Ora manusque ambas, -----
videre mihi videor: sic eum librario-
rum vel inscientia, vel temeritas, vel
utrumque, pessimé accepit. Cum
ãã ij

P R Æ F A T I O.

tamen exemplar ejus descriptum superioribus diebus accepissem Toletum ex Hispania, simulque intellexissem Lutetiæ libros Juliani, non eos solū qui hæctenus exierunt, sed etiam alios qui nunc primum ex rebus obliuivis eruti sunt, formis æneis elegantissimè describi, egissentque nōnulli mecum ut Solis regis hymnum iis adjungerem, feci non invitus: vel quoniam res digna videbatur quæ in manus hominum perveniret; vel ut studia eorum quibus bibliothecæ libris manuscriptis affluentibus patent, ad perquirendum exemplar emendatius, incitarem. Etsi autem ista quasi Absyrti membrorum collecta dispersio, idonea non est quæ tibi offeratur, qui cum sis omni dignitate princeps, nihil nisi perfectum ingenio, numerosque omnes habens accipere debes: me tamen ita ut facerem,

P R Æ F A T I O .

cerem, multæ res impulerunt . Principio enim prætermittere nõ debui quin pro eximia tua in me humanitate, significationem aliquam tibi animi grati ac memoris darem . Itaq; cum de meo non possem, á Juliano , ut loquitur Seneca , numerationem feci . Deinde autem cuinam rectiús vigiliæ mitterentur, abundantis doctrina, incredibili quadam varietate rerũ & copia principis Juliani, quàm tibi Juliane Medicee, qui cum sis omni laude par summis , inferior nemine, tum veró in maximarum artium disciplinis ita præcellis , ut obtinere videaris ingenii doctrinæque totius principatum ? Accessit eodem quod fore speravi ut exemplar hujusce libri alterum , quod in reginæ matris bibliotheca est, auctoritate tua promeretur . Quod quidem ut effectum velis majorem in modum a te peto .

P R Æ F A T I O.

Nam & optimarum artium studio-
sis pergratum feceris, & genti Me-
diceæ valde consentaneum, ex cujus
bibliotheca locupletissimi auctores,
tãquã ex equo Trojano meri prin-
cipes, exierunt. Neque videri po-
terit munus alienum persona reginæ
matris, omnium quæ sunt, fuerunt,
erunt virtute, sapiëntia, ac gloria prin-
cipis: ex cujus thesauris quid conve-
niëntiùs depromi potest, quã scrip-
ta principis Romani, qui ad laudem
bellicæ doctrinæ ingenii gloriam ad-
jecit, claritatemq; generis sui multis
artium maximarũ disciplinis orna-
vit? Præsertim veró cum is sit Julia-
nus qui non plebeios tantum literis
deditos plurimum delectare possit,
tum subtilitate tum copia: sed etiam
cujus exemplo permoti principes,
bonarum rerum disciplinas adama-
re incipiãt & humanitatem, persua-
si pro

P R Æ F A T I O.

ſi pro eo ac debent, parum eſſe principi equum regere ſcienter, aut viribus ac lacertis pugnare, niſi conſilio ſapientiæque opibus abundarit. Sed non faciam longius, ne πλεονεχικῶς Juliano ipſi præripiam partes apud te dicendi. Vale Lutetiæ IV Kal. Maii cIo Io xxciii.

Illustriſimæ & Reverendiſimæ T. D.

devinctiſſimus

Theodorus Marcilius.

THEODORUS MARCILIUS

Petro Pantino Jurisc. S. P. Dico.

LITERAS tuas Pantine, deliciae Musarum, eo ipso tempore accipi quo spem earum propter diurnitatem silentii tui deponere incipiebam. Itaque tanto jucundiores mihi, quanto minus expectatae contigerunt. Credas mihi velim, earum lectione magnam partem doloris quem ex rerum nostrarum perturbatione gravissimum capio, absterfam fuisse. Nam quid ego nunc de hymno Juliani, hortulo Musarum dicam, quo nihil amoenius ad delectationem fieri potest? omnino quidem certe digna scriptio mihi visa est quae Latinae conversa emitteretur, sed me offensiones & vulnera quasi quaedam exemplaris tui, quae sanari a me posse diffidebam, deterruerunt. Si quid tamen paulo correctius mihi obvenerit, confido fore, ut me bonae fidei debitorem fuisse non dubites. Ut enim Juliani animum impium valde perhorresco: sic ingenio ejus & literis delector. Neque mihi barbari cujusdam Thracii exemplum placet, qui cum, ut Herodes Atticus apud A. Gellium refert, in Graeciam forte venisset vitesque a rustico vicino suo putari cerneret, id imitari studens, suas ipse omnes, praestultitia, penitus excidit. Sed his aliisque de rebus inter nos per literas, ut spero, colloquemur sapientius. Nihil enim est quod mihi, ut in his malis, accidere possit jucundius, quam in tuo sermone & suavitate omnes animi mei curas & angores deponere. Cura ut valeas animae dimidium meae. Lutetiae IV Kal. Maii MDCCCIII. IOY A.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΗΛΙΟΝ

πρὸς Σαλούστιον.

ΠΡΟΣΗΚΕΙΝ

Ἐπιλαμβάνω τῷ λόγῳ

τοῦδε μάλιστα μὲν ἅπασι

---ὄσατε γὰρ ἐπι- Οδύβ. 18.

πνεῖς τε καὶ ἔρπει·

καὶ τὸ εἶ), καὶ λογικῆς ψυχῆς μετεληφότα·
οὐχ ἤκιστα ὃ τῶν δῆλων ἀπώτων ἐμσῶτα, καὶ
γὰρ εἰμι ἔ βασιλέως ὀπαδὸς ἡλίου. τοῦτου ὃ
ἔχω μὲν οἴκει παρ' ἐμσῶτα, τὰς πίστες ἀκριβε-
στερας· ὃ δέ μοι γέμεις εἰπεῖν καὶ ἀνεμίσθον· ἐν-
τέτηκέ μοι, δεινὸς ἐκ παιδῶν τῶν αὐτῶν τῷ
θεοῦ πόθος· καὶ πρὸς τὸ φῶς οὕτω δὴ ὁ αἰτέ-
ριον ἐκ παιδαρίου κρημνῆ τὴν διακοίαν ὄξει-
σάμην· ὡς τε εἶκ εἰς αὐτὸν μόνον ἀτεινὲς ὄ-

Α Α α

εἶν' ἐπεθύμω· ἀλλὰ καὶ εἴ ποτέ νύκτωρ ἀνε-
 φέλου καὶ καθαροῖς ἀνδρίας οὐσης παρέλ-
 θοιμι, πᾶντα ἀδρόως ἀφείδ' τοῖς οὐρανόις
 παροσφρον καλλεσι καὶ οὐκέτι ζυμωεῖς ὁδὸν εἰ-
 νος λέγει πᾶρος με, ἔτε ἐμμαντῶ, ὅτι παρὰ τ-
 τοι μοι παροσέχων· ἐδόκωυ τε παρῆργότερον
 ἔχην παρὸς αὐτὰ καὶ πολυπαράχμων πῖς εἶ).
 Καί με πῖς ἤδη ἀσρόμαρην ὑπελάμβανε
 παρῆγενειῶντα καὶ τοι νῆ τοῖς θεοῖς οὐ παρῆαύ-
 τη βίβλος εἰς ἐμας ἀφίκετο χεῖρας οὔτε ὅπι-
 σαμίω ὅ,τι πῶδε ὅστι ἰὸ χεῖμα πῶποτε. Ἀλλὰ
 πῆ ταῦτα ἐγὼ φημί μείζω ἔχων εἰπεῖν εἰ παρῆ-
 σαμί ὅπως ἐφρόνουυ ὡ τῆνικαῦτα παρὲ θεῶν.
 Λήθη ὅ ἔτω ἔσκότοις ἐκείν' τὸ ὅ, ἔμ με τὸ ἐρά-
 νιον πᾶντη παρῆεγραπῆα φῶς ἠγρε ἰε καὶ παρῆ-
 ζυμεν ἐπὶ ἰὴν θεῶν ὡς ἰε ὅ καὶ τ' σελήνης, τ' ἐνα-
 ἰδῆ παρὸς τὸ πᾶν αὐτὸς ἀπ' ἐμμαντῶ κίνησιν συ-
 νῆδον ἔδεινι παρῆσῆυχῶν τ' ἰοιαῦτα φιλοσφέν-
 των· ἔτω μοι παρῆρήθεντα σημεῖα. Ζηλωτὸ μὲν
 οἶν ἐγὼ γε τῆς διπομίας καὶ εἰ πῶ ὅ σῶμα
 παρῆεχε θεὸς ἐξῆεσθ, καὶ παρῆφῆλυσῆ συμ-
 παρῆν παρῆματος ἀναλαβῶν τῆ παρῆφίας ἀνοῖ-
 ξα

λήσφε τις. Εφικέαζ μὲν γὰρ τῷ πατρὸς ἀξίαν δὲ
 οἶδα ὅτι τῶν ἀπολύτων οὐδεὶς αἰ διώατο· τῷ
 μετείου ἢ μὴ ἀμαρτεῖν, ἐν τοῖς ἐπαύνοις
 τὸ χεῖρ ὅτι τῆς ἀνδραπίνης ἐν τῷ διώαθαι
 φερέζην διωάμεως. Ἀλλ' ἔμοιγε τούτου πα-
 ρασαίη βοηθὸς ὅτε λόγιος Ἑρμῆς σὺν ταῖς
 Μούσαις, ὅ τε μουσιγέτης Ἀπόλλων· ἐπεὶ καὶ
 αὐτῷ παροσκήκῃ τῶν λόγων, καὶ δοῖεν τε εἰσὼς ὁ-
 πόσα τοῖς θεοῖς φίλα λέγεσθαι τε καὶ πρὸς βίε-
 αζ παρὲν αὐτῶν. τίς οὖν ὁ ἔσπος ἔσται τῶν ἐ-
 παύνων ἢ δηλονότι παρὲν τῶν οὐσίας αὐτῶν, καὶ ὁ-
 ρην παροήλων, καὶ τῶν διωάμεων καὶ τῶν ἐνεργῶν δι-
 εληθόντες, ὅπόσα φανεραὶ καὶ ὅσα τῶν ἀφθνεῖς, καὶ
 παρὲν τῶν ἀγαθῶν δόσεως ἢν καὶ πρῶτα ποιήσται
 ἰεὺς κόσμος· ἐπὶ πρῶτα σὺν ἀπάδοντα ποιηθήμε
 θα τῷ θεῷ τὰ ἐγκώμια· ῥητέον ἢ ἔνθεν ὁ θεῖος
 εἶπῃ καὶ πάλιν αὐτὸς κόσμος ἀπὸ ἀκρας ἀψίδος
 οὐρανοῦ μέγρε γῆς ἐξάτης ἔστω τῆς ἀλύπου
 σὺν ἐχρόνος ὅ θεοῦ παροσείας, ἔξ ἀϊδίου γέ-
 ρανεν ἀγμνήτως ἔσαι τῶν ἐπίλοιπων χροῖον αἰδί-
 ος οὐχ ἔστω δῆλου τοῦ φρεσερῶν μῆμος ἢ παρο-
 σερῶς μὲν ἔστω τῶν πέμπτου ἔσματος· οὐ τὸ
 χεῖρ

χεῖρ

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΒΑΣ. ΗΛ.

κ' ἔστιν ἀκτὶς ἡλίου· βαθμῶν ὡς ἄστρον δού-
 τερον τῶν ἐν τῷ κόσμῳ· ὑπερσούτερον δὲ ἔτι
 εἰς τὴν πύκτων βασιλέα· ἡ δὲ ὄν πάντα ἔστιν.
 Ἐπεὶ τοίνυν εἴτε τὸ ἐπέκεινα τῆς νοῦ καλῆν αὐτὸν
 γέμισ· εἴτε ἰδέσθαι τῶν ὄντων, ὅ δὲ φημὶ τὸ νοητὸν
 σύμπαν· εἴτε ἐν ἐπιπέδῳ πάντα τὸ ἐν δοκεῖται
 ὑπερσούτερον· εἴτε ὁ Πλάτων εἴωθεν ὀνομάζειν
 τὸ ἀγαθὸν αὐτὴ δὴ οὐκ ἢ μονοφθῆς τῶν ὄλων ἀγία
 πᾶσι τοῖς οὖσιν ἐξηγησάμεν, κάλλοις τε καὶ τε-
 λερότητος, ἐνώσεως ἰε καὶ διωάμεως ἀμνησάμεν,
 καὶ τὴν ἐν αὐτῇ μέγιστον ὑπερσούτερον ἐπίδω· μέσον
 ἐκ μέσων τῶν νοερῶν καὶ δημοκρατικῶν ἀγίων ἡλι-
 ον θεὸν μέγιστον ἀνέφηεν· εἰς αὐτὸν πάντα ὅμοιον
 ἐν ἑαυτῷ κατὰ τὸ καὶ ὁ δαμόνοιος οἶεται Πλά-
 τωνος ἰσὺν τοίνυν λέγων ἡμεῖς ὡς ἐγὼ φαινομένη λέ-
 γαν τῆς ἀθάβης ἐκείνου, ὃν ἀγαθὸν ἐγγύνησεν λέγον
 ἑαυτῷ· ὅτι ἑαυτὸν ἐν τῷ νοητῷ ἴστω ὑπερσού-
 γε νοῦ καὶ τὰ νοούμενα· τοῦτον ἐν τῷ ὄρατῷ
 ὑπερσούτερον ὡς καὶ τὰ ὀράμενα· ἔχῃ μὲν δὴ τὸ
 φῶς αὐτῷ τῷ αἰτίῳ οἴμασι τῶν ἀναλογίῳ ὑπερσού-
 τῶ ὄρατῶν, ἡ δὲ ὑπερσούτερον νοητὸν ἀλήθεια.
 Αὐτὸς ὁ σύμπας ὅτε δὴ τῶ ὑπερσούτερον καὶ μεγί-

AA a iij

σου τ' ἰδέας τῶ ἀγαθοῦ γερωνῶς ἐκρηνος, ἔπο-
 σάς αὐτοῦ πρὸς τὴν μόνιμον οὐσίαν ἐξ αἰδίου
 καὶ τὴν ἐν τοῖς νοεργοῖς θεοῖς παρέδέξατο δυνα-
 τείαν. ὧν τ' ἀγαθὸν ὅστι τοῖς νοητοῖς ἀπὸ τῶν ταῦτα
 αὐτῶν τοῖς νοεργοῖς νέμων. ἔστι δὲ ἀπὸ οἴμῃ τὸ
 ἀγαθὸν τοῖς νοητοῖς κέλλοις, οὐσίας, τελειότη-
 τος, ἐνώσεως· σιῶντων αὐτῶν καὶ περὶ ἀμπελων ἀ-
 γαθοφδεῖ δυνάμει. ταῦτα δὲ καὶ τοῖς νοεργοῖς
 ἥλιος δίδωσι ἀρχὴν καὶ βασιλεύει αὐτῶν, ἔπο-
 τῶ ἀγαθοῦ τετακμῆμος· εἰ καὶ συμπερηγήλην
 αὐτῶν καὶ σιῶν επέστησεν ὅπως οἴμῃ καὶ τοῖς νοεροῖς
 θεοῖς ἀγαθοφδεῖς ἀλλὰ προκαθηκμῆμος ἔαθαθῶν
 πᾶσιν ἀπομύθια καὶ νομῶν βίθωη. δηγὰ καὶ τεί-
 τον ὁ φαινόμενος οὐτοσὶ δίσκες ἐναργῶς, ἀγ-
 πῖος ἔστι τοῖς ἀδαητοῖς τ' ἑτηρείας καὶ ὅσον ἐφα-
 μῆμ τοῖς νοεργοῖς θεοῖς τὸν μέγιστον ἥλιον· ἑσοῦ-
 τον καὶ ὁ φαινόμενος, ὁ ὅτι τοῖς φανεροῖς. τούτου
 δὲ ἐναργῆς αἰ πῖσθς ἐκ τῶν φαινομένων τὰ
 ἀφανῆ σκοποῦπι. φέρε δὲ ἡ περὶ αὐτῶν τὸ
 φῶς ἐκ εἶδος ἔστιν ἀσώματον καὶ θεῖον τ' κατ'
 ἐνέργειαν διαφανοῖς * * * αὐτῶν ὅτι ποτ'
 ἔστι τὸ διαφανές πᾶσι μὲν ὡς ἔπος εἰπῆν σῖου-
 ποκεί-

ποκείμνον τοῖς φοιχείοις καὶ ὧν αὐτὸ παροσεχὲς
 εἶδος, οὐ θυματοφίδες ὁδὸν συμμιγνυμῶνον οὐ
 ὁ τὰς οἰκείας θύματι παροσέμνον ποιότητος
 οὐκωιδίαις αὐτῷ γέρμιν ἐρῆς οὐ τ' ἐναντίου
 αὐτῆ ψυχρότητα· οὐ δ' σκληρὸν, οὐ δ' μαλα-
 κὸν ἀποδώσεις, οὐδ' ἀμύλων ἀ τῆ καὶ τὴν ἀ-
 φὴν ἀφορῶν· ὁκοῦν ὁδὸν γαῖαν, ὁδὸν
 ὁσμὴν ὁδὸν ὁ μόνον ἰσοπέπτη παρὸς ἐνέργειαν
 ἰσοδ' ἰσοφωτὸς ἢ τοιαύτη φύσις ἀρῆμνη· ὁ δ'
 φως εἶδος ὅσιν τούτης οἷ ἕλης ὑπερρωμῆς καὶ
 παρεκλινομῆς τοῖς θύμασι. Αὐτῶν δ' τῶ φωτὸς
 ὄντος ἀσωμάτω, ἀκρότης ἀν' εἴη καὶ ὡς παρ' αἴθος
 ἀκτῖνες. Ἡ μὲν οὖν τῆ φαινικῶν δόξα θύματι
 τὰ θεῖα καὶ ὀπίσημόνων ἀχρηστος εἶη ἐνέργειαν
 αὐτῷ ἰσοκαρῶν νοῦ τ' ἀπὸ ταχοῦ παροσίου-
 σαν αὐτῷ ἐφ' οὐ καταπάδει ὁδὸν ὁ λήρης,
 εἶπαρ αὐτὸ δ' φως ἀσώματον, εἶη καὶ αὐτῶν μὲν δ' τ'
 πηλὸν ὑπολάβη σῶμα, καὶ ὁ ἐνέργειαν ἀχρη-
 τον εἰς τὴν οἰκείου ἔδραν ἐλλαμπομῶν, ἢ
 τῶ πηλὸς οὐρανοῦ ὁ μέθον εἰληχεν ὅσιν ὀπι-
 λάμπουσα, πάσης μὲν ἀποτοίας πληροῖ τοῖς
 οὐρανόις κύκλοις, πᾶντα ὁδὸν ἀεὶ λάμπει θεῖον

καὶ ἀρχαίτω Φωτὶ. τὰ μὲν οἱ ἐν τοῖς θεοῖς ἔρ-
 γα παρσιόντα παρ' αὐτῶ μετελεύσῃ, ἡμῖν ὀ-
 λήθην παρτέρον εἰρή), καὶ ῥηθήσεται μετ' ὀλί-
 γων: ὅσα ὃ ὀρώμην αὐτῇ παρτέρον ὀψή' ὀνο-
 μα μόνον ἔστιν ἔρπον ἡμφύμνον, εἴ μὴ παροσλά-
 βη τ' τῶ Φωτὸς ἡγεμονικῶ βοήθῃαν· ὄρατὸν
 ὃ ὄλωσ εἴη ἀν' ἡ μὴ Φωτὶ παρτέρον ὄσπαρ ἕλη
 τεχνίτη παροσλάβην, ἢ οἴμαθ' εἶδος δέξῃ): καὶ γὰρ
 οἱ χρύσειον οὐ μὲν ἀγαλμα, ὄσδε εἰκῶν, παρῖν
 ἀν' ὀ τεχνίτης αὐτῶ παρτέρον τ' μορφῶν οὐκ αὐτῶ
 καὶ ὅσα πέφυκεν ὄρασθαι, μὴ σὺν Φωτὶ τοῖς
 ὀρώσι παροσλάβῃαν ὄρατὰ εἶ) παρτέρον πα-
 σιν ἐφέρηται. Διδούς οὖν τοῖς τε ὀρώσι ὄρατῶν,
 τοῖς ὄρατῶν τοῖς ὄρατῶν δύο φύσεις ἐνεργεία
 τεχνίτοι, ὄψῃ καὶ ὄρασιν· αἱ ὃ τεχνίτοι, εἶδη τῶ
 εἰσὶ καὶ οὐσία. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἴσως λεπτότερον,
 ὄψ' ὃ παρτέρον καλουτοῦ μὲν ἀπαρτες ἀμαθεῖς καὶ
 ἰδιῶται, φιλόσοφοι καὶ λόγιοι, τὴν αὐτῶ
 παρτέρον λυπὴν ἀνίχων ἔχῃ καὶ καπαδύομνος ὀ
 θεός, νύκτα καὶ ἡμέραν ἔργα(ξ'), καὶ μετῆσσι
 φαίραως, καὶ βέπει ὄ παρτέρον, καὶ οἴνω τοῦτο τῶ
 ἀνίχων ἀνίχων ὄ παρτέρον πῶς οὐραίου· καὶ
 τοῦτων

Τούτων ἤδη καὶ παρὶ τῶν ἡχοτέρων πιστεύομεν. ὡς
 ἄρα καὶ τῆς ὑψῆς τῆς οὐρανοῦ ἀφανῆ καὶ θεῖα
 νοερῶν θεῶν γένη τῶν ἀγαθοῦδοῦς ἀποπληροῦσαι
 παρ' αὐτῶν διδάμιν, ὡς πᾶς μὲν ὑπέκειντο χορὸς
 ἀστέρων, ἐπέ) ἡ γένεσις ὑπὸ τῆς τούτου κυβερ-
 νωμένης θεωρηθείας. Οἱ μὲν γὰρ πληθύητες,
 ὅτι παρ' αὐτὸν ὡς παρ' βασιλέα χορδύοντες ἐν ἡ-
 σιν ὠρισμένοις παρὸς αὐτὸν διαστήμασιν ἄρμον-
 διώτατα φέρονται, κύκλω σφαιρομοίνας ποι-
 οῦμενοι, καὶ παρὸς αὐτὸν πορεύονται (ὡς οἱ τῆς
 σφαιρικῆς ἐπιπέδου θεωρίας ὀνομάζουσι
 τῆς παρ' αὐτοῖς φαινόμενα), καὶ ὡς τῆς σελήνης
 αὐξεται καὶ λήγει φῶς, παρὸς τῆς ἀπόστασιν ἡλίου
 πάρον, πᾶσι που δῆλον. Γὰρ οὖν οὐκ εἰκότως
 καὶ τῆς παρὸς αὐτὸν τῶν θεμάτων, ἐν τοῖς νοερῶν
 θεῶν διακρίσεισιν, ὑπολαμβάνομεν ἀνα-
 λογίαν ἔχειν τῆς τοιαύτης ἀξί; Λάβωμεν οὖν
 δεῖ ἀπὸ πύτων τῶν μὲν τελεσιουργῶν ἐκ τῆς πύτων
 ἀποφάνειν ὅσον τῆς ὀρατικῆς· τελειοῖ γὰρ αὐτὰ
 δεῖ τῶν φωτῶν· ὅ) δημιουργῶν καὶ γένεσιν ἀ-
 πὸ τῆς παρὸς τῆς σύμπαν μεταβολῆς· ὅ) ἐν ἐνὶ
 πύτων σὺν ἐκτικῶν, ἀπὸ τῆς παρὸς τῆς κινήσεις,

πρὸς ἐν κ' αὐτῷ συμφωνίας· ὁ δ' ἰμέσον δὲ εἰαυτῷ
 μέσου. ἰὸ δ' κ' τοῖς νοεργῖς αὐτὸν ἐπιδρῦεαυτῷ βασι-
 λέα ἐκ τ' ἐν τοῖς πλανωμένοις μέσης τ' αἰέως.
 Εἰ μὲν ἐν ταῦτα πρὶ τινα τῶν δῆλων ἐμφανῶν
 ὀρώμεν θεῶν, ἢ βραυτα ἕτερα, μὴ τοιούτων τ'
 πρὸς τοῖς θεοῖς ἡγεμονίαι παρεσνείμμεν· εἰ δ'
 οὐκ ἔστιν αὐτῶν κρινὰ πρὸς τοῖς δῆλοις ἕξω τῆς
 ἀγαθοεργίας ἧς κ' αὐτοῖς μεταδίδωσι τοῖς πᾶσι
 μῦρτυρέμενοι τοῖς ἰε Κυπαρίους ἱερέας οἱ κρινοῖς
 ἀπορραίνουσι βωμοὺς ἠλίου κ' Διὸς. Πρὸς ταῦτων
 ἵ' ἐπ' τ' Ἀπόλλωνα σίωιδρόν) ὅς θεῶν ὅδε
 πρὸς ἀκαλέσαντες μῦρτυρα. Φησὶν γὰρ ὁ θεός
 ὅς.

Εἰς Ζεὺς, εἰς αἰδῆς, εἰς ἠλῖός ἐστι Σάραπτις
 κοινὸν ὑπολάβωμεν μνησὸν ἵ' μίαν ἠλίε κ'
 Διός ἐν τοῖς νοεργῖς διωατείαι. ὅθεν μοι δοκεῖ
 κ' Πλάτων φρονίμον θεὸν ἀδῶ νομίσαμ. Κα-
 λουόμεν ἵ' τ' αὐτὸν τῶτον καὶ Σάραπτιν, τ' αἰδῆ
 δηλονότι κ' νοερὸν, πρὸς ὃν φησὶν ἄνω πορθέ-
 οθαμ τῶς ψυχῆς τ' αἰετα καὶ δικαιοτάτα βε-
 βιωκῶτων. Μὴ γὰρ δ' ἡ τις ὑπολάβωι τῶτον, ὃν
 οἱ μῦθοι πείθουσι φερίτην· ἀλλὰ ὁ πρῶτον κ'
 μείλιχον

μείλιχον ὅς ἀπολύσει πᾶντελῶς τ' ἡμνήσεως
 τὰς ψυχὰς, οὐχὶ ὅ λυθείσας αὐτὰς ἴμασιν ἐτέ-
 ρεις παροηλοῖ· κολάζων κὶ παρὰ τὸ μῆκος δι-
 κης, ἀλλὰ κὶ παρὰ βίων ἀμύ, καὶ ἀματείνων τὰς
 ψυχὰς ἕπει τ' νοητὸν κόσμον· ὅτι ὅ οὐ νοερεῖ
 πᾶντελῆ ἔστιν ἢ δόξα παρ' ὕλασιν ὅ αὐτῶ οἱ
 παρ' εὐρύτατοι τῶν ποιητῶν, Ομηροῦ τε κὶ Η-
 σίοδος, εἴτε καὶ νοοῦντες ἕτως, εἴτε καὶ ἄπεινοῖα
 θεία κατὰ τὸ οἱ μάντις ἐνθουσιῶντες παρ' ἑ
 τ' ἀλήθειαν, ἐνθεν αὐ γένοιτο γνῶριμον. Ο μὲν
 ἡμεγαλοῦν αὐτὸν Ὑπερίονος ἔφη, κὶ Θείας, μο-
 νοουχὶ ἀφ' ἑσῶν ἀνιπτόμῆκος τῶ πᾶντων
 ὑπερέχοντος αὐτὸν ἕκτονον γήσις Φύμα. Ο γὰρ
 ὑπερίων τίς αὐ εἶη· τῶ δ' ἔχον. Η Θεία ὅ αὐ-
 τῆ ἔσπειν ἕτερον, οὐτὸν ἡότατον τ' ὄντων λέγει.
 Μηδὲ σίωδυσασμὸν μηδὲ γάμοις ὑπολαμ-
 βάμορῆ, ἀπιστα καὶ τῶ δ' ἄδοξα ποιητικῆς
 Μίσσης ἀθύρματ' ἀπατέρα ὅ αὐτῆ κὶ ἡμνήτορα
 νομίζομεν τ' ἡότατον καὶ ὑπέριστατον. Τοιοῦτος
 ὅ τίς εἶη ὅ πᾶντων ἐπέκεινα, κὶ παρ' ὄν πᾶν-
 τα, καὶ οὐ ἕνεκα πᾶντα ἔστιν. Ομηρος ὅ αὐτὸν
 ἐπὶ παρ' Ὑπερίονα καλῆ κὶ δείκνυσι γὰ αὐτῶ

Ὅ αὐτεξούσιον καὶ πάσης χρήτηον. Ὁ γὰρ τοῖ Ζεὺς
ὡς ἐκείνος φησὶν ἀπολύτων ἂν κύριος τοῖς ἀλλοῖς
παρασάκεα ζῆν δὴ ὡς μύθῳ τοῦ θεοῦ ὃ λέγειντος
ὅτι ἄρα Ζεὺς τὸ δυσέβηαι, τῷ Ὀδυσσεύς ἐ-
παύρων ἀπολείπει τὸν Ὀλυμπον οὐκέτι φησὶ.

Odyss. 12.

Iliad. 8.

Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσσαμι αὐτῇ τε θαλάσῃ.
Ὅσδ' ἀπειλῆς δεσμὸν Ὅσδ' ἐβίδην, ἀλλὰ τὸ δίκ-
κίον φησὶν ἐπιθήσειν τοῖς ἡμῶν τεύχεσιν, αὐτὸν δὲ
ἀξιοῖ φαίνην ἐν τοῖς θεοῖς. Ἀρ' οὐχὶ δεῖα τοῦτων
πρὸς τῷ αὐτεξούσιῳ καὶ τελεσιουργῶν εἶη φησὶ
τὸ ἥλιον; ἐπεὶ τὴ γὰρ αὐτὸ οἱ θεοὶ δεόνται, πλείων
εἰ μὴ πρὸς τὸ οὐσίῳ αὐτοῖς καὶ ὁ εἶη ἀφαιρῆς
ἐνασφάτων ὧν ἐφαμὲν ἀγαθῶν ἀποπληστι-
χὸς τυχερῶς; ὁ γὰρ

Iliad. 18.

Ἡέλιον τ' ἀκάμνητα βοῶπις πότνια Ἥρη
Γέμψεν ἐπ' ὠκεανοῖο ροαῖς ἀχροντα νέεαζ.
πρὸς τὸ κερσῶ φησὶ νομαθῶναι τὸ ἰύκτα, δεῖα
πινὰ χαλεπῶν ὀμίχλων. Αὐτὴ γὰρ ἡ θεὸς
που καὶ ἀλλοτρίῳ ποιήσεως φησὶν --- ἡέρα δὲ Ἥρη
Πότνια πρὸς τε βαθεῖδην ---

ἀλλὰ τὰ μὴ τὸ ποιητῶν γάρην ἐάθημεν· ἐχθρῶν
γὰρ ἡμῶν ἔσθ' ἑοῦ, πολὺ καὶ ἀνδραπόρινον· ἀδὲ
ἡμας

ἡμαῖς ἔοικεν αὐτὸς ὁ θεὸς διδάσκειν ὑμᾶς θ' εἰαυτῷ
 καὶ τῶν δμῶν, ἐκείνα ἤδη διέλθωμεν. Ὁ παρ' ἐ-
 γλυῖ ἄποτος ἐν τῷ γίνεσθαι ὁ εἶ) ἐχθ' πῖς οἴω
 ἔστιν ὁ τ' αἰδύτητα δωροῦμενος αὐτῷ ἰὰρ οὐχ
 ὁ ταῦτα μέθοις ὠρισμένοις σιμύων; Ἀπειρογ
 μὲν γδ εἶ) φύσιν ἄμαθος ἐχθ' ὅτ' ἦν, ὅτι μ-
 ῖ) γε ἀγνήτος ἔστι, μηδὲ αὐτοπόσατος· ἐκ τ' ἔ-
 ἔσης εἰ πᾶντως ἐγνήετο, καὶ σιμύων ἢ εἰς αὐτὴν,
 μηδὲν ἐπέλιπε τ' γιγνομένων ἢ ἔσια. τ' ἢ ἔ-
 αὐτὴν φύσιν ὁ θεὸς ὁ ἢ μέθοις κινούμενος παρ-
 σιῶν μὲν ὄρθοι καὶ διεγείρει, πόρρω ἢ ἀπειῶν ἐλατ-
 τοῖ, καὶ φθείρει μὲν ὅν ἢ αὐτὸς ζωοποιεῖ κινῶν καὶ ἐ-
 ποχεῖδων αὐτὴ τὴν ζωὴν ἢ ἢ ἀπόλψις αὐτῷ,
 καὶ ἢ παρὸς θάτερα μετὰθεσις αἰτία γ' φθορᾶς
 τοῖς φθίνοισι. Αἰεὶ μὲν οἴω ἢ παρ' αὐτῶν τῶν ἀ-
 γαθῶν δόσις ἴσης κατέφειν ὅτι τῆ γῆ, ὅμοτε γδ
 δμῶν δέχεται) ἄ ταῦτα χωρία, παρὸς ὁ μήτε
 τὴν γῆν ὅτιλείπειν μήτε τῶ σιμύων ποτε
 τ' θεὸν ἐλαττον ἢ πλέον ἀποποιῆσαι ὅν παθη-
 κὸν κόσμον. Ἡ γδ ταῦτο τῆς ὡσπερ τῆς ἔσιας,
 ἔτω δὴ καὶ τ' ἐνεργείας ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ παρὸς γδ
 τ' δμῶν παρὰ τῶ βασιλεῖ τῶ ὅλων ἡλίω, ὅς

τὴν κίνησιν ἀπλούςατίω ὑπερ' ἀπηνέως ποι-
 ῆται τοῖς δὲ πάλιν τ' ἐναντίω φερομένοις· ὁ δ'
 καὶ αὐτὸς τ' ὑπερὸς τοῖς δῆλοις ὑπεροχῆς σημεῖον
 ποιῆται ὁ κληνὸς Αεριστέλης· ἀλλὰ καὶ ὑπερὸς
 τ' δῆλων νοερῶν θεῶν ὅσα ἀμυδρὰ κερήκουσιν
 εἰς τ' ἄσμομον ἕνδε δύσεως· εἴτα ἡ τῆτο μὴ γὰρ
 ἀπολύομεν τοῖς δῆλοις, βούτω τὴν ἡγεμονίαν ὁ-
 μολοῦσιν δεδόσθαι· πολὺ δ' ἢ πλέον ἐκ τ' ἐμ-
 φανῶν ἀξιῶμεν ὑπερ' τ' ἀφανῶν πιεσύν. Ὡς-
 ὑπερὸς ἰσῶν ἐνδιδουμένης ἀπασιν ἐκείθεν δυνάμεις
 εἰς τὴν γλῶσσαν φαίνε) ἰελεσιβερῶν καὶ σίμαρ-
 μόρων, ὑπερὸς τε ἑαυτὸν καὶ τ' πάλιν· ἔτω δ' ἡ νο-
 μιμασιν καὶ ἐν τοῖς ἀφανέσιν αὐτῶν τὰς σίμου-
 σίας ἔχον ὑπερὸς δῆλων· ἡγεμόνα μὲν ἐκεί-
 νω, συμφωνοῦσας δ' ὑπερὸς αὐτῶν τὰς δῆλους
 ἀμα ἐπεὶ καὶ μέτρον ἔφαρμεν ἐν μέτροις ἰδρυῶσιν
 τ' θεῶν τὸν νοερός θεοῖς· ποσῶν τὴν ἢ μεσότης
 ὅστιν, ὡς αὐτὸς καὶ μέτρον αὐτὸν ὑπολαβὴν αὐτὸς
 ἡμῖν εἰπεῖν ὁ βασιλεὺς ἡλίου δύνῃ. Μεσότησα
 μὲν δ' ἡ φαρμῶν, ἐπὶ τὴν ἐναντίω θεωρομενίαν
 ἴσον ἀφεσῶσιν τ' δῆλων, οἷον ἐπὶ χρωμάτων δ'
 ξανθὸν ἢ φαιὸν, ὅτι δ' ἰσῶν καὶ ψυχρῶν δ'
 χλιαρῶν

χλιαρόν, καὶ ἄρα θιαῦτα· ἀλλὰ τὴν ἐνωδικίῳ
 καὶ σιυάγρου τὰ διεσῶτα· ὅποιαν ἵνα φησὶν
 Ἐμπειδοκλῆς, τὴν ὁρμονίῳ ὄξοείζων αὐτῆς
 πῶρυτελῶς τ * * * ἵνα οὖν ἔστιν ἁ σιυάγρ
 καὶ ἵνα ἔστι μέγας. φημὶ δὲ οὖν ὅτι τῶν τε ἀ-
 φανῶν καὶ περικρομίων θεῶν, καὶ τῶν αὐλῶν καὶ
 νοπτῶν οἱ περὶ τ' ἀγαθὸν εἰσὶν ὡσπερ πολυ-
 πλασιαζομένης ἀπαθῶς καὶ ἀβλ. περὶ ἀθήκης
 τ' νοπτ' καὶ θείας ἑσίας· ὡσπερ ἐν ἔστι μεσότης ἐκ
 ἀπὸ τῶν ἀκρων καθεῖσα τελεία ἢ καὶ ἀμυγῆς
 ἀφ' ὅλων τῶν θεῶν ἐμφανῶν τε καὶ ἀφανῶν, καὶ
 ἀδοθητῶν τε καὶ νοπτῶν, ἢ τῶν βασιλέως ἡλίου
 νοεραὶ καὶ πάγκρατος οὐσία καὶ ὅποιαν πινά γρη
 τὴν μεσότητ' (α νομίζην, εἶρη). Εἰ ὅ δει καὶ οἷς
 κατέκασον ἐπέξελεθῆν, ἵν' αὐτὸν καὶ κατὶδὴ τὸ μέ-
 γαν τ' ἑσίας, ὅπως ἔχῃ περὶς τε τὰ περὶτα καὶ
 περὶταῖα τὰ νῶν κατὶδωμῶν, εἰ καὶ μὴ πῶρυτα
 διελεθῆν ῥάδιον, ἀλλ' οὐκ τὰ δινατ' α φερασα
 περὶθεθῶμῶν. ἐν πῶρυτελές τὸ νοπτόν αἰετ' α
 ὑπαρῆν, ταῦτα ὅ πῶρυτα ὁμοῦ σιυάγρηφός
 ἐν ὧ ἐνί. πὶ ὅ ἐχῆ καὶ ὁ σύμωσας κόσμος ἐν ἔστι
 ζῶον, ὅλον δὲ ὅλου ψυχῆς ἔστι καὶ νοῦ πλῆρες,

τέλφον ἔκ μερῶν τελείων; ταύτης οὐ τῆς δι-
 πλής ἐνοφδῦς ἰελοφότης, φημὶ δὴ τ' ἐν ᾧ νοη-
 τῶ πᾶντα ἐν ἐνὶ σίμνεχούσης, καὶ τῆς παρὶ τ'
 κόσμον εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν φύσιν τελείαν
 σίμνεχούσης ἐνώσεως, ἢ ἔβασιλέως ἡλίου μέ-
 ση ἰελοφότης ἐνοφδῆς ἐστὶν ἐν τοῖς νοεροῖς ἰδρυμένη
 θεοῖς. Ἀλλὰ δὴ τὰ μὲν τῆτο σίμνεχὴ τις ἐστὶν
 ἐν ᾧ νοητῶ τῶν θεῶν κόσμῳ πᾶντα παρὸς ἐν
 σίμνεχούτου. Τί γ' ἔχει καὶ παρὶ τ' ἕρανόν φαί-
 νεται κύκλῳ πορδουμένη τ' πέμπτου ὄφματος
 ἕσια, ἢ πᾶντα σίμνεχὴ τὰ μέρη καὶ σφίγει
 παρὸς αὐτὰ σίμνεχούσα ὅ φύσιν σκιδασὸν αὐ-
 τῶν καὶ ἀπορρέων ἀπὸ ἀλλήλων, δύο ταύτας
 ἕσιας σίμνεχῆς αἰτίας, τὴν μὲν ἐν τοῖς φαινο-
 μύλω ὁ βασιλεὺς ἡλίου εἰς ταυτὰ σίμνεχῆ· τ'
 μὲν μίμουμένη τὴν σίμνεχτικὴν δυνάμιν ἐν
 τοῖς νοεροῖς, ἄτε δὲ αὐτῆς παρθελθῶν, τῆς τε-
 λειάτας παρθεκλάφων, ἢ παρὶ τ' ἐμφανῆ
 θεωρῶται κόσμον. Μὴ πῶτε οὐ καὶ ὅ αὐθυπό-
 σατον παρθετον μὲν ἐν τοῖς νοητοῖς ὑπάρχον, τε-
 λειάτων ὅ τοῖς καὶ ἕρανόν φαινομύλοις, μέστω
 ἔχει τὴν τῆ βασιλέως ἕσιαν αὐθυπόσατον ἡλίου
 ἀφ' ἧς

ἀφ' ἧς κἀτεισιν ἑσίας παρωτοργῶ εἰς τὸν ἐμ-
 φανῆ χρομον, ἢ παειλάμπουσα τὰ σύμπαντα
 αὐγῆ. πάλιν ἢ κατ' ἀμῶ σκοποῦσι εἰς μὲν ὁ
 τῶν ὄλων δημιουργός, πολλοὶ ἢ οἱ κατ' ἕρα-
 νὸν παειπωλιῶτες δημιουργοὶ θεοὶ. Μέσω
 ἄρα καὶ τούτων τὴν ἀφ' ἡλίου κρηκουῖ εἰς τὸν
 χρομον δημιουργίᾳ θετέον. Ἀλλὰ καὶ τὸ γ-
 νόμῳ τ' ζωῆς, πολὺ μὲν καὶ ὑπερπλήρες ἐν
 τῷ νοσητῶ. φαίνεται ἢ ζωῆς γνίμου καὶ ὁ κόσμος
 ὡν πλήρης· παειδὴλον οὖν ὅτι καὶ τὸ γνίμον
 τ' βασιλέως ἡλίου τ' ζωῆς μέτρον ἔστιν ἀμφοῖν,
 ἐπεὶ τούτο μῦρτυρ καὶ τὰ φαινόμενα. Τὰ μὲν
 γὰρ τελεφοῖ τ' εἰδῶν, τὰ ἢ ἐργάζεται, τὰ ἢ κρομῆ,
 τὰ ἢ ἀεγχείρει· καὶ τὸ δὲ ἔστιν ὁ δίχα τ' ἀφ' ἡ-
 λίου δημιουργικῆς δυναμέως εἰς φῶς παει-
 εἰσι καὶ γῆσιν. Ἐπι παρος τούτοις εἰς τ' ἐν τοῖς νοη-
 τοῖς ἀχραντον, καὶ καθαρον, καὶ αὐλον ἑσίας ἢ ἕ-
 δενός ἐξωθεν αὐτῆ παεισιαντος ἕδὲ ἐνουπαρχοντος
 ἀλλοθίου· πλήρη ἢ τ' οἰκείας ἀχραῖτου κα-
 θαρότητος, τήντε ἐν τῷ κρομῶ παει τὸν κύ-
 κλον φαινόμενον σῶμα παεις πᾶσι ἀμιγῆ
 τὰ σοιχεῖα λίαν εἰλικρινῆ καὶ καθαρον φύσιν

BBb

ἀρχαίου καὶ δαμονίου θύματος ἀρήσομεν,
 καὶ τὴν τῆς βασιλέως ἡλίου λαμπρῶν καὶ ἀκή-
 ρατον ἕσσαν, ἀμφοῖν μέσση, τὸ τε ἐν τοῖς νοητοῖς
 αὐλοῦ καθαρότης, καὶ τὸ ἐν τοῖς ἀσθητοῖς ἀ-
 χραίου καὶ ἀμυροῦς πρὸς γήμεσιν καὶ φθορῶν.
 καὶ καθαράς εἰλικρινίας μέγιστον τῆτο τεκμή-
 ριον, ὅτι μηδὲ τὸ φῶς ὁ μάλιστα ἐκείθεν ὅπτε
 γῆς φέρεται συμμίγνυσι πῆνι μηδὲ ἀαδέχεται
 ῥύπον καὶ μίασμα, καθὼς ὅτι πᾶσι τοῖς
 ἔσση ἀχραντον, καὶ ἀμόλιτον καὶ ἀπαρῆς. Ἐπὶ
 ὅτι πρὸς τεκτεον τοῖς αὐλοῖς εἶδει καὶ τοῖς ἀσθη-
 τοῖς, ὅσα πρὸς τὴν ὑλὴν ἔστιν, ἢ πρὸς τὸ ὑπο-
 κείμενον ἀναφαινήσει. Πάλιν ἐν τῷ μέσση τὸ
 νοερόν τῷ πρὸς τὸν μὲν ἡλίον εἶδῶν, ὑφ' ὧν καὶ
 τὰ πρὸς τὴν ὑλὴν εἶδη βοηθεῖται, μήποτε αὐ-
 διωθενέτω μήτε εἶναι μήτε φέρεσθαι, μήτε
 παρ' ἐκείνου πρὸς τὴν ἕσσαν ὑπερβύματα.
 Τί γὰρ, ἔχου ὁυτός ἐστὶ τὸ ἀκρισεως τῷ εἶδῶν
 καὶ συγκρίσεως τὸ ὑλῆς ἀπίος, ἔνοση ἡμῖν αὐ-
 τὸν μόνον παρέχων, ἀλλὰ καὶ ὁρῶν ὄμμασιν;
 ἢ γὰρ τοῖς τῷ ἀκλίτων εἰς ἀπᾶν τὸν κόσμον
 ὄψενομή, καὶ ἢ τὸ φῶς ἐνωσις, τὴν δημιουργη-
 κίω

κλιῦ ἐνδείκνυ) τ' ποιήσεως ἀγέχρισιν. Πολλῶν
 ὃ ὄντων ἐπ' αὐτῆ τ' οὐσίαν ἔθευ ἡ Φαγομυθίων.
 ἀγαθῶν, ἀδὴ δ' μέσον ἐστὶ τῆς νοητῶν κ' πῶν
 ἐνκοσμίων θεῶν, παύσησιν ἕπει τὴν τελευταί-
 αὶ αὐτῶν μελίωδον ἐμφανῆ λήξιν. Πρώτη μὲν
 οὖν ἐστὶν αὐτῶν τῆς αὐτῆ τ' τελευταίον κόσμον
 ἢ τῶν ἡλιακῶν ἀγγέλων οἷς ἐν πᾶσι δειγμάτι
 τὴν ἰδέαν κ' ὑπόστασιν ἔχου(α· μὲν αὐτῶν
 ὃ ἢ τῆς ἀσθητῶν γηνηλικῆ ἢς δ' μὲν τιμώτε-
 ρον ἔρανοῦ καὶ ἀστέρων ἔχῃ τὴν αἴθειαν· τὸ ὃ ὑ-
 ποδέεσθρον ὑποθεσπύει τὴν γῆυσιν· ἔξ ἀιδί-
 ου αὐτῆς ἐν ἑαυτῇ τὴν ἀγῆνητον οὐσί-
 α· Ἀπομύ(α μὲν οὖν τὰ αὐτῆ τὴν οὐσίαν ἡ θε-
 οῦ τῶδε διελθεῖν, οὔτε εἴ τω δοίη ἀν' ὃ νοῆσαι
 αὐτὸς οὐδ' ὁ θεός δυνατὸν ὅπου καὶ πᾶσι
 αὐτῆ αὐτῆ τῶν ἐμοίω φαίνεται ἀδυνάτον.
 Ἐπεὶ ὃ πολλὰ διεληλύθα μὲν, ἕπειθετέ ονώσ-
 ωρ σφραγίδα τῶν λόγων ὧν δε μέλλοντες ἐφ'
 ἔτερα μετ' ἀλαμβάνην, ὅ(α ἐλάττηνος τ' θεω-
 ρίας δεόμνηα. Τί οὖν ἢ σφραγίς κ' οἷς ἐν κεφα-
 λαίω τὰ πᾶσι(α αὐτῆ αὐτῆ αὐτῆ ἢ αὐτῆ τῆς
 οὐσίας ἡ θεοῦ νόησις, ἡ αὐτὸς ἡμῖν ἕπειθεῖν

βουλομένους ἐν βραχεῖ Ἐνελεῖν, τὴν τε ἀπί-
 αν ἀφ' ἧς παρῆλθε, καὶ αὐτὸς ὅστις ὅστις, πίνων τε
 καὶ ἀποπληροῖ τ' ἐμφανῆ κόσμον. Ρητέον οὖν
 ὡς εἴξ' ἐνὸς μὲν παρῆλθε τ' θεοῦ εἰς ἀφ' ἐνὸς τ'
 νοητοῦ εἴξ' κόσμου βασιλὸς Ἡλῖος, τ' ἄννοερῶν
 θεῶν μέσος ἐν μέσοις τεταγμῶν, καὶ παρῆλθον με-
 σότητα τὴν ὁμόφρονα καὶ Φίλιον, καὶ τὰ διεσῶτα
 σκυλάγρου, καὶ εἰς ἔνωσιν ἄγων τὰ τελευτάια
 πῶς παρῆλθον· τελευτότητα καὶ σίμωχῆς, καὶ γῆ-
 νίμου ζωῆς, καὶ τ' ἐνοφθίσι οὐσίαις, τὰ μέγα ἔχων
 εἴτε ἀσθητὰ κόσμῳ παρῆλθον ἀγαθῶν παρῆ-
 λθη γυμνασίου, ἢ μόνον δι' ἧς αὐτὸς ἀγῆς παρῆ-
 λθῆναι κόσμον ἀγῆλων ἑαυτῶν Ἐνοπτοσῆτας
 καὶ τὴν ἀγῆνητον ἀπίαν γινομένων παρῆλθον ἔπι
 τε παρῆλθον τῆς αἰδίων θομάτων τὴν ἀ-
 γῆρω καὶ μόνιμον τ' ζωῆς ἀπίαν, ἀ μὲν εἰπέσιν
 ἐχρῆσθαι τ' θεοῦ βούδε, καὶ τῶν πλείων παρῆ-
 λθῆντων, εἰρηται ὅμως οὐκ ὀλίγα. Ἐπεὶ ὅ
 ὅ τῆς δυναμέων αὐτῶν πληθὸς, καὶ τὸ πᾶν ἐ-
 νεργῶν κάλλος τοσοῦτόν ὅστις, ὡς τε εἴξ' τῆς
 παρῆλθον οὐσίαν αὐτῶν θεορουμενῶν Ἐνοπτο-
 λῶν· ἐπεὶ καὶ πέφυκε τὰ θεῖα παρῆλθον εἰς ὅ
 ἐμφανῆς

ἐμφανές πληθύνεσθαι ἔχει ὁ παθεὶν καὶ γνῶ-
 μον τῆ ζωῆς· ὅρα ἢ δράσθαι οἱ παρὰ ἀχανές
 πέλαγος ἀποδύομεθα, μόγις καὶ ἀγαπητῶς
 ἐκ πολλοῦ τῆ παρὰ ἀπαυόμηναι λόγου.
 Τολμητέον δ' ὅμως ἄνευ θαρροῦντα καὶ πα-
 ρατέον ἀφασθαι τῆ λόγου. Κοινῶς μὲν δὴ
 τὰ παρὰ ἀπὸ ρηθέντα παρὰ τῆς οὐσίας αὐτῆς, τοῖς
 διωάμεσιν παρὰ σήκειν ἵποληπτεον. Οὐ γὰρ
 δῆλο μὲν ἔστιν οὐσία θεοῦ, διωάμεσι δ' ἄλλο, καὶ
 νη Δία ἴστον παρὰ ταῦτα ἐνεργα· πᾶσι γὰρ
 ἀπὸ βούλεται ταῦτα ἔστι, καὶ διωάται, καὶ ἐ-
 νεργεῖ· ὡσθ' ὁ μὴ ἔστι βούλεται, ὡσθ' ὁ βού-
 λεται δράν οὐ δένει· οὐθ' ὁ μὴ διωάται ἐνερ-
 γεῖν ἐθέλει. Ταῦτα μὲν ἐν παρὰ τῆ ἀνθρώπων οὐχ
 ὡδὲ ἔχει. Διττὴ γὰρ ἔστι μαρμαμένη φύσις, εἰς ἐν
 κρεμαμένη, ψυχῆς καὶ σώματος· τῆς μὲν θείας,
 τῆ δ' ὀσχοτεινοῦ καὶ ζοφώδους. Εοικε τε εἰ μὲν μάχη
 τις καὶ σάσις, ἐπεὶ καὶ Αριστοτέλης φησὶ ἔχει ὁ ἴοι-
 ἔστον μηδὲ τῆς ἡδονῆς ὁμολογεῖν, μηδὲ τῆς λυ-
 πας διήλθαι ἐν ἡμῖν. τὸ γὰρ θάτερον φησὶν τῆ ἐν
 ἡμῖν φύσεων αὐτὴ παρὰ ταῦτα ἀπικειμένην
 πέφυκεν ἀλγόνον ἐν τῆς θεοῖς ὡσθ' ἔστιν τῶν-

των οὐσία γὰρ αὐτοῖς ὑπάρχει τὰ ἀγαθὰ, καὶ
 διηνεκῶς οὐ ποτέ μὴ, ποτέ δὲ οὐ. Πρῶτον οὖν
 ὅσῳ ἔφαμεν τὴν οὐσίαν αὐτὴν ὡς ἀεὶ ἵσταται
 βουλόμενοι, ταῦτ' ἡμῖν εἰρησάται καὶ πᾶσι τῶν
 δυνάμεων καὶ ἐνεργειῶν νομιζέον. Ἐπειδ' ἐν τοῖς
 ποιούτοις ὁ λόγος εἴκειν ἀντιτρέφειν, ὅσα καὶ πᾶσι
 τῶν δυνάμεων αὐτῶν καὶ ἐνεργειῶν ἐφεξῆς συ-
 πῶμεν ταῦτα ὡς ἔργα μόνον, ἀλλὰ καὶ οὐσίαν
 νομιζέον. Εἰσὶ γὰρ οἱ θεοὶ συχνεῖς ἡλίως καὶ συμ-
 φυεῖς τῶν ἀχραντῶν οὐσίαν ἔχοντες καὶ χρυσοῦμενοι καὶ
 πληθυνόμενοι οἱ ἐν τῷ κόσμῳ πᾶσι αὐτοῖς, οἳ
 ἐνοφθαλμοῦ ὄντες. Ἀχρύτεται δὲ ὡς ἄσπετον ὅσα φησὶν,
 οἳ τ' ἐρευνῶν ἐχέουσιν ἵπποι καὶ βόες ὄρωντες, ἢ
 οἳ τ' ἀλόγων καὶ ἀμαθῶν ζώων, ἀλλ' ὅτι αὐτῶν
 φανερῶν τ' ἀφανῶν πολυπραγμονοῦντες φύ-
 σιν ἐπιπέσει πᾶσι τούτων, εἰ σοὶ φίλον πᾶσι τῶν
 κοσμίων δυνάμεων αὐτῶν καὶ ἐνεργειῶν, καὶ ὅσα
 μείων ὅσων πλῆθος, ὀλίγα θεάσθαι. Πρώτη δὲ
 τῶν δυνάμεων αὐτῶν ἐστὶ δι' ἧς ὅλην δι' ὅλης
 τῆς νοερᾶν οὐσίαν τὰς ἀκρότητας αὐτῆς εἰς εἶν καὶ
 ταῦτα συνάγων, ἀποφαίνεσθαι. Ὅσῳ γὰρ
 ἐστὶ πᾶσι τῶν ἀμαθῶν κόσμον ἐναργῶς καὶ ἀνο-

σαι

σαι πυρός κ' γῆς εἰλημδίου, ἀέρα καὶ ὕδωρ ἐν
 μέσῳ τῶν ἀκρων σιῦδισμόν τῶτον ὅσῳ αἰ' ἵς
 εἰκότως ἐπί' ἵης παρῶτων ἑμῶν οὐσίας κεχο-
 ρισμένης ἡ' ἵης γνήσιως ἔχου(α τὴν ἀρχὴν,
 ὅσῳ ἐστὶ ἡμέσις, οὔτε ἀφατε(αῖσθαι νομισιεν
 ὡς τε κ' ἐν ἐκείνοις τῶν ἀκρας αἰτίας κεχορ-
 ρισίας πῶντῃ τῶν ἑμῶν ὑπὸ ἕνων μεσσή-
 των, εἰς ταῦτα ὡς ἔσ βασιλέως Ἡλίου συ-
 ναρμδίας, ἐνοσῶσαι παρὲν αὐτόν. Σιωβρέχῃ ὃ
 αὐτῶν κ' ἡ' ἑ Διὸς δημιουργικῆ δυνάμεις ἡ' ἑ-
 φαμεν κ' παρῶτερον ἰδρῶσαι τε αὐτῶν ἐν Κύ-
 παρῶν κ' ἀποδεδείσθαι κοινῆ τὰ τεμδία. Καὶ τὸν
 Ἀπόλλωνα ὃ αὐτὸν ἐμρτυρώμεθα ὃ λόγῳ ὄν
 εἰκὸς δ' ἡ' ποῦθεν ὑπὸ ἵης ἐαυτῶ φύσειας, ἀμει-
 νον εἰδέναί, σιῦ ἐστὶ γὰρ ἡλίῳ κ' ὅσῳ, καὶ ὅπι-
 κοινωσὶ κ' πῶν ἀπλοτή(α τῶν νοήσεων, καὶ τὸ
 μόνιμον ἵης οὐσίας, κ' κ' ταῦτα ὄν ἵης ἐνεργείας.
 Ἀλλὰ κ' τὴν Διονύσου μερικῶν δημηφρίαν
 οὐδαμοῦ φαίνεται χωρίζων ὁ θεὸς ἡλίου. τῶ-
 τον ὃ ὑπὸ(απῶν αἰὶ κ' ἀπαφαίνων σιῦ θεθ-
 νον, ἀξηγητῆς ἡμῶν ἐστὶ τ' ὑπὸ ἑ θεοῦ καλλίστων
 ἀφανημῶν. Ὅπό(ας ὃ ἐν αὐτῶ παρῶτερον ὁ

θεός ὁ ὃς ἔστι δὲ ἄρχαί ἡς καλλίστης νοεῖσος συλ-
 κράσεως, ἥλιος, Απόλλων ἐστὶ Μουσηγέτης.
 Ἐπεὶ ὃ καὶ ὄλιω ἡμῖν τιμῶ ἡς διταξίας ζωῆν
 συμπληροῖ, γινῶ μὲν ἐν κόσμῳ τὸ Ἀσκληπιῶν,
 ἔχει δὲ αὐτὸν καὶ παρὰ τὸν κόσμον παρ' ἑαυτῶν.
 Ἀλλὰ πολλὰς μὲν ἀνίας καὶ δόξας παρὰ τὸν θεὸν
 ἴδιδε διωάμενος θεῶν, οὐ ποτ' ἀν' ἐφίκετο πα-
 σῶν· ἀποχρῆσθαι δὲ καὶ χειρῆς, καὶ παρῶτων ἑμῶν
 ἐπὶ αὐτῶν οἶμα τῶν ἀπίων, ἀκαχερωσιδύμα
 ἡς φύσεως φανεῖσος παρὰ παρῶσι δημικρ-
 γίας ἴσθη ἡλίω καὶ Διὶ τὴν διωασίαν, καὶ μίαν ὑπ-
 ἀρχουσαν τε θεωρηκέαι· τὴν δὲ ἀπλότησιν τῶν νοήσε-
 ων μὲν τῶν ἀϊωνίου καὶ κατὰ τοῦτο μονίμου σίω
 Απόλλωνος ἰεθεαμύοις· ὁ δὲ μεριστὸν τὸ δημικρ-
 γίας μὲν ἔστι τὴν μεριστὴν ὅτι τῶν οὐσίας
 Διονύσου· τὸ δὲ τὴν καμῆσος συμμετείας καὶ νοε-
 ρῆσος κρῆσεως παρὰ τὸν Μουσηγέτου διωάμιν
 τε θεωρηκέσι· ὁ συμπληροῦν δὲ τιμῶ διτα-
 ξίαν ἡς ὄλης ζωῆς σίω Ἀσκληπιῶν νοοῦσι.
 Τοῦτο μὲν ὑπὸ τῶν παρῶσμων αὐτῶν διωά-
 μων ἔργα ὃ ὁμοῦσιν αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἐμφανῶν
 κόσμων ἢ τῶν ἀθανάτων ἀποπλήρωσις. Ἐπεὶ δὲ ἡ γὰρ

ἔστι γνήσιος ἔκχρονος ἢ ἀγαθῶν παρὰ δὲ ζάμενος
 παρ' αὐτῶν τέλφον τὴν ἀγαθῶν μοῖραν, αὐτὸς
 ἀπασιν τοῖς νοερίσι Διανέμει θεοῖς, ἀγαθοεργὸν
 καὶ τελείαι αὐτοῖς διδοὺς τὴν οὐσίαν. ἐν μὲν δὴ
 τούτῃ· δδύτερον ἢ ἔργον ἔστι ἕ θεοῦ ἢ ἢ νοεροῦ
 κάλλους ἐν τοῖς νοερίσι καὶ ἀσωμάτοις εἴδεσι τε-
 λφοτάτη δξνομή. Τῆς γὰρ ἐν τῇ φύσει φαινο-
 μένης οὐσίας γνῖμου, γινώσκ' ἐφιεμένης ἐν τῷ
 κελεῶ, καὶ ἔπειτα κλίθεσται ἢ λόχον, ἐπὶ αἰάικη
 παρηγεῖσθαι τὴν ἐν τῷ νοητῷ κάλλει τῶτο
 αὐτὸ δξνωίας καὶ αἰεὶ ποιούσ'. ἀλλ' οὐχὶ κινῶ
 μὲν, εἰσαῦτις ἢ οὐ καὶ ποτὲ μὲν γινώσκ', αὐτῆς ἢ
 ἀγνον. ὅσα γὰρ ἐν τῷ ποτὲ κελεῶ, ταῦτα ἐν
 τοῖς νοητοῖς φαινομένοις αἰτίας γνῖμου παρη-
 γεῖσθαι ἢ ἐν τῷ νοερί καὶ διαωνίᾳ κάλλει
 λόχον ἀγνήτητον, ὃν ὁ θεὸς ἔδωκε καὶ πᾶσι αὐτὸν
 ἔσποσῆσθαι. ἢ καὶ τὸν τελείως νομῶ Διανέμει,
 κατὰ τῶν ὀμμασιν ἐν διδοῦς Διὰ ἕ φωτὸς τὴν
 ὄψιν· οὕτω ἢ καὶ ἐν τοῖς δξεῖ ἢ νοεροῦ παρη-
 δείγματι. ὁ παρηγεῖν πολύ φανερώτερον ἢης
 αἰθερίας αὐγῆς, πᾶσιν οἴμασι τοῖς νοερίσι τὸ ποτὲ
 καὶ νοητῶν παρέχῃ. Ἐτέρα παρὰ ταῦτα ἐνέρ-

γὰρ θαυμαστὴ φαίνεται ἡ πᾶσι τὸν βασιλέα
 τῶν ὅλων Ἡλιον ἢ τῆς κρείττονος ἡμέσης ἐπι-
 δομένη μοῖρα βελτίων ἀγγέλους δαίμοσιν ἤρω-
 σιν ψυχῆς τε καὶ μεριταῖς, ὅποσά μένουσιν ἐν
 τῷ θαδείματι καὶ ἰδέας λόγῳ, μὴ ποτε ἐαυ-
 τὰς διδύσασθαι ἄματι. Τὴν μὲν οὖν παροσχό-
 μιζοντοῖα ἔθετο, δυνάμεις τε αὐτῶν, καὶ ἔργα,
 τὸν βασιλέα τῶν ὅλων ὑμνοῦντες. Ἡλιον, ἐφ'
 ὅσῳ ἡμῶν οἷς τε εἶπὶ ἐφικέσθαι τῆς πᾶσι αὐτὸν
 ἀφῆμίας σπεύδοντες διελήλυθαμεν. Ἐπεὶ
 ἡ ὁμολογία φασὶν ἀκρῆς ἐστὶ πιστότερα, καὶ τοὶ
 τῆς νοήσεως ὄντα γε ἀπιστότερα καὶ ἀσθενέτερα.
 φέρε καὶ πᾶσι τῆς ἐμφανοῦς αὐτῶν δημιουργίας
 αἰτία ἄμενοι παρ' αὐτῶν τὸ μετέως εἰσὶν πει-
 ραθῶμεν. Ὑπέστη μὲν οὖν πᾶσι αὐτὸν ὁ φαινό-
 μενος κόσμος ὅς ἐστι αἰῶνος ἔδραν ἡ ἔχῃ τὸ πᾶσι
 κόσμον φῶς ὅς ἐστι αἰῶνος, οὐχὶ νῦν μὲν, τότε ἡ
 οὐδ' ἄλλοτε ἀλλ' οἷον ἀεὶ ἡ ὡσαύτως. Ἀλλ' εἰ τις
 ταῦτα ἐπιβλέψῃ ἀφῆμῳ φύσιν ἀκρῆς ἑπινοίας
 ἐπιλήσειε χρονικῶς καὶ ἀνοήσασθαι, τὴν μὲν τῶν ὅ-
 λων βασιλέα Ἡλιον ἀσθεῶς καὶ ἀλάμπων-
 τα, ῥᾶστα αὖ γνοίη πόσων αἰτίος ἐστὶ δι' αἰῶνος
 ἀγαθῶν

ἀγαθῶν ὡς κόσμῳ οἶδα μὲν ἔν τε Πλάτωνα τὸ
 μέγαν, καὶ μὲν τὸν αἰδρα τοῖς χρόνοις μὲν, ἔτι
 φύσει καὶ ἀδεέερον, Ἴον Χαρχιδέα Φημί Ἴον
 Ἰάμβλιχον, ὃς ἡμᾶς τά τε διὰ πᾶσι τὴν φιλο-
 σοφίαν, καὶ δὴ καὶ ταῦτα διὰ τῶν λόγων ἐμύη-
 σεν· ἀχρεῖς ὑποθέσεως τῶν γυμνητῶν περὶ
 χρημένους καὶ οἰονεὶ χρονικῶ ἵνα τὴν ποιήσιν ὑ-
 ποδείκτεμένοις, ἵνα τὸ μέγεθος τῶν παρ' αὐτῶ γι-
 νομένων ἔργων ἔπινοηθεῖν· πλὴν δὲ ἔμοιγε
 τὸ σκείνων ἀπολείπομένῳ πᾶσι διωά-
 μεως, οὐδαμῶς ἐστὶ πᾶρα κινδυνώτεον, εἴ-
 πορ ἀκίνδυνον ὁδὸν αὐτὸ τὸ μέγεθος ψυχῆς ὑ-
 ποθέσεως χρονικῶ ἵνα περὶ ἔ κόσμου ὑπο-
 θέσασιν ποιήσιν, ὡς ὁ κλεινὸς ἦρας ἀκόμισεν
 Ἰάμβλιχος. Πλὴν δὲ ἐπεὶ πορ ὁ θεὸς δὲ αἰῶ-
 νίου πορ ἦλθεν ἀπίας, μᾶλλον ἢ καὶ πορ ἦγαγε
 πᾶσι δὲ αἰῶνος, ἀπὸ τῶν ἀφανῶν τὰ φανερὰ
 βουλήσει θεῖα καὶ ἀορίστων τάχα, καὶ αὐτῶ βλή-
 τω διωάμει πᾶσι ἀθεθῶς ἐν τῶ νῦν ἀπο-
 γυμνητῶν χρόνῳ, ἀπεπληρώσαστο μὲν οἷοικειο-
 τέραν ἔδρα τὸ μέσον οὐρανοῦ, ἵνα πᾶσι χόθεν
 ἴσα ἀφ' ἀνέμη τὰ ἀγαθὰ τοῖς ὑπ' αὐτῶ, καὶ

*Iamblichus
 initiates.*

σιὺ' αὐτὰ πωρελοῦσι θεοῖς· ὅτι ἔσπεδ' ἢ
 τὰ ἐπέκεινα, καὶ τὴν ὀδὸν οὐρανοῦ κυκλοφορεῖ-
 αν, ἐνθάδ' ἰεοῖμα δημιουργία τὴν ἐν ἡμέσιν
 καὶ φθορᾷ Ἐνεχθ' ἀβαιωνίως ἀακυκλουμέ-
 νω ἡμέσιν· οἷτε πλάνητες δ' ἴδηλον ὅτι περὶ
 αὐτὸν χορδούοιες, μέτρον ἔχοσι τῆς κινήσεως τὴν
 πωρεσίαν θεὸν ὧνδε τοιαῖα δὲ περὶ τὰ γήματα
 συμφωνία· ὅτε ὅλος οὐρανὸς αὐτῷ καὶ πᾶν
 Ἐναρμολογούμενος εἰαὶ τὰ μέρη, θεῶν ἐστὶν ἕξ
 ἡλίκα πλήρης. Ἐστὶ γὰρ ὁ θεὸς ὃς πέριε μὲν κύ-
 κλων κατ' οὐρανόν, ἔξ ἢ ὅκ τούτων ὅτιων ἐν
 τρισὶ ἡμέραις χείρας· οἱ λειπόμενοι ἢ με-
 γάλης εἰσὶν ἀνάγκης πλάστῃτες. Ἀσιύειον ἴ-
 σως λέγω τοῖς Ἑλλησιν, ὡσπερ δέον μόνον τὰ
 σιμνήθη καὶ γνώριμα λέξαν. οὐ μὲν ὁσθ' ἔ-
 τούτο ἐστὶν ὡς αἴ τις ὑπολάβοι πάλιελως ξέ-
 νον· οἱ Διόσχυριλίτες ἡμῖν εἰσὶν (ὡ σοφώτατοι
 καὶ ἀβασανίστως τὰ πολλὰ πᾶσαδεχόμενοι) ἔχ
 ἑτερήμερον λέγονται, δ' ἔστι μὴ θέμις ὁρθοδα-
 τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἡμέρας, ὅπως ἀκρυβέτε δ' ἴδηλον
 ὅτι τῆς ἡμέρας καὶ ἡμερον, εἴτα καὶ νοσ' τῆτο πωρεσί
 αὐτῶν ὧν Διόσχυρων, ἐφαρμώσωμεν αὐτῶ
 φύσει

φύσει ἴναι κὶ παρὰ γὰρ πᾶσι χροῖον, ἵνα μηθὲν μη-
 δὲ ἀνόητον λέγωμεν, ἀλλ' οὐ κατὰ δόξαν ἀ-
 κριβῶς ἄξετάζοντες· οὐ γὰρ ὡς ὑπέλαβον εἰ-
 ρῆσθαι ἴνες παρὰ τῶν θεολόγων ἡμισφαίρια
 τοῦ πάλους τὰ δύο λόγον ἔχει ἴνα. Γῶς γὰρ
 ἔστιν ἑτερέμερον αὐτῶν ἕκαστον, ἔδεν ἔπινοῆσθαι
 ῥάδιον ἡμέρας ἀνεπαιθήτου τ' ἕξ τ' ἑφελισμὸν
 αὐτῶν παρ' αὐξήσεως γινομένης. Σκεψώμεθα γ' ὅτι
 νῦν ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἡμερῶν ἴσως τῶν δοκῶμεν τ'
 αὐτῆς ἡμέρας ἕκαστοι μετέχειν ὀρθῶς ἀν' ῥηθῆεν,
 ὅποσοις ἴσος ἐστὶν ὁ ἡμερῶν γῆλιος πορείας
 χρόνος ἐν ἐνὶ κὶ τῶν αὐτῶν μίλι ὀρθῶν, τίς νῦν
 εἰ μὴ τὸ ἑτερέμερον τοῖς κύκλοις ἐφ' ἀρμόζει τοῖς
 ἑσπέραις κὶ τοῖς ἑσπέραις ἀπολείπειται τίς, οὐκ
 ἴσον ἐστὶν οἱ μὴ γὰρ αἰεὶ φαίνονται, κὶ τοῖς ἴσων ἀντί-
 σκιον οἰκῶσι γῆλιος ἀμφοτέρωθεν ἀμφοτέροι· ὅτι
 γ' οἱ θαλάσσιον ὀρθῶν οὐδαμῶς ὀρθῶσι θαλάσσιον.
 Ἀλλ' ἵνα μὴ πλείω περὶ τῶν αὐτῶν λέγων ἄξε-
 τείω, τὰς ἑσπέραις ἐργαζόμενος, ὡς ἴσμεν
 πατὴρ ὀρθῶν ἐστὶν οὐκ ἀπολείπων γ' οὐδαμῶς
 τοῖς πόλοις ὠκεανὸς ἀν' εἴη διπλῆς ἡγεμῶν οὐ-
 σίας· μὴν ἀσαφές ἔστι κὶ τὸτο λέγωμεν, ἐπειδὴ

πρὸς ἡμῶν αὐτὸς καὶ Ὀμηρος ἔφη

iiad.14

Ὠκεανοῦ, ὡς περ ἡμέσις πρῶτασι λέτυκται
 Δηλιῶν Ἰεθεῶν θ' ὡς αὐτὸς Φαίη μακάρων·
 ἀληθῶς. καὶ γὰρ τῶν πρῶτων εὐδέν' ἔστιν ὁ μὴ
 Ἰῆς ὠκεανοῦ πέφυκεν οὐσίας ἔκχρονον. Ἀλλὰ τί
 τῶτο πρὸς τοὺς πολλοὺς βούλει σὺ φράσω. καὶ
 τοὶ σιωπᾶσθαι κρησόν ἦν, εἰρήσεται ὃ ὅμως.
 Λέγω γάρ εἰ καὶ μὴ πρῶτες ἐτοίμως ἀποδέξον-
 ται. Ὁ δίσκος ἔπειτα Ἰῆς ἀνάστρου φέρεται, πολὺ
 Ἰῆς ἀπλανοῦς ὑψηλοῦς καὶ οὕτω ὃ τῶν μὲν
 πλατωμένων οὐχ ἔξει τὸ μέσον τελεῶν τῷ κέσ-
 μων καὶ τὰς τελεστικὰς ὑποθέσεις, εἰ γὰρ πᾶ
 ταῦτα καλῶν ὑποθέσεις, ἀλλὰ μὴ ταῦτα μὲν
 δόγματα, τὰ δ' ἃ τῶν σφαιρικῶν ὑποθέσεις. οἱ
 μὲν γὰρ θεῶν ἢ δαμμόνων μεγάλων δὴ ἰνῶν ἀ-
 κούσαντες φασὶν· οἱ δ' ὑποδιδόντες τὸ πιθανόν
 ἐκ τῆς πρὸς τὰ φαινόμενα συμφωνίας. Αἰνεῖν
 μὲν οὖν ἄξιον καὶ τοὺς ὃς τις θύειν ὃ σκείνοις, ἔ-
 τω, βέλτιον εἶναι δοκεῖ, οὐς ἐγὼ παίζων καὶ σπου-
 δάζων ἀγαμέτῃ καὶ Ἰεθαύμαχα. καὶ ταῦτα
 μὴ δὴ ταῦτα φασί. Πολὺ δ' ὡς ἔφη πληθὺς ἐ-
 σὶ τῶν πρὸς σουραίνων θεῶν· οὐς καλενοῦσθε οἱ τὸν
 οὐρανόον

οὐρανὸν μὴ παρέργως, μηδὲ ὡσπερ ἰὰ βο-
 σκήματα θεωρεῖτες. Τοῖς βῆς γὰρ Ἰεβραχῆ Ἰέ-
 μνων δὲ τὸ ἔζωφόρου κύκλου παρὸς ἕκαστον
 αὐτῶν κρινωῖαν, τῶτον αὐτῆς Ἰὸν ζωφόρον εἰς
 δώδεκα θεῶν διωάμης, Διαιρῆ. καὶ μὲν τοι
 λούτων ἕκαστον εἰς βῆς, ὡς ἴε ποιῆν ἕξ ἔπι τοῖς
 τριάκοντα, ἔνθεν οἶμυ καθήκει ἀνωθεν ἡμῖν
 ἕξ οὐρανοῦ τριπλῆ χειρῶν δόσις, ἐκ τῆς
 κύκλων οὗς ὁ θεὸς ὁ Ἰεβραχῆ Ἰέμνων τὸ Ἰεβρα-
 πλιῶ ἔπιπέμπει τὸ ὄρων ἀγλαίαν, αἶ δὴ τὰς
 Ἔσπας ἔχουσι τῶν χαρῶν ἔ κύκλῳ καὶ αἶ χά-
 ειλες ἔπι γῆς Διαιρῆ τὸ ἀγαλμῆ μιμουῖται.
 Χαριδότης ὁ ἔστιν ὁ Διόνυσος εἰς ἰαυτὸν λεγόμε-
 νος ἡλίῳ συμβασιλδῶν. Τί ἔν ἐπι σοι τὸ Ορεν
 λέγω, καὶ ἰὰ δῆα θεῶν ὀνόματα, ἰὰ πάλῃ ἡ-
 λίῳ παροσκήνῃα; Σιωπήτω γὰρ αἰθεροποι
 Ἰὸν θεὸν ἕξ ὧν ὁ θεὸς ὁ ἔργάζεται, ὁ σύμπαντα
 οὐρανὸν τοῖς νοερεῖς ἀγαθοῖς ἰελεωσάμενος, καὶ
 μελαδὸς αὐτῆς τὸ νοητοῦ κέλλης. Αρξάμενοι
 ἴε ἐκσθεν ὄλον ἴε αὐτὸν καὶ ἰὰ μέρη τῆ ἰῶν ἀγα-
 θῶν ἀνδρῶν δόσει. πᾶς γὰρ ἔπι Ἔσπασιν
 κίνησιν ἀγλαίης ἰελεωπαίας τοῦ χροσμου λήξεως

φύσιν τε καὶ ψυχῶν, καὶ πᾶν ὅτι ποτὲ ἔστι, πρῶτα
 πάλαια καὶ ἰελοῦν. τίω ἵ τσαύτην φραλαῖ
 τῶν θεῶν εἰς μίαν ἡγεμονικῶ ἐνωσιν στυλάξας,
 Ἀθλιῶ παρῆνοιαν παρῆδωκεν ἢν ὁ μὲν μῦθος
 φησὶν ἐκ τοῦ Διὸς ἡμέσθαι κρυφῆς ἡμῆς ἵ
 ὄλιω δὲ ὄλου τοῦ βασιλέως ἡλίου παρῆλη-
 θλιῶ στυεχομῆν ἐν αὐτῇ ἡαῦτιω δα-
 φέρητες τοῦ μῦθου, ὅτι μὴ ἐκ τοῦ ἀκροιάτου
 μέρεσι, ὄλιω ἵ δὲ ὄλου, ἐπειτὶ δὴ ἡγε ὄσθεν
 δαφῆρειν ἡλίου Δία νομίζοντες ὁμολογῶμεν
 τῇ παλαιᾷ φήμῃ καὶ τοῦτο ἵ αὐτῶ παρῆνοια
 Ἀθλιῶ λέγῆτες οὐ κηνολομοῦμεν, εἴ τῶ ὀρ-
 θῶς ἀκροῦμεν. ἵ κείω δὲ ἵ τῶ θῶνα καὶ ἐν λαύκω
 παρῆνοίω οὐτῶ ἀρα καὶ τοῖς παλαιοῖς ἐφαίνετο
 Ἀθλιῶ παρῆνοια στυθρονοσ Ἀπόλλωνι τῶ
 νομίζοντῶ μῆδὲν ἡλίου δαφῆρειν. Μῆ ποῖε
 σὺν καὶ θεῖα μοῖρα τοῦτο Ὀμηροσ, ἵω γὰρ ὡσ
 εἶχῶσ θεολήτοσ, ἀπεμανθῆσατο πολλαχῶ
 ἡσ ποιήσεωσ τοῖμῶ δὲ ὡσ ἵετὶ Ἀθλιῶ καὶ
 Ἀπόλλων ἵ τῶ Διὸσ δὴ πουθεν ὡσπερ ἔστιν ὁ
 αὐτοσ ἡλιοσ, καθῆ τῶ ὁ βασιλέσ Ἀπόλλων
 ἵ τῶ κηνονοσ δαφῆ ἡσ ἀπλότῆλοσ τῶν νοήσεωσ ἡ-
 λία.

λίω, οὕτω δὴ καὶ τῷ Ἀθλιῶν νομιστέον αἰ ἀπὸ
 αὐτῶ καὶ θεοῦ ἀρμόνιῳ ἴην οὐσίῳ οὐδὲ τε αὐτῶ
 ἰελείδῳ νόησιν, σίω ἀπὸ τῶν μὲν τοῖς πῶς τῷ ἥλιον
 θεοῖς αὐτῶ βασιλεῖ τῶν ὅλων Ἡλίω δίχα συγ-
 χήσεως εἰς ἕνωσιν, αὐτῶν ὅ ἀρμόνιον καὶ καθα-
 ρῶν ζωῶν ἀπὸ ἀκρας ἀψίδος οὐρανοῦ, ἀπὸ
 τῶν ἐπιτὰ κύκλων ἀρμόνιῳ Σελιώης γέμου-
 σαν ἐποχρίθῳ, ἢ ἢ θεὸς ἢ δὲ τῷ κυκλικῶν οὐδὲ
 ὁμοῦ ἐχάτῳ ἐπλήρωσε διχῶ ἴης φρονησεως
 ὑφ' ἧς ἢ Σελιώη, πάτε ὑπὸ τῷ οὐρανόθεν θεω-
 ρῶ νοητῶ, καὶ πᾶ ὑφ' αὐτῶν κοσμοῦ ὅ τῶν ἕλιω
 τοῖς εἶδεσιν, ἀναρῶ ἰο θηριῶδες αὐτῶ καὶ παρα-
 χῶδες καὶ ἀτακτον· ἀνθρώποις ὅ ἀγαθὰ δίδω-
 σιν Ἀθλιῶ σοφίῳ ἰε καὶ νοῦν, καὶ τῶν δημιουργ-
 γῶν τέχνας. Κατοικῶ ὅ τῶν ἀκροπόλῳ αὐτῶ
 δήπουθεν καλεσπαρμόνι τῷ πολιτικῶν διχῶ σο-
 φίας κρινωνίδῳ. Ολίγα ἐπὶ πῶς Ἀφροδίτης ἢ
 σίω ἐφάπτεσθαι. Δημιουργίας τῶν θεῶν φοινί-
 κων ὁμοιοτροῦσιν οἱ λόγοι, καὶ ἐγὼ πείθομαι.
 Ἐστὶ δὴ οὗ αὐτῶ σύγκροσις τῶν οὐρανόθεν θε-
 ῶν, καὶ τῶν ἀρμόνιῳ αὐτῶν ἐπὶ φιλία καὶ ἕνωσις.
 Ἡλίου γὰρ ἐγγὺς οὐσα καὶ συμπεριέχουσα καὶ

CCc

πλησιάζουσα πλησιῖ μὲν τὸν οὐρανὸν Δικρα-
 σίας, ἐνδίδωσι ἃ ὄρνιμον τῇ γῆ παρεμυθου-
 ρμήν κ' αὐτὴ τ' αἰεὶ ἡμέσεως τῆς ζώων, ἧς ὁ μὲν
 βασιλεὺς Ἡλῖος ἔχει τ' ἐπιουρῶν ἀπὸ τῆς Α-
 φροδίτη ἢ αὐτὸ σὺν αἴπιος, ἢ τέλγουσα μὲν τὰς
 ψυχὰς ἠμῶν σὺν ἀφροσιῶν. καὶ ἀπέμπουσα
 ἢ εἰς γλυκὺ δὲ ἀγέρας αἰγὰς ἠδίστας κ' ἀκρησ-
 τούς, αὐτὸ τ' χρυσοῦ σιλπνολέρας. Ἐπι μετε-
 ἄσται βούλομαι τ' Φοινίκων τεολογίας, εἰ ἢ μὴ
 μάτιω, ὁ λόγος παρὰ τῶν δεῖξαι. Οἱ τὴν Ε-
 δεσθῶν οἰκιστῶντες ἱερὸν δὲ αἰῶνος ἠλίε χειρίων,
 Μόνιμον αὐτὰ κ' Ἀζίζον συγκαθηδρῶουσιν, ἀ-
 νίπταται Φηοὶ Ἰάμβλιχος παρ' οὐτῶν κ' τ' δὴ αὐ-
 πὸν τὰ ἐκ πολλῶν μικρὰ ἐλάβομεν, ὡς ὁ Μόνι-
 μος μὲν Ἐρμῆς εἶη Ἀζίζος δὲ Ἀρης. Ἡλίε παρ-
 εδροί, πολλὰ κ' ἀγαθὰ τὰ παρὶ γλυκὺ ἐπαχε-
 ῖν ἰδούσιν ἔστω. Τὰ μὲν οὖν παρὶ τὸν οὐρανὸν
 ἔργα τ' θεοῦ τοιαῦτα ἐστὶ καὶ ἀπὸ τούτων ὅτι-
 τελευτῶμεθα μέγρι τῆς γῆς παρὶ τῆς τε-
 λειωμάτων ὄρων, ὅσα ἢ ὑπὸ τ' Σελῶν ἔρ-
 γάζεται μακρὸν ἢ εἶη τὰ παρὶ ἀπαρῶν ἔ-
 ρται, πλὴν ὡς ἐν κεφαλῇ κ' ταῦτα ρητέον.

Οἶδα

Οίδα μὲν οὖν ἔγωγε καὶ παρ' ἕτερον μνημονεύ-
 (ας ὀπηνίκα ἠξίοισι ἐκ τῆς Φαινομενίων πᾶ
 ἀφανῆ παρὲς τῆς θεοῦ σκοπέει οὐσίαι· ὁ λόγος ὅ
 ἀπαίσι μὲν καὶ νῦν ἐν τάξει παρὲς αὐτῆς δηλώσω.
 Κατὰ παρ' οὖν ἐν τοῖς νοεραῖς ἔχον ἔφαμεν ἴην
 ἠγεμονίαι ἡλίον, πολὺ παρὲς τ' ἀμέρισον αὐτῶν
 πλήθους ἐνοφδῶς ἔχοντα τ' θεόν, εἰ ὅ ἐν τοῖς ἀσθη-
 τοῖς ἀδ' ἴην κύκλω δ' ἄρκειν ἰδῶν πορβ' ἔ) μῆλα
 ἀδ' ἀμίμονα πορείαι, ἀποδείκνυμαι αὐτὸν ἀρ-
 χηγῶν καὶ κύριον ἀσθιδόν (α μὲν πληρῆντα ὅ τ' ἔ
 ἔλθον οὐρανόν, ὡσπερ ἴης Φαινομενίων ἀγῆς, οὐ-
 τω ὅ καὶ μείων ἀγαθῶν ἀφαιρῶν δῆλων τε-
 λουῦτες δὲ αὐτῶν, καὶ τὰ παρ' οὖν τῆς δῆλων ἐμ-
 φαιρῶν ἀγαθὰ χρηρηρῶν, καὶ παρὸς γε τούτων
 αὐτοῖς ἐκείνοις ἀπὸ τῆς ἀπορρήτου καὶ θείας
 αὐτῶν τῆς Φαινομενίων ἐνεργείας· οὕτω δ' ἡ καὶ παρὲς
 ἴον ἐν σιμῶσι ἔπον, θεοῖς ἴνας ἐπιβεβλημένα
 νομιστέον ὑπὸ τῆ βασιλέως σιμῶν ἰδῶν. οἱ ἴην
 τετραπλῶ τ' εἰσχειῶν κυβερνήτες φύσιν παρὲς
 αὐτῶν ἐσθῆει) ταύτας ψυχὰς μὲν τ' τειῶν κρητ-
 ἴων ἐνοικουσι γῆων. Αὐταῖς ὅ τ' μερισαῖς ψυ-
 χῆς ὁπόσων ἀγαθῶν ἐστὶν ἀίπος κρησὶν ἰε αὐ-

τῆς παροφεινῶν, καὶ δίκῃ κελύθῳ ἰνῶν, καὶ ἀπο-
 κελύθῳ λαμπροῦ ἰνῶν. Ἰὴν δὴ ἰνῶν οὐχ οὐ-
 τῶς φύσιν ἐπιδοῦς ἀνάγει αὐτῆς ὁ γόνιμος κινῆ-
 καὶ ἀναζωπυρῆ. ἀλλὰ καὶ τῆς μεριστῶν φύσεσιν ὁ
 τῆς εἰς τέλος πορείας ἐστὶ βῆθῳ δὴ θῶς αἴτιος.
 Ἀνδρῶν γὰρ ἑκὼ ἀνδρῶν γῆνασθαι
 φησὶν ὁ Αἰετοτέλης καὶ Ἡλίας. Ταῦτο δὴ οὖν καὶ
 ἐπεὶ τῆς δὴ ἰνῶν ἀπὸ τῶν ὅσα τῆς μεριστῶν βῆθῳ φύ-
 σεως ἔργα ἑκὼ τῆς βασιλέως ἡλίου παροφίκει
 ἀφῆνασθαι. Τίς ὅ, οὐχ ἡμῖν ὄμβρα καὶ ἀνέ-
 μοις καὶ τὰ ἐν τοῖς μελαροῖς γινόμενα ἐπὶ διττῶ
 τῆς ἀναθυμιάσεως οὐκ ἔστιν ἡρώδης ὁ θεός
 ἐστὶ ἔργαζεται; Θερμαίνων γὰρ τὴν γῆν ἀτ-
 μίδα καὶ καπνὸν ἔλκει. γὰρ ὅ ἐκ τούτων οὐ τὰ
 μελαροῖα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅσα ἑκὼ γῆν πάθη
 σμικρὰ καὶ μεγάλα. Τί οὖν ἐπεὶ τῆς ἐπεξίξιμι
 μακρότερον, ἐξὸν ἐπεὶ ὁ πέρας ἡδὴ βαδίζῃν,
 ὑμνήσαντα παροφίκει ὅσα ἔδωκεν ἀνδρῶσι
 ἡλίου ἀγαθὰ; Γινόμενοι γὰρ ὄξαι αὐτῶν ἑφό-
 μεθα παροφίκει. Τὰ μὲν οὖν ἡρότερα καὶ ὅσα
 τῆς ψυχῆς δίδωσιν ἀπολύων αὐτὰς τῶν ὄμμα-
 τος, εἴτα ἐπανάγων ἐπεὶ τῶν θεοῦ συλῆμῆς
 οὐσίας

ούσιας, καὶ δὲ λεπτόν καὶ ὑπόκον τῆς θείας αὐγῆς
 οἷον ὄχημα, τὴν εἰς τὴν γῆσιν ἀσφαλῶς διδύ-
 μιον καθόδου τῆ ψυχῆς ὑμνήσω τε δήοις ἀ-
 ξίως καὶ ὑφ' ἡμῶν πιστεύω μᾶλλον ἢ δει-
 κνύσω. Ἐὰν ὅσα γνώριμα πέφυκεν τοῖς πα-
 σιν οὐκ ὀκνητέον ἐπεξῆσθαι. ἕρπονός φησι Πλά-
 τῶν ἡμῖν γνέσθαι σοφίας διδάσκαλον. ἐνθεν γὰρ
 ἀεθμοῦ κατενοήσαμεν φύσιν, ἥς δὲ ἀφαιρέ-
 ρον οὐκ ἀγῶς ἢ ἀφ' αὐτῆς ἡλίου παρὰ τοῦ οὐρα-
 νίου, κατενοήσαμεν φησὶ τὴν καὶ αὐτὸς Πλάτων ἡμέραν
 καὶ νύκτα παρ' αὐτὸν. εἶτα οὐκ ἔστι φῶτος τῆ Σε-
 λήνης ὃ δίδοται τῇ ἡσπέρῃ παρ' ἡλίου. μὴ
 τῶτο παρ' ἡλίου ὅτι πλέον τῆ τοιαύτης συ-
 νέσεως ἀπαιτῶν τῆ παρὰ τὸν θεὸν τῶτον σο-
 φαζόμενοι συμφωνίας, ὅπως αὐτὸς που φησὶν
 ὡς ἄρα δὲ γῆσιν ἡμῶν ὅτι πῶτον ὃν φύσει, θεοὶ
 ἐλεήσαντες ἔδωκαν ἡμῖν τὸν Διόνυσον καὶ τὰς
 Μούσας συγχωρῶντες. ἐφάνη δὲ ἡμῖν ἥλιος
 τοῦτων κοινὸς ἡγεμὸν. Διόνυσος μὲν πατὴρ ὑ-
 μούμενος, ἡγεμὸν δὲ μουσῶν. ὃ δὲ αὐτὰ συμ-
 βασίλων Ἀπόλλων οὐκ ἀπαιτῶν μὲν ἀνῆ-
 κεν τῆς γῆς χρηστέια, σοφίαν δὲ ἔδωκεν ἀνδραφ-

ποίς ἔνθεον ἐκόσμησε ἢ ἱερείς καὶ πολιτικαῖς ταῖς
 πόλεως θεομοῖς. Οὕτως ἠμέρωσε μὲν ἀφ' ἑσῶν
 Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν ταῖς πληῖστα τὸ οἰκουμένης
 παρεσκεύασε ἢ ῥᾶον ὑπακοῦσαι Ρωμαίοις,
 ἔχουσι καὶ αὐτοῖς οὐ γῆρος μόνον Ἑλληνικόν, ἀλλὰ
 καὶ θεομοῖς ἱερείς, καὶ τίω παρὶ τοῖς θεοῖς ἀπιστί-
 αι δ' ἐαρχῆς εἰς τέλος Ἑλληνικῶν καλεσησα-
 μένοις τε καὶ φυλάξασι. Γερὸς ἢ τοῦτοισι, καὶ τῶν
 παρὶ τίω πόλιν κόσμου οὐδεμίαν τῶν ἄριστα
 πολιδυσασμένων πόλεων κατασησαμένους ἐλ-
 ληνίδα γῆρος τε καὶ πολιτείαν· ἐπι σοι λέγω
 πῶς τῆς ὑγείας καὶ ἑσθηείας πάντων φρονήθη-
 σε τὸν ἑσθηῖρα τῶν ὅλων ἀπογνήσας Α-
 σκληπιὸν ὅπως ἢ ἀρετῶν ἔδωκεν τοῖαν Α-
 φροδίτῳ Ἀθηνᾶν συγκαταπέμψας ἡμῖν
 κωδάμωνα μονοῦ καὶ νόμου θέμενος παρὸς μη-
 δὲν ἕτερον χρῆσθαι τῇ μίξῃ, ἢ παρὸς τὴν γῆ-
 σιν ἑομοίου, ἀλλ' εἰ τοῖς τῶν καὶ κατὰ ταῖς παειόδοις
 αὐτῶν πάντα ταῖς φύομα, καὶ πᾶν πᾶσι πᾶν
 ζῶων φύλακι κῆται παρὸς ἀπογνήσιν ἑομοί-
 ου. τί χρῆ ταῖς ἀκτῖνας αὐτῶν καὶ ὁ Φῶς σμῦν-
 ναί. καὶ ἔγωγε ἀσελίωός ἱε καὶ δῆλαστος ὅπως ὅτι
 φοβερὰ

Φοβέσθαι, ἀρὰ εἰνός τις ἴν' εἰλόσθην ὅπόσον ἐ-
 γρημὸν ἀγαθὸν δὲ ἡλίου ὃ Φῶς, τεκμήρηται.
 τῷτο ὃ αὐτὸ σίμνεχὲς παρέχων καὶ ἀμεσολά-
 θητον νυκτὶ ἐν οἷς χεῖ ὅποις ἀπὸ τῆς Σηλεύης
 τ' ἀμῶ, οὐκ ἐκεχρείαν ἡμῖν ἀλλὰ τῆς νυκτὸς
 τῆς πόρων δίδωσιν. ὁσδὲν ἀν' ἡμῶιτο πέρας τ'
 λόγου εἰ πᾶντα ἐπιέναι τίς ἐθλήσειε τὰ τοιαῦ-
 τα. Καὶ γὰρ ὁσδὲν ἔστιν ἀγαθὸν κτ' τὸν βίον, ὃ
 μὴ πᾶσα ἔσθ' ἔσθ' λαμβανῆν ἔχοντα, ἢ τοι
 πᾶσα μόνου τέλφον, ἢ ἀλλὰ τ' ἀνῶν θεῶν πᾶρ
 αὐτὸ τῆς φύμνον. Ἡμῖν δέ ἐστιν ἄεχρηγὸς καὶ
 τῆς πόλεως· ἐπεὶ γ' αὐτῆς οὐ τιμὴ ἀκρόπολιν
 μόνον μὲν τ' Ἀθηνῶν καὶ Ἀφροδίτης Ζῆς ὃ
 πᾶντων πατὴρ ὑμνούμενος, ἀλλὰ καὶ Ἀ-
 πόλλων ἔπι τῶν πᾶσαν ἀντίω λόφῳ, καὶ ἡλίου
 αὐτὸς τῷτο κοινὸν ὄνομα πᾶσι καὶ γινώμενος. ὅ-
 πως ὃ αὐτῶν πατρὶ καὶ πᾶντα πᾶρσῆκει, οἱ
 Ρωμυλίδαι ὃ καὶ Αἰνεάδαι πολλὰ ἔχω εἰσῆν,
 ἐρᾶ βραχεῖα τὰ γινώσιματα. Γέρονε Φασίν
 εἰς Ἀφροδίτης Αἰνείας, ἢ πᾶρ ἔστιν ἑσσυργὸς
 ἡλίω καὶ συνημῆς, αὐτὸν ὃ κτιστὸν ἡμῶν τ' πό-
 λεως, Ἀρεως ἢ Φήμη πᾶρ ἔδωκε πᾶσιν,

παισυμμένη ὁ παρ' ἀδύξον τῆς λόγων, διὰ τῶν
 ὑπερῶν ἐπαχθυθησάντων σημείων ὑπέρεγε γὰρ
 αὐτῆ φησὶ μαζὶν θήληα λύκος. Εγὼ δ' ὅτι μὲν
 Ἀρης Ἀζίζος λεγόμενος ὑπὸ τῶν οἰκουμένων
 τῶν Εδεαστῶν Σύρων, ἡλίου περιπομπῆς
 καὶ τῶν εἰδῶς, καὶ περιεφεκῶν ἀφήσειν μοι δοκῶ.
 τῶ χάριν ὅ ὅ λύκος Ἀρεὶ μάλλον οὐχὶ ἢ ἡλίου
 περισῆκει; καὶ τοὶ λυκάβαντα φασὶν ἀπὸ τῶ
 θεοῦ τὸν ἐπ' αὐτοῖσι χρόνον. ὀνομάζει δ' αὐτὸν οὐχ
 Ὀμηρος μόνον σοὶ οἱ γνώεμοι τῶν Ἑλλήνων
 τῶτο ὁ ὄνομα· παρὰ δ' καὶ ὁ θεὸς Διανύων
 γὰρ φησὶν

Ορχηθμῶ λυκάβαντα δύο δεκάμυια
 κέλευθα.

βούλη οὖν ἐπὶ τοῖς φεάσω μαζὶν τεκμήριον, ὅτι
 ἀρὰ ὁ τὸ πόλεως ἡμῶν ὁ κτίστης οὐχ ὑπὸ Ἀρε-
 ως κατεπέμφθη μόνον, ἀλλ' ἴσως αὐτῆ τῆς μὲν
 τῶ Ἰμάτος κατασκευῆς σὺν ἐπ' ἀπέτητο δαί-
 μων ἄρῆιος καὶ γυμναῖος ὁ λεγόμενος ὅστις φοῖταν
 τῆ Σιλβία λυβὰ τῆ θεῶ φερύση· ὁ δ' ὅλον
 εἰς ἡλίου κατέστηεν ἢ ψυχὴ δ' τοῦ Κυρίου.
 Γιστέον γὰρ οἷμα τῆ φήμη, σὺν ὁδοῦ ἀκριβῆς
 τῶν

τῶν ἡλίου ἐμφανῆ κατὰ μείμαρτόν βασιλείαν
 ἡλίου τε καὶ Σελήνης· ὡσπερ οὖν εἰς τὴν γῆν
 κατήγαγμ, οὕτω καὶ ἀνήγαγμ ἦν ἀπὸ τῆς γῆς
 ἐδέξατο, τὸ θνητὸν ἀφανίσασα πρὸς κεραιώω
 ἔσθματος· οὕτω παρὰ ἡλίου ἢ τῆς παρὰ γῆ-
 ων δημιουργός· ὑπὸ αὐτὸν ἀκρως γηρομένη τὸν
 ἡλίον ἐδέξατο εἰς γῆν πεμπομένη ἄρα τῆς Α-
 θηωῶς ἡς παρνοίας τὴν Κυεῖνον· ἀπαπετόμε-
 νόντε αὐτῆς ἀπὸ γῆς ὅτι τὸν βασιλέα τῶν ὄλων
 ἐπαρήγαγμ ἀπὸ τῆς ἡλίου· ἐπεὶ ὅτι σὺ βούλει,
 παρὰ τῶν αὐτῶν φράσω τεκμήριον· Τούτω-
 μα ἔβασιλέως ἔργον ἀσβεστον ὄξ ἡλίου φυ-
 λάτῃοσι φλόγα παρθένοι παρὰ ἡμῖν ἱεραῶς
 καὶ τὰς ἀφάφορις ὡραῖς αἱ δὴ τὸ γηρόμῃον
 ὑπὸ τῆς Σελήνης παρὰ τὴν γῆν ὑπὸ τῆς θεοῦ
 πῦρ φυλάτῃοσι· Ἐπὶ τούτων μῆζον ἔχω θεῖ
 φράσαμ ἔσθου τῆς ὅτι τεκμήριον αὐτῆς τῆς θεο-
 τάτου βασιλέως ἔργον· οἱ μίμῃες ἀπασι μὲν
 τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἔπος εἰπεῖν ἀπὸ τῆς Σελήνης
 ἀριθμοῦνται· μόνοι ὅτι ἡμῆς καὶ Αἰγύπτιοι παρὰ
 τὰς ἡλίου κινήσεις ἐκάστου μετῴουδμ ἐνιαυτῶ
 τὰς ἡμέρας· εἰ δὴ μὴ τῆτο φαῖη ὡς καὶ τὸν

Μίθραν ἡμῶν καὶ ἀγροῦ ἡλίω τε βραετη-
 εικαὶ ἀγῶνας ἐρῶν, νεώτερον μὲν, βέλτιον ὃ
 ἴσως εἶποι τῷ παλαιότερον παρὰ θεῖον. ἔργον
 ἐμιασιῶν κύκλου τὴν ἀρχὴν ἀπὸς ἀπὸθεν
 ποιούμενος, οἱ τῷ ἑαρινῷ ἰσομερίαν, οἱ τῷ
 ἀκμῶν τῷ θερισί, οἱ πολλοὶ ὃ φθίνουσιν ἤδη
 τὴν ὀπώραν ἡλίου τὰς ἐμφανεσάσας ὑμῶσι
 δωρεάς, ὁ μὲν ἵς τὴν ἐργασίαν ἐνδιδουμένω,
 ὅτε ἡ γῆ θάλλει καὶ γαυρεῖα, φυομένων ἀπὸ τῶν
 καρπῶν ἀπιδύτων, ἔργον ὃ ἐπιτιθήδεια πλεῖστα
 τὰ πελάγη, καὶ τῷ χιμῶνος ἀπιδῶν καὶ σκυ-
 δεσπῶν ὅτι τῷ φαιδρότερον μερίσῃ. οἱ τῷ
 ἔργον ἡμέραν ὡς ἀσφραγῶν ὅτε
 ἔργον τῷ καρπῶν ἐχόντες θαρῶσιν ἡμέσε-
 ως, ὅν μὲν ἀπερμῶν ἤδη σίμω φλεγμένον, ἀκ-
 μῶν ὃ οὔσης τῆς ὀπώρας ἤδη, καὶ πεπαινομέ-
 νων ἰσῶν ἐπιτεκιδύων καρπῶν τῶν δένδροις ἀπὸς
 ὃ τούτων ἐπὶ κρημνότεροι, τέλος ἐμιαῶν ὑπέ-
 λαβον τὴν τῆς ἀπιδύτων τῶν καρπῶν ἀπιδύτων,
 ἀκμῶν καὶ φθίνον. ταῦτα τοὶ καὶ φθινύσης ἤδη
 τῆς ὀπώρας ἀγροσι τὴν καὶ τὰς κατ' ἐμιατὸν
 νομῶν οἱ τῷ ἡμέτεροι παρὰ πάτορες ἀπὸ
 αὐτῶν

αὐτῶ τῷ θεοτάτου βασιλέως τ' ὄνομα μέγισ-
 τως ἔπ' ἵ θεὸν τῶτον σεβόμενοι τὰς μὲν τ' χρεί-
 ας ἀπέλιπον, αἵ τε οἶμα φύσει θεοὶ καὶ σωτηροὶ
 τ' ἀθανάτοιαν αὐτὸν ἰδόντες τούτων ἐν αἴτιον καὶ
 ἀγὰν ἔταξαν συμφόνως ἐν τῇ παρουσίᾳ τῶν ὠ-
 ρῶν νεομυλῖαν, ὁπότε ὁ βασιλεὺς ἡλίου αὐτῆς
 ἐπαμάχῃ πρὸς ἡμᾶς, ἀφείδ' ἡμεσημερίας
 τὰ ἔρατα, καὶ ὡσαύτ' ἰούσθμ τὸν ἀγροκέρωτα
 κάμψας, ἀπὸ τ' νότου πρὸς τ' βορρᾶν ἔρχε),
 μεταδώσων ἡμῖν τῶν ἐπειείων ἀγαθῶν. Οἱ τ' ἵ
 τούτο ἀκριβῶς ἐκείνοι δεικνυθέντες οὕτως ἐνε-
 γήσαντο τὴν ἐπέτειον νεομυλῖαν ἔνθεν αἴ τις
 κατανοήσειεν. Οὐ γὰρ οἶμα καθ' ἡμέραν
 ὁ θεὸς δέπει), καθ' ἡμέραν τῶν πᾶσιν ἐμφανῆς τῶν
 χωρῶν ἀπὸ τ' μεσημερίας ἐς τὰς ἀρκτοὺς ἔτα-
 ξαν ἕτως τ' ἐρίην (οὕτω μὲν γὰρ ἡ αὐτοῖς ἡλῶν
 κημόνων λεωπτότης γνώεμος οὐς δὲ δύνει μὲν
 Χηθδαῖοι καὶ Αἰγύπτιοι, Ἰωπαρχος ἵ καὶ πτο λε-
 μέος ἐτῆζώσαντο.) κρινόιες ἵ ἀδοῦσαι τῶν
 φαινομένων ἡκελεύθωται. Οὕτω τ' αὐτὰ καὶ
 πρὸ τῶν μεταγμεσέρων, ὡς ἔφην ἔρχοιτα κατε-
 κήγη πρὸς τὴν νεομυλῖαν, ὡς τῶν μὲν τὸν

τελευτᾶν ἔκ κρονου μιλῶα ποιουῖ μὲν ἠλίω τῷ
 παριφανέσατον ἀγῶνα, τὴν ἠλίου καταφη-
 μίσαντες ἀνίκητον μέθοδον· ὅσθ' ἔμελλεν ὁ τε-
 λωταῖος μιλῶν ἔχει σκυθροπῶν μὲν ἀναγκά-
 ων δι' ὄμφορ ὅπι τελεαδίωαι γεαμῶν· ἀλλὰ
 τοῖς Κρονίοις δι' ἧς Γυνάπτει καὶ κύκλον τῷ
 Ηλια, ἀδὴ πολλάκις ὑμνήσασα καὶ ὅπι τ' ἔσται
 μοι δοῖεν θεοί, καὶ παρὰ τῶν δῆλων αὐτὸς ὁ βα-
 σιλῆς τῶν ὅλων Ηλιος ὁ παρὶ τὴν τ' ἀγατοῦ
 γόνιμον οὐσίαν ὅξ' αἰδίου παρὰ τῶν μέσσοις ἐν
 μέσσοις τοῖς νοεροῖς θεοῖς, σίμωχῆς τε αὐτοῖς
 πληρώσασα καὶ κηῶις μυεῖου, καὶ παρὶ οὐσίας,
 γόνιμου, καὶ τελείου νοῦ, καὶ πύτων ἀθρόως
 πῶν ἀγαθῶν ἀθρόως· καὶ ἐν τῷ νῦν ἐλλάμ-
 πων εἰς τὴν ἐμφανῆ μέσσω ἔκ πῶν οὐρανοῦ
 φερονδύλω ἔδραν οἰκείαν ὅξ' αἰδίου, καὶ μετα-
 διδοῖ τῶν φαινομένων πῶν τῶν αὐτῶν κηῶις, τῷ
 ὅ οὐρανοῦ σύμπῶντα πληρώσας ἑσάτων θεῶν,
 ὅποσοις αὐτὸς ἐν αὐτῶν νοεράς ἔχει, παρὶ αὐτὸν
 ἀμερίτως πληθινομένων καὶ ἐνοδῶς αὐτῶν συ-
 νηνομένων ἔκ μιλῶ δῆλ' καὶ τῷ ὑπὸ τῷ σελήνην ἑ-
 πον δῆλ' τῷ ἀφ' ἡμερίας σίμωχων, καὶ τῷ ἐκδιδομέ-

νων

κων ἐκ τῆ κυκλικῆ ἑορταστικῆ ἀγαθῶν ἐπιμελέ-
 μηδὲς ἰεῖ τῆ κρινῆ ἔ ἀνθρώπων γήμοις, ἰδίᾳ ἰε τῆ
 μείερας πόλεως ὡσπερ ἐν κῆ τῆ ἡμείεραν ἐξ αἰ-
 δίᾳ ψυχῶν ὑπέστησεν ὁ παδὸν ἀποφήνας αὐτῶ.
 Ταῦτᾳ ἰε ἐν ὅσα μικρῶ παρῶθεν ἡξάμην
 δδίη, κῆ ἔπι κρινῆ μὲν τῆ πόλεψ τὴν ἐνδεχομένην
 αἰδιότηθα κῆ μετ᾽ ἐνωσίας χορηγῶν φυλάττοι
 ἡμῖν ὅτι ἔστι βούλοισιν ἂν παρῶσαι ἑα τε ἀνδρα-
 πινα, κῆ ἑα θῆα δδίη, ἐφόσον βιώσῃ συγχωρῆ,
 ζῶν ὅτι καὶ ἐκπολίθῶεσθαι παρ᾽ βίω δδίη ἐφόσον
 αὐτᾷ τε ἐκείνῳ φίλον, ἡμῖν τε λῶιον, κῆ τοῖς
 κρινοῖς συμφέρον Ρωμαίων παρῶσασιν.

Ταῦτα Γίω φίλε Σδούστε κῆ τὴν πει-
 πλιῶ τῆ θεοῦ δημιουργίαν ἐν πεισὶ μδῆσα
 κῆ ξὶν ὡς οἶόν τε ἡμῶν ἐπελθόντᾳ μοι τῆ μνήμη, κῆ
 γεράσαι παρῶς σε ἐτόλμησα· ἐπεὶ Γίω καὶ ὁ
 παρῶτερον εἰς ἑα Κρόνια γεγραμμένον ἡμῖν,
 οὐ παρῶτα πασὶν ἀπόβλητον ἐφαίη. τελεφετέροις
 εἰ εἰ βούλῃ παρῶ τῆ αὐτῶν ὀπισησῆσαι καὶ μυστι-
 κωτέροις λόγοις, ἐν τυχαῖν τοῖς παρῶ τῆ θεοῦ
 ἡμοιόμοις Ἰαμβλίηου παρῶ τῆ αὐτῶν ἑορταστικῆ
 συγγράμμασι, ὁ ἀθένοσ ἐκῆσε τῆ ἀνδραπείης

Ἀρήσεις Θείας. Δοίη δ' αὖ ὁ μέγας Ἡλῖος
 μητὲν ἔλαπτον μὲν πᾶσι ἀπὸ γνώωναι καὶ διδά-
 ξαι κοινῇ τε ἀπὸ πάντας, ἰδίᾳ δ' τοῖς μεμνημένοι
 ἀξίοις, ἕως δέ μοι τὸτο δίδωσι ὁ θεὸς κοινῇ θε-
 ραπείων μὲν τὸν πατρὸς φίλον Ἰάμβελιχον·
 ὅθεν καὶ κινῶ ὀλίγα ἐκ πολλῶν ἐπὶ νοῦν ἐλθόντα
 διεληλύθα μιν. Εκείνου δ' οὐκ οἶδα ὡς οὐδεὶς
 ἐρῆ τι τελειότερον, ὅσδε εἰ πολλὰ πᾶντι παρο-
 τλαίω κωρῆσας χαμνοτομήσειεν· ἐκλήσῃ γὰρ
 ὡς εἶχες τ' ἀγηγεσάτης τ' θεοῦ νοήσεως. Ἦν μὲν
 οἶν ἴσως μέταμον, εἰ διδασκαλίας χάριν ἐπο-
 θούμην τοῖς λόγοις αὐτῶν μετ' ἐκείνων συγγρα-
 φῆν· ἐπεὶ δ' ὕμνον ἐλθὼν διελθῆν, τ' θεοῦ χει-
 ρῆμιον ἐν τούτῳ ὁ πᾶντο ὑπελάμβανον τὸ πᾶσι
 τ' οὐσίας ἀπὸ φρασῶν καὶ δυνάμιν τ' ἐμὴν.
 Ἐμάτιον οἶμα πεποιῆσθαι τοῖς λόγοις τοῖς δ' ὁ
 Hesiod. lib. 1. Καὶ δυνάμιν δ' ἔρδ' ἐν ἑρ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
 οὐκ ἐπὶ τ' ἡσίων μόνον, ἀλλὰ καὶ τ' ἀφῆμιαν
 τ' εἰς τοῖς θεοῖς ἀποδεχόμενος. Ευχόμεναι οἶναι
 αὐτῆ τ' παροθυμίας μοι ταύτης δι' ἡμῶν ἡμέρας
 ὅν βασιλέα τῶν ὅλων ἥλιον καὶ δοῦνα βίον
 ἀγαθόν, καὶ τελειότερον φερόντων, καὶ θεῶν νοῦν,
 ἀλλὰ γὰρ

ἀλλαγὴν τε τιῶν εἰρημνύων ἐκ τοῦ βίου
 παροπατίω, ἐν χαρῶν τῶν παροσέκοντι, ἀνο-
 δὸν τε ἐπ' αὐτὸν μὲν τοῦτο, καὶ μονίῳ παρ'
 αὐτῶν, μάλιστα μὲν αἰδίων· εἰ δὲ τοῦτο μείζον εἴη,
 τῶν ἐμοὶ βεβιωμένων καὶ πολλὰς πόλιν καὶ πο-
 λυετείς παροδοίς.

τέλος.

Antonia, 23 de Julio

$\alpha - \epsilon$

$\alpha \epsilon \chi \eta - \epsilon \xi = \eta \varsigma$ dt from the diff. in ancian of 84

$\chi \eta \theta \rho, 131, 158$ death of Joseph this the earliest life
not to be put 327

$\theta \epsilon \iota \sigma \tau \alpha \mu \nu \omicron \nu \iota \alpha$ 333

[Matthew & Luke 305]

Προσπείρω *metrod* (2:23)

Christians March 9 1922

Plato, first number, 2:92

Valentinianus 308 -

an alphabet.

Xth

